

Giới thiệu Sát Thủ Cung Phi

Đến với truyện xuyên không Sát Thủ Cung Phi của tác giả Hải Lam Nhi bạn đọc sẽ ngỡ ngàng trước sự tàn độc mà gia đình mang lại. Sống trong dối trá bởi cái vỏ bọc tình thương của gia đình, giờ đây nàng mới nhận ra cái sự thật cay nghiệt này.

Nàng vốn là thứ nữ của thượng thư Văn Quan, một mực hết lòng chăm sóc gia đình, kính nghĩa phụ thân và phụ nương yêu thương hết lòng, nhưng sau khi biết được sự thật nàng chọn cách im lặng ra đi cùng một nam nhân tại thượng, trở thành sát thủ dưới trướng của hắn. Mời các bạn đón đọc truyện để xem một cô nàng yếu đuối sẽ cường hóa như thế nào nhé.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Từ bỏ nữ nhi thường tình... quay đầu gặp cố nhân

Mười tuổi té giếng mất trí nhớ...

Mười một tuổi lại bóng một nửa khuôn mặt phải nhờ tới thuật dịch dung...

Mười hai tuổi, làm vỡ bình ngọc lục đại tỷ yêu thích, phạt quỳ trên núi một đêm...

Ta thờ dài nhìn cảnh sắc âm u của cảnh vật trước mắt, không khỏi nhớ tới những xui xẻo ngay đầu đời đưa ta tới quyết định ngày hôm nay.

Hoàng đế băng hà, cả kinh thành nhuộm sắc trắng, không còn tiếng nói cười nhộn nhịp, cũng hẳn là cất đi toàn bộ vẻ hoa lệ nơi tinh hoa của một quốc gia hùng mạnh như Văn Quốc.

Trước tiên sánh, phụ thân ta đang phiền não mà thờ dài, canh sen bát bửu bên cạnh đã nguội lạnh từ lâu...

Đại nương cũng không e dè sắc mặt của ông, đang cao hứng với y phục tham gia tuyển tú của tỷ tỷ Nhượng Mai do thợ may vừa đem đến. Trên dưới

Lã phủ đều nhìn ra, bà là hy vọng vào Nhượng Mai biết bao a.

Bất quá Nhượng Mai đúng là dung mạo khá, tuy không nói đến bậc khuynh quốc nhưng cũng là nữ tử kiều diễm. Đáng người uyển chuyển, diện mạo ngọt ngào lại ngây thơ. Nam nhân nhìn nàng cũng là dạng châu bảo được nâng niu.

Sau khi đã lật lại y phục tới có phần lộn xộn, đại nương quay sang phía ta, kia ánh mắt hờ hững rõ ràng làm ta không khỏi cười lạnh:

"Tâm Như, người mau coi lão gia đã chuẩn cho đại nương chuẩn bị cho người việc yên bề nghi thất. Tiểu Linh đã nói cho người các công tử tới hỏi người?"

Bộ mặt thô chết cáo buồn của bà, ta đã coi tới mười bảy năm trời, còn tự hỏi bà có hay không một lần thất thố? Ta làm bộ vờ về áo ngoài, lễ phép thưa:

"Đại nương, nữ nhi vẫn là bất tài. Mọi việc của Nhượng Mai tỷ vẫn là đáng để người để tâm. Hay hơn vẫn cứ nên tạm gác chuyện này lại."

Tuy sắc mặt không mấy thay đổi nhưng ta không khó nhìn ra trong mắt bà kiều ngạo rõ ràng...

Phụ thân ta thủy chung không nói một lời, khẽ đưa trà lên nhấp một ngụm nhỏ, đi về hướng thư phòng.

Ta thấy vậy cũng xin lui về khuê phòng nghỉ ngơi.

Nhẹ nhàng theo con đường rải đá xanh dẫn tới thư phòng, ta bất giác nhìn những cánh đào đang rơi xuống mà thấy thật châm chọc. Nữ nhân như Nhượng Mai dù được vào cung, bất quá cũng chỉ như cánh đào kia đi thôi? Nếu đã yếu ớt, mỏng manh như vậy sao còn chọn con đường khó khăn nhất để đi?

Đẩy nhẹ cánh cửa gỗ với mình đã vô cùng quen thuộc, ta nhìn thân ảnh đang trầm ngâm quay lưng lại phía ta, khẽ lên tiếng:

"Phụ thân..."

Bóng lưng của ông vẫn đưa về phía ta, ta biết ông là đang phân vân, liền lặng im chờ.

"Tâm Như, đã thực thông suốt chứ?" Không khó để cảm nhận được ông đang căng thẳng.

Ta lại không hiểu vì sao, bảy năm trước cho người dạy võ công cho ta chẳng phải đã chuẩn bị cho ta vào đội ngũ sát thủ đi!

"Phụ thân, nữ nhi là cam tâm tình nguyện."

Như chỉ đợi một lời này, ông quay lại phía ta, đặt vào tay ta một mảnh bạch ngọc nhỏ, điều khắc tinh xảo:

"Đây là tín vật chủ tử phát cho mỗi sát thủ. Đêm nay hướng Huyền Thiên sơn trang tập hợp."

Nói rồi xoay người ra ngoài.

#####

Ngược lên nhìn tấm gỗ đã có phần cũ kĩ đề ba chữ "Huyền Thiên sơn trang", ta lặng lẽ bước vào.

Trước sân lớn là vài chục sát thủ vận hắc y đang xếp hàng, trên đài cao có một bóng cao lớn đầy khí phách đang đứng, nhân nhạ lên tiếng:

"Nguyệt Đàn."

Nhớ tới đây là tên gọi của mình thay thế cho tên Lã Tâm Như, ta dùng khinh công đáp xuống cạnh nam tử kia.

Đứng tại một khoảng cách gần như vậy, ta phát hiện ra trên người nam tử này toả ra mùi hương Long Đàn đậm lãnh khí. Phụ thân ta đứng cạnh kia lãnh nam nhân phân phó vài lời, ta theo đó rồi đi theo hướng hậu viện phía sau.

Ở cùng phòng với ta cũng là một nữ nhân gọi là Diệp Chi. Sau một hồi nói làm quen thông thường, ta và nàng nhanh chóng làm quen với nhau. Chi là cũng chỉ thảo luận vài vấn đề vụn vặt, thân thể sát thủ khiến cả hai tự nhiên không tránh được phải luôn đề phòng.

"Nguyệt Đàn, người coi, ta đương thực cao hứng. Người tới, ta liền thoát không phải ở cùng hắc ám Vương tử a"

Ta nhàn nhả ăn điểm tâm, hưởng thụ trước lần tập luyện đầu tiên sẽ bắt đầu vào ngày mai, lại nghe Diệp Chi cả ngày ca cẩm về độ hà khắc của cặp đôi sát thủ đứng đầu chúng ta - Vương tử và Thiên huynh. Nàng hết lời dận ta cẩn thận, nếu không sẽ bị chịu nhiều hình phạt hà khắc. Ta nhìn nàng bằng ánh mắt châm chọc mà nói:

"Người thật là một lão bà bà nhiều lời a. Bộ đáng càng giống thân nương ta."

Bỏ qua lời ta nói, nàng hăng hái kéo ghế ngồi xuống:

"Ta là có ý tốt. Bất quá nghe mọi người nói Thiên huynh là đại mỹ nam! Kê chi có cơ hội nhìn mặt đôi chút."

Càng thân thiết với Diệp Chi, ta càng bất lực với bản tính trẻ con của nàng. Nếu không phải không được phép, ta thực muốn bỏ khăn che mặt của nàng mà xem có phải chính là bộ dáng tiểu hài tử a.

Sáng ngày kế, ta chính thức tham gia tập luyện với Thiên huynh. Thật không hổ danh nghiêm khắc, một tháng này ta được ném cảm giác tập tới trott xương lột da là sao.

Đã mệt tới tứ chi bải hoải, sáng sáng lại phải xuống chân núi gánh nước. Tập chạy vòng quanh bờ sông, đấu võ, luyện nội công... Vị Thiên huynh cùng ta tập luyện vẫn không phút nào buông lỏng ta.

Theo thông lệ, sáng nay ta lại rời sơn trang từ sáng sớm xuống chân núi gánh nước.

Vừa mức xong đầy gánh, đưa tay quệt mồ hôi đang chảy dòng dòng trên trán, ta bước lên. Xui xẻo thay, khi ta đặt chân đúng chỗ có đất bùn trơn tuột, không cẩn thận liền ngã thẳng xuống sông.

"Ào" nước tràn ngập trong khoang miệng, ta ra sức vùng vẫy nhưng càng thêm chìm xuống, đương kúc thần trí ta trở nên mơ hồ thì có cảm giác một vòng tay ấm áp đưa ta vào bờ.

"Khụ...k...h... ự...khụ..." Ra sức ho, nôn toàn bộ nước trong bụng ra. Khăn che mặt của ta cũng vì thế mà bị kéo xuống. Đến khi ngẩng mặt lên, chỉ thấy một nam tử đang sững sờ bất động nhìn ta không chớp mắt. Ta thấy có chút kì quái, nói:

"Đa tạ huynh đã cứu giúp, xin hỏi quý danh? Có cơ hội ta nhất định báo đáp!"

Chỉ thấy nam nhân kia ngẩn người ra, rồi như bừng tỉnh, gỡ "cốp" xuống đầu ta, giọng nói ôn nhu vang lên:

"Là ta. Thiên Bình. Không nghĩ người ngay cả bơi thôi từ vài năm trước vẫn là không thể."

A! Như thế nào lại bị huynh ta nhìn thấy bộ dạng chật vật này a. Ta đang định nói vì rơi xuống giếng mà không thể bơi thì cảm thấy có chút không hợp lý... sao huynh lại biết ta học bơi mà không thành?

Nhận thấy ánh mắt khó hiểu từ ta, Thiên huynh kéo khăn che mặt đã ướt đẫm của mình ra, tiện tay xoa đầu ta:

"Tâm Như nha đầu, là Thiên Bình huynh của muội mà không nhận ra sao?"

Ta ngây người ngu ngốc một lúc lâu. Thì ra là huynh ấy a. Thiên Bình là con thứ của thái hậu, hiện nay đang là vương gia. Hồi nhỏ vì phụ thân là người được tin nhiệm trong hoàng tộc nên ta có được ông dẫn đi gặp hai vị hoàng tử do thái hậu sinh ra.

Con trưởng của bà là tân đế hiện nay _ Hạ Thiên Vũ, con thứ chính là _ Hạ Thiên Bình.

Nhưng vì tính cách của Thiên Vũ lạnh lùng nên ta hầu như không để ý tới hắn. Ngược lại, Thiên Bình lại như caca của ta.

Từ khi nhận thức lẫn nhau, đợt tập luyện này không khỏi vui vẻ hơn rất nhiều.

Chiều đến, ta cùng Thiên huynh đang ôn lại vài đường kiếm, bóng Diệp Chi sau tầng lớp ánh đào chạy tới. Hai tay chống lên đùi thở hổn hển, phải lát sau mới nói lên lời:

"Thiên huynh, Nguyệt Đan, chủ tử lệnh tập hợp khẩn cấp."

Thiên huynh thu lại nụ cười ấm áp đang nở trên môi, mảy kiếm chau lại nhìn Diệp Chi, giọng đôi nghiêm túc:

"Sao ngươi lại có bộ dáng như vậy?" Mặt Thiên huynh tỏ rõ ý không hài lòng.

"Dạ, bởi vì quá gấp nên vượt hai ngọn núi tới chỗ này, có hơi xa nên..." Diệp Chi đứng thẳng dậy.

"Như vậy sao đủ sức khi làm nhiệm vụ? Theo Vương tử tập luyện."

"Dạ." Diệp Chi không dám hai lời, lập tức đi mất.

Ta cùng Thiên Bình cũng tới nơi tập hợp, bắt giác nhìn lên vị trí cao cao phía trên. Vẫn là bóng dáng quen thuộc lần trước, cả người nam tử đều toát lên khí chất khiến người khác phải phục tùng. Khi đã đủ người, phụ thân ta thay cho vị chủ tử kia giao nhiệm vụ:

"Lần này thu thập thông tin tại trấn Đường Mị sẽ do Nguyệt Đan cùng Thiên Bình đảm nhận. Lần này nhiệm vụ đặc biệt cẩn thận, vô cùng quan trọng nên cũng đích thân chủ tử sẽ ra đi cùng."

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nguy hiểm ngàn vạn... hứng thú tựa biển khơi.

Rạng sáng, ta cùng Thiên huynh cùng chủ tử xuất phát. Thiên huynh có nói sẽ mất khoảng một ngày một đêm để tới Đường Mị trấn, trên đường đi phải vượt một khu rừng, có lẽ phải ngủ qua đêm.

Ta cùng Thiên huynh kiếm củi đốt một đồng nho nhỏ để sưởi. Rừng Thiều Quang về đêm càng lạnh lẽo và im lặng tới đáng sợ. Ta nhìn con thỏ nướng trên tay chủ tử mà đã thấy đói, cùng Thiên Bình vừa ăn vừa kể chuyện về quá khứ.

"Tâm Như, muội sao lại muốn trở thành sát thủ?" Thiên huynh nhìn ta, ánh mắt không giấu nổi tò mò.

"Vậy huynh thì sao? Là một Vương gia cao quý, sao lại chọn con đường này?" Mỗi khi cảm thấy khó trả lời, ta thường đá lại vấn đề cho huynh ấy.

Thiên huynh có chút mất tự nhiên, sau đó ngẩng mặt lên trời, khẽ thở dài một hơi, tầm mắt đen như thạch bảo rơi vào khoảng không bất định:

"Có lẽ do duyên số chăng... chính huynh cũng không hiểu vì sao? Vì mục đích gì hay chỉ là... như người ta thường nói nhân cư vi bất thiện?"

Ta muốn cười nhưng lại nhảy cảm bắt được trong mắt huynh ấy sự bất đắc dĩ, khẽ ho nhẹ, hai tay ôm lấy đầu gối, ta bắt đầu trả lời câu hỏi huynh ấy:

"Muội lại muốn rời xa những điều hoa lệ giả dối, chu du chân trời góc bể mà lại có thể tự bảo hộ bản thân tốt." Một nụ cười bắt giác nở trên môi ta, nữ nhân chỉ đứng sau bóng nam nhân sẽ càng trở nên yếu đuối, ý lại hơn chăng? Có phải vì vậy mà ta thực không muốn trở thành một nữ tử tầm thường?

Không khí giữa ba người lại rơi vào trầm mặc, riêng vị chủ tử cả người toả ra hàn băng vẫn giữ lời hơn vàng ngọc, không khỏi khiến ta cảm thấy có chút áp lực.

"Xoạt"

Tiếng xé gió của một vật thể lạ trong không gian tĩnh lặng làm ta giật mình nhìn theo. Một thanh kiếm đang lao tới phía chủ tử khiến ta không kịp kêu lên.

Bóng đèn ngồi đó cũng nhanh chóng biến mất ngay khi thanh kiếm đã tới sát hắn. Xem ra kẻ này là không có ý giết hắn ngay, nếu không sẽ không ra tay lộ liễu như vậy.

Chỉ một khắc sau, một toán người thân đậm sát khí dần đi ra từ bóng đêm. Thiên huynh cũng đã thu lại vẻ suy tư trong ánh mắt ánh lên hàn băng mà ta chưa từng thấy trên mặt huynh ấy khi còn quen nhau.

Tiếng xào xạc của lá trúc càng lúc càng lớn, như một cuộc so nội công khiến ta luôn trong tư thế sẵn sàng thì một giọng nói trầm thấp của người phía đối diện vang lên:

"Họ Hạ, người hắn là chưa quên mối thù năm năm trước đi? Đêm nay ta sẽ thay Trương Hà đòi lại công bình!"

Giọng nói của kẻ đó tỏ rõ ý thù địch làm ta ý thức được họ đến đây nhất định là biết lai lịch của Thiên Bình huynh, hơn nữa còn có cừ hận sâu trong quá khứ.

Thiên huynh có phản kích động khi nhắc tới việc này, mặc dù chỉ là thoáng qua nhưng lại rơi vào tầm mắt ta. Chủ tử thấy thế, đôi mày kiếm của hắn hơi chau lại, lên tiếng:

"Lư Hạ Kỳ, người hắn phải là người biết rõ nhất chuyện gì đã xảy ra mới đúng? Tạo lên bi kịch ngày đó, không phải còn có người sao?" Giọng nói tuy băng lạnh nhưng lại đầy từ tính, làm người khác dễ dàng lạc vào tiếng nói như mê hoặc của ma vương. Chủ tử bình tĩnh nhìn kẻ tên Lư Hạ Kỳ đó quả có chút mất mát trong ánh mắt.

Nhưng ngay sau đó, hắn đã khôi phục lại thù hận trong con ngươi xanh thẫm như đáy biển âm trầm, hét lớn:

"Đừng nhiều lời, mạng sống của Trương Hà là do ngươi cướp đi. Hãy đền mạng." Nói rồi thân ảnh lao nhanh về phía kia chủ tử, thuộc hạ của hắn cũng theo đó mà tiến lên, giao chiến hỗn loạn.

Ta khẽ nhắm mắt lại, cảm nhận chuyển động của chúng xung quanh. Rút bảo kiếm ra, dùng "Hàn Chi Giai Bích" _ thế võ hay dùng hạ từng tên.

Quả không thể xem thường, đối thủ rất mạnh, sau khi hạ gục ba tên, ta cũng đã dần thấm mệt. Tiếng binh khí khô khốc vẫn vang lên lạnh sống lưng. Sau hai canh giờ, đối phương đã thương tổn không ít, chỉ còn ba người gồm cả gã họ Lư đang đấu với chủ tử.

"Hôm nay tạm tha cho các ngươi. Hẹn ngày tái ngộ!" Nói rồi cũng lẫn mất trong màn đêm.

Tinh thần ta dần buông lỏng, ngồi xuống nhìn Thiên huynh và chủ tử vẫn đang cẩn thận quan sát. Nga! Càng lúc ta càng mong nhanh chóng thoát khỏi căng rừng âm u tĩnh mịch này.

"Thiên huynh, đám người lúc này ... có nhắc tới nữ tử nào đó đúng không? Có thể cho mọi người biết là ai không?"

Thiên Bình huynh khi thấy ta hỏi như vậy lại không buồn đáp lại, huynh ấy lặng lẽ rời đi. Ta nhìn bóng lưng cứng ngắc dần bị bóng tối nuốt chửng mà lại thấy có chút đau lòng, ta đã hỏi sai sao?

Thở dài, bó gối nhìn bầu trời đầy sao, người bên cạnh liền nhàn nhạt cất ngang những bản khoả của ta:

"Đừng nhắc đến Trương Hà với Thiên Bình." Ta quay sang nhìn chủ tử, hắn có vẻ ung dung tự tại tại đây thờ ơ. Khi thấy ta nhìn với ánh mắt khó hiểu, hắn tiến lại gần, nhìn thẳng vào mắt ta làm ta thấy hơi ngượng ngập mà cũng chẳng hiểu tại sao, định quay lưng lại thì hắn lại tiếp tục:

"Nghỉ chút đi. Mai rời khỏi đây sớm.

Dựa theo những gì hắn đã nói, hắn là biết rất rõ chuyện của Thiên huynh cùng của nữ nhân tên Trương Hà đó. Nữ nhân có thể khiến Thiên huynh buồn đến vậy... rốt cục là ai?

#####Sáng hôm sau#####

Vào tới trấn Đường Mỹ, chúng ta chính thức bắt tay vào làm theo đúng như đã định. Ta sẽ tìm sổ sách về thuế của tên quan họ Hà, Thiên huynh kiểm kê tài sản của quan lại, chủ tử khảo tra tình hình dân chúng.

Canh ba, giữa màn đêm mù mịt, ta thận trọng tiến về phía thư phòng của Hà phủ.

Gian phòng này được canh phòng đặc biệt cẩn thận, đêm rồi mà còn có tới bốn tên gia nhân canh gác. Không hiểu sao ta có dự cảm không lành.

Không thể dùng "mộc mai tán" hạ độc, ta buộc phải đi vào từ lối cửa chính. Vòng ra sau nhà, dùng củi khô tẩm dầu phóng hỏa căn phòng tiếp khách không ai ở. Quả nhiên, ba tên gia nhân bị điều đi dập lửa. Trước thư phòng chỉ còn lại một tên.

Ta dễ dàng đánh ngất hắn, đột nhập vào trong, sổ sổ sách ở đây nhiều hơn ta tưởng, được sắp xếp rất có trình tự.

Qua một canh giờ ta vẫn chưa tìm được điều gì đáng ngờ. Nhưng tên quan kia sai nhiều hạ nhân canh gác như vậy, tất có điều gì bất thường.

Loay hoay tìm kiếm, chân ta vấp phải ghế làm cả người lao về phía trước.

" Xoảng"

Ba, bốn bình ngọc lục trên giá rơi xuống vỡ tạo nên những tiếng thu hút sự chú ý, hàng loạt bình hoa trên tủ bị xô dịch, ta cảm giác có tiếng bước chân ngày càng gần.

Cùng lúc đó, bức tường có tủ chứa bình hoa quay tròn lộ ra một giá đồ sành. Khi tiếng bước chân gần tới cửa, ta cũng lấy xong toàn bộ đồ sành bỏ vào người. Bên hông chợt ầm ập, một cách tay rắn chắc vòng qua hông ta, dùng "mộc mai tán" làm mù mắt lũ hạ nhân đang lao tới. Trong khi ta còn đang nhìn chăm chăm hẳn xem là ai thì hẳn đã dùng khinh công đưa ta ra ngoài.

"Ách..." Vô cái lưng bị hẳn quăng xuống đất không thương tiếc, ta nhìn lên cái kẻ đang chế nhạo mình bằng ánh mắt ngạo nghễ kia:

"Ngươi là ai? Sao lại giúp ta?"

Tên áo đen tiến đến gần ta, ngồi xuống, mùi Long Đàn hương quen thuộc ngập khắp góc ngách cơ thể, ta cả kinh. Đây... chẳng phải là chủ tử sao?

Nhận thấy ánh mắt kinh ngạc của ta, tiếng nói trầm thấp vang lên, đóng băng bầu không khí xung quanh:

"Không nghĩ tới sát thủ mà không thoát thân được trong hoàn cảnh đơn giản như vậy. Xem ra, ta phải coi lại ngươi có bao thực lực." Giọng nói mang tia châm chọc rõ ràng.

Ta đăm đăm mà gắt:

"Còn không phải đều do ngươi a. Nếu ngươi không đột ngột xuất hiện, báo hại ta ngạc nhiên tới vậy. Ta cũng tự có kế thoát thân." Nói rồi, môi hơi cong lên, ta luôn tự hào dù gì cũng được truyền lại bí kíp gia truyền của Lã gia, mấy kẻ khi dễ nổi ta.

Hắn chỉ khẽ lắc đầu, rồi chăm chú xem đồ sành ta mang về, ánh mắt chăm chú, đăm chiêu. Thi thoảng chân mày hẳn nhăn lại, có vẻ nghiêm trọng lắm. Tuy khăn đã che gần hết khuôn mặt của hẳn nhưng từ đôi mắt đen trầm ổn và tình tường kia, không khó đoán hẳn chỉ ít cũng là cái tuấn mã nam tử a.

#####Huyền Thiên sơn trang#####

Về tới "Huyền Thiên sơn trang", sau khi báo cáo nhiệm vụ, ta quay về khu hậu viện, tính nghĩ một giấc thì nha đầu Diệp Chi đã chờ sẵn ở phòng, vẻ mặt nôn nóng:

"Nguyệt Đan, ngươi về đó sao? Đã biết tin gì về việc nhập cung chưa?" Đôi mắt nàng tràn ngập một vẻ kinh hi.

"Nhập cung? Ngươi định tiến cung làm phi tần của tân đế sao?"

Ta che miệng cười.

"Bậy, ta nghe nói sắp tới chủ tử sẽ đưa một số người vào cung, lập làm phi để tiện cho một số kế hoạch." Diệp Chi bĩu môi, nhìn ta, rồi đôi mắt trong veo của nàng lại sáng lên:

"Nghe nói những ai có gia thế tốt, sẽ làm phi đó a." Rồi có vẻ như nuốt tiếc, cô nàng hơi nhỏ giọng lại: "Tiếc là ta bị xếp trở thành cung nữ cho vị Thần phi nào đó rồi."

Ta hơi ngạc nhiên đôi chút điều ta quan tâm không hẳn là chuyện ai là phi tần, kẻ nào là cung nữ. Nếu xét qua việc có thể bố trí cả phi tần cho hoàng thượng, chứng tỏ vị chủ tử kia có thân phận không hề đơn giản.

Khi ta còn đang thất thần suy nghĩ thì Diệp Chi chợt vỗ vai dồn dập, vẻ gấp gáp:

"Nguyệt Đan, mau mau a, có lệnh triệu hồi của chủ tử."

Ta sực tỉnh lại, nhanh chân tới sân trước.

Theo mệnh lệnh, hôm nay các sát thủ tập hợp riêng hàng, một bên nữ, một bên nam. Kết quả, có hai mươi người được chọn vào cung trong đó có ta.

Chạy trời không khỏi nắng, ta trở thành sát thủ vì muốn sống đời phiêu dật giang hồ, thế nào mà vẫn phải giam mình vào cái chốn cung cấm? Lão hoàng đế này, kiếp trước ta nợ nần hẳn sao?

#####Lã phủ#####

Ta bị đưa về phủ chờ thánh chỉ sắc phong. Lần này hồi gia được khá nhiều thông tin. Gia tỷ của ta đã tiến cung, phong phi, cả gia tộc được tiếng vinh. Nhờ thế mà chuyện ta vắng mặt ở phủ thời gian qua chẳng mấy ai quan tâm.

Ta đương nhàn nhã ngồi tại thư phòng thưởng chút điểm tâm, nhìn màn mưa xuân trước cửa, từng hạt mưa điểm qua những cánh hoa nhẹ nhàng, mon tron động lại rồi mới lưu luyến mà rời đi. Hoàng thượng mới đăng cơ, thần cảnh tươi tốt há chẳng phải điềm lành hay sao?

Canh tư, ta trần trọc lăn lộn trên giường. Chỉ nghĩ tới sắp phải vào cung, sống cuộc sống nhàm chán cùng đám nữ nhân hữu dung vô tài mà tâm địa rắn rết ta đã thấy toàn thân dâng lên một cỗ chán ghét tới cực điểm.

Cửa phòng nhẹ nhàng được đẩy ra, ta đóng tai lên nghe ngóng. Một giọng nam nhân nhẹ nhàng cất lên:

"Vờ vịt gì nữa? còn không mau ngồi dậy?"

Lồm cồm bò dậy, nhìn nam tử có khí thế bức người đang khoanh tay đứng tại đầu giường, mắt phượng quét về phía ta. Ta lên giọng đầy bất mãn:

"Nửa đêm canh tư chủ tử ngροι lao vào phòng ta, còn đương nhiên tự tại như chỗ của mình, lý lẽ đâu ra, hử?"

Chỉ thấy nam tử một thân hắc y nhân nhã ngồi xuống bàn trà, chậm rãi nhả từng chữ:

"Ngày mai, thánh chỉ sẽ tới, Diệp Chi là Tổ Như, cung nữ chuyên dùng của ngροι, ngoài ra còn có Hương Trầm, cô ta có võ công khá, đáng tin cậy."

Nói rồi đặt một tờ giấy lên bàn:

"Đây là sơ đồ tổng thể hoàng cung" Nói xong, lập tức rời đi.

Ta khôi phục bộ dạng nghiêm túc, nhìn tờ giấy hẩn để lại trên bàn lại nghĩ về những gì hẩn vừa nói.

Không khó để thấy được vị trí của ngροι này, hẩn có thể biết trước cả thánh chỉ của hoàng thượng a.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhập cung...tình thâm nay đã tận.

Y như lời đã nói, mới sáng ngày kế, thánh chỉ sắc phong Thần Phi đã được mang tới Lã Phủ. Toàn phủ bất quá ngoài phụ thân ai ai cũng kinh ngạc không thôi.

Chút ít thú vị mà ta tìm được trong chuyện này có lẽ phải kể tới khuôn mặt thường ngày già đoan trang hôm nay lại trắng bệch của đại nương. Cũng phải a, có lẽ trong mộng bà cũng không ngờ một cái thứ nữ như ta mà ngang nhiên được phong phi vị, ngang hàng với chính nữ con gái bà _Nhược Mai.

Nương của ta từ khi nhận được thánh chỉ vẫn là bất an không thôi. Khi đã trở về khuê phòng, ánh mắt âu lo của bà nhìn ta, nhẹ giọng lên tiếng:

"Tâm Tâm, nương thật lo lắng cho ngροι a, sao tân đế lại tuyển phi bất ngờ như vậy?" Hơn nữa lại nạp thứ nữ của Lã phủ vào phi vị cao quý. Ta biết bà muốn hỏi vậy nhưng lo ta tủi thân nên không nói hết về sau.

"Cũng đâu phải chuyện gì bất thường. Nương, khê nữ Vương Chi Ảnh của Bình Vương phủ cũng được phong phi đó thôi. Nương là không cao hứng hay sao?"

"Nếu ngροι được một cuộc sống thanh nhàn phú quý, ngροι làm nương như ta sao có thể không cao hứng đây? " Nói đến đây, giọng bà có vẻ nhỏ hơn một chút, tay bà nhẹ nhàng xoa đầu ta:

"Bất quá, ngροι lại không có thể lực chống lưng, nương lo ngροι so với các nương nương khác sẽ chịu nhiều ủy khuất."

Ta khuyên nhủ nương vài câu, rồi đưa bà về phòng. Những lời nương nói, không phải ta không biết. Nhưng ta cũng rõ mình là ai, ta không phải dễ dàng cho ngροι khác khi dễ a, hơn nữa, ta còn là vào cung với tư cách sát thủ. Lo gì phải chết già trong cung như đám nữ nhân kia?

Giờ ngo mười hôm sau, ta cùng Thực phi Vương Chi Ảnh và một số phi tần nhỏ nhò khác nhập cung. Theo vị công công họ Lý dẫn về Cam Tuyền cung, ta có chút cảm khái về kiến trúc hoa lệ của hoàng cung. Quả là hào nhoáng, xa xỉ cực điểm. Trách sao các nàng đều là tranh nhau tới sứt đầu mẻ chân để sống nơi đây?

Mặc dù biết hoàng cung lộng lẫy như vậy, với ta cũng chỉ là một lớp vàng son bao bên ngoài. Bóc xuống về bề ngoài của nơi này, sẽ chỉ còn là nơi mục nát với hàng trăm kẻ sách, thủ đoạn mà đấu đá lẫn nhau vì hai chữ: hoàng quyền!

Cam Tuyền cung rộng ước chừng còn hơn cả Lã phủ, bày trí toàn đồ quý giá, đẹp đẽ. Cung nữ hầu hạ có mười sáu ngροι, quả thực có Hương Trầm và Tổ Như (Diệp Chi) là cung nữ thân cận chuyên đi cạnh ta.

Nhận thức được thân phận các nàng cũng là sát thủ, trò chuyện cũng có thêm phần hào cảm.

Tổ Như giúp ta thay một bộ y phục màu lam nhạt, hoa văn sen tịnh để thanh thoát, nhẹ nhàng, chải búi tóc Song Vân, dùng châm cài hoa mai nhỏ nhò tinh tế.

"Nương nương, hoàng hậu chiều nay đãi yến mừng người và Thục Phi mới tiến cung." Tổ Như vừa cài trâm cho ta, vừa nói.

"Ân." Ta chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Ai nha, vừa mới nhập cung, hoàng hậu đã mở tiệc dò xét ý tứ, quả không đơn giản. Ta kêu Tổ Như chọn sẵn y phục không quá nổi bật mà vẫn phải lễ với mình, chuẩn bị buổi chiều tới Loan Phụng cung của hoàng hậu.

Tổ Như cứ loay hoay cạnh ta không rời, thấy vậy, ta bèn kêu các cung nữ lui xuống, chỉ còn mình ta và nàng.

"Người tên là Tâm Như à? Phụ thân người lại là Lại Bộ Thượng Thư?. Tổ Như mắt sáng rực nhìn ta.

"Người đã biết ta là Nguyệt Đàn từ khi nào à?" Ta cũng hướn Tổ Như mỉm cười.

"Là Thiên huynh nói với ta. Oa, không nghĩ bộ dáng Tâm Như người bỏ khăn che mặt lại đẹp tới vậy."

Ta bất đắc dĩ cười nhẹ. Khuôn mặt này chỉ là do thuật dịch dung tạo nên, khuôn mặt được mọi người tẩm tặc khuynh quốc khuynh thành của ta đã sớm bị hủy hoại năm mười hai tuổi.

"Người phấn khích cũng là hơi quá đi. Người ở cùng chỗ với ta. Vậy là tốt rồi." Mắt khẽ lờm khuôn mặt trẻ con của nàng, nhưng miệng lại nở một nụ cười:

"Ta coi người là bạn này có điều muốn nói, hẳn là không phải chuyện này chứ?"

Như giật mình nhớ ra điều gì, Tổ Như nhìn ta với vẻ mặt đã trở lại nghiêm túc:

"Chiều nay hoàng hậu mở yến, chắc chắn là muốn thử thái độ của các phi tần nha. Thiên huynh có nói với ta chủ tử là muốn người giữ vị trí trung lập."

"Ta biết." Bản thân ta cũng không muốn dây dưa tới đám nữ nhân nơi đây.

Tổ Như tiếp lời:

"Hoàng hậu này họ Trương, tên Trương Tường Vy, trưởng nữ của Tể Tướng, bề ngoài có vẻ đoan trang cực điểm. Nhưng bất quá đều là một dạng nữ nhân, vẫn mong ân sủng mà tranh giành."

Ta gật đầu, có chút đường đột hỏi Tổ Như: "Người cũng là mới tiến cung đi, sao lại biết nhiều như vậy?"

Đưa tay捏 cái mũi dọc dừa của ta, nàng nhăn mặt:

"Là chủ tử sai người bí mật tiết lộ thông tin. Đừng nói với ta người còn không biết chủ tử chính là hoàng thượng?"

Trong tâm ta một hồi ngạc nhiên. Hạ Thiên Vũ! Hắn chính là chủ tử? Bảo sao khí chất tới cảm giác áp lực lại giống tới vậy? Nhưng vì có gì mà hắn lại đào tạo đội ngũ sát thủ này à?

Thấy ta ngây người hồi lâu, Tổ Như thở dài, nói tiếp:

"Còn nữa, trong cung ngoài Trương hoàng hậu quyền quý còn có Quý Phi Hà Khiết Nhi, Thục Phi Chi Ảnh, Hiền Phi Nhượng Mai, Đức phi Lâm Mạt hương, tần nữ nhân thì vô số."

Ta thấy nàng vỗ mạnh vai mình, nở nụ cười thần bí mà nói:

"Nhưng mà... Tâm Như à... nếu bình nhan sắc chắc hẳn chỉ có Vương Thục Phi có thể so với người." Về mặt nàng cực kì cao hứng.

"Ta và người đâu phải để tranh giành đấu đá!" Ta nhíu mày, nhìn Tổ Như không hài lòng.

"Ơ hay, người đang ở trong hậu cung dù sao cũng vẫn sẽ không tránh được cuốn vào vòng xoáy tranh đấu nơi đây, vẫn là nên cẩn thận."

Nằm dựa xuống thấp phi nghỉ ngơi.

Chiều xuống, liền nhanh chóng thay y phục, dẫn theo Tổ Như cùng Hương Trầm hướng Loan Phụng cung.

Trước sảnh chính, từng tốp phi tần nhẹ nhàng bước vào, các nàng ai cũng vận y phục rực rỡ chói mắt, trâm cài cầu kì. Ta chậm rãi khoan thai theo vào, nhìn một lượt điện. Chỉ thấy trên cao là một nữ tử thân vận cẩm bào đỏ thẫm, miệng tươi cười ngồi trên ghế phụng tán gẫu với chúng phi tần. Đây chắc hẳn là Trương hoàng hậu đi. Ta hướng phía hoàng hậu hành lễ, rồi ngồi tại bảo tọa, nhàm chán dùng điểm tâm.

Các phi tần khác cũng cùng hoàng hậu tán gẫu, cho đến khi thái giám ngoài điện hô to:

"Hoàng thượng giá lâm."

Chỉ một tiếng hô đơn giản mà kích động tới toàn bộ chúng phi tần, hoàng hậu nở một nụ cười tươi rói tiến lên phía trước, cùng các phi tần cung nghênh hoàng thượng.

Sau khi buông một câu lạnh lùng:

"bình thân.", nam tử kia cất bước tiến về vị trí cao nhất mà ngồi cùng hoàng hậu.

Tới khi mọi người đã ngồi tại vị trí của riêng mình, ta đưa mắt đánh giá nam tử mặc long bào kia một phen.

Tầm mắt ta đông cứng lại khi nhìn khuôn mặt hắn, ánh mắt nóng rực của hắn cũng đang quét về phía ta. Theo bản năng ta khẽ cúi đầu, đợi tầm mắt hắn rời đi nơi khác.

Khi mọi người đã bắt đầu trò chuyện, hắn cũng không chú ý tới ta nữa, ta mới ngẩng mặt lên.

Quả là một nam tử tuấn mĩ, nét cương nghị lạnh lùng trên khuôn mặt hắn từ nhỏ đã được tôi luyện nay lại càng đậm khí chất Vương giả, thành thực hơn. Mày kiếm trên đôi mắt phượng thâm sâu khẽ nhũn lại cũng là một bộ dáng đầy tuấn dật.

Ta vô tình nhìn thấy ánh mắt pha chút mê đắm của Thục Phi khi nhìn hoàng thượng. Không phải chứ? Thục Phi biết rõ mình là người dưới trướng của hắn, lạc vào lưới tình của vị quân vương này, hậu quả sẽ ra sao?

Dường như ngắm nam nhân kia đã đủ, hoàng hậu lên tiếng, dẹp các phi tần đang hồ nháo lại:

"Yến tiệc hôm nay bản cung mời các muội muội tới dự trước là mừng Vương Thục Phi và Lã Thần Phi nhập cung." Rồi mỉm cười đầy tình ý nhìn hoàng thượng, nàng nói tiếp:" Ngoài ra, còn là chuẩn bị cho ngày hai vị thái tử Lưu Hạ Kỳ và Dạ Tiễn Lưu của Ngạc quốc cùng Trường quốc tới thăm Vân quốc chúng ta. Vì tình huynh đệ giữa ba nước, hoàng thượng muốn cử ba vị phi tần theo hoàng thượng đích thân tới cửa ái Đông Quan đón họ."

Quả nhiên, không khí vốn náo nhiệt nay lại càng thêm ấm ì bàn tán, các nàng ai nấy đều là bộ mặt đầy mong chờ.

Hoàng hậu thấy mọi người hồ nháo đã đủ, liền lên tiếng:

"Lân này xuất cung cùng hoàng thượng có ... Thần phi, Hiền phi với Dương tần."

Lời hoàng hậu vừa nói, toàn bộ nữ nhân trong điện đều phi những ánh mắt đầy ghen tỵ về phía ba người chúng ta.

Để có biểu tình thích hợp, ta bắt chước Nhược Mai mà làm bộ dáng tươi cười, sung sướng.

Yến tiệc tàn, ta ngồi trên kiệu nhỏ trở về Cam Tuyền cung, chờ đợi. Chỉ một lúc sau, đã thấy Lý công công cạnh hoàng thượng tới truyền ý chỉ tới nay ta thị tẩm.

Đèn vừa thấp, tiếng thái giám thông truyền vang lên:"Hoàng thượng giá lâm."

Ta đặt món điểm tâm đang dùng xuống, quỳ xuống:

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

Chỉ thấy một đôi giày vàng sáng ngay phía trước đầu ta đang cúi, giọng nhàn nhạt cất lên:

"Bình thân."

Ta lập tức đứng dậy, hẳn cho người hầu lui xuống, chỉ để lại Hương Trầm, sau khi chắc chắn không còn ai xung quanh, ngữ khí nghiêm túc của hắn vang lên:

"Ngươi hẳn là còn nhớ Lưu hạ Kỳ?"

Ta khẽ chau đôi lông mày, Lưu Hạ Kỳ? Chẳng phải là kẻ giao đấu trong rừng?

"Tại rừng Thiều Quang?" Ta đặt nghi vấn.

Hạ Thiên Vũ ngồi xuống đối diện ta, nhẹ nhàng gật đầu.

Ta âm thầm kêu không ổn, nói vậy, hẳn chắc là thái tử của Ngạc quốc? Vậy thì rõ ràng quan hệ với Vân Quốc chúng ta vô cùng căng thẳng.

Còn nữa, nói như Thiên Vũ, không phải là Lưu Hạ Kỳ đã sớm ở tại lãnh thổ của Vân Quốc? Điểm này cực kì đáng lưu ý.

"Bất quá..." Giọng âm trầm phía đối diện lại tiếp tục:

"Quả thực hần đã ở đây rồi..."

Ta sức tình khỏi suy tư, ngừng đầu đối diện hần. Bất gặp ánh mắt nghiên cứu nhìn mình, ta hơi bất mãn trừng mắt:

"Ta mới tới ngươi đã bắt ta làm việc khó như vậy, là muốn khi dễ ta?"

Hần thu lại ánh mắt đang nhìn ta chằm chằm, lắc đầu tiêu sái vào trong đọc sách.

Quá nhàm chán, ta thay một kiện y phục đen, cùng Tô Như theo sơ đồ Thiên Vũ đưa mà đi một vòng hoàng cung.

Hoàng cung có 4 cửa theo 4 hướng: Đông, Tây, Bắc, Nam. Cửa đông là cửa chính hướng Triều Dương điện của hoàng đế, canh phòng cẩn mật. Bảo Khố ở đằng sau Triều Dương điện, phía sau nữa là hậu cung.

Sau khi lòng vòng một hồi, ta đâm mệt, ngồi xuống một thảm cỏ lạnh cung, nơi này vào ban đêm chẳng có ai.

Tô Như đã bị Vũ Thiên gọi về, một mình ta nằm ngấm trăng. Thật là mệt a!

Ta phát hiện sau dãy Liên Bảo của thái hậu có một bóng đen di chuyển, bèn đuổi theo.

"Ai?" Ta túm lấy góc áo của hần khi đã tới phía sau cung Liên Bảo.

Hần quay lại nhìn ta bằng ánh mắt kì quái, định triển khai khinh công bỏ trốn, ta dứt khoát giữ lại.

Sau một hồi giằng co, ta nghe thấy tiếng bước chân của đám thị vệ. Mặt biến sắc, ta mà bị bắt trong bộ dạng này thì...

Trong khi ta đang phân vân có nên thả hần ra rồi chuồn hay không thì có một toán người đã chạy tới ngày càng gần. Tên áo đen khề hừ khó chịu, không chần chờ lòi thẳng ta cung xuống hồ.

"Bùm"

Ta thấy nước bắt đầu tràn vào miệng, bắt đầu gãy gập. Lã Tâm Như ta từ nhỏ thứ sợ nhất chính là bơi. Trong lúc thần trí mơ hồ, chỉ thấy một khuôn mặt tiến lại gần, môi hần áp vào môi ta... sau đó... ta ngất đi.

"Khụ... khụ"

Nặng nề mở mi mắt ra, đập vào mắt ta là khuôn mặt của một nam tử yêu nghiệt. Đôi mắt đen sắc lạnh nhìn ta chằm chằm.

Ta phát hiện mình đang ở phía sau lãnh cung ban nãy. Quần áo ướt nhẹp, đầu tóc rũ ra, khoan đã...vừa rồi chẳng phải hần dám... dám hôn ta?

"Ngươi... vừa nãy... ngươi..." Tay run run chỉ vào tên trước mặt, môi mỏng của hần nhếch lên, áp lại gần ta:

"Không nghĩ ngươi lại là một nha đầu? Vô công cũng không tệ."

Ta trừng mắt nhìn hần xoay người biến mất.

Thay bộ y phục đã ướt đầm ra, ta hơi run lên vì lạnh. Đáng chết a! Nam nhân đáng chết, lòi ta xuống hồ làm cả người ướt sũng. Tô Như mang tới cho ta một kiện áo lông chồn, khuyên bảo:

"Nương nương, hai ngày nữa người xuất cung, vạn nhất đừng xảy ra chuyện gì, mau mau nghỉ ngơi a."

Ta cắn cắn môi, chùi rửa tên hắc ám kia một hồi rồi cũng đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sóng gió đã nổi...vạn kiếp bất phục.

Sớm hôm sau, đoàn tùy tùng đã sẵn sàng khởi hành tới Đông Quan ải, hoàng hậu ra tới tận cửa hoàng cung, bộ dáng quyến luyến không thôi.

Ta cùng Hiền phi ngồi trên ngự giá của hoàng thượng, bắt đầu khởi giá rời hoàng cung.

Suốt chặng đường dài, lưng ta như muốn rời ra bởi cái kiểu ngồi của Phi tần, cái gì mà hoàng thất tôn quý? hiểu biết, thanh tao a?

Chỉ thấy toàn thân mệt mỏi, lại không khỏi ngạc nhiên sao vị tỷ tỷ trước nay được cung chiều yếu ớt nay so với ta chịu đựng vẫn là tốt hơn nhiều đi?

Gương mặt của Nhượng Mai nhất nhất giữ vẻ đoan trang hoà ái lúng thảng, sóng mắt không hề lưu chuyển, tay đặt ngay ngắn trên đùi, một thân áo dài màu vàng kim, tay áo rộng có hoa văn hình mây, trên đó lấy ba màu xanh lam, xanh lục, đỏ với các sắc độ đậm nhạt khác nhau thêu hình mây, trên vai phủ một cái khăn vuông vai màu đỏ có hoa văn mẫu đơn, lại thêu những chùm hoa nhỏ buông xuống càng nổi bật lên vẻ quý phái của nàng. Bất quá ta nhìn nàng lại có vẻ vô hồn như tượng gỗ.

Xa giá bao trùm về trầm mặc cho tới khi đến cửa ải.

"Thiên Hoà phủ" là phủ của hoàng thất, mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ không quá khác biệt so với sinh hoạt trong hoàng cung.

Ta được phân phó ở lại "Tuyệt Uyển viên", để đám cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay một kiện váy màu bạch hoa văn hoa li nhỏ, tám tà thoát mái, thuận tiện di chuyển, mái tóc tùy ý búi thành Phù dung quy vân, cài trâm rủ xuống bằng ngọc trai mang lại vẻ tao nhã, quy lại trần đầy ưu nhã mà thoát tục.

Tiết trời mùa xuân hơi lạnh, bầu trời cao, xanh thẳm, đứng dịp xuân nên khuôn viên Thiên Hoà phủ tràn ngập sắc hoa.

Nhẹ nhàng nâng giầy thêu dạo quanh phủ, Tổ Như vẻ mặt nghiêm túc xem xét, ta thấy vậy liền cười nhạt:

"Tổ Như người làm bộ mặt đó cho ai xem?"

Nàng hơi giật mình nhìn ta, nhẹ nhàng gật đầu, cười tươi hướng phía hoa trong viên mà chỉ trỏ:

"Nương nương coi, tường vi ngọc lan vây kín tường, mẫu đơn tường đoá to nở rực rỡ, mai vàng như vang bạc, nhụy lại xanh biếc như ngọc lục bảo. Đào hồng một góc đầy phong tình, cảnh đẹp có phần còn hơn cả ngự hoa viên."

Ta biết thứ Tổ Như để ý không phải là trăm hoa nơi này. Tự cười nhạt bản thân ta cũng không phải còn để ý hơn cả nha đầu kia đi?

Bóng cầm vệ quân tay cầm kim đao từng tốp đi tuần tra khuất dưới lớp lớp cây, ta thu lại tầm mắt đánh giá, gọi Tổ Như hồi viên.

Nhận được tin Hiền Phi Nhượng Mai, gia tỷ của ta mời tới dùng thiện, liền đem Hương Trâm theo tiến đến "Mai Phong viên" nơi ở của Nhượng Mai.

Vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh chào hỏi cần thiết, ta tỏ vẻ mình là bề dưới, thành thực bồi nàng tán gẫu... ta càng không muốn tranh chấp với nàng.

Nhượng Mai trong y phục váy hồng thêu mẫu đơn bằng kim tuyến, nhìn ta vài phần suy xét, tám phần khinh thường chậm rãi nói:

"Muội muội, dù sao tỷ cũng là gia tỷ của muội a, không thể không nhắc nhở muội một chút. Bản cung biết muội gián dị mặc mạc đã quen. Nhưng nay đã là phi tần của bệ hạ, thân phận tôn quý, tốt xấu gì cũng nên vận y phục cho là bông đáng một Thần phi a..."

Ta nghe lời mang ý tứ xỏ xiên lộ liễu của nàng, môi lộ ra ý cười nhạt, tâm tư không biết che dấu như vậy, nàng sống được mấy ngày nơi cung thâm đầy rẫy mưu mô này?

Nhẹ nhàng đặt đĩa song ngân trong tay xuống, ta giả bộ kính sợ:

"Tỷ tỷ vẫn là có tư thái cao quý từ nhỏ. Phi vị này vốn đã là của tỷ, muội ngốc ngếch sao có thể sánh bằng? Người phạm tục như muội dù có khoác áo gấm a... không biết sẽ thành bộ dạng gì, khiến tỷ tỷ chê cười."

Nhượng Mai nghe được câu trả lời vừa lòng, cười thầm an ủi ta vài câu, rồi ta xin cáo lui.

Ra khỏi Mai Phong viên cũng vừa lúc ánh tà dương chiếu xuống, vạn vật chìm trong màu đỏ rực huy hoàng. Ta ngoảnh mặt nhìn lên sắc mây cuối chân trời, toàn thân bỗng thấy một trận tê lạnh. Từ bao giờ chính bản thân ta lại tự nhấn mình vào vòng xoáy tranh đấu nơi đây?

Đường hồi "Tuyệt Uyển viên" rõ ràng ngay trước mắt mà trong ta lại mơ hồ đến vậy. Tỷ tỷ Nhượng Mai với ta mà nói có lẽ một chút tình cảm máu mủ cũng là triệt để tận đi! Ta còn hy vọng tìm được tình thân trong cung cấm này?

Dạo qua con đường đầy hoa cỏ lộng lẫy, tâm tình ta bất giác chùng xuống, quay sang Hương Trâm nhẹ nhàng phân phó:

"Người quay trở lại Tuyệt Uyển viên trước đi, bản cung muốn đi dạo một chút."

Nàng nhìn theo ánh mắt đang mơ màng của ta, gật đầu:

"Ân." Rồi cuốc bộ gia tăng về phía trước.

Giầy thêu nhẹ nhàng bước đi không xác định với nhiều suy nghĩ vẫn vơ, khi ngẩng đầu lên thì đã đứng giữa một địa phương xa lạ.

Chỉ thấy xung quanh đều là hoa đào hồng từng cây đều nở hoa rực rỡ chứng tỏ chúng được chăm sóc rất tỉ mỉ.

Ta cũng không rõ mình đi vào đây bằng cách nào nhưng bây giờ mới xác thực được nơi đây quả thực có rất nhiều đào. Cả khu vườn rộng trải toàn cánh đào, đẹp như tiên cảnh.

Tiếc rằng ta lại không thích hoa đào, khi nhìn cảnh tượng như vậy trong tâm cũng không phải quá chấn động.

Hoa đào luôn cho ta cảm giác là lướt, đẹp nhưng lại có vẻ phong tình còn pha chút yếu ớt, mỏng manh,...

Dù sao đều là yêu thích cái đẹp nên không tự chủ được mà đi dạo quanh một chút, khi đang định quay lại thì một bóng anh tuấn dưới gốc đào phía xa khiến ta không khỏi ngạc nhiên.

Dưới gốc hoa đào, nam tử trong y phục một màu bạch ngòai dựa trong một phong thái thoải mái nhất, vị mạnh mẽ nam tính hoà vào hương thơm của hoa đào với những cánh hoa phù trên vai hấn như một bức tranh hoàn mỹ chốn thần tiên.

Khoảng khắc nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng ta mơ hồ nảy lên một hồi không rõ lí do.

Không tự chủ được mà bước tới trước khuôn mặt quen thuộc ấy, mùi long đàn hương mang lại một cảm giác dễ chịu đến cực điểm.

Thất thần ngắm nhìn nam nhân một hồi lâu mà mình còn không ý thức được, ta đã mất đi ý niệm rời khỏi đây...

Đôi mắt phượng kia của nam tử đang khép lại đột ngột mở ra nhìn chăm chăm ta về ngạc nhiên, Giật mình, ta cũng tự nhiên lui lại phía sau. Như cảm giác mình ăn vụng kẹo bị phát hiện, mặt ta nóng dần rồi đỏ lựng lên, cổ găng nở một nụ cười tươi nhất có thể, ta ấp úng:

"Nga... ta là không có để tâm rồi đi lạc. Không phải có ý nhìn trộm ngươi."

Lời vừa dứt, ta chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi chính mình! A A người ta vẫn là chưa có nói gì. Bản thân lại tự khai.

Khuôn mặt Thiên Vũ nhìn ta chuyển sang rét lạnh:

"Nơi này không phải để ngươi tùy tiện bước vào. Trẫm không mong sẽ lần tiếp theo nhìn thấy ngươi đây."

Ta khẽ gật đầu, đáp lại. Thâm tâm không hiểu sao một hồi thất vọng, nhìn bóng lưng hấn khuất sau lớp lớp đào với hấn một mảng quen thuộc, ta lại thấy hấn như đang đi tới một thế giới khác, một thế giới không hề có ta.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phía sau lưng ta:

"Ngươi có biết chủ nhân của nơi này là ai không?"

Giật mình quay lưng lại phía phát ra tiếng nói, ta thập phần ngạc nhiên trước diện mạo nam tử này, ngũ quan tinh xảo, mày kiếm, vàng trán cao, rộng. Một thân lam y phất phơ trong gió đầy phiêu dật. Trọng điểm là khuôn mặt này ta còn nhớ rõ, chính là kẻ đã kéo ta xuống nước rồi... rồi. dám hôn ta ở sau điện Liên Bảo của thái hậu.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Ta luôn trong trạng thái phòng bị. Kẻ này đến cuối là ai? Sao hấn lại xuất hiện trong cung, lại còn ở đây nữa? Hơn nữa, giọng nói của hấn làm lòng ta mơ hồ một tia nghi hoặc, chắc chắn ngoài lần trong cung kia, ta đã từng gặp hấn. Hay chí ít là nghe giọng hấn đi.

Nam tử khẽ đưa quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, môi bạc cong lên ý cười:

"Ta là ai ngươi sẽ biết sớm thôi. Vẫn là câu hỏi đó: Ngươi có biết chủ nhân của nơi này là ai không?"

Chần chừ giây lát, ta quyết định gạt chuyện hấn là ai đi. Dù sao, nếu hấn không có thiện chí trả lời, ta cũng không thể nào ép hấn. Nhưng vẫn đề hấn đưa ra đã thành công dụ khị sự tò mò của ta. Không kìm được mà hỏi lại:

"Ngươi biết?"

Khẽ cười ý nhị, hấn thong dong nói:

"Đương nhiên. Ta đã thực nghĩ người trong cung bất luận là ai cũng nên biết tới nơi này đi."

"Nếu ngươi biết mau nói, còn không ta lập tức ly khai."

"Tất nhiên là ta sẽ nói cho ngươi, dù sao cũng là chỗ quen biết. Đây là vườn đào đẹp nhất Vân quốc, dành cho người mà Thiên Vũ hấn yêu thương nhất. Đáng tiếc a..."

Nam tử thu lại quạt ngọc, lắc đầu quay đi.

Ta vẫn là đang còn chìm trong suy tư của bản thân. Ngơ ngác nhìn một vườn đào trước mắt, lại nhớ tới Thiên Vũ khi nãy khuôn mặt như hoàn toàn

buông lỏng tại nơi đây. ..

Có lẽ, hần hần là dùng bao nhiêu chân tình cho nữ nhân đó đây?

Đêm. là khi bóng tối bao trùm đi tất cả, che dấu mọi hành động dù là tốt đẹp hay bỉ ổi, tất cả đều diễn ra dưới bóng tối vô tình.

Ngẩng đầu nhìn vào gương lúc này là một khuôn mặt tròn xinh đẹp hoạt bát. Mặt tựa như trăng thơ ngây mà thoáng đạt, đôi lông mày nhàn nhạt, mắt lung linh tựa như dòng suối lưu chuyển có một cổ phong tình mị người.

Thiên Vũ gạt đầu hải lòng, không nói gì lặng lẽ rời đi.

Đợi cho bóng hần mất hẳn sau dãy trúc ngoài cửa sổ, liền đưa tay tự sờ khuôn mặt vừa được Thiên Vũ dịch dung y chang Ngọc Liên quận chúa _ Một vị tiểu nữ của Thái hậu được hứa gả cho Lư Hạ Kỳ.

Đây là lần thứ hai được chứng kiến thuật dịch dung từ hần, ta vẫn không thể nén được ngạc nhiên. Không ngờ lại có thể giống tới vậy? Đến bản thân ta còn nghi hoặc đây cái nữ tử trong gương có hay không là mình a?

Nắng chiếu xuống hai bên đường dẫn tới sảnh chính của Thiên Hoà phủ, cũng chính là khu đồ sộ nhất " Thừa Minh viên."

Ngồi trên kiệu dành cho quận chúa, tiếng náo nhiệt bên trong truyền tới ta ngày càng lớn. Khi kiệu dừng hẳn, ta đưa tay vén màn che, khoan thai bước xuống.

Tiếng Hồ công công vang lên trong điện:

" Ngọc Liên quận chúa giá lâm."

Ta được hai cung nữ đỡ vào, thánh thực quỳ xuống:

" Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Giọng nói đầy từ tính mà uy nghiêm vang lên:

" Bình thân."

Ta từ từ đứng dậy, khom lưng hạ lễ:

" Đa tạ hoàng thượng."

Tiếng nói kia lại cất lên:

" Hoàng muội, hai vị thái tử của Ngao quốc cùng Trường quốc tới thăm Văn quốc chúng ta đều là những anh tài kiệt xuất, muội mau ra diện kiến họ."

Nhanh chóng hướng phía hai nam tử ngồi ngay dưới Hoàng thượng, ta hành lễ:

" Ngọc Liên xin diện kiến hai vị thái tử."

Một giọng nói nhẹ nhàng hướng ta vội vàng:

" Quận chúa mau đứng dậy. Hoàng thượng Văn quốc là có lời khen tặng, ta cũng là không học được một phần từ vị quân vương như hoàng thượng của Văn quốc, phải không Lư huy?"

Người kêu Lư Thái tử chỉ nhàn nhạt đáp lại không hứng thú:

"Mời quận chúa mau đứng dậy."

Ta thành thành thực thực ngồi tại vị trí quận chúa.

Lẳng lẳng đánh giá bữa tiệc này. Qua việc các đại thần đều đến là có thể thấy được Văn quốc tiếp đón Ngao quốc đủ giao hảo cỡ nào.

Thiên Vũ một thân long bào vàng sáng ngồi trên bảo tọa. Đôi mắt toả ra sát khí ngày thường giờ ngập ý cười nhưng đáy mắt vẫn là một tầng hàn băng. Hần ngồi trên vị trí cao cao tại thượng với phong thái ung dung, bình thản mà vẫn có khí chất vương giả khiến ta không khỏi cảm thấy áp lực vô hình bức bách.

Tầm mắt ta chợt đông cứng khi nhìn sang phía thái tử Ngao quốc "Lư Hạ Kỳ ".Kia cái kẻ trong rừng, thần bí nam nhân tại hoàng cung, lại trong vườn đào thế nào chính là hần?

"Khai yên"

Tiếng thái giám cạnh hoàng thượng thức tỉnh trạng thái thất thổ của ta. Cùng lúc này, giọng nói của Thiên Vũ cất lên, trầm thấp như vị rượu ngon thượng hạng:

"Lần này hai vị thái tử tới bốn quốc, thái hậu muốn nhân cơ này thực hiện lời hứa năm xưa với Quốc vương Ngao quốc, gả Ngọc Liên quận chúa cho Hạ Kỳ thái tử. Thái tử nghĩ sao?"

Lư Hạ Kỳ quét ánh mắt về phía ta. Ta làm bộ e thẹn mà cúi đầu xuống tay vân ve khăn gấm.

Cho đến khi hần lên tiếng:

"Được cầu thân cùng Vân quốc, đó là phúc của Ngao quốc chúng ta. Phụ hoàng cũng đã đồng ý nhân lần này tới bàn hôn lễ với quận chúa của quý quốc."

Thiên Vũ liền cười to hai tiếng, ra chiều hứng thú:

"Trăm mong thái tử Ngao quốc sẽ không bạc đãi biểu muội nương bình này, cũng là điều thái hậu mong muốn."

Ánh mắt Lư Hạ Kỳ lơ lên tia giảo hoạt làm ta thấy bất an, hần cung kính đưa hai tay lên, nói với vẻ sáng khoái:

"Bệ hạ an tâm. Quận chúa là lá ngọc cành vàng, thần thương yêu quận chúa Ngọc Liên hết mực để cho sáng bằng tình cảm của Hoàng Thượng dành cho Thái Tử Phi Tương Hà quá cố."

Ta giật mình ngược mặt lên, "Tương Hà ?" đây chẳng phải là cô gái họ nhắc tới trong rừng sao. Là Thái Tử Phi? Của Thiên Vũ?

Sắc mặt Thiên Vũ chuyển sang đen sì tới khó coi, không khí trong viên trâm đi, mặt các đại thần cũng tái mét. Xem ra vị cố Thái Tử Phi này có thân phận khá đặc sắc đây.

Hoàng Thượng nắm chặt năm ngón tay dẫu dưới long bào tới nỗi gân xanh, lâu sau mới thả ra, nhẹ giọng nói:

"Nữ nhi dĩ nhiên sinh ra là để nâng niu. Như Hàn Châu công chúa của Ngao quốc là người nữ tử đoan trang mà hiểu biết, lại có vẻ đẹp trời sinh. Tiếng tăm ba nghìn ân sủng tập chung một thân của tiên đế dành cho nàng, trăm rất hội phục."

Dĩ nhiên là tới phiên Lư Hạ Kỳ mây đen kín mặt khuôn mặt tuần tú của hần vắn vẹo đến mực cười. Về vị Hàn Châu công chúa của Ngao quốc, đương nhiên ta có biết về nàng.

Tương truyền, đó là vị công chúa thứ hai của vua Lư Vũ Thành. Nàng có vẻ đẹp vừa diễm lệ mà lại hoạt bát đáng yêu được Lư Vũ Thành yêu thương nhất, tuổi lên mười đã thông thạo sử kinh, thông minh tuyệt đỉnh. Đó là vị công chúa lên mười được mọi người mệnh danh là "thiên hạ đệ nhất mỹ nhân", sủng ái còn vượt qua mẫu phi nàng_Ninh phi. Nhưng a, ai có thể đoán được, đại chiến xảy ra, để giữ hoà với Vân quốc, liền đưa Hàn Châu tới Vân quốc làm con tin. Đến bây giờ, tung tích nàng như một bí ẩn ... có người đồn rằng, trong hỗn loạn nàng đã bi ai mà tự vẫn...

Tiệc miễn cưỡng tiến hành tới cuối, cũng là biết được hai điểm. Lư Hạ Kỳ sẽ tiến hành hôn sự với Ngọc Liên vào rằm tháng tới, vì vậy sx ở lại Vân Quốc mười ngày.

Thái tử Dạ Tiến Lư của Trường quốc ở lại hai ngày rồi hồi quốc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ân điển đã nhận... ơn sâu khó trả.

Sớm hôm sau, đoàn tùy tùng đã sẵn sàng khởi hành tới Đông Quan ái, hoàng hậu ra tới tận cửa hoàng cung, bộ dáng quyến luyến không thôi.

Ta cùng Hiền phi ngồi trên ngự giá của hoàng thượng, bắt đầu khởi giá rời hoàng cung.

Suốt chặng đường dài, lưng ta như muốn rời ra bởi cái kiểu ngồi của Phi tần, cái gì mà hoàng thất tôn quý? hiểu biết, thanh tao a?

Chỉ thấy toàn thân mệt mỏi, lại không khỏi ngạc nhiên sao vị tỷ tỷ trước nay được cung chiều yếu ớt nay so với ta chịu đựng vẫn là tốt hơn nhiều đi?

Gương mặt của Nhược Mai nhất nhất giữ vẻ đoan trang hoà ái, lưng thẳng, sóng mắt không hề lưu chuyển, tay đặt ngay ngắn trên đùi, một thân áo dài màu vàng kim, tay áo rộng có hoa văn hình mây, trên đó lấy ba màu xanh lam, xanh lục, đỏ với các sắc độ đậm nhạt khác nhau thêu hình mây, trên vai phủ một cái khăn quàng vai màu đỏ có hoa văn mẫu đơn, lại thêu những chùm hoa nhỏ buông xuống càng nổi bật lên vẻ quý phái của nàng. Bất quá ta nhìn nàng lại có vẻ vô hồn như tượng gỗ.

Xa giá bao trùm về trăm mặc cho tới khi đến cửa ải.

" Thiên Hoà phủ " là phủ của hoàng thất, mọi thứ đều được chuẩn bị đầy đủ không quá khác biệt so với sinh hoạt trong hoàng cung.

Ta được phân phó ở lại " Tuyết Uyển viên", để đảm cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu, thay một kiện váy màu bạch hoa văn hoa li nhỏ, tám tà thoai mái, thuận tiện di chuyển, mái tóc tùy ý búi thành Phù dung quy vân, cài trâm rủ xuống bằng ngọc trai mang lại vẻ tao nhã, quy lại trần đầy ưu nhã mà thoát tục.

Tiết trời mùa xuân hơi lạnh, bầu trời cao, xanh thẳm, đứng dịp xuân nên khuôn viên Thiên Hoà phủ tràn ngập sắc hoa.

Nhẹ nhàng nâng giầy thêu đạo quanh phủ, Tổ Như về mặt nghiêm túc xem xét, ta thấy vậy liền cười nhạo:

" Tổ Như người làm bộ mặt đó cho ai xem?"

Nàng hơi giật mình nhìn ta, nhẹ nhàng gật đầu, cười tươi hướng phía hoa trong viên mà chỉ trỏ:

"Nương nương coi, tường vi ngọc lan vây kín tường, mẫu đơn tường đoá to nở rực rỡ, mai vàng như vang bạc, nhụy lại xanh biếc như ngọc lục bảo. Đào hồng một góc đầy phong tình, cảnh đẹp có phần còn hơn cả ngự hoa viên."

Ta biết thứ Tổ Như đề ý không phải là trăm hoa nơi này. Tự cười nhạo bản thân ta cũng không phải còn đề ý hơn cả nha đầu kia đi?

Bóng cầm vệ quân tay cầm kim đao từng tốp đi tuần tra khuất dưới lớp lớp cây, ta thu lại tầm mắt đánh giá, gọi Tổ Như hồi viên.

Nhận được tin Hiền Phi Nhượng Mai_ gia tỷ của ta mời tới dùng thiện, liền đem Hương Trầm theo tiến đến " Mai Phong viên" _ nơi ở của Nhượng Mai.

Vẫn giữ sắc mặt bình tĩnh chào hỏi cần thiết, ta tỏ vẻ mình là bề dưới, thành thực bồi nàng tán gẫu... ta càng không muốn tranh chấp với nàng.

Nhượng Mai trong y phục váy hồng thêu mẫu đơn bằng kim tuyến, nhìn ta vài phần suy xét, tám phần khinh thường chậm rãi nói:

" Muội muội, dù sao tỷ cũng là gia tỷ của muội a, không thể không nhắc nhở muội một chút. Bản cung biết muội giản dị mộc mạc đã quen. Nhưng nay đã là phi tần của bệ hạ, thân phận tôn quý, tốt xấu gì cũng nên vận y phục cho là bông dáng một Thần phi a..."

Ta nghe lời mang ý tứ xô xiên lộ liễu của nàng, môi lộ ra ý cười nhạt, tâm tư không biết che dấu như vậy, nàng sống được mấy ngày nơi cung thâm diệu rầy rầy mô này?

Nhẹ nhàng đặt đĩa song ngân trong tay xuống, ta giả bộ kính sợ :

" Tỷ tỷ vẫn là có tư thái cao quý từ nhỏ. Phi vị này vốn đã là của tỷ, muội ngốc ngếch sao có thể sánh bằng? Người phạm tục như muội dù có khoác áo gấm a ... không biết sẽ thành bộ dạng gì, khiến tỷ tỷ chê cười."

Nhượng Mai nghe được câu trả lời vừa lòng, cười thầm an ủi ta vài câu, rồi ta xin cáo lui.

Ra khỏi Mai Phong viên cũng vừa lúc ánh tà dương chiếu xuống, vạn vật chìm trong màu đỏ rực huy hoàng. Ta ngoảnh mặt nhìn lên sắc mây cuối chân trời, toàn thân bỗng thấy một trận tê lạnh. Từ bao giờ chính bản thân ta lại tự nhấn mình vào vòng xoáy tranh đấu nơi đây?

Đường hồi "Tuyết Uyển viên" rõ ràng ngay trước mắt mà trong ta lại mơ hồ đến vậy. Tỷ tỷ Nhượng Mai với ta mà nói có lẽ một chút tình cảm máu mủ cũng là triệt để tận đi! Ta còn hy vọng tìm được tình thân trong cung cấm này?

Đạo qua con đường đầy hoa cỏ lộng lẫy, tâm tình ta bất giác chùng xuống, quay sang Hương Trầm nhẹ nhàng phân phó:

" Người quay trở lại Tuyết Uyển viên trước đi, bản cung muốn đi dạo một chút."

Nàng nhìn theo ánh mắt đang mơ màng của ta, gật đầu:

" Ân." Rồi cuốc bộ gia tăng về phía trước.

Giầy thêu nhẹ nhàng bước đi không xác định với nhiều suy nghĩ vẩn vơ, khi ngẩng đầu lên thì đã đứng giữa một địa phương xa lạ.

Chỉ thấy xung quanh đều là hoa đào hồng từng cây đều nở hoa rực rỡ chứng tỏ chúng được chăm sóc rất tỉ mỉ.

Ta cũng không rõ mình đi vào đây bằng cách nào nhưng bây giờ mới xác thực được nơi đây quả thực có rất nhiều đào. Cả khu vườn rộng trải toàn cánh đào, đẹp như tiên cảnh.

Tiếc rằng ta lại không thích hoa đào, khi nhìn cảnh tượng như vậy trong tâm cũng không phải quá chấn động.

Hoa đào luôn cho ta cảm giác là lướt, đẹp nhưng lại có vẻ phong tình còn pha chút yếu ớt, mỏng manh...

Dù sao đều là yêu thích cái đẹp nên không tự chủ được mà đi dạo quanh một chút, khi đang định quay lại thì một bóng anh tuấn dưới gốc đào phía xa khiến ta không khỏi ngạc nhiên.

Dưới gốc hoa đào, nam tử trong y phục một màu bạch ngà dựa trong một phong thái thoải mái nhất, vị mạnh mẽ nam tính hoà vào hương thơm của hoa đào với những cánh hoa phủ trên vai hắn như một bức tranh hoàn mỹ chốn thần tiên.

Khoảng khắc nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng ta mơ hồ nảy lên một hồi không rõ lý do.

Không tự chủ được mà bước tới trước khuôn mặt quen thuộc ấy, mùi long đàn hương mang lại một cảm giác dễ chịu đến cực điểm.

Thất thần ngắm nhìn nam nhân một hồi lâu mà mình còn không ý thức được, ta đã mất đi ý niệm rời khỏi đây...

Đôi mắt phượng kia của nam tử đang khép lại đột ngột mở ra nhìn chăm chăm ta về ngạc nhiên. Giật mình, ta cũng tự nhiên lui lại phía sau. Như cảm giác mình ăn vụng kẹo bị phát hiện, mặt ta nóng dần rồi đỏ lựng lên, cố gắng nở một nụ cười tươi nhất có thể, ta đáp ứng:

"Nga... ta là không có để tâm rồi đi lạc. Không phải có ý nhìn trộm ngươi."

Lời vừa dứt, ta chỉ hận không thể cắn đứt lưỡi chính mình! A A người ta vẫn là chưa có nói gì. Bản thân lại tự khai.

Khuôn mặt Thiên Vũ nhìn ta chuyển sang rét lạnh:

"Nơi này không phải để ngươi tùy tiện bước vào. Trẫm không mong sẽ lần tiếp theo nhìn thấy ngươi đây."

Ta khẽ gật đầu, đáp lại. Thâm tâm không hiểu sao một hồi thất vọng, nhìn bóng lưng hắn khuất sau lớp lớp đào với hắn một mảng quen thuộc, ta lại thấy hắn như đang đi tới một thế giới khác, một thế giới không hề có ta.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên phía sau lưng ta:

"Ngươi có biết chủ nhân của nơi này là ai không?"

Giật mình quay lưng lại phía phát ra tiếng nói, ta thấp phần ngạc nhiên trước diện mạo nam tử này, ngũ quan tinh xảo, mày kiếm, vàng trán cao, rộng. Một thân lam y phát phơ trong gió đầy phiêu dật. Trọng điểm là khuôn mặt này ta còn nhớ rõ, chính là kẻ đã kéo ta xuống nước rồi... rồi.. dám hôn ta ở sau điện Liên Bảo của thái hậu.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

Ta luôn trong trạng thái phòng bị. Kẻ này đến cuối là ai? Sao hắn lại xuất hiện trong cung, lại còn ở đây nữa? Hơn nữa, giọng nói của hắn làm lòng ta mơ hồ một tia nghi hoặc, chắc chắn ngoài lần trong cung kia, ta đã từng gặp hắn. Hay chỉ ít là nghe giọng hắn đi.

Nam tử khẽ đưa quạt trong tay nhẹ nhàng phe phẩy, môi bạc cong lên ý cười:

"Ta là ai ngươi sẽ biết sớm thôi. Vẫn là câu hỏi đó: Ngươi có biết chủ nhân của nơi này là ai không?"

Chân chừ giây lát, ta quyết định gạt chuyện hắn là ai đi. Dù sao, nếu hắn không có thiện chí trả lời, ta cũng không thể nào ép hắn. Nhưng vẫn đề hắn đưa ra đã thành công dụ khị sự tò mò của ta. Không kìm được mà hỏi lại:

"Ngươi biết?"

Khẽ cười ý nhị, hắn thong dong nói:

"Đương nhiên. Ta đã thực nghĩ người trong cung bất luận là ai cũng nên biết tới nơi này đi."

"Nếu ngươi biết mau nói, còn không ta lập tức ly khai."

"Tất nhiên là ta sẽ nói cho ngươi, dù sao cũng là chỗ quen biết. Đây là vườn đào đẹp nhất Vân quốc, dành cho người mà Thiên Vũ hắn yêu thương nhất. Đáng tiếc a..."

Nam tử thu lại quạt ngọc, lắc đầu quay đi.

Ta vẫn là đang còn chìm trong suy tư của bản thân. Ngơ ngác nhìn một vườn đào trước mắt, lại nhớ tới Thiên Vũ khi này khuôn mặt như hoàn toàn buông lỏng tại nơi đây. ...

Có lẽ, hắn hắn là dùng bao nhiêu chân tình cho nữ nhân đó đây?

Đêm.. là khi bóng tối bao trùm đi tất cả, che dấu mọi hành động dù là tốt đẹp hay bỉ ổi, tất cả đều diễn ra dưới bóng tối vô tình.

Ngẩng đầu nhìn vào gương lúc này là một khuôn mặt tròn xinh đẹp hoạt bát. Mặt tựa như trăng thơ ngây mà thoáng đạt, đôi lông mày nhàn nhạt, mắt lung linh tựa như dòng suối lưu chuyển có một cổ phong tình mị người.

Thiên Vũ gật đầu hài lòng, không nói gì lặng lẽ rời đi.

Đợi cho bóng hắt mất hẳn sau dãy trúc ngoài cửa sổ, liền đưa tay tự sờ khuôn mặt vừa được Thiên Vũ dịch dung y chang Ngọc Liên quận chúa _ Một vị tiểu nữ của Thái hậu được hứa gả cho Lư Hạ Kỳ.

Đây là lần thứ hai được chứng kiến thuật dịch dung từ hắc, ta vẫn không thể nén được ngạc nhiên. Không ngờ lại có thể giống tới vậy? Đến bản thân ta còn nghi hoặc đây cái nữ tử trong gương có hay không là mình a?

Nắng chiếu xuống hai bên đường dẫn tới sảnh chính của Thiên Hoà phủ, cũng chính là khu đồ sộ nhất "Thừa Minh viên."

Ngồi trên kiệu dành cho quận chúa, tiếng náo nhiệt bên trong truyền tới ta ngày càng lớn. Khi kiệu dừng hẳn, ta đưa tay vén màn che, khoan thai bước xuống.

Tiếng Hồ công công vang lên trong điện:

"Ngọc Liên quận chúa giá lâm."

Ta được hai cung nữ đỡ vào, thánh thực quỳ xuống:

"Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Giọng nói đầy từ tính mà uy nghiêm vang lên:

"Bình thân."

Ta từ từ đứng dậy, khom lưng hạ lễ:

"Đa tạ hoàng thượng."

Tiếng nói kia lại cất lên:

"Hoàng muội, hai vị thái tử của Ngạc quốc cùng Trường quốc tới thăm Vân quốc chúng ta đều là những anh tài kiệt xuất, muội mau ra diện kiến họ."

Nhanh chóng hướng phía hai nam tử ngồi ngay dưới Hoàng thượng, ta hành lễ:

"Ngọc Liên xin diện kiến hai vị thái tử."

Một giọng nói nhẹ nhàng hướng ta vội vàng:

"Quận chúa mau đứng dậy. Hoàng thượng Vân quốc là có lời khen tặng, ta cũng là không học được một phần từ vị quân vương như hoàng thượng của Vân quốc, phải không Lư huy?"

Người kêu Lư Thái tử chỉ nhàn nhạt đáp lại không hứng thú:

"Mời quận chúa mau đứng dậy."

Ta thành thành thực thực ngồi tại vị trí quận chúa.

Lặng lặng đánh giá bữa tiệc này. Qua việc các đại thần đều đến là có thể thấy được Vân quốc tiếp đón Ngạc quốc đủ giao hảo cỡ nào.

Thiên Vũ một thân long bào vàng sáng ngồi trên bảo tọa. Đôi mắt toả ra sát khí ngày thường giờ ngập ý cười nhưng đáy mắt vẫn là một tầng hàn băng. Hắc ngồi trên vị trí cao cao tại thượng với phong thái ung dung, bình thản mà vẫn có khí chất vương giả khiến ta không khỏi cảm thấy áp lực vô hình bức bách.

Tầm mắt ta chợt đông cứng khi nhìn sang phía thái tử Ngạc quốc "Lư Hạ Kỳ". Kia cái kẻ trong rừng, thần bí nam nhân tại hoàng cung, lại trong vườn đào thế nào chính là hắc?

"Khai yên"

Tiếng thái giám cạnh hoàng thượng thức tỉnh trạng thái thất thố của ta. Cùng lúc này, giọng nói của Thiên Vũ cất lên, trầm thấp như vị rượu ngon thượng hạng:

"Lần này hai vị thái tử tới bốn quốc, thái hậu muốn nhân cơ này thực hiện lời hứa năm xưa với Quốc vương Ngạc quốc, gả Ngọc Liên quận chúa cho Hạ Kỳ thái tử. Thái tử nghĩ sao?"

Lư Hạ Kỳ quét ánh mắt về phía ta. Ta làm bộ e thẹn mà cúi đầu xuống tay vân ve khăn gấm.

Cho đến khi hắn lên tiếng:

"Được cầu thân cùng Vân quốc, đó là phúc của Ngạc quốc chúng ta. Phụ hoàng cũng đã đồng ý nhân lần này tới bàn hôn lễ với quận chúa của quý quốc."

Thiên Vũ liền cười to hai tiếng, ra chiều hứng thú:

"Trăm mong thái tử Ngạc quốc sẽ không bạc đãi biểu muội bướng bỉnh này, cũng là điều thái hậu mong muốn."

Ánh mắt Lưu Hạ Kỳ loé lên tia giao hoạt làm ta thấy bất an, hắn cung kính đưa hai tay lên, nói với vẻ sáng khoái:

"Bệ hạ an tâm. Quận chúa là lá ngọc cành vàng, thần thương yêu quận chúa Ngọc Liên hết mực để cho sáng bằng tình cảm của Hoàng Thượng dành cho Thái Tử Phi Tương Hà quá cố."

Ta giật mình ngược mặt lên, "Tương Hà ?" đây chẳng phải là cô gái họ nhắc tới trong rừng sao. Là Thái Tử Phi? Của Thiên Vũ?

Sắc mặt Thiên Vũ chuyển sang đen sì tới khó coi, không khí trong viên trầm đi, mặt các đại thần cũng tái mét. Xem ra vị cố Thái Tử Phi này có thân phận khá đặc sắc đây.

Hoàng Thượng nắm chặt năm ngón tay dẫu dưới long bào tới nỗi gân xanh, lâu sau mới thả ra, nhẹ giọng nói:

"Nữ nhi dĩ nhiên sinh ra là để nâng niu. Như Hàn Châu công chúa của Ngạc quốc là người nữ tử đoan trang mà hiểu biết, lại có vẻ đẹp trời sinh. Tiếng tăm ba nghìn ân sủng tập chung một thân của tiên đế dành cho nàng, trăm rất hội phục."

Dĩ nhiên là tới phiên Lưu Hạ Kỳ mây đen kín mặt khuôn mặt tuấn tú của hắn vặn vẹo đến nực cười. Về vị Hàn Châu công chúa của Ngạc quốc, đương nhiên ta có biết về nàng.

Tương truyền, đó là vị công chúa thứ hai của vua Lưu Vũ Thành. Nàng có vẻ đẹp vừa diễm lệ mà lại hoạt bát đáng yêu được Lưu Vũ Thành yêu thương nhất, tuổi lên mười đã thông thạo sử kinh, thông minh tuyệt đỉnh. Đó là vị công chúa lên mười được mọi người mệnh danh là "thiên hạ đệ nhất mỹ nhân", sủng ái còn vượt qua mẫu phi nàng _ Ninh phi. Nhưng a, ai có thể đoán được, đại chiến xảy ra, để giữ hoà với Vân quốc, liền đưa Hàn Châu tới Vân quốc làm con tin. Đến bây giờ, tung tích nàng như một bí ẩn ... có người đồn rằng, trong hỗn loạn nàng đã bị ai mà tự vẫn...

Tiệc miễn cưỡng tiến hành tới cuối, cũng là biết được hai điểm. Lưu Hạ Kỳ sẽ tiến hành hôn sự với Ngọc Liên vào rằm tháng tới, vì vậy sx ở lại Vân Quốc mười ngày.

Thái tử Dạ Tiến Lưu của Trường quốc ở lại hai ngày rồi hồi quốc. Ngày hồi cung, cả hoàng cung náo nhiệt chuẩn bị đón tiếp hai vị thái tử. Ta quay trở lại Cam Tuyền cung, nhìn số cung nữ chưa xảy ra cơ sự gì, âm thầm nhẹ nhõm.

Ngồi thưởng trà do Ngạc quốc mang tới. Ta vẫn chưa tài nào thông suốt. Thiên Vũ dịch dung ta trở thành Ngọc Liên quận chúa... có mục đích gì?

Chỉ đơn giản để nhận biết sao?

Cửa mở, Tổ Như vẽ mặt hớn hở phấn khích chạy vào, tay xoè một tờ giấy cho ta:

"Nương nương, người mau xem, thư nhà của thân nương người vừa chuyển tới."

Ta mở phong thư ra, trong thư là bút tích của nương a! Khoé mắt ta không tìm nổi rung rung. Đây ... coi như là người duy nhất nhớ tới ta đi.

"Nương nương, tin vui a, đại hỷ nha, thân nương người được thái hậu đưa tới Thái miếu cầu phúc cho tiên hoàng, đối đáp như mệnh phụ quan nhất phẩm!" Rồi như cố kiềm giọng vui sướng, Tổ Như lẩm lét nhìn ta. "Chỉ là, lại xa người đôi chút, lại cả phụ thân người... là nên cao hứng hay không nga?"

Ta đặt phong thư xuống, hướng tầm mắt ra xa, như thấy một điểm sáng mới, miệng không nhanh không chậm nở một nụ cười:

"Đương nhiên phải cao hứng rồi, Ta khi nhập cung thì cơ hội gặp bà đã rất hi hữu, hơn nữa... phụ thân ta thê thiếp đông đảo, nương đã sớm chết tâm rồi."

Tổ Như khẽ gật đầu, vén rèm lui ra.

Nhưng là.. ta không tin thái hậu lại ban ơn tới một kẻ không thân thích là ta. A.. càng ngày càng có nhiều chuyện khó hiểu.

Chiều muộn, người ở điện Liên Bảo của thái hậu tới, truyền ý chỉ vời ta tới dùng thiện, đàm đạo về trà với thái hậu.

Vội vàng thay một kiện váy kép tử bích sa, ta ngồi trên một cỗ kiệu nhỏ đi tới điện Liên Bảo cùng Tổ Như.

Điện Liên Bảo của Thái hậu nằm ngay phía sau cung Khải Liễn_cung nghỉ ngơi của hoàng thượng. Đặt bước chân tới nơi ở của những người nắm trong tay quyền sinh sát này, ta không khỏi bất an.

Đến khi đã vào trong, ta khom người cẩn thận hành lễ :

" Thần thiếp tham kiến thái hậu, nương nương vạn phúc kim an."

Tiếng nói của nữ tử nghiêm khắc phía trên vang lên:

" Miễn lễ. Mau tới ngồi cạnh ai gia."

Ta cẩn thận đứng dậy, đi tới chiếc ghế đã được chuẩn bị sẵn, ngồi xuống, tiếng thái hậu lại truyền tới:

" Ngẩng mặt lên ai gia xem "

Nhẹ nhàng nhìn lên vị trí phía trên cao. Đó là một bà lão tóc đã điểm bạc, khuôn mặt trải qua nhiều sóng gió để lại những đường nét nghiêm khắc mà đầy uy thính khiến kẻ khác không thể xem thường.

Tư chất này, có phần quen thuộc với khí chất cao ngạo, vương giả của Thiên Vũ. Ta không nên được thăm so sánh hai người này cho tới khi giọng nói phía dưới điện lần nữa cất lên:

" Quả thực là có chút tư sắc, cũng là am hiểu lễ nghĩa. Không trách hoàng hậu khen tặng không ngớt. Nhan sắc này, hẳn là nên được hoàng thượng yêu thương a!"

Ta hơi bối rối, những tưởng hoàng hậu chỉ là nữ tử đoan trang lại có thể lên tới nói xấu ta với thái hậu. Chỉ e nàng không phải là khen ta, mà là nói ta quyền rũ, mê hoặc hoàng thượng. Ta nhẹ nhàng dùng giọng điệu khiêm tốn nói:

" Hoàng hậu là hiền đức lại hoà nhã, chỉ là có ý nâng cao thần thiếp. Thần thiếp đâu xứng đáng nhận thánh ân. Sao dám hồ thẹn mà nhận lời khen tặng? Nếu bản về nữ tử xinh đẹp mà thông minh lại càng không thể sánh với Ngọc Liên quận chúa, thông minh hoạt bát lại có vẻ đẹp tao nhã của bậc quý nhân."

Nói trúng phần tự hào, vẻ mặt bà hoàn hoàn đi rất nhiều. Bà nhẹ khoát tay, cung nữ xung quanh đều lui xuống, nhìn ta trầm ngâm hồi lâu mới nói với vẻ đầy yêu thương, sủng nịnh:

"Người coi, ai gia mỗi lần nhìn người là lại nhớ tới trường nữ đoan mệnh. Sao nét mặt cùng người lại có điểm giống nga."

Ta như chợt hiểu ra, phải chăng thái hậu giúp thân nương vì lễ này? Nhưng như vậy là qua tùy hứng a!

Chưa đợi ta hồi đáp, giọng điệu ảo não lại vang lên:

" Ai gia hồi đó cũng là thân bất do ki, không thể bảo vệ nữ nhi của mình."

Trên khuôn mặt thái hậu nhăn lại tạo nên vẻ đau khổ, đầy áy náy. Nhưng sao bà lại nói chuyện này với ta?

Về phần trường quận chúa bà nhắc tới, ta chỉ nghe nói nàng chết trong hoả hoạn năm 12 tuổi.

" Khi Bích Liên (trường quận chúa) qua đời, ai gia chỉ còn giữ được một cây cỏ cầm bằng bạch ngọc do hoàng thượng tặng mà nàng rất yêu thích. Ai gia muốn trao nó cho người lưu giữ."

Ta vội vàng tiếp lời:

" Thần thiếp thân phận nhỏ bé, không xứng được bảo toàn kỉ vật quý giá của quận chúa."

Thái hậu nhìn ta, nhẹ nhàng cười:

" Người nay thân đã là nữ nhân của hoàng tộc, lại nói thân phận nhỏ bé. Là có hay không muốn phi báng hoàng thất?"

Ta vội vàng quỳ xuống, dập đầu:

" Thần thiếp không có ý như vậy. Chỉ sợ bảo toàn không tốt cổ vật quận chúa để lại. Làm người không vui."

Thái hậu thấy ta dập đầu, vội vàng đỡ ta dậy, đau lòng vén lọn tóc vì quỳ gấp mà xoa ra của ta, nói:

"Ai gia nói người được là nhất định được. Tới trước ngày rằm tháng này, hãy tới U Viên các. Cây cỏ cầm được cất ở đó, sẽ có người trao lại cho người."

Ta khẽ " ân" một tiếng. Rồi xin cáo lui.

Chuyện này, là hoạ hay phúc đây?

Qua lần này, ta cũng nên chú ý hơn một chút. Vì chuyện của Lưu Hạ Li mà hoàng thượng thường xuyên tới chỗ ta, dễ sinh ghen ghét trong lòng các phi tần khác.

Đi qua ngự hoa viên, ta mơ hồ nghe thấy tiếng hát trong trẻo của một nữ nhân nào đó. Kêu đừng kiêu, cùng Tổ Như đi tới.

Cạnh hồ bán nguyệt, có một vài nữ tử vận y phục bằng lụa tung bay trong gió đang chơi đùa. Trong số đó, có một người nổi bật nhất, khuôn mặt trái xoan, ngũ quan nhỏ nhắn tinh tế, thân mặc váy mỏng màu tím nhạt, dệt hoa văn chìm hình hoa đào, màu sắc tươi mát mà tao nhã _đó chính là Thục phi _Vương Chi Ảnh

Thấy ta đi tới, một số phi tần hành lễ, rồi cùng ngồi xuống bàn luận về váy áo, thoa vòng.

Lý Quý nhân nhìn Thục phi với ánh mắt đầy ca tụng:

"Thục phi nương nương, tỷ có giọng hát thật xứng danh đệ nhất ca, chúng muội đều cảm thấy ngưỡng mộ."

Lời vừa hết, toàn bộ chúng phi tần còn lại đều nhao nhao hưởng ứng.

"Chi bằng tỷ hãy hát thêm một khúc cho mọi người được mở rộng tầm mắt." Vẫn là Lý quý nhân khéo léo vỗ mông ngựa. Có lẽ từ khi vào cung, ai cũng đã có chỗ đứng cho riêng mình, chỉ có ta không mấy quan tâm.

Chi Ảnh đưa tay che miệng tùm tùm cười, ra điều xấu hổ:

"Các muội là quá lời. Tỷ chỉ là rảnh rỗi liền ca vài câu. Đâu có hay đến vậy."

Giảng co hồi lâu, Chi Ảnh vẫn ca một đoạn khúc.

Giọng ca Thục phi phải khen rằng vô cùng cao mà lạnh lót tựa chim hót, từng câu hát như động lòng người, tình cảm da diết.

Đang lúc tất cả say sưa nghe Thục phi hát, có tiếng hô to:

"Hoàng thượng giá lâm!"

Thiên Vũ nhân nhả bước tới, một thân thương phục màu lam phất phơ tung bay theo bước chân với vẻ tiêu sái như thần tiên, mang lại khí phách xuất chúng.

Cả đám phi tần lao xao theo thứ tự hành lễ, tất cả đều nhìn về phía nam nhân kia.

Thiên Vũ nói vài câu, đại khái khen giọng hát của Thục phi, rồi cùng ngồi văn cảnh với chúng phi tần.

Tất cả đám nữ nhân đều vây quanh hân, ra sức gây chú ý, tạo thành bầu không khí nhân nhả mà vui vẻ.

Đúng lúc này, Lý quý nhân đột nhiên tiến tới phía trước hoàng thượng, trưng ra biểu tình đau thương mà quỳ xuống:

"Hoàng thượng, phụ thân thần thiếp cùng mẫu thân đã hy sinh nơi sa trường, tiểu đệ làm quan xa tận biên cương. Thần thiếp chỉ còn một biểu muội tên Tú Huyền ở quê nhà, mong hoàng thượng cho phép hai tỷ muội gặp mặt."

Lời vừa dứt, tất cả chúng phi tần cũng nhao nhao bàn tán, nhà Lý Quý nhân là nhà võ tướng, có công lớn trong việc đánh trận, hơn nữa lại vì nước mà gia quyến hết thảy đã hy sinh. Đề nghị này, cũng không là quá đáng.

Chỉ thấy phần đông nữ nhân cũng mở lời với hoàng thượng nói giúp nàng. Ta lại thấy không đơn giản, nàng muốn mang biểu muội vào cung, không phải là muốn tiếp cận hoàng thượng sao?

Nam nhân chí cao vô thượng này giờ vẫn yên lặng, khuôn mặt không biểu tình. Đợi các nàng cùng diễn một màn "giả mù mưa sa" xong, mới nói:

"Lý tướng quân (phụ thân của Lý quý nhân) trung hiếu với triều đình, nay lại hy sinh tại biên ải, coi như trăm ban thưởng. Triệu muội muội của Lý quý nhân vào cung, phong làm

Mỹ nhân."

Ta trong lòng cũng là cảm khái a.. Lý Quý nhân, điều người muốn không phải đều bị nam nhân kia nhìn thấu. Lý Quý nhân có lẽ không ngờ lại thành công, đập đầu nói thay biểu muội tạ ơn rồi rút.

Cảm thấy nhàm chán khi màn tranh sủng của các phi tần đã bắt đầu, ta lên xin quay về Cam Tuyền cung nghỉ ngơi.

Thực ra, không phải nói ngồi trên ngôi cửu ngũ là có được tất cả. Như Thiên Vũ kia, đứng trên vạn người thật đấy nhưng đến cả nữ nhân cùng chung sống cũng phải luôn đề phòng. Bị ghế rỗng uy nghiêm kia dụ dỗ, ai còn nghĩ đến tình cảm?

Một tháng trôi qua, ta dường như cũng quên đi nỗi băn khoăn liên quan tới vị "Ngọc Liên quận chúa." Cũng có thể bởi vì ta suy nghĩ quá nhiều chẳng?

Mọi chuyện trong cung sóng yên biển lặng tới bất thường.

Thoáng chốc..

Đại hôn giữa Ngọc Liên quận chúa và Lưu Hạ Kỳ đã tới.

Thực ra, trong hoàng cung từ khi nhận được cái tin tức Ngọc Liên quận chúa thành hôn, tất cả đã được chuẩn bị cẩn thận. Ngọc Liên là biểu muội ruột của hoàng đế, là nữ nhi duy nhất của thái hậu a.

Dù không phải tổ chức lễ thành hôn. Nhưng Thiên Vũ đặc biệt thiết yến lớn tiễn Ngọc Liên xuất giá, hoàng cung sớm đã được trang hoàng lại. Đèn lồng toàn bộ cũng là màu đỏ, thảm đỏ trải dài khắp góc ngách. Nghe nói giá y của Ngọc Liên cũng là được cục thượng cung đặc chế trong sáu tháng mới thành toàn, tốn kém xa xỉ.

Ngày mai đã là ngày Ngọc Liên theo Hạ Kỳ về Ngạc quốc.

Ta rảo bước về phía U Viên các, hôm nay cũng là tới hẹn tới nhận đàn của thái hậu.

Không hiểu sao, ta vẫn là cảm thấy chuyện này có điểm bất thường, mọi chuyện diễn ra quá nhanh, lại quá trùng hợp, không khỏi khiến ta nghĩ được mùi âm mưu.

Nhưng là ta còn chưa hiểu thái hậu có hay không ý đồ gì, làm sao mà đối phó!

Đã vậy, liền cứ thử đi.

Khi ta nói Tổ Như dẫn tới U Viên các, ánh mắt nàng liền loé lên một tia kinh dị rồi tắt ngay, khôi phục về bình thường. Ta lại vừa vặn nhìn thấy!

Chắc chắn có gì bất thường.

U Viên các?

Ta vào cung không tính là lâu, nhưng đường đi đều là thông thuộc hết.

Riêng chỉ có U Viên các này lại chưa hề nghe tới.

Sau khi từ cung thái hậu trở về, ta thế lại thử gọi hỏi về U Viên các, kết quả...

Không một ai biết tới. Vậy mà Tổ Như lại thông thạo dẫn ta lòng vòng hết các con đường xa lạ dẫn tới một nơi bốn bề là tường thành bao phủ. Đến khi trước mặt hiện lên tấm bảng gỗ đề mấy chữ "U Viên các" ta mới tin mình đã tới đúng nơi.

Bước qua cánh cửa là một vườn tràn ngập một loài hoa màu vàng rực rỡ.

Hoa màu vàng cỡ lớn, cánh lại có phần nhỏ và ngắn so với cả bông hoa, ở giữa là nhị hoa hình tròn, càng khiến ta ngạc nhiên chính là nơi này cả vườn, tất cả hoa ấy đều hướng theo hướng theo mặt trời.

Mặc dù chắc chắn mình chưa từng biết qua lại hoa này, nhưng nhìn nó, ta lại cảm thấy thập phần thân quen...

Màu sắc này, tràn đầy sức sống mạnh mẽ, lại mang theo thập phần tự tin cùng kiêu ngạo.

Đầu ta không hiểu vì sao nổi lên một trận đau nhức, một hình ảnh gì đó vụt qua trong trí nhớ của ta, rồi biến mất.

Ta không kịp nghĩ xem đó rốt cục là cái gì, liền nhận thấy đạo mắt kì quái của Tổ Như nhìn ta, chạy lại, nàng hỏi thăm với giọng điệu đầy lo lắng:

"Nương nương, người là thân thể không khoẻ sao?"

Càng cố gắng nhớ lại điều gì đó vừa loé lên, đầu óc ta lại càng mơ hồ, nặng trĩu. Lời Tổ Như nói bên tai, cũng nhỏ dần, rồi biến mất...

Hoàn toàn hôn mê!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Áo gấm rực rỡ... thiên hạ đệ nhất vô song!

Như có tiếng người đang cố lay gọi ta dậy, ta lại không muốn tỉnh! Mi mắt nặng trĩu như đeo thêm ngàn tấn đá, toàn thân một cảm giác ê nhức cực điểm.

Tại ta chỉ nghe thấy mơ hồ có tiếng nói chuyện:

"Nương nương, nàng lẽ ra là nên tỉnh rồi chứ? Có nên để nô tỳ tỉnh thần y?" Tiếng nói này, đích thị là Tổ Như.

Một giọng nói nghiêm khắc phi thường quen thuộc vang lên:

"Không cần, lát nữa sẽ tỉnh. Ngươi à, sao lại có vẻ lo lắng như vậy? Đừng nói với ai gia ngươi có hảo cảm với nàng? Sao cũng được, nếu làm ảnh hưởng tới đại sự, bản cung sẽ hảo trừng trị ngươi."

Có tiếng "phịch" vang lên, giọng Tổ Như gấp gáp:

"Nô tỳ không dám. Bản thân chỉ là vì cùng nàng chung một chỗ mà có chút quan tâm. Ngàn vạn lần không dám phản bội chủ tử!"

Lúc này, ta mới chậm rãi mở mắt ra. Ta muốn biết, vì sao họ phải đưa ta tới đây?

Chỉ thấy Tổ Như kêu to lên một tiếng:

"Nàng đã tỉnh!"

Ta cố hết sức đứng dậy, đầu vẫn còn một hồi choáng váng. Thái hậu ngồi trên ghế vẫn bình thản quan sát mọi việc. Ta nhú mày nghi hoặc, chuyện có sát thủ trong cung, chẳng lẽ bà cũng biết?

Vậy tại sao không triệu ta đến, lại dùng phương pháp này? Ta có linh cảm chuyện ta ở đây Thiên Vũ không hề hay biết!

Thái hậu trầm ngâm cũng đã đủ, bèn lên tiếng:

"Hắn là Thần phi đang thắc mắc, ai gia đưa ngươi tới đây làm gì chẳng?"

Trong đầu ta loé lên một ý tưởng. Ngày mai, chính là ngày Ngọc Liên quận chúa xuất giá, chắc chắn ít nhiều có liên quan.. Ta liền quỳ xuống, thành thực trả lời:

"Thần thiếp đáng chết, vẫn là không hiểu ý tứ thái hậu."

Bà lại thâm sâu nhìn ta, khẽ vung tay áo, nói tiếp:

"Ngươi nên biết, Ngao quốc cùng Vân quốc sớm có thù hận, mâu thuẫn. Ngọc Liên gả đi cũng là lãnh ít giữ nhiều. Ai gia nhìn ngươi lanh lợi, lại có phần giống với Ngọc Liên. Ngươi sẽ được thay thế cho vị trí của nàng ngày mai. Còn việc phải làm những gì, chủ tử các ngươi sẽ trực tiếp phân phó."

Tổ Như liền đưa ta tới cung Khải Liễn bằng thuật tàng hình.

Vượt qua đám cung nữ cùng thái giám ở ngoài, trước mặt chúng ta là từng đợt sa trường dẫn tới nơi Thiên Vũ nghỉ ngơi. Đột nhiên, Tổ Như dừng lại, nói với ta:

"Nương nương, người nên tự đi vào, ta quay trở về phân phó đám cung nữ tại tâm cung."

Nói xong, thân ảnh nàng cũng nhanh chóng biến mất.

Ta trong lòng tuy có điểm nghi hoặc, nhưng cũng không muốn chất vấn cùng nàng. Thực ra, Thái hậu đưa ta tới nơi gọi là U Viên các sớm đã có rất nhiều điểm đáng nghi. Nếu chủ tử có việc cần dùng, lập tức sẽ triệu thẳng tới nơi của người, làm sao cần thông qua một cái địa điểm khác chỉ để nói vài câu xác thực là không quan trọng?

Càng làm ta quan tâm hơn là... loài hoa màu vàng ấy, đến giờ vẫn ám ảnh trong tâm trí ta, không tài nào bỏ đi.

Suy nghĩ một hồi, cũng là đã đứng trong tâm cung của Thiên Vũ chỉ cách một tấm sa trường cuối cùng, ta bỗng thấy bất an...

Giọng nam nhân lạnh băng từ bên trong vang lên:

"Đến rồi, còn không mau vào?"

Có chút giật mình, nhưng ta cũng tự hiểu, một nam nhân thân mang võ nghệ như hắn, sao lại không biết có người đang đứng ở ngoài? Liền tự nhiên bước vào.

Thiên Vũ đang đứng giữa phòng, tử y trên người càng tôn lên vẻ yêu nghiệt trên khuôn mặt hắn. Lúc ta bước vào, căn bản là hắn có chút ngạc nhiên, như thể muốn hỏi sao lại là ta, nhưng lại thôi.

Có thể, người hấn an bài, không phải là ta.

Nhưng cũng có gì khác biệt đâu? Chúng ta chẳng phải đều là dưới trướng hấn đó thôi.

Có lẽ, hấn dịch dung ta thành Ngọc Liên lần trước, cũng là chuẩn bị cho việc này đi?

Nam nhân phía đối diện tiếp tục lên tiếng:

"Ngồi xuống đi."

Ta ngoan ngoãn ngồi xuống ghế tại bàn trà gần đó, nhìn hấn đưa miếng da thú lên mặt ta, lại sửa sang một chút. Hấn đứng ngay sát mặt ta, từng đợt hơi nóng phả vào mặt, hơi thở của nam nhân bá đạo hoà với mùi Long Đàn tự nhiên đem lại một cảm giác an toàn khó tả. Chợt amm thanh trầm âm khai vang lên:

"Người giả dạng thành Ngọc Liên lần này, hành động phải thực cẩn trọng. Đội ngũ của Ngao quốc đều được tuyển chọn kĩ lưỡng, không dễ gì tráo đổi. Chỉ có Thiên Bình sẽ tiếp ứng cho người. Sau ngày kia, dự đoán hấn sẽ ở lại một tuần lâu, liền tìm cách cùng Thiên Bình một màn cướp cửa, bắt cóc, rồi tẩu thoát. Trở lại ải Đông Quan, sẽ có người ứng cứu."

Ta không đáp lại, chỉ lặng yên ngồi nghe. Thì ra, ngay từ đầu, việc gả đi Ngọc Liên đã chỉ là cái cớ hoàn thành giao ước. Có thể, Thiên Vũ là sợ nếu không sớm dàn xếp chuyện này, chiến sự xảy ra, Hạ Kì sẽ lợi dụng giao ước kia mà ép Ngọc Liên làm con tin.

Nam nhân này, quả không thể xem thường.

Ta được Thiên Vũ đưa tới tẩm cung của Ngọc Liên, nói cho ta tên một vài cung nữ. Khi ta tới, Ngọc Liên sớm đã được đưa đi.

Ngồi trên giường nhìn màu đỏ điểm lệ của giá y, ta lại cảm thấy buồn cười biết bao. Hôn sự, cũng là một dây ngáp những âm mưu, tính toán.

Sáng hôm sau, cùng với tiếng náo nhiệt trong cung, ta đã sớm tỉnh dậy.

Để mặc cho một đám nữ nhân khoác lên bộ giá y xa xỉ kia, chỉ mong mọi chuyện đều xuôi sẽ là tốt rồi.

Chải tóc, cài trâm, dặm phấn, kẻ mi, ngâm giấy đỏ, cuối cùng là mang mũ phượng. Trang điểm xong, liền hiện ra trong gương đồng khuôn mặt nữ tử từ mi miều, đôi mắt trong veo, môi đỏ như son, hai gò má đánh một chút phấn hồng, vừa thanh tú lại quyến rũ vô cùng. Đầu đội mũ phượng, thân mặc áo đỏ, đẹp đẽ mà cao quý.

Bước lên kiệu đã sớm chuẩn bị tới Triều Dương điện, ta vẫn giữ vẻ bình tĩnh, vẫn đậm phong khinh nhìn yến tiệc hoa lệ ở nơi tập chung quyền lực này.

Vẫn là như ta tưởng tượng, hai bên trong sảnh của Triều Dương điện chính là quan lại ngồi theo hàng thứ tự, yến tiệc xa hoa đến mức khiến ta cũng cảm nhận được Ngọc Liên với Vân quốc có bao nhiêu địa vị.

Bất quá, nét mặt của Thiên Vũ so với ngày đón tiếp Lưu Hạ Kì vẫn không thêm một phần kinh hỷ.

Khiến ta chú ý là nam tử mặc tử bào lễ phục thái tử của Ngao quốc, khuôn mặt tuấn mĩ chỉ lộ một nụ cười như có như không, hoàn toàn lãnh đạm.

Ta được ban ngồi cạnh hấn, cư nhiên cảm nhận được một luồng áp lực từ hấn truyền sang.

Ngồi nhìn một màn quan lại thi nhau chúc mừng, ta cũng nở một nụ cười đáp lễ. Duy chỉ có kẻ ngồi cạnh ta, nét mặt không hề thay đổi, chỉ thỉnh thoảng nói vài câu với Thiên Vũ.

Thái hậu một thân cảm bảo xanh thẫm, vẻ mặt hiền từ nhìn hai người ta và Lưu Hạ Kì, lời nói của bà ám áp khiến chính ta còn có cảm giác không chân thật:

"Thái tử, tiểu oa của ai gia vẫn là được cưng chiều từ nhỏ, không tránh được tính tình nhiều lúc ương bướng. Mong thái tử có thể nhẫn nhịn thân nàng là ai gia mà bỏ qua."

Lưu Hạ Kì vẫn giữ nét mặt bình tĩnh như nước mặt hồ, chậm rãi đáp lời:

"Thái hậu là phượng phúc của Vân Quốc, sinh thời, tiên đế Vân quốc luôn hết lời khen ngợi hiền thực, có lòng thương người, lại cư xử đúng mực. Ngọc Liên quận chúa có phúc có được vị mẫu thân như thái hậu, dám chắc cũng sẽ trở thành một viên ngọc quý, thân đương nhiên yêu thương nàng, sao nỡ bạc đãi nàng, mong thái hậu yên tâm."

Khuôn mặt già nua của thái hậu lộ vẻ hài lòng, lại cùng văn võ bá quan nghe chúc tụng.

Tiệc tàn, ta lên kiệu bắt đầu hành trình đi tới Ngao quốc.

Đại hôn sẽ chính thức diễn ra ở cung điện hoàng thất tại Ngao quốc, từ Vân Quốc đi tới Ngao quốc khoảng chừng bảy ngày đường, ngày mai, ta phải bỏ trốn.

Thăm tính toán số quân sĩ thấp tùng, tuy chỉ khoảng một trăm người, nhưng ta cảm nhận được nội công của họ đều rất thâm hậu, không dễ bỏ trốn.

Ta có chút lặc lờng khi sống giữa đoàn người xa lạ này, lại thương cảm cho những nữ nhân hoàng thất, chẳng phải đều bị gả đi vì lợi ích của đám nam nhân kia hay sao?

Đoàn đưa dâu đi cả ngày, liền dừng chân nghỉ ngơi. Theo thông lệ, vì ta chưa chính thức được gả vào Ngao quốc nên vẫn được sắp xếp cho ở phòng riêng.

Khách điểm nghỉ lại đêm này là khách điểm lớn nhất Nam thành, nơi này vốn là chỗ quen của nhiều mệnh quan triều đình nên bày trí đều hoa lệ, cao quý.

Gió đêm thổi làm bay tà váy màu thiên thanh mặc khiến ta cảm giác có chút lạnh, chuẩn bị đi về phòng.

Đi qua rừng trúc trong hậu viện, một tiếng đàn hấp dẫn sự chú ý của ta.

Tiếng cổ cầm vang vọng giữa không gian thanh vắng, réo rắt vào tâm khảm người nghe. Tiếng đàn này chắc chắn là của một người có nhiều tâm sự. Bàn nhạc lạ ta chưa từng nghe nhưng lại không kìm được mà bị nó hấp dẫn, không nhận thức mà bước tới nơi phát ra tiếng đàn tuyệt mỹ này.

Kĩ thuật đánh đàn cao siêu, từng âm nốt đều rõ ràng mà lại đồng nhất hoàn mỹ, lúc ai oán bi thương tột độ, tiếng đàn chậm, trầm như tiếng khóc, tiếng thờ dài. Lúc lại mang thống hận mà đôi nhịp điệu nhanh, như sóng ngoài biển khơi.

Đến khi đã nhìn thấy người đang đánh đàn, ta lại bị chấn động không thôi.

Bàn tay như bạch ngọc, ngón tay được tạo hoá đẽo gọt tinh tế, nhẹ nhàng nhấn xuống lại vung lên đầy tiêu sái trên cây đàn màu xanh ngọc. Đôi mắt nhắm lại khiến mi cong rù xuống, dài như cánh bướm vỗ về khuôn mặt trắng nõn như tiên tử, môi hồng nhạt như cánh đào, ngũ quan tinh tế tuyệt mỹ, dáng người mảnh khảnh, vòng eo nhỏ thắt dây lưng vàng cùng y phục đỏ tạo nên vẻ đẹp diễm lệ tới cực điểm.

Ta dám khẳng định rằng, mỹ nhân này, vẻ đẹp của nàng đã vượt qua cả hạ giới, trên đời khó có người thứ hai. Hay cho bốn chữ khuynh quốc khuynh thành cũng không xứng để sánh với nàng. Khi nhìn nàng, người ta sẽ như bị lạc vào cõi mộng, vì nàng quá đẹp... tư sắc này, nghìn năm cũng khó gặp đi!

Đôi mắt đang nhắm chặt của nàng từ từ mở ra, đến khi nhìn thấy ta, lại có vẻ ngạc nhiên sững sờ.

Không chỉ nàng, chính ta cũng ngạc nhiên tột độ khi nhìn vào đôi mắt ấy.

Mắt phượng mày ngài, ôn nhu lại nhẹ nhàng mềm yếu. Đồng tử màu nâu mê hoặc đối phương với cái nhìn đầy quyến rũ...

Quan trọng là Đôi mắt này lại khiến ta có cảm giác quen thuộc tới khó hiểu. Như thể là cảm giác khi nhìn những bông hoa màu vàng ở U Viên các.

Không hiểu sao ta lại quay người chạy đi, lại có ý muốn chạy trốn nữ nhân này, đầu ta đau như muốn nứt ra, như có gì đó đang muốn phá vỡ mà xông ra ngoài, ta ngã xuống giường một cách vô lực. Tại sao lại như vậy? Đến cuối cùng thì sao gần đây ta lại có nhiều biểu hiện là như vậy. Đường như có gì đó, ta đã quên đi, giờ này đang muốn quay lại...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tẩu thoát... Người còn định giả bộ bao lâu?

Ta thiếp đi lúc nào không hay, đến khi tỉnh sắc trời đã sáng rõ, một vài cung nữ tiến vào giúp ta sửa soạn, lại thay bộ giá y đỏ tươi, chuẩn bị lên đường.

Sự việc hôm qua cùng với cô gái kia vẫn quanh quẩn ta, không thể nào gạt đi được. Cô gái ấy đối với ta mà nói, rõ ràng là không hề quen biết nhưng tại sao lại có cảm giác như vô cùng thân thuộc?

Đã rời khỏi lãnh thổ Văn quốc, hoang mạc phía bắc Trường quốc trải rộng kín tầm mắt, gió nổi mang theo cát vàng cuộn cuộn, cây cỏ thưa thớt, xa xa chỉ là cây cỏ thụ.

Hết ngày hôm nay, ta sẽ đặt chân tới Ngao quốc, kế hoạch tẩu thoát đã được chuẩn bị sẵn hết thảy chỉ còn chờ vào nhả hứng của lão thiên a!

Một ngày nặng nhọc lại kết thúc, đêm nay, phải nghỉ tại sa mạc này.

Quân thấp tùng đều bỏ thú rừng nướng, hoa quả đã mang từ trong thành ra ăn, đốt một đồng lửa lớn, lại gấp rút dựng trại nghỉ ngơi.

Ta ngồi lặng lẽ quan sát số quân sĩ bên ngoài, toàn bộ đều là quân tinh nhuệ của hoàng gia, muốn tẩu thoát, cũng không dễ dàng.

Một trận gió lớn thổi tới, ngọn lửa cũng bị tắt về một phía, cùng với đó là tiếng náo loạn của đoàn tùy tùng. Ta vén rèm đi ra xem tình hình, với đội quân

được rèn luyện của Ngao quốc, hẳn là sẽ không nao loạn chỉ vì một trận gió to a.

Đúng như ta nghĩ, ở ngoài là năm hắc y đang đấu quyết liệt với quân lính. Không khó để nhận thức năm người này đều là cao thủ, dù chênh lệch về số lượng lớn, nhưng đã từng bước hạ gục quân của Lưu Hạ Kỳ.

Nhưng vẫn là dù có cao thủ đến đâu đi chăng nữa cũng không tránh nổi đuối sức khi bị liên tiếp tấn công từ nhiều phía.

Có điều, đạo pháp họ dùng phụ thân đã từng chỉ ta, đó là kiếm pháp của Ngao quốc.

Từ đường kiếm điều luyện, sắc bén chứng tỏ họ đã vất vả cỡ nào để tập luyện. Chỉ tiếc a, vẫn là không thoát lên phong thái của người Ngao quốc! Chỉ cần là người thạo võ công sẽ đều nhìn ra, đó là người của Vân quốc.

Náo loạn một hồi, ta không hiểu sao Thiên Vũ lại làm vậy, chuẩn bị quay trở vào thì cảm nhận được một hơi thở quen thuộc đằng sau, một tên lính Ngao quốc cúi người, đưa tay chỉ vào trại của ta làm động tác mời:

"Quận chúa, bên ngoài đang hỗn loạn rất nguy hiểm, xin người vào trong nghỉ ngơi."

Miệng nhoen một nụ cười nhẹ, ta đưa tay vén rèm bước vào trong. Giờ thì ta đã hiểu nguyên nhân xuất hiện mấy hắc nhân ngoài kia. Thực ra cũng chỉ hồng gãy nao loạn, trà trộn vào quân Ngao quốc.

Lấy ra mảnh giấy nhỏ tên binh sĩ lên đưa ta vừa nãy, ta đọc nhanh rồi đưa vào nền đốt ngay lập tức, đề hồng kẻ khác nhìn thấy. Xong xuôi, liền yên tâm đi nghỉ.

Ngày mai, giờ Ngọ một khắc đầu dãy phòng phía đông...

-----Kinh thành Trường quốc-----

Theo đúng hành trình đã định, hôm nay sẽ tiến vào hoàng thành của Trường quốc theo thông lệ xin dấu qua ải.

Ta tò mò vén chuỗi ngọc linh lung đỏ đang va leng keng ở kiệu lên, nhìn phố phường nơi kinh đô Trường quốc.

Vì đều là các nước láng giềng nên nền văn hoá của họ có nét giống với Vân quốc. Trước cửa mỗi nhà đều treo đèn lồng đỏ có hoa văn độc đáo, người người buôn bán tấp nập, khung cảnh nhộn nhịp.

Ta có cảm giác mọi người nơi đây đều vui vẻ náo nhiệt hơn ngày thường, không biết có hay không là Trường quốc có lễ hội nào đó. Liền quay sang hỏi cung nữ bên cạnh:

"Nơi này thật là náo nhiệt a, người nói có phải sắp có lễ hội gì đó?"

Cung nữ đó thấy ta nói thì ngẩng đầu lên nhìn ta với ánh mắt kì lạ, hồi lâu như xác định được ta hỏi nàng, mới cất giọng đầy ôn nhu:

"Là Tết Nguyên Tiêu, Quận chúa, Vân quốc cũng có tổ chức a?"

Ta ngạc nhiên nhìn vào cung nữ bên cạnh, nàng có tư sắc bình thường không hề nổi trội nhưng riêng đôi mắt nâu lại toát lên vẻ dụ hoặc tao mị tận xương. Điều khiến ta ngạc nhiên là giọng nói của nàng, giọng nói ngọt ngào, nghe lại nũng nịu như chim yến dễ làm cho người ta có hảo cảm.

Dưới làn váy đơn giản của cung nữ, thân hình uyển chuyển, tà váy rộng không dấu được thất lưng nhỏ nhắn yếu ớt, tay trắng nõn gần như trong suốt dưới tay áo. Từ khi nhìn thấy nàng, ta đã rõ nàng hoàn toàn không phải là một cung nữ tầm thường. Bàn tay nàng không có đến một vết chai sần, khuôn mặt dù có phần ngăm đen nhưng toàn thân lại trắng nõn đến kì lạ. Tới thập phần chắc chắn là đã dịch dung.

Bất quá, người này thuật dịch dung còn quá kém đi, một người như ta cũng có thể nhận ra. Nhưng nàng lại gọi ta nhớ tới cái nữ tử tuyệt mỹ trong rừng trúc kia. Ta cảm nhận được trên người cung nữ này cùng nữ tử kia toát lên sự kiêu mị rất giống nhau.

Không thể nhìn nàng lâu sinh ra nghi ngờ, ta chỉ khẽ gật đầu với nàng, rồi lại đưa mắt nhìn phố phường Trường quốc.

Tết Nguyên Tiêu...

Nếu không buột miệng hỏi nàng, có lẽ ta cũng quên mất ngày mai đã là Tết Nguyên Tiêu.

Ngày ta còn là một cái nha đầu trong Lã phủ, thường hay trốn nường ra ngoài đi chơi với Thiên Bình huynh. Ta còn nhớ rõ những con phố sáng rực đèn lồng đỏ, khắp đường bày bán thật nhiều đồ chơi, thức ăn, sơn phấn của nữ tử. Tiếng cười nói, giao bán vang khắp con phố, khung cảnh nhộn nhịp vui tươi.

Hết thấy chỉ còn là kí ức.

Hoàng cung của Trường Quốc không hoa lệ bằng Vân quốc nhưng lại có vẻ cô kính mà uy nghiêm, thiếu đi bảy phần khí phách lại thêm ba phần an tĩnh.

Chủ nhân của nó cũng là người tính khí hoà nhã, không có tham vọng. Lão hoàng đế đã bạc nửa đầu thân vận hoàng bào với khuôn mặt hiền từ vui vẻ tiếp đón ta cùng Lưu Hạ Kỳ.

Bên cạnh là Dạ Tiến Lưu thái tử ôn nhu, phong thái như thần tiên không hề coi bất cứ vinh lợi trong mắt, một kẻ không gây nguy hiểm cho bất cứ vương quốc nào. Có lẽ vì có chủ nhân như vậy nên Trường quốc lâu nay vẫn giữ được sự trung lập trong chiến tranh, lại có mối giao hảo với các nước rất tốt.

Sở dĩ không một nước nào động tới Trường quốc cũng là vì nước này rất giàu mạnh, được ví như thần tài trong các cường quốc. Dân chúng hàng ngàn năm cũng là sống trong cảnh yên bình, đối với các nước khác cũng là nước sông không phạm nước giếng, người không động tới ta, ta cũng không khi dễ người.

Sau khi nói vài lời giao hảo khách khí, Dạ Tiến Lưu cũng tiễn chúng ta ra khỏi hoàng cung.

Khi vào một khách điểm tại kinh thành của Ngao quốc nghỉ ngơi, ta đặc biệt muốn ở tại căn phòng cuối của dãy nhà phía nam, gần dãy nhà đã giao hẹn trước.

Tên thái giám đi theo nhìn ta đầy vẻ khó xử, hồi lâu mới mở lời:

"Quận chúa a, căn phòng cuối của dãy vốn là không thể sánh bằng các căn phòng ở khu chính giữa, làm như vậy, thái tử điện hạ trách tội, nô tài thật là khó xử a."

Ta trưng ra khuôn mặt ngại ngùng, dứt cho tiểu thái giám kia chút bạc, dùng giọng điệu hoang mang mà nói:

"Mặc công công, ông xem bản cung còn chưa có thành thân với điện hạ, liền cảm thấy có chút xấu hổ."

Thấy ta đỏ mặt, lại được chút bạc, lão cũng không khuyên nữa:

"Nếu quận chúa muốn vậy, nô tài sẽ sai người trang hoàng lại căn phòng đó."

"Ân." Ta khẽ đáp, đi về phía phòng mình, đợi tới giờ tẩu thoát. Thiên Bình bây giờ hẳn là đã ở trong này đi.

Dùng thiện dưới lầu xong thì cũng vừa lúc tới giờ đã định, ta sai đám cung nữ lui xuống, một mình đi dạo đề "tiêu thực".

Đường tới dãy nhà phía đông phải đi qua một khu biệt viện vắng vẻ, không hiểu sao ta cảm thấy đây bất an.

Bước vào căn phòng đầu tiên của dãy nhà, ta liền cảm giác được hơi thở của con người. Một lát sau, Thiên huynh trong bộ hắc y bước ra từ góc phòng, cẩn thận quan sát xung quanh, cất tiếng hỏi:

"Không có ai đi theo muội chứ?"

Ta gật đầu chắc chắn:

"Muội đã quan sát rất cẩn thận, không hề có ai."

Thiên Bình lấy trong tay áo ra bộ quần áo thường dân, đưa cho ta:

"Mau mặc cái này vào, chúng ta mau chóng rời khỏi."

Ta vội vàng theo Thiên huynh ra khỏi khách điểm, lúc bay qua nóc khu nhà phía nam của Lưu Hạ Kỳ, có nghe được âm thanh xung đột đồ võ, hẳn là đụng màn kịch cướp ngày đi!

Chúng ta đi được cánh khách điểm một đoạn khá xa, liền đổi đi bộ dưới đường, vừa đi, Thiên Bình vừa tiếp tục nói:

"Đã cho người chuẩn bị ngựa ở cổng thành, chúng ta sẽ lập tức quay về Vân quốc, tránh đêm dài lắm mộng."

Ta cũng khấn trong lòng. Tuy lần này kế hoạch có vẻ chót lọt nhưng ta luôn có cảm giác tên Lưu Hạ Kỳ này chẳng phải kẻ đơn giản mặc kệ chúng ta làm vậy.

Quả nhiên, khi gần tới cửa thành, một tên mặc y phục rách nát chạy về hướng chúng ta, va vào Thiên Bình rất mạnh rồi biến mất sau một ngã rẽ nhỏ.

Thiên Bình bỏ tờ giấy trong tay ra đọc, mặt Thiên Bình đại biến, quay sang ta gấp gáp:

"Chi Ảnh đã bị Lưu Hạ Kỳ khống chế, ta phải quay lại hỗ trợ họ, muội hãy từ rời đi trước."

Ta định đề nghị quay lại cũng giúp họ, nhưng lại ngại khuôn mặt mình lúc này dễ bị lộ, vội gật đầu đáp ứng:

"Huynh mau quay lại, muội tự lo được."

Nhìn thoáng qua ta một chút, Thiên huynh rời đi. Ta cũng không chậm trễ, vội bước về phía cổng thành, lòng thoáng một hồi bất an.

Sau khi đã tìm thấy ngựa đã chuẩn bị sẵn, lập tức lên ngựa rời khỏi.

Đi được một đoạn, chợt nghe có tiếng vó ngựa phía sau, ta lại thấy trong lòng nôn nóng khó tả, theo bản năng thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Tiếng ngựa ngày càng gần, chỉ một lát sau đã đuổi kịp, nam nhân phóng ngựa ngang hàng với ta, khuôn mặt yêu mị lộ ra lo lắng:

"Quận chúa, tại sao người lại ở đây? Ta đã phái người đi tìm khắp nơi."

Ta nhìn khuôn mặt Hạ Kỳ đang nhìn mình chăm chăm, trong lòng âm thầm thở dài, vẫn là không thể thoát. Nhanh chóng giả ngây người đôi chút, sau đó bày ra vẻ mặt sợ hãi cực điểm:

"Thái tử điện hạ, đúng là điện hạ rồi, ta sợ."

Lưu Hạ Kỳ liền kéo ta từ con ngựa đang cười sang con ngựa của hắn, tay xiết chặt eo ta, quay ngựa trở về phía cổng thành. Hắn nghiêng người nói nhỏ vào tai ta:

"Có gì quay lại rồi nói, ở tại nơi này rất nguy hiểm."

Ta liền cắn răng gật đầu, trong đầu vạch ra cách nói dối hắn.

Sau khi trở về khách điểm, thị vệ của Hạ Kỳ liền hàng loạt quỳ xuống, nhận tội:

"Thái tử điện hạ, là chúng thần vô năng, đã để thích khách tẩu thoát, xin điện hạ xử phạt."

Khuôn mặt Hạ Kỳ điềm nhiên vẫn như bình thường, không hề tức giận, như thể hắn đã biết trước mọi chuyện, giọng nói uy quyền vang lên:

"Tội thất trách quay trở về Ngạc quốc sẽ xử phạt. Lập tức bố trí quân canh phòng cẩn thận, không được sai sót."

Tất cả đám thị vệ đều dập đầu tạ ơn, rồi y lệnh mà làm.

Ta cũng nói cho Lưu Hạ Kỳ về việc mình ở ngoài thành. Đương nhiên câu chuyện sẽ trở thành ta bị bọn thích khách bắt đi, định đưa ta đi giam giữ thì ta lợi dụng lúc tên canh giữ không lưu ý liền dùng gậy gõ đập hắn hôn mê, lấy ngựa mà chạy trốn.

Lưu Hạ Kỳ tuy ngồi nghe ta nói nhưng lại không có vẻ gì là chú ý cả, đôi mắt hắn chỉ thủy chung nhìn ra phía cửa sổ, đợi ta kể lễ xong, con người khôi phục lại ánh nhìn sắc bén, nhìn như xoáy vào mắt ta:

"Người còn định giả bộ bao lâu?"

Rồi bước ra khỏi phòng ta.

Khuôn mặt ta vẫn đang trong trạng thái bị đông cứng.

Hắn vừa nói gì? Không gọi là quận chúa, lại còn câu nói đó nữa. Người còn định giả bộ bao lâu?

Ta vô thức mở cửa định chạy theo hỏi hắn, lại thấy hai tên thị vệ đứng ở cửa ngăn lại:

"Quận chúa, thái tử điện hạ lo cho an nguy của người nên lệnh cho chúng thần bảo vệ người, xin Quận chúa quay trở lại phòng, ở ngoài không được an toàn."

Bảo vệ? Là giám sát thì đúng hơn. Ta có thể dễ dàng giải quyết hai tên thị vệ này nhưng lại sợ kinh động đến hắn, lấy lại bình tĩnh, ra quay vào trong, uống một ngụm trà nhỏ.

Lưu Hạ Kỳ, không phải hắn đã biết ta là giả mạo Ngọc Liên chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nguyên Tiêu.

Ta vẫn không dám khẳng định Lưu Hạ Kỳ đã phát hiện ra, có thể cũng chỉ là phép thử xem thái độ của ta ra sao. Điều đó chứng tỏ hắn đang nghi ngờ nhưng cũng có thể vẫn chưa chắc ta có phải Ngọc Liên quận chúa hay không. Nếu là như vậy, ta liền phải tiếp tục màn kịch này..

Hít một hơi thật sâu, ta lấy bộ dáng vân đạm phong khinh mà đẩy cửa ra, phân phó với thị vệ:

"Mau đi báo với thái tử, bản cung muốn diện kiến."

Hắn liền mau chóng đi thông báo với Lư Hạ Kỳ, chốc lát sau đã chạy lại, cung kính giơ tay ra:

"Điện hạ mời quận chúa tới."

Ta đi đến trước cửa phòng Lư Hạ Kỳ, thâm tự cổ vũ chính mình, đẩy cửa bước vào.

Hạ Kỳ quay lưng về phía ta, khuôn mặt như cũ nhìn ra phía bên ngoài, nhàn nhả thưởng trà. Bóng lưng to rộng của hắn làm ta có cảm giác áp lực không thôi.

Đột nhiên xoay người lại, con ngươi sáng lên tia sáng khó hiểu nhìn ta, cất tiếng:

"Vừa nãy hẳn là kinh động đến ngươi đi, còn tới đây có hay không là muốn tự nhận mọi việc?"

Ta đánh liều giả vờ không hiểu, nhìn hắn đầy ám ức:

"Thái tử điện hạ, thỉnh người tôn trọng bản cung một chút. Ban nãy điện hạ quả có nói những lời thật khó hiểu. Bản cung muốn tới thỉnh giáo điện hạ. Không hiểu điện hạ là có gì không hài lòng về bản cung?"

Hắn nhìn ta tới nỗi chân lông đều nổi gai mới nói có chút tức giận:

"Ngươi không tự thấy bản thân giống như con khi diễn trò ư? Thần phi nương nương? Hay ta nên gọi là Lã tiểu thư?"

Ta chợt bất động, khuôn mặt rõ ràng là đã tái đi. Quả nhiên, hắn không chỉ biết ta là giả mạo, mà còn rõ ta là ai! Mãi sau mới thốt lên lời:

"Điện hạ quả là có tài nói đùa, bản quận chúa sao lại liên quan tới Thần phi?"

Đôi mắt kia đang nhìn ta như chờ đợi phạm nhân thú tội, lại trở nên âm trầm, Lư Hạ Kỳ lặng lẽ lắc đầu đi về hướng cửa. Khi đã chuẩn bị ly khai khỏi thì đột nhiên quay lại, trong mắt loé lên một tia hứng thú mà nói:

"Chắc ngươi phải biết ta không muốn tốn thời gian nói chuyện phiếm cùng ngươi. Chuẩn bị xuống phố cùng ta, ta sẽ thả ngươi đi, Như nhi."

Ngạc nhiên đến độ đồng tử mắt của ta đã tròng thật lớn, hắn thực là đã biết hết. Không đợi ta đáp lại, bóng lam y biến mất sau cánh cửa...

Liệu hắn có bắt gì đó hay không? Nếu phát hiện ta đóng giả quận chúa, hẳn là nên mượn cơ hội này gây chuyện với Vân quốc, không phải sao?

Tại sao lại chỉ có đề nghị cùng xuống phố?

Ta mang theo một bụng hoang mang mà quay về phòng của mình, thất thần trước gương đồng hồi lâu đến độ cũng chẳng buồn xét đến hắn gọi ta "Như nhi" lại tự nhiên như vậy. Dù sao, ta cũng không dự tính được Lư Hạ Kỳ muốn gì. Thiên Bình đã không rõ còn ở đây hay không, cũng không thể cự tuyệt Hạ Kỳ, thôi thì cứ tới đâu tính tới đó.

Bước theo sau Hạ Kỳ mà tâm vẫn rất rối loạn, không hề để ý đã tới vùng náo nhiệt nhất kinh thành_ nơi thả đèn trời đêm nay.

Tết Nguyên Tiêu cũng đã chính là hôm nay.

Người người cùng hoà vào niềm vui náo nhiệt, nhiều trò chơi truyền thống của Trường quốc đã được tổ chức. Dạo chơi giữa phố lúc này thật dễ dàng đạt được một niềm kinh hi ám áp lạ thường, đó là thấp thoáng bóng hình quê hương ở giữa nơi nhộn nhịp này, hoặc cũng có thể là tia ám áp nơi đông người truyền vào trái tim...

Đối với người dân bình thường, đi chơi phố vào dịp Nguyên Tiêu có thể có được niềm vui, nhưng đối với những người như ta thì không chỉ đơn thuần là niềm vui đó.

Cũng như Thiên Bình, huynh ấy đưa ta đi dạo chơi cũng là để tìm cho mình cảm giác ám áp giữa biển người, cố lấp đi những ngày tháng buồn tẻ, lạnh nhạt chốn thâm cung.

Chính ta cũng cảm thấy mâu thuẫn. Con người rất khó hiểu, người đời thường hận không thể được đầu thai trong nơi cung cấm hoa lệ kia, mong muốn được sống trong cảnh nhung lụa, ham quyền thứ hư vinh và quyền lợi tới cao nơi đó mà bao thiếu nữ đã đâm đầu vào tham gia tuyển tú, chà đạp lẫn nhau để được sống trong cung. Nhưng có lẽ họ ngàn vạn cũng không nghĩ tới những con người sống trong nơi tường đỏ ngói xanh kia lại nhìn những niềm vui đơn thuần của họ mà mình khó mà có được, lại muốn sống giữa cuộc sống thường dân để tìm lại cảm xúc vốn đã bị chai sạn nơi thâm cung hiểm độc.

Những thứ xung quanh mình thường bị lãng quên, bị cho rằng đương nhiên có được nhưng những thứ của người khác luôn là tốt đẹp, phải giành lấy, phải có được.

Ta rơi vào trầm tư suốt quãng đường, cho tới khi Luru Hạ Kì gọi ta:

"Tâm như, hồn phách của người đang du ngoạn phương nào rồi?"

Đột nhiên nở một nụ cười ngây ngô mà chính ta cũng không hiểu nguyên do, ta hỏi hần:

"Người nói xem a, người như thế nào thì hạnh phúc?"

Dường như ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ của ta, Luru Hạ Kì hơi thất thần, rồi cũng nhìn về nơi xa xăm nào đó mà bình tĩnh trả lời:

"Người có thể nhìn thấy nó."

Ta không hiểu quay sang nhìn hần. Thấy thế, Luru Hạ Kì khẽ cười, giải thích:

"Hạnh phúc bắt đầu từ những gì đơn giản nhất bên cạnh. Người không cảm thấy hạnh phúc chỉ bởi vì luôn nhìn vào niềm vui của người khác mà ao ước, vô tình bỏ lại hạnh phúc của chính mình. Vì vậy nên không hạnh phúc."

Nói rồi tiếp tục đi.

Chính ta cũng nghĩ giống như hần. Nhưng là con người luôn không thoả mãn với những gì mình đang có, rõ ràng hạnh phúc như đang nắm trong bàn tay mà lại cố ý đi một vòng lớn mới nhận ra?

Có lẽ ta cũng không có cảm giác nguy hiểm với Luru Hạ Kì, con người này lại đem đến cho ta cảm giác thân thuộc tới khó hiểu, mặc dù là kẻ đối đầu của Thiên Vũ nhưng ta lại có cảm giác mãnh liệt rằng hần không phải kẻ xấu, càng sẽ không hại ta...

Ta cùng hần vẫn im lặng đi dạo trên phố, nhìn những người dân Trường quốc vui vẻ tham gia nhiều trò chơi, nụ cười ngọt ngào và khuôn mặt thoả mãn của những đứa trẻ khi cầm trong tay xiên kẹo hồ lô. Lòng dâng lên ấm áp như ở cạnh người thân.

Luru Hạ Kì vẫn chỉ nhìn ta, lặng lẽ mua hai xiên kẹo đưa cho ta. Thấy ta không nhận, hần nhướn mày, vẻ mặt bất mãn.

Ta bật cười:

"Ta mới không phải là một hài tử!"

Hần vẫn thùy chung đưa hai xiên kẹo trước mặt ta, cho đến khi ta chịu thua mà ăn, hần mới cười đầy cao hứng:

"Đôi lúc quay trở lại là một hài tử cũng tốt."

Phòng bị cuối cùng của ta đối với hần cũng bị vị ngọt của kẹo lấp hết. Ta nhìn hần, cảm thán:

"Người luôn hiểu rõ mọi chuyện như vậy, người như người chắc chắn sẽ biết nắm bắt hạnh phúc của mình, chắc chắn sẽ hạnh phúc a. Người người thương yêu chắc chắn cũng sẽ như vậy."

Nhìn ta lắc đầu, hần chỉ giữ nguyên nụ cười, không nói gì. Ta nhìn thấy trong mắt nam nhân này đầy vẻ bất đắc dĩ như một kẻ đang vung vẩy trong chuyện tình cảm rắc rối liền hỏi hần:

"Người có hay không cảm thấy hạnh phúc a?"

Môi hần cong lên nụ cười khỏ. Tuy ta thấy hần cười rất nhiều, lúc vô lại như lần trong hoàng cung rơi xuống nước, lúc yêu nghiệt như nam tử phiêu dật nơi rừng đảo, khi tàn nhẫn như trong điện Thừa Quang nhưng đều có cảm giác không chân thật. Sự mất mát, thể lương hiện lên trong mắt hần lúc này lại mang tới ta một tia thương cảm, như thấy nhìn thấy người thân của mình đang đau khổ.

Hần quay sang ta, né tránh câu hỏi của ta, chỉ hỏi:

"Người muốn quay về hay chưa?"

Ta đành gật đầu thoả hiệp.

Ta cũng không hiểu tại sao lại có thể đối với một kẻ như Luru Hạ Kì nói những lời như vậy. Hần đã phá tan nghi kị của ta về mục đích đi dạo phố. Lúc này, ta thực sự tin rằng hần chỉ đơn giản là muốn dạo chơi đôi chút...

Tới đến, khắp con phố tràn ngập ánh đèn đẹp không kể xiết, ta đứng trên lầu hai, tựa người vào cửa sổ, phóng tầm mắt ra phía nhộn nhịp kia, lòng háo hức như một tiểu cô nương.

Bên ngoài cửa có tiếng bước chân nhỏ. Bởi vì được tập võ từ nhỏ nên ta rất nhạy cảm, nhưng cùng với tiếng bước chân ngày càng gần, ta cảm nhận được nội công của người này rất khá, áp lực ngày càng lớn.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, nam nhân cao lớn vận tử y tiến tới gần ta, đôi mắt sáng âm trầm như loài báo khoá chặt ta, một lúc mới lên tiếng:

" Mau chóng cùng ta rời khỏi đây."

Nam nhân kia chính là Hạ Thiên Vũ, tuy không hiểu vì sao hắn đích thân tới đây, ta vẫn mau chóng khoác thêm một kiện ngoại bào, cùng hắn rời đi.

Khi ta đang chuẩn bị tự mình phi thân ra ngoài, Thiên Vũ đột nhiên giữ ta lại, nói nhỏ:

" Bên ngoài Lưu Hạ Kỳ cho quân tình như canh gác, phải gỡ mái nhà thoát ra."

Chưa nói hết lời, ánh mắt hắn hơi đổi, vòng tay ôm ta nhấc lên phía trên lấp phía thanh ngang trên đỉnh mái.

Ta cũng nghe thấy tiếng động đang tiến tới. Ngay lúc đó, một toán quân lính xông vào, lục soát đảo đạc một hồi. Một tên cầm báo với tướng sĩ thân cận của Lưu Hạ Kỳ:

"Thượng Quan tướng quân, Quận chúa đã biến mất!"

Sắc mặt Thượng Quan Lâm đại biến, vội vàng xoay người dẫn đám binh lính đi nơi khác lục soát.

Ta nhẹ nhàng thở hắt ra, nhận được ánh mắt cổ quái của Thiên Vũ nhìn mình, liền giục hắn:

" Chúng ta mau chóng rời đi thôi."

Thiên Vũ hơi nghiêng người, tháo hai viên ngói phía trên ra, kéo ta ra ngoài sau đó cẩn thận lấp lại. Khi đã ra khỏi khách điểm, hai chúng ta vẫn hoà vào dòng người tập nập.

Ta hơi kì quái hỏi:

" Không phải nên lập tức rời thành sao?"

Thiên Vũ làm bộ dáng không quan tâm, mãi sau mới quay sang giải đáp thắc mắc của ta:

" Người nghĩ Lưu Hạ Kỳ sẽ để chúng ta rời thành? Hắn đã xin lệnh đóng cửa thành. Đêm nay tạm thời ở lại đây."

Ta gật đầu tự đánh vào đầu một cái. Sao lại không nghĩ tới cơ chứ. Lưu Hạ Kỳ chắc chắn là đang truy tìm bọn ta.

Nhìn vẻ ngờ ngạc tự đánh chính mình của ta, Hạ Thiên Vũ khoe môi có một chút độ cong khó nhận thấy, ta thấy vậy liền bạo gan đề nghị:

" Dù sao cũng phải ở trong thành đêm nay, ta cùng người đi chơi một chút được không?"

Dù không chắc rằng hắn sẽ đồng ý, nhưng trong lòng ta vẫn chờ đợi.

Thiên Vũ nhìn ta một lát như cân nhắc, lại nhìn lên ánh đèn lồng đỏ tươi trên phố, gật đầu thoả hiệp.

Tâm tình ta trở lên tốt lạ thường, liền kéo hắn đi xem xiếc, múa hát.

Bóng dáng của hắn dù đi giữa nơi đông người như vậy vẫn nổi bật anh tuấn lạ thường. Ta háo hức đi khắp xem, còn mua đèn lồng hình cá chép, lúc trả tiền xong quay ra đã không thấy Thiên Vũ đâu.

Nhìn ngó một hồi, liền nhìn thấy hắn đứng trong đám người thi đề thơ lên quạt. Vội vàng chạy lại thấy Thiên Vũ tay cầm bút lông, nét chữ cứng cáp, mạnh mẽ tung hoành trên mặt quạt trắng, mũi cảm không nói lên lời.

Mọi người xung quanh đều tấm tắc khen thơ hay, chữ đẹp, các cô nương đi chơi đều nhìn hắn với ánh mắt ngưỡng mộ. Ta thấy hắn đi đến cũng không kìm được mà thốt lên:

" Không nghĩ tới lại có người chữ đẹp như vậy. Cái quạt này được người viết lên hẳn là có giá trị nha. Hay là để ta đem bán?"

Ta thấy khoe môi hắn giật giật, đem quạt đề vào lòng bàn tay ta:

" Giữ lấy."

Ta vui vẻ cất vào trong áo, chữ hắn quả thực là rất đẹp nha.

Ở giữa đường có một nhóm người đang vây quanh vài nữ tử thi đàn, ta liền kéo Thiên Vũ qua xem. Họ đang thi đàn chọn ra đệ nhất cầm a! Ta đột nhiên muốn tham gia khi nhìn thấy đàn tỳ bà cũng có ở đó.

Từ nhỏ ta đã rất thích chơi đàn tỳ bà. Vì ở Vân quốc nữ tử đều không dùng đàn tỳ bà nên phụ thân từng sai người tới tận Ngạc quốc mang về cho ta. Lại thuê người dạy nên tài chơi đàn của ta rất khá, ta càng có hứng thú tham gia.

Nghĩ là lập tức làm, ta liền đứng vào tham gia. Sau một hồi đợi đến lượt, chủ quán cuộc thi cũng gọi đến tên ta.

Vào căn phòng bên trong thay một bộ bạch y thanh nhã, ta bước tới giữa sân đã được trang trí dành cho người thi. Ngồi cuống, ôm đàn tỳ bà trong tay, bắt đầu gảy.

Chỉ thấy khi bắt đầu, đám người phía dưới đều im lặng nhìn về phía ta. Đây là khúc nhạc do ta nghĩ ra hồi mười lăm tuổi, trong ngày sinh của Thiên Bình.

Nhận thấy một đạo mắt nóng rực đang nhìn mình, ta thấy Thiên Vũ đang gắt gao nhìn chăm chăm ta, nhất thời hơi mất tự nhiên mà khuôn mặt hơi đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Đèn trời.

Ta vốn chỉ là thi để được đàn tỳ bà, cũng không hy vọng gì được thứ bậc cả. Vậy mà tới khi người chủ khảo nói ta đạt đầu bảng, vẫn rất ngạc nhiên và vui mừng.

Xách đèn trời màu đỏ trong tay, ta thập phần cao hứng. Cũng lâu rồi mới được đi chơi thoải mái đến vậy, ta liền kéo Thiên Vũ vẫn trầm mặc này giờ đến cầu "Đương Tiên" _ Nơi người dân thả đèn trời.

Thiên Vũ nhìn ta phần khích giữa chốn đông người như một hải tử, chỉ lặng im giúp ta đốt đèn. Tới khi tiếng chuông vang lên, ta cùng hân mỗi người hai tay đang nắm lấy góc đèn đồng thời thả ra...

Những người khác cũng đồng loạt thả đèn, bầu trời vốn đen kịt trở nên lung linh lạ thường. Những chiếc đèn trời đủ màu sắc bay lên lấp lánh như những vì sao có hình thù tuyệt đẹp, rực sáng cả một vùng. Tâm tình ta cũng tốt hẳn lên, ngóng cổ ngắm nhìn những chiếc đèn đang nhẹ nhàng bay kia, cảm giác như đang ở trên phố của Vân quốc, cùng Thiên huynh và Nhượng Mai đi chơi. Lại thấy dường như tuổi nhỏ vô tư quay lại, ngày ta và Nhượng Mai cùng nhau cầm đèn lồng dạo phố, mua nữ trang, lại thả đèn trời, tiếng cười trong trẻo của trẻ thơ như mãi trở thành mảnh kí ức đẹp được niêm phong kín trong lòng. Liệu bây giờ Nhượng Mai có hay không còn nhớ đến thời điểm ta và nàng còn là tỷ muội thực sự?

Dường như vẫn là cảnh tượng trước mắt nhưng là con người đã thay đổi...

Nhận thấy ánh mắt mờ lung của ta, Thiên Vũ lên tiếng kéo ta trở lại:

"Cổng thành sáng sớm mai có lẽ sẽ mờ, dù sao đây cũng không phải Ngạc quốc. Tạm thời quay trở lại địa bàn của chúng ta nghỉ ngơi."

Ta giật mình, có chút không tin nhìn hắn:

"Ở Trường quốc cũng có nhóm sát thủ của người?"

Thiên Vũ dường như không muốn giải thích, chỉ gạt đầu một cái, liền kéo ta rời đi.

Bàn tay nhỏ bé nhất thời bị sức ấm nóng của bàn tay hắn bao lại, ta lại có cảm giác an toàn lạ kì, như thể dù thế nào, ở bên nam nhân này, chắc chắn sẽ thoát được mọi tình huống.

Vượt qua nhiều dãy phố hẹp, chúng ta dừng chân trước một khách điểm khá khang trang. Nơi này vừa thuận tiện để nghe ngóng tin tức, vừa là vỏ bọc che dấu tuyệt vời.

Xem ra, dù hoàng đế Trường quốc có an ninh bao nhiêu thì vẫn bị các nước khác thăm dò, phòng bị.

Ta và Thiên Vũ vừa tới, thủ hạ đã dẫn tới khu biệt viện nằm cách biệt phía sau nghỉ ngơi.

Nơi này đặc biệt yên tĩnh, bố trí đồ đạc cũng rất cao quý, hẳn là nơi của Thiên Vũ đi.

Ta đi tới một phòng phía trong, thay y phục rồi lặng lẽ nằm nghỉ ngơi, trước mắt lại không thể nào xoá đi kia cái nữ tử trong rừng trúc.

Nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ, yêu mị như vậy tại sao lại chưa hề nghe nhắc tới. Ta đối với những những người được dân gian lưu truyền có nhan sắc đẹp đến vậy có lẽ chỉ có Hàn Châu công chúa của Ngạc quốc đã mất tích. Chẳng lẽ... là nàng?

Ta vẫn có một cảm giác mãnh liệt rằng người kia không phải Hàn Châu. Dù chẳng hề quen biết nàng, nhưng ta lại đặc biệt tò mò muốn biết.

Nhưng chính bản thân cũng không tài nào giả thích, khoảnh khắc nhìn vào đôi mắt hút hồn của người kia, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu ta là phải

chạy trốn.

Gió đêm lạnh thổi qua cửa sổ vào căn phòng của ta hiển không khí trong phòng thêm vài phần lãnh khí, ta không tài nào nhắm mắt lại được.

Ngồi dậy khoác thêm ngoại bào, ta pha một ấm trà Tiên Hương nổi tiếng của Trường quốc, dù sao cũng không thể ngủ, vậy thì thức một đêm đi.

"Nửa đêm pha trà, ngươi không định tiếp khách chứ?" Một tiếng nói băng lãnh vang lên khiến ta giật mình làm rơi một ít nước trà ra ngoài.

Ngẩng mặt nhìn về phía cửa, một nam nhân khuôn mặt tuyệt nữ như tạc đứng dựa vào cửa, đôi mắt đen sắc bén nhìn ta vài phần đùa cợt.

Tự trách chính mình mãi nghĩ ngợi tới không phát hiện có người tới, lá gan của ta cũng trở lên lớn mà nói với hắn:

"Người nói rồi đó, bây giờ là nửa đêm, đường đường là hoàng đế một nước, đột nhập vào phòng một khuê nữ có phải là hành vi quân tử hay không?"

Nhận thấy trong mắt Thiên Vũ loé lên, trong khi ta đang ân hận muốn cắn lưỡi vì động tới hắn, Thiên Vũ nhàn nhã bước vào phòng, tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện ta. Bàn tay to lớn của hắn cầm chén ngọc ta mới rót trà, uống một ngụm mới nhìn ta mà nói:

"Ngươi vẫn nhớ ta là đương kim hoàng thượng? Vậy, ái phi, trẫm có cần nhắc nhở ngươi là Thần Phi vẫn đang là phi tử của trẫm? Nửa đêm trẫm đến đây cũng không phải là quá phận đi?"

Miệng ta chút nữa là sẽ mở to đủ để nhét một quả trứng gà vào. Một phần vì nghe hắn gọi ái phi, nhưng quan trọng hơn là bộ dạng đang bốn cọt ta của hắn, chẳng giống Thiên Vũ chút nào.

Mặc dù nhận thức rõ cả mùi hương trên cơ thể hắn vẫn vậy lấy ta cùng cảm giác áp lực quen thuộc, ta vẫn không nhận được mà hỏi:

"Ngươi có thật là Thiên Vũ không?"

Hắn đang tiếp tục thưởng trà cũng dừng lại động tác, khoé miệng giật vài cái, đặt chén trà xuống, nói:

"Thiên Vũ? Ngươi có biết mình vừa nói gì không?"

Nhận ra mình vừa lơ lơi mà gọi thẳng tên tự của hắn, ta cũng không truy vấn truyện tại sao hắn lại khác thường nữa, ngồi yên uống trà.

Hắn đưa tay lên miệng ho khan hai cái, lên tiếng:

"Đến là để báo cho ngươi lát nữa thành sẽ mở cổng, cần rời đi càng sớm càng tốt, tránh để Lưu Hạ Kỳ đến chỗ này."

Ta cũng hiểu nếu Lưu Hạ Kỳ đuổi tới đây, vỏ bọc do thám nơi này sẽ bị vạch trần, liền cùng Thiên Vũ rời đi.

Khi cả hai vừa tới cổng thành thì lính gác cũng vừa tới, Thiên Vũ đã thay một bộ y phục của nông dân bình thường, tiến về phía cổng thành, thì thăm gì đó với hai tên lính ở đó, lại cho chúng ít bạc, bọn ta liền dễ dàng đi ra khỏi thành.

Hai con tuấn mã đã được chuẩn bị sẵn, ta cùng hắn đổi y phục, lên ngựa gấp rút trở về Vân quốc.

Mặc dù phải nhanh chóng rời khỏi đây, ta vẫn không tránh được chiêm ngưỡng Thiên Vũ cưỡi ngựa có bao nhiêu anh tuấn. Khuôn mặt cương nghị của hắn nhìn thẳng về phía trước, đôi mắt hắn sâu không thấy đáy, môi bạc mím chặt, trên đôi vai có nam nhân đẹp tới vậy a.

Vì đi ngựa, lại phóng nhanh lên trời sáng rõ, ta cùng Thiên Vũ đã đi gần hết địa phận sa mạc. Bạch y của hắn nổi bật trên con ngựa đen vẫn hung hăng phi về phía trước, dù ta đã có chút mệt, nhưng hắn vẫn có biểu hiện bình thường tới lạ.

Cả buổi trưa dưới nắng gắt của sa mạc, lại không ăn gì, buổi chiều tới khu vực xavan, Thiên Vũ liền bảo ta dừng lại nghỉ ngơi.

Cũng may là ta có tập luyện võ công nên sức chịu đựng lớn hơn nữ nhân bình thường nhiều, nếu không đi với tốc độ này, đã sớm bất tỉnh.

Đoàn đưa dâu là đi gần hai ngày mới đi hết sa mạc, ta cùng hắn đi nửa ngày đã tới địa phận Vân quốc.

Ta biết hắn là hoàng đế, nên không thể vắng mặt trong cung quá lâu, nên mới nôn nóng trở về như vậy. Có lẽ phá lệ đi chơi với ta đêm qua cũng là giới hạn rồi.

Thiên Vũ đi tìm kiếm một hồi, quay lại gọi ta:

"Phía trước có một hồ nước có cá, mau chóng lại bắt cá."

Ta nghe thấy thế, liền phi như bay về phía hắn chỉ. Có cá! Ta vẫn mơ mộng được thử nướng cá như hiệp sĩ giang hồ từ nhỏ. Nói ra thì hơi mất mặt, ta tham gia làm sát thủ còn là vì muốn có cuộc sống du ngoạn giang hồ, ăn uống như vậy, thật là thú vị.

Hồ nước này ven bờ khá nông lại trong vắt, có thể nhìn thấy cá đang bơi lộ phía dưới. Thiên Vũ đã nhanh chóng vén y phục lên, làm cây xiên cá để bắt rồi, ta cũng tự làm cho mình một cái giống như vậy, xiên cá dưới hồ.

Nhưng mà xem ra mọi chuyện không dễ như ta tưởng, khi ta vừa cầm cây xuống, con cá lại nhanh chóng bơi đi chỗ khác.

Sau khi thất bại một hồi, ta hung hăng chạy theo con cá, quyết tâm bắt bằng được. Vì mãi mê đuổi theo con cá kia, ta dần đi ra giữa hồ, lại không để ý nên mất trọng tâm lao vào trong nước.

Tâm ta bắt đầu hoảng loạn, nước, sao ta lại quên mất mình không biết bơi chứ?

Ta chẳng biết làm gì hơn là vùng vẫy tứ chi cố ngồng cổ lên gọi Thiên Vũ:

" Cứu ta!"

Một bóng người tiến tới chỗ ta, túm tóc ta lôi vào bờ.

Khi đã lên bờ, ta còn ho một chập ra bao nhiêu nước mới thấy hít thở dễ dàng hơn. Đến khi ngẩng đầu định nói một câu cảm ơn với Thiên Vũ lại nhận thấy hần đang đứng đối diện, đôi mắt nhìn ta chăm chăm, còn có tia vằn đỏ.

Ta hoảng hốt không hiểu tại sao, không phải hần tức giận đó chứ? Lại cúi xuống xoắn hai ngón tay lại hối lỗi thì phát hiện ra y phục của ta được buộc lại để bắt cá lúc này đã ướt nhẹp, dính chặt vào người, phía dưới còn vén lên tới tận đầu gối, hai chân trần lộ ra ngoài, tà áo phía trên cũng vì động tác nửa ngồi của ta mà hơi mở ra. Hần... không phải là vì nhìn thấy gì đó mà phản ứng như vậy chứ? Mặc dù có là nữ nhân cỡ nào mạnh mẽ cũng không tránh được mà đỏ mặt lên.

Ta tự rủa chính mình mấy lần gặp nạn toàn liên quan tới nước, cũng vì bản thân không biết bơi mới như vậy. Trong lúc còn đang bối rối không biết nên làm gì, một bộ tử y của nam nhân được Thiên Vũ đặt cạnh ta, hần lên tiếng, giọng nói tuy vẫn lạnh lùng nhưng lại có vài phần lúng túng:

" Phía bên kia có bãi cỏ cao, lại thay y phục tử tế đi, ta sẽ nướng cá."

Ta như được đại xá, cảm y phục chạy nhanh như trốn hủi đi thay.

Tới khi đã mặc tử y của hần, mùi Long Đàn Hương trên áo của hần vẫn vít với người vẫn làm ta không khỏi đỏ mặt. Sao ta lại rơi vào tình huống xấu hổ như vậy a?

Đến khi quay lại đã thấy Thiên Vũ đang chăm chú nướng cá, mùi thơm của cá nướng đã đánh bay suy nghĩ của ta, liền hào hứng ngồi cạnh Thiên Vũ, nhìn con cá hần đang nướng.

Hai con cá dần dần vàng theo đúng ta mong đợi, Thiên Vũ đưa cho ta một con, còn hần cũng ăn con của mình. Ta vốn là trong lòng thầm mong đợi nhìn hần ăn món cá nướng này, có hay không mất đi vẻ cao ngạo ngày thường đến cỡ nào hay ho.

Nhưng đúng là mọi chuyện chẳng như ta mong đợi, hần ăn con cá mà cũng thong thả chậm rãi, nhìn lại có thể anh tuấn tới vậy.

Đến khi mặt trời lặn, chúng ta đã trở lại kinh thành Vân quốc. Ta cũng thở ra một hơi, bây giờ mới thực sự yên tâm.

Nửa đêm, ta cùng hần cải trang làm thái giám mà vào hoàng cung. Đến cổng Triều

Dương điện, ta cũng âm thầm tách ra, di chuyển về phía Cam Tuyền cung.

Nhẹ nhàng chấm nước bọt lên cửa sổ, xác định bên trong chỉ có Tổ Như cùng Hương Trầm, mở cửa sổ nhảy vào.

Tổ Như nhìn thấy ta liền nhanh chóng tiến tới, khuôn mặt không dấu nổi lo lắng, nhìn ta một lượt rồi giục:

" Nương nương, mau chóng đi thay y phục. Kẻo để người khác nhìn thấy sẽ không hay."

Ta đi vào phía trong tẩm cung, mặc một chiếc áo khoác chồn bạc, phía trên mỏng manh, phía dưới là váy lụa có thêu hoa đính hương màu sáng.

Tổ Như vừa chải tóc cho ta, vừa nói:

" Nương nương, hoàng thượng cho người nói nương nương nhiễm phong hàn, lệnh nghỉ ngơi trong cung, không ai được quấy rầy, các nô tỳ khác cũng bị đuổi ra, chỉ để ta cùng Hương Trầm hầu hạ, ngày mai là ngày các phi tử khác có thể tới thăm."

Ta thầm bội phục Thiê Vũ, hần dám chắc chắn cả ngày ta xuất hiện trong cung, nam nhân này luôn có trên người khí phách vương giả, cơ trí khiến người khác không thể sánh bằng.

Hỏi Tổ Như qua về tình hình trong cung, ta nhanh chóng đi nghỉ lấy sức, ngày mai hần là náo nhiệt đi.

Chương 10: Lý Tú Huyền

Hôm sau, trời vừa sáng đã có nhiều phi tần tới thăm ta, kẻ chỉ biết tên còn chưa gặp mặt, người từng nhìn qua một hai lần đều có. Cam Tuyền cung hỗn loạn tiếng nói cười như oanh yến vang khắp hoàng cung.

Chỉ có Thục phi là gửi quà mà không tới thăm, thật ra với ta mà nói, bớt được người nào hay người đó. Người khoẻ như ta mà nghe hết lượt hỏi thăm, "tâm sự" của các nàng mà còn muốn bệnh. Đến giờ ta mới thấy hầu hết các phi tử trong cung, phải có gần trăm vị a.

Cả buổi sáng náo nhiệt tới như thế, ta kêu Tổ Như đưa đi dạo trong ngự hoa viên.

Ta đặc biệt thích hoa, nhưng lại không thích những loài hoa có màu sắc đỏ hồng, đi dạo giữa ngự hoa viên đầy hương hoa, cũng vui vẻ hơn rất nhiều.

Không muốn có người làm phiền, ta kêu Tổ Như đợi tại đình ở bên hồ bán nguyệt, tự mình đi dạo.

Nhìn hoa kim tước vàng rực dưới nắng, loài hoa tại U Viên các kia làm ta yêu thích không thôi.

Dù ngự hoa viên này có nhiều hoa như thế nào, vẫn không đẹp bằng loài hoa kì lạ ấy. Sức sống từ nó lan toả mãnh liệt, khiến người ta cảm thấy thật vui vẻ.

Tiếc rằng ta không biết đường tới đó, nếu không đã sai người tới mang loài hoa đó về trồng trong cung của mình.

Phía cầu xa xa có một nữ tử đang đi tới, vừa thấy ta, đã hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến Thần phi nương nương."

Ta nặn ra nụ cười hình bán nguyệt, đỡ nàng dậy:

"Mau đứng lên đi."

Nữ tử này mày liễu mắt hạnh, mặt phấn má đào hơn nửa hôm nay lại mặc váy dài tím tía màu cầu vồng, trên khoác áo ngắn bằng gấm có thêu mây chim, trên trán có một viên phi thủy lớn, cả người nổi bật, mềm mại vô cùng. Đôi mắt nàng lại có vẻ ngơ ngác ngây thơ như nai con sợ hãi, đúng là hình mẫu khiến nam nhân yêu thích, muốn nâng niu yêu thương.

Bất quá, bây giờ ta đang thực lúng túng, chính ta cũng không nhận thức nàng là ai.

Thấy ta mãi không lên tiếng, nàng đành cất tiếng hỏi, giọng nói trong trẻo vô cùng:

"Nương nương mới khỏi bệnh, thần thiếp muốn tới Cam Tuyền cung thăm nương nương nhưng lại chậm trễ, mong nương nương bỏ qua."

Ta vẫn giữ thái độ đoan trang hiền hoà mà đáp lại:

"Bản cung cũng đã đỡ hơn nhiều, mọi người không cần quá bận tâm, dù sao cũng chỉ là cảm phong hàn qua loa."

Nàng thấy ta không muốn gây chuyện liền hồ hồ nói:

"Hai ngày nữa là tới ngày săn bắn du xuân của hoàng gia, bệ hạ đã chọn ra cung tần đi theo, nương nương hay là cũng đến cung Loan Phụng của hoàng hậu?"

Có lẽ mới quay về cung nên cũng chưa biết chuyện này, lại càng không hiểu nhìn nàng. Đối với quy củ trong cung, tuy ta thực không rõ ràng nhưng cũng hiểu được nơi này chỉ cần y phục hay tư trang có chút nổi bật sẽ trở thành tâm điểm chú ý, lại có thể trách phạt không an phận, có tâm tư muốn trèo cao. Trừ khi nàng có phi vị cao hoặc được hoàng thượng sủng ái, sao có thể vận y phục nổi bật như vậy.

Nghi vấn của ta ngay lập tức được trả lời khi nghe tiếng hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Ta nghe vậy cũng khom người hành lễ. Một đạo âm vang lên:

"Miễn lễ."

Ta ngẩng đầu lên, trong lòng thâm sắc tỏ, phi tử trong cung chắc chắn biết được hoàng thượng chuẩn bị đi qua, sao có thể bỏ lỡ cơ hội lọt vào mắt vị quân vương cao cao tại thượng kia đây?

Thiên Vũ nhìn hai người chúng ta một lượt, lên tiếng hỏi:

"Ai phi thân thể đã đỡ chút nào hay chưa?"

Ta cúi đầu đáp lại:

"Đa tạ hoàng thượng quan tâm, thần thiếp sức khoẻ đã không đáng lo ngại, tuy còn suy nhược nhưng đã khỏi phong hàn."

Hắn gấp đầu tỏ vẻ hài lòng, rồi quay về phía nữ tử đứng cạnh ta, lên tiếng:

"Lệ tần, gối đầu của Lý tướng quân cũng sắp tới. Liền cấp cùng Lý Quý nhân hồi phủ đi."

"Đa tạ hoàng thượng khai ân." Nàng liền làm ra vẻ xúc động vô cùng, quỳ xuống kêu lên.

Thiên Vũ nhìn nàng có vẻ hài lòng, quay sang phía hồ bán nguyệt, đôi mắt nhìn xa không rõ điểm đến như thể đang nhìn ngắm thứ gì đó cũng như đang suy tư phiền lòng.

Thì ra vị đứng cạnh ta này là muội muội của Lý Quý nhân hôm nọ xin vào cung. Nếu ta nhớ không lầm, ngày đó hoàng thượng phong làm Mỹ Nhân. Từ đó tới giờ bất quá là hơn một tháng thôi, nàng đã leo lên ngũ giai tần ngũ phẩm, thăng liền ba cấp, nữ nhân này cũng là có chút thủ đoạn.

Ta còn đang mãi suy nghĩ thì giọng nói mềm mại của Lệ tần đã cất lên:

"Hoàng thượng, sen tịnh đế trong Lang Chi các do tiên đế trồng cũng đã nở hoa. Thần thiếp mạo muội muốn mang tới Liên Bảo điện dâng thái hậu..."

Nói đến đây, nàng chợt dừng lại như đợi ý tứ Thiên Vũ. Trong cung ai cũng biết Lang Chi các là nơi thái hậu từng ở khi mới vào cung, đám sen tịnh đế trong hồ là do tiên đế đích thân trồng tặng bà. Nhưng giờ người đã không còn, mang hoa đến chẳng phải gợi lại nỗi đau?

Bóng nam nhân trước mặt vẫn không hề suy chuyển, nhưng đôi mắt lại mơ hồ dâng lên hận ý. Ta giật mình, hận ý? Đợi cho Lệ tần đã hơi hoảng, hắn mới lên tiếng:

"Mẫu hậu lâu nay vẫn đau buồn việc phụ hoàng ra đi, vẫn là không nên khiến người nhìn vật mà tương tư." Ngự khí có vài phần tức giận.

Lệ tần thấy thế, khuôn mặt nháy cái liền biến sắc, quỳ xuống dập đầu:

"Thần thiếp ngu dốt không biết mỗi khổ tâm của thái hậu, xin hoàng thượng thứ tội." Khuôn mặt mỉa mai của nàng còn rung rung nước mắt, nhìn thật đáng thương.

Ta lắc đầu thờ dãi. Nữ nhân này nhanh nhẹn, nhưng là cũng mau nước mắt quá đi. Ta vốn không ưa lắm những nữ nhân động chút là nước mắt rơi là chảy, trông thật yếu đuối, liền không đành mà mở miệng nói:

"Hoàng thượng, Lệ tần cũng chỉ xuất phát từ lòng hiếu thảo với thái hậu, muốn làm người vui khi nhận được hoa do tiên đế trồng, hẳn là cũng không có ý làm người buồn."

Ta biết rằng ngự khí tức giận kia không phải là vì Lệ tần nói mà có, chắc chắn là có chuyện gì về thái hậu mới có thể khiến hắn có phản kích động như vậy. Thiên Vũ vẫn trầm mặc không nói một lời, Lệ tần bên cạnh dường như lại càng sợ hãi. Khi ta còn đang lúng túng không biết nên tiếp tục nói gì hay giữ yên lặng thì một đạo âm thanh quen thuộc truyền tới:

"Kẻ nào làm hoàng thượng tức giận như vậy?"

Tất cả chúng ta không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy từ sau dãy núi giả thái hậu vận tử y rực rỡ đang tươi cười tiến tới. Đi sau bà chỉ có vài cung nữ thân cận, câu hỏi tuy có phần nghiêm khắc bề ngoài nhưng bên trong lại thực mềm mại, đôi mắt ánh lên tia ôn nhu.

Ta cùng Lệ tần đồng thời phản ứng lại, cúi người hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến thái hậu."

Hoàng thượng vốn đang ngắm nỗi giận cũng hoàn hoàn vài phần, tiến tới đỡ thái hậu:

"Mẫu hậu, người vẫn nên cẩn thận bảo toàn ngọc thể, đừng để nhiễm phong hàn."

Lý thái hậu nhìn Thiên Vũ ánh mắt đầu sùng bính, hài lòng gật đầu:

"Ai gia vẫn còn tốt, chưa có vô dụng a." Rồi nhìn sang ta cùng Lệ tần một lượt, ta phát hiện được thái hậu nhìn Lệ tần đầy ẩn ý. Cũng không dừng lại quá lâu, bà lại cất giọng đều đều:

"Tú Huyền, người cái nha đầu bướng bỉnh lại làm hoàng thượng phiền lòng?"

Tử Huyền? Nàng chẳng phải là biểu muội của hoàng thượng? Thì ra ta đã quên mất thành thế nhà họ Lý, nàng lại là nhà bên ngoại của thái hậu. Nói như vậy Lý Quý nhân cũng là cháu họ của Thái hậu, ngày thường bà đối xử lại lạnh nhạt, hoàn toàn bất đồng với vị Lý Tử Huyền này, xem ra là muốn đưa Lý Tử Huyền lên địa vị còn cao hơn trong lòng hoàng thượng..

Ta suy nghĩ một hồi mà cũng chẳng nghe lọt tai họ đã nói những gì, chỉ nhớ thái hậu hỏi qua thân thể ta, rồi cùng bãi giá Lang Chi các ngấm sen.

Ta nhìn theo bóng họ rời đi, lại nghĩ đến cảnh một nhà đôi phu thê mới cưới, con dâu hiền thảo cùng mẹ chồng, nhìn cũng là rất vui vẻ.

Mấy tháng vừa rồi cuộc sống của ta chủ yếu đã vượt xa hậu cung, cũng không rõ tình hình hậu cung cho lắm. Thấy vẫn là nên cẩn thận, liền hỏi Cam Tuyền cung gọi Tổ Như vào mà hỏi.

Nàng dù sao cũng không phải là nô tỳ bình thường, hẳn là biết rõ đi.

"Nương nương, vị Lệ Tần là cháu bên nhà ngoại thái hậu, nghe nói từ nhỏ rất được lòng người, vào cung lại khéo léo chăm sóc thái hậu nên được người yêu thương vô cùng, nữ nhân trong hậu cung ai cũng coi nàng như cái gai trong mắt. Nhưng Lệ tần này bên ngoài thì thực là bộ dáng thuần khiết lương thiện, thực sự là chưa có động tới vị phi tần nào.. làm người khác cũng e ngại."

Nàng dừng lại một lát, ánh mắt nhìn ta chứa đầy vẻ khó xử, ta thấy vậy liền cười, phát tay áo mà nói:

"Có điều gì mau nói ra, kéo nghẹn chết người a."

Tổ Như thấy ta nói vậy mới yên tâm mở miệng:

"Nương nương, người từ bao giờ liền quan tâm tới chuyện hậu cung? Cũng không phải là tò mò đi?"

Ta thấy nàng nhìn ta, hàm ý trong lời nói của nàng, ta hoàn toàn hiểu, nhẹ nhàng giả đáp nàng:

"Nếu đã không bước chân vào nơi đây thì thôi. Một khi đã sống trong này, ai có thể đảm bảo nếu ta không động tới họ, họ sẽ tha cho ta? Nữ nhân nơi này luận về thủ đoạn thì nam nhi cũng hồ thẹn, vẫn là nên đề phòng."

Có lẽ Tổ Như cũng hiểu, thời gian gần đây ta chủ yếu nhận nhiệm vụ ngoài cung, không có dây dưa tới chuyện tranh chấp nơi này nên tạm thời yên ổn. Nhưng ta hiểu, Thiên Vũ nhắc ta lên địa vị cao như vậy, hẳn là không chỉ để là bù nhìn đi!

Thật ra từ khi nhận được đạo thánh chỉ phong phi kia ta đã hiểu, bản thân không thể không can thiệp vào chuyện trong hậu cung. Cả ta, hay Chi Ảnh cũng vậy, đều đơn giản là những quân cờ của Thiên Vũ, mặc hắn có thể dùng trong mọi mục đích. Nhưng là ngay từ đầu ta đã chọn lựa như vậy, mặc dù thực không như ta tưởng như vẫn vô phương quay lại.

Thực ra ta muốn làm sát thủ, phiêu bạt giang hồ cũng tốt, chém giết ám sát cũng tốt, chỉ là muốn tránh xa cuộc sống tranh giành giữa các nữ nhân, sợ phải vũng vấy trong tình cảm nam nữ vẫn thường được ca tụng.

Lại cúi đầu nhìn trang phục mỹ lệ đang khoác trên người mà cười giễu... ta lại đi chui đầu vào nơi nữ nhân tranh đấu ác liệt nhất này.

Nhưng ta trời sinh lại thích nghi rất nhanh, thả ta ở đâu liền chấp nhận sẽ sống tốt ở đó. Vậy nên đã bước chân vào thì sẽ không nằng nặc đòi ly khai, mà sẽ đương đầu đối mặt.

Thả xuống búi tóc dày đen nặng trĩu bởi trăm cài, ta đang định vào trong nghỉ ngơi thì thấy Tổ Như hốt hải chạy lại:

"Nương nương, mau chóng ra ngoài nghênh giá, hoàng thượng tới."

Thiên Vũ tới? Chẳng phải Hồ công công nói đêm nay lật bài tử của Lệ tần? Ta không kịp búi lại tóc, vội vàng đi ra phía chính điện.

Một thân hoàng bào đang quay lưng về phía ta nên không thể nhìn rõ sắc mặt của hắn. Cung nữ, thái giám đang quỳ rạp ở dưới, bộ dáng sợ sệt. Dù ngày thường khắp người hắn đều toả ra áp lực vương giả, cũng không đến nỗi này chứ? Chắc lại có chuyện gì đây.

Ta vội bước về phía Thiên Vũ đang đứng, hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng."

Thiên Vũ vẫn như không có nghe thấy ta nói, vẫn đứng im. Nô tài xung quanh ngày càng hoảng sợ. Thẳng đến lúc lưng ta tê rần vì tư thế khom người phiền phức này, long bào của hắn khẽ động, cả khuôn mặt đặng đặng sát khí quay về phía ta:

"Miễn lễ."

Đến lúc đứng dậy, ta lại càng lâm vào tình thế khó xử, luống cuống tay chân vì có một đạo mắt sắc bén đang nhìn chăm chăm. Ta không phạm sai lầm gì đó chứ? Sao hắn lại nhìn ta bằng ánh mắt kì dị như vậy?

Cũng không thể cứ ta nhìn người, người nhìn thổ địa như vậy quá lâu, ta liền lên tiếng phân phó:

" Còn không mau mang trà tới cho hoàng thượng." Rồi qua sang phía Thiên Vũ nở một nụ cười , nhẹ nhàng bước tới:

" Hoàng thượng đại giá tới nơi ở của thần thiếp, lại không muốn vào trong là muốn làm khó thần thiếp hay sao?"

Ta biết mình không chân chính là phi tần của hắn, nên cũng không cần nịnh nọt gì nhiều, nhưng vẫn là không nên làm mất lòng nam nhân đầy quyền lực này. Chỉ cần không làm hỏng việc của hắn, liền bình an vô sự.

Thiên Vũ phát nhẹ ống tay vàng sáng, tiến tới bảo toạ ở giữa mà ngồi. Sau đó lại nhìn ta, nhàn nhạt lên tiếng:

" Tới đây ngồi."

Giọng nói lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn, ta cũng biết được tâm trạng hắn không được tốt. Không phải phía bên Lệ tần xảy ra chuyện gì chứ?

Vừa nghe Tố Như nói ta mới biết, Lệ tần này dạo này chính là phi tử được ân sủng hoàng thượng đã tới nơi lật bài từ của nàng liên tiếp năm ngày.

Sau khi ngồi tại tháp quý phi, ta liền đợi người dâng trà lên rồi phân phó toàn bộ lui ra.

Ta và hắn vẫn không nói một lời. Ta lại không dám chọc hắn lúc này nên chỉ thành thực ngây ngốc một chỗ. Thật ra khi chưa biết hắn là hoàng thượng, ta đối với cái thân phận chủ tử của hắn vẫn là bình thường, không có mấy phần kính nể tới vậy. Chẳng qua khi biết hắn chính là Thiên Vũ, ta lại không dám quá phận với con người này. Hắn là hoàng đế hi vọng vô thường a.

" Ngẩng đầu lên."

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Say

Ta chậm rãi nâng mắt lên nhìn hắn, lúc này không khỏi giật mình. Do lo lắng nên lúc này ta không dám nhìn thẳng, giờ mới nhìn được trông mắt đen kia đã trở nên mơ hồ, tuấn nhan đỏ ửng, như đang say rượu. Say ư? Đối với một kẻ luôn luôn phong bị như hắn mà còn dễ say thì thật đáng lưu tâm.

Hắn dường như cũng đang nghiên cứu ta, một hồi liền dựa người vào hoành tháp, hàng mi rủ xuống che đi màu đen sâu hút của đôi mắt, nói như tự lẩm bẩm với chính mình:

" Sen tịnh để tình cảm mãi không phai mờ? Thật châm chọc."

Ta không rõ có phải hắn nói với ta hay không, chỉ đoán chắc hắn đang nói về đám hoa sen tiên đế dành tặng cho thái hậu. Nhưng lại có điểm không đúng, khi nhắc đến sen ở Lang Chi các, không ai không ca ngợi sủng ái của tiên đế dành cho thái hậu, nam nhân yêu nữ nhân tới mức nào mà có thể bỏ đi khí thế hoàng tộc kia mà tự tay trồng hoa tặng nữ tử kia chứ? Nhưng giọng điệu của Thiên Vũ hắn không phải là vui vẻ hâm mộ, mà lại là châm chọc... còn pha chút đau thương.

Ta không dám lên tiếng,cũng không biết nên nói gì, hắn lại im lặng một hồi, lại mở mắt ra, nói tiếp:

" Người luôn được phụ hoàng sủng ái, thử nói cho trăm, đối với một đứa trẻ sinh ra trong hoàng tộc, làm sao để có được tình cảm của bậc đế vương kia?"

Ta lại càng mờ mịt hơn nữa, rõ ràng là nói chuyện với ta, nhưng lại là toàn những điều ta khó hiểu. Ta còn chưa có diện kiến tiên đế Vân quốc, sao lại được ông sủng ái, hơn nữa ta lại không phải là người của hoàng tộc sao lại nói với ta như vậy, chỉ có thể là hắn say rượu rồi nhớ tới ai đó mà nói chuyện vô thức đi?

Dường như không nghe được ta trả lời, hắn lại ngẩng lên nhìn ta, đôi mắt tràn đầy thứ không thích hợp xuất hiện... sùng nịnh...:

" Người nói cho trăm... Hàn Châu."

Ta cứng đờ người.. Hàn Châu? Công chúa mất tích của Ngao quốc? Sao hắn lại nhìn nhầm ta thành nàng?

Men rượu lúc này dường như chính thức tác dụng, Thiên Vũ lao đảo từ bảo toạ đi xuống tiến về phía ta, nắm lấy hai vai mà lay mạnh:

" Người nói cho trăm nghe, mẫu phi của người được hoàng thượng sủng ái ra sao? Có phải trở mặt nhìn ông vì yêu nữ tử khác mà giết hại con mình hay không?"

Lời nói của hắn càng lúc càng nhỏ dần, rồi bất tỉnh.

Ta luống cuống diu hấn vào tấm cung, cả thân hình trắng kiết nặng nề áp lên vai, phải bước đi khá lâu mới đặt được hấn xuống giường.

Đến khi ta thở phào định quay đi thì đột nhiên bị một lực đạo lớn kéo ngược lại phía giường, đập mạnh cả người lên ngực Thiên Vũ, hai tay hấn như thanh sắt cứng rắn vây ta trong ngực, gãy thế nào cũng không thể thoát ra. Cảm nhận được ta phản kháng, hấn càng xiết chặt hơn, xoay người nằm nghiêng để ta nằm bên trong. Ta đành cắn răng chịu đựng, tới khi hơi thở của hấn dần đều đặn, lực đạo trên tay cũng hơi thả lỏng để ta thoải mái, ta liền định gỡ tay ra rồi đi nhưng lại bị ôm chặt vào ngực. Ta bị áp mặt lên lồng ngực rắn chắc của hấn, nghe rõ tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực nam nhân kia, cảm giác tim mình không hiểu sao cũng một hồi đập nhanh, lại có phần ngại ngùng. Dù sao ta đối với hấn cũng không phải phụ thê, tiếp xúc thế này cũng thân mật quá đi.

Gió đêm lạnh lẽo từng cơn thổi vào tấm cung của ta, nếu là ngày thường ta đã sớm co mình trong chăn nhưng đêm nay lại ảm áp lạ kì. Cả người Thiên Vũ đều toả ra hơi ấm khác hẳn với bề ngoài lạnh lẽo của hấn, ta lại không thể ngủ, nằm ngáy ngốc nhìn khuôn mặt hấn ở cự li gần sát mình. Gần tới nỗi từng hơi thở ấm nóng của hấn phả vào mặt, vào tai, da đầu ta tới đỏ ửng. mãi tới khi gần sáng, ta mới mệt mỏi mà thiếp đi.

Tỉnh giấc đã là gần trưa, Thiên Vũ đã sớm rời đi. Ta kêu cung nữ vào hầu hạ, rồi lưu lại Tổ Như giúp chải tóc.

Nàng thành thực búi từng lọn tóc của ta thành búi tóc Thiên Vân, lại cài trâm ngọc xanh biếc rủ xuống một bên cùng vòng ngọc trắng tinh xảo vòng qua trán, nhìn có vẻ như công chúa vùng thảo nguyên hào phóng, tính nghịch.

Đợi cho nàng làm xong, ta mới hỏi:

"Tổ Như, ngươi nói xem hôm qua ở Lang Chi các xảy ra chuyện gì?"

Tổ Như như suy nghĩ một lát, mới chậm rãi trả lời:

"Nương nương, nghe nói hoàng thượng cùng thái hậu tới Lang Chi các ngắm sen, đến chiều thì thái hậu mệt mỏi, hỏi điện Liền Bảo. Hoàng thượng liền ở lại cùng Lệ tần thưởng hoa. Nghe cung nhân trong Lang Chi các nói, Lệ tần đặc biệt ghi lại một đoạn ca ca ngợi tình cảm giữa tiên đế và thái hậu, nội dung vô cùng cảm động. Vậy mà chẳng hiểu sao nghe xong tâm trạng hoàng thượng lại không tốt, uống rượu tới say rồi đến chỗ chúng ta."

Ta không hỏi thêm nữa. Dù sao cũng đoán được qua thái độ của hấn hôm qua, có vẻ như tình cảm giữa tiên đế và thái hậu thực không tốt. Ngay cả với hấn, cũng không có thương yêu như lời đồn.

Nhưng ta lại có dự cảm Thiên Vũ biết tung tích vị Hàn Châu công chúa kia. Nếu không sẽ không thể tự nhiên như vậy nghĩ rằng mình đang nói chuyện với nàng đêm qua.

Ngẩng đầu nhìn qua cửa, từng mái xanh đỏ mỹ lệ của hoàng cung cảm giác như gần chọc tới trời, những con đường dài đá trắng toát, hoa cỏ xanh mượt, cảnh đẹp lại hoa lệ tới mức đã chèn ép cả sự thanh nhã của thiên nhiên thực sự. Chốn này vốn có nhiều bí mật không phải dễ dàng biết được, người sống nơi đây lại càng khó nắm bắt hơn, nói chi đến tâm tình của nam nhân sống trên đỉnh cao của quyền lực.

Đến giữa trưa khi vừa dùng thiện xong, liền có một thái giám mang tới the hương vân nói hoàng thượng ban thưởng. Tan liền kêu Hương Trầm mang tới xem thử.

The này mềm mịn lại mỏng mang, may một bộ y phục hề mát mẻ hẳn là phù hợp.

Chớp mắt, hề cũng tới rồi...

Hương Trầm đưa cho thái giám kia một chút bạc rồi cho hấn lui.

Ta mang theo xấp lụa vào trong tấm cung, cẩn thận sờ loạn một hồi, cũng phát hiện góc trái trên cùng có chút dày bất thường.

Bên trong là tờ giấy trắng, hơi dưới ngón nắn liền hiện lên một bàn cờ có hai màu trắng và hồng, rõ ràng bên màu trắng đang thất thế, không thể gỡ ra.

Xem ra, vị trí Thần phi này cũng là có dụng tâm không nhỏ.

Màu hồng... Tường Vy?

Trắng chẳng phải là Khiết Nhi hay sao?

Cẩn thận đốt đi tờ giấy xong thì Hương Trầm xin bẩm báo, ta liền truyền nàng vào. Hương Trầm tuy cũng là như Tổ Như là sát thủ nhưng ta lại không mấy thân thiết nàng, nàng rất bình tĩnh, luôn yên lặng chứ không tìm cách tiếp cận ta.

Chỉ thấy Hương Trầm nhanh nhẹn hành lễ, sau đó kính cẩn nói:

"Nương nương, thái y vừa chuẩn đoán Quý phi ở Thanh Vân cung mang long thai hai tháng."

Ta đã hiểu, liền nhanh chóng nói với Hương Trầm:

"Vậy ngươi mau chóng chuẩn bị lễ vật cùng bản cung tới chúc mừng Quý Phi nương nương."

Ngồi trên một cỗ kiệu nhỏ tới Thanh Vân cung, từ xa đã thấy náo nhiệt.

Hoàng thượng mới hai mươi hai tuổi, đây lại là con đầu lòng nên đương nhiên sẽ gây náo nhiệt không nhỏ. Người chịu đả kích lớn nhất cũng là hoàng hậu già đoan trang hiền thực kia đi.

Thông thả bước vào điện, khom người thành thực hành lễ:

"Thần thiếp tham kiến hoàng hậu."

Trương hoàng hậu đang cùng đám phi tần chúc mừng Quý Phi, quay lại nhìn ta bình thản lên tiếng:

"Thần phi muội mau chóng đứng lên, không cần câu nệ."

Ta từ từ đứng lên, đa tạ hoàng hậu, lại quay về phía Quý phi đang ngồi trên giường, gương mặt nàng hồng hào toả ra hào quang mà chỉ nữ nhân đang chìm trong hạnh phúc mới có, tay đặt cẩn thận trên bụng, môi thoáng chốc lại nở một nụ cười. Nhẹ nhàng tiến tới hai bước, chúc mừng nàng:

"Quý phi nương nương, nghe tin người có hỉ mạch, thần thiếp liền mang tới một số đồ có lợi cho sức khoẻ biểu nương nương. Thần thiếp lại không có gì trân quý chúc mừng nương nương, chỉ có tấm lòng, mong nương nương nhận."

Hà Khiết Nhi ngược lên nhìn ta một cái, rõ ràng là không cho ta vào mắt, chỉ lạnh nhạt nói:

"Lã muội, chúng ta đều là phi tần của hoàng thượng, không cần gọi tỷ xa lạ như vậy, lần sau cứ gọi tỷ tỷ là được."

Nói đến đây, mắt nàng chợt loé, lại có ý cao giọng như muốn cho tất cả đám nữ nhân nơi đây nghe thấy:

"Tỷ mang trong mình huyết mạch của hoàng thượng, người liên ban thưởng rất nhiều trân châu ngọc quý, đồ dưỡng thai cũng dặn là phải tốt nhất. Vậy nên muội cũng không cần lưu tâm, đến thăm tỷ là được."

Ta và nàng cũng chỉ qua lại mấy câu, rồi cùng ngồi tán gẫu với những phi tử khác.

Hà quý phi là thiên kim tiểu thư của Hà đại tướng quân nhị phẩm. Từ nhỏ được nuông chiều nên có chút kiêu ngạo. Đưa nàng vào cung cho thấy Hà tướng quân cũng không sáng suốt. Hà tướng quân trong triều lại ý con mình là Quý phi mà kiêu ngạo, hẳn là đã làm phật lòng hoàng thượng rồi đi? Giờ Hà Khiết Nhi lại có long thai, nếu không hạ bớt nhuệ khí của Hà gia, đợi khi nàng sinh ra hoàng tử thì sẽ càng hống hách.

Chẳng thể so với Trương hoàng hậu luôn biết giả đồ đoan trang, nhà mẹ đẻ là Tể tướng, có nhà ngoại vưng chắc như vậy Hà quý phi lại chọc vào, lộ liễu như vậy không phải là thông minh!

Hơn nữa, thế lực nhà họ Trương chẳng phải nhỏ. Trương Tường Vy đường đường là hoàng hậu, sao có thể yên tâm để người khác sinh ra con trai trước mình?

Xem ra đứa trẻ này là có không đúng lúc, lại có mẫu thân vô dụng.

Lúc trở về, ta liền muốn đi bộ, cho cung nữ hồi Cam Tuyền cung trước, dẫn theo Hương Trầm đi từ từ.

Thật ra ta cũng không phải không biết, lần này Thiên Vũ là nhắm vào đứa bé trong bụng Hà Khiết Nhi. Tuy không còn cách nào khác, nhưng ta lại cảm thấy tội lỗi, không nói tới nữ nhân kia cao ngạo, hài tử vô tội lại phải mất đi, tàn nhẫn như vậy sao?

Thiên Vũ hẳn sẵn sàng bỏ đi hài tử của bản thân chỉ vì cái gọi là thiên hạ, hẳn không biết có hay không thương tâm lại làm vậy.

Hương Trầm ngày thường luôn không nói một câu thừa thãi với ta, hôm nay lại phá lệ lên tiếng:

"Nương nương, nghe nói ở vùng Giang Nam có một cây hoa đào đầu xuân không hề nở hoa, lại nở đúng vào dịp cuối thu."

Ta ngạc nhiên quay lại hỏi nàng:

"Thực có chuyện như vậy? Hoa đào vốn là nhờ tiết trời ấm áp vào xuân mà nở, sao có thể nở vào cuối thu?"

Nhận thấy vẻ nghi hoặc của ta, Hương Trầm đầu hơi nghiêng, tiếp tục nói:

"Là thực, nhưng cây đào ấy cũng không qua bao lâu liền không còn hoa."

Ta liền hỏi:

"Là do lạnh mà héo sao?"

Hương Trầm khẽ mỉm cười, giải thích:

"Không, là người dân thấy lạ, tranh nhau hái về mỗi người một cành đem đi khắp nơi, một ngày liền hết."

Ta không nói gì, biết rõ Hương Trầm đang nói với ta về hài tử trong bụng Hà Khiết Nhi. Dù cho Thiên Vũ không ra tay, cũng khó sống sót.

Đi qua ngự hoa viên, liền nhìn thấy một nữ tử có phần quen thuộc vận y phục màu vàng đang quay lưng về phía ta, tay nắm chặt một viên đá, tâm tình hẳn là không tốt.

Theo nàng có sáu cung nữ hầu hạ, xem ra cấp bậc hẳn là không quá cao nhưng vẫn có địa vị.

Một ý tưởng loé lên trong đầu, ta liền bước về phía nàng.

Một trong số cung tỳ đã nhận ra ta, liền nhẹ giọng bẩm báo với nàng. Tới khi nữ tử kia quay lại, tư thái dịu dàng, dung nhan ngọt ngào quen thuộc làm ta ngạc nhiên.

Cũng thật là trùng hợp sao lại là Lệ tần.

Nàng thấy ta cũng hành lễ, hỏi han qua loa rồi đột nhiên mời ta ra đình nói có chuyện muốn cùng ta thương lượng. Ta liền cho Hương Trầm ở lại, cùng nàng ra thủy đình.

Nhìn mặt hồ tĩnh lặng một hồi như cố ý chờ ta lên tiếng trước, nàng mới chần chừ cất giọng thăm dò:

"Quý phi nương nương thật là có phúc khí, liền mang con trưởng của hoàng thượng, hẳn là được người yêu thương vô cùng. Thần Phi nương nương, người nói xem có phải hay không?"

Ta thoải mái trả lời, không hề vướng mắc:

"Quý Phi vốn hiền lương đức độ, hoàng thượng yêu thương nàng cũng là đương nhiên."

Ta tất nhiên sẽ không hòa theo nói về hài tử của Quý phi trước. Nàng nghe ta nói vậy khuôn mặt liền vắn vẹo khó coi, lập tức lên tiếng:

"Nương nương cũng không thể nói hoàn toàn là vậy. Các vị phi tần trong cung ai cũng biết Quý phi là nhờ có mang trong mình huyết mạch của hoàng thượng, liền được người chiều chuộng."

Có lẽ do quá kích động nên không giấu được tâm tình, nàng buột miệng mà nói. Hoặc cũng có thể nàng đoán ta cũng đang oán hận Quý phi như nàng nên muốn cùng ta xuống tay. Nhưng đáng tiếc vẫn là chọn nhầm người, nếu những lời này nói cùng hoàng hậu, liền có thể giúp nàng toại nguyện hơn chẳng.

Tuy nhiên, ta cũng sẽ cho nàng được như ý.

Ta chỉ nói với nàng vài câu, đại khái hướng nàng về phái hoàng hậu. Ta tin nàng hiểu, Hà Quý phi, giữ được hài tử hay không đành phải chờ bản lĩnh của người rồi.

Đúng lý lẽ mà nói, lần này dụng tâm của Thiên Vũ quá rõ ràng, ta phải trực tiếp ra mặt gây mâu thuẫn giữa hoàng hậu cùng quý phi nhưng là lần đầu tiên, ta muốn từ chối nhiệm vụ.

Có lẽ trong lòng mỗi người đều có một chút mềm yếu, ta cũng không đành lòng xuống tay với sinh mệnh còn chưa chào đời. Tuy nhiên, ta cũng sẽ không giúp đỡ, bản thân cũng không phải một người tùy tiện, đi sai một bước, có thể sẽ mất mạng.

Chẳng qua muốn cho mình chút thanh thản mà thôi...

Tối hôm ấy, Thiên Vũ lật bài tử của ta. Đợi trong cung lên đèn, hẳn liền tới.

Ta như thường bồi hấn ngự thiện, rồi cho cung nữ cùng thái giám lui xuống, bình tĩnh chờ hẳn nói.

Thiên Vũ gắt gao nhìn ta bình thản, lại có chút nóng giận mà hỏi:

"Người biết bản thân đang làm ra hành động gì chứ?"

Ta biết, biết rõ mình đã không làm theo lời hẳn, nhưng vẫn không hề sợ hãi mà trả lời:

"Ta tự biết mình làm cái gì."

Mày kiếm càng nhíu lại, hẳn một tay đập "bà" lên bàn, hỏi ta:

"Người muốn làm phản?"

Bình tĩnh ngược lên nhìn hẳn, ta nói nhỏ:

"Không phải, nhưng xin người đừng làm khó ta, chuyện này.. hay là tha cho nàng một con đường, dù sao đó cũng là nhi tử của người?"

Không có Thiên Vũ động tay, có thể Hà Khiết Nhi còn qua được, nếu hấn ra tay, liền không còn đường thoát.

Sắc mặt hấn càng âm trầm hơn nhìn ta, giọng nói mang theo nộ khí:

"Chuyện ta đã quyết định, ngươi không có quyền quản. Theo ta liền sống, nếu dám làm loạn ngươi không tin ta sẽ giết ngươi?"

Ta thờ dài, nhìn hấn đã xoay lưng lại với mình, bàn tay nắm lại, nổi rõ gân xanh, cố gắng nói thêm:

"Đó là hải tử của hoàng thượng."

Bóng lưng hấn cứng đờ trong chốc lát, lại phát tay bước đi, đến khi bóng dáng ấy khuất sau sa trường, chỉ nghe một giọng nói từ xa vọng lại:

"Đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối."

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ý trời đã định, vô phương chốn tránh.

Ta biết, một kẻ dưới trướng lại làm trái lệnh nên giết để làm gương.

Làm chuyện không thành tội cũng không nặng bằng phản kháng chủ tử. Nhưng là chính ta lại hiểu rõ mình hơn ai hết, nếu ta làm việc này, là tự đánh mất chính mình.

Mỗi người đều có một giới hạn riêng, kẻ đáng chết, ta liền xuống tay không do dự.

Nhưng người vô tội, lại không thể nào ép mình ra tay.

Đương nhiên ta sẽ không ngây thơ cho rằng Thiên Vũ sẽ bỏ qua chuyện này, bỏ qua cho ta, cũng là cực hạn của hấn rồi. Ta không làm, đương nhiên còn có người khác. Mà ứng cử viên lần này, hiển nhiên là Vương Chi Ảnh kia đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tâm tình của ta lại phá lệ không được tốt, liền đi dạo vòng quanh. Không phải ta không biết Hương Trầm nhìn ta bằng ánh mắt kì lạ, còn có thất vọng.

Chuyện như vậy ta cũng làm không được, làm sao có thể giúp hoàng thượng?

Ta đi một hồi, lại dừng trước cung Khải Liễn, giờ này hấn là Thiên

Vũ cũng không thể ở đây.

Lại khéo đụng một nữ nhân điểm lệ phi phàm cũng đang bước tới. Ta thăm thờ dài, đi dạo trong cung cũng dễ dàng chạm mặt đám phi tần.

Nữ nhân một thân váy màu ráng chiều cam nhạt, bên ngoài khoác áo lông chim trắng có điểm vài sợi màu xám. Nàng có da thịt trắng như tuyết, cả người lộ ra vẻ tao nhã, phú quý của một nữ tử cao quý sống trong gấm lụa.

Ta chậm rãi bước tới cạnh nàng, chào hỏi:

\\\\" Vương tỷ, thật là trùng hợp gặp tỷ ở đây, muội vốn là có chuyện muốn thỉnh giáo tỷ, muốn tới Lương Uyển cung diện kiến tỷ một phen."

Nàng đưa mắt nhìn ta một cái, nhanh chóng tươi cười thân thiết nói với ta:

"Lã muội, nếu đã vậy liền tiện đây tỷ muội trò chuyện?"

Ta gật đầu đáp ứng, liền cho cung nữ lui, đối với Hương Trầm cùng

Tổ Như liền đưa một cái đánh mắt, ý nhắc các nàng trông chừng cẩn thận, không để ai nghe lén.

Mất thấy đám cung tỳ đã rời khỏi, Vương Chi Ảnh liền nhìn ta bằng ánh mắt sắc bén, không biết lấy đâu ra một thanh kiếm, đặt lên cổ ta.

Hành động của nàng làm ta hơi bất ngờ, nhưng tuyệt nhiên không sợ hãi. Ta biết, nàng đang nghi ngờ, hoàn toàn không có ý định hại ta nên nhanh chóng khôi phục vẻ mặt bình tĩnh.

Thấy biểu tình của ta, nàng chỉ hừ nhẹ, thu hồi kiếm, hỏi ta:

"Ngươi muốn làm phản hay sao?"

Ta chút nữa là bật cười, cùng một câu nói này, hôm qua Thiên Vũ đã hỏi ta. Trong mắt họ, chỉ có tuân theo và phản nghịch thôi sao? Ta liền hỏi lại nàng:

"Ngươi thấy ta làm phản vì lý do gì?"

Ta tin nàng biết ta không có bất kỳ lý do gì dây dưa với Hà Quý phi kia, lại không có lá gan phản bội Thiên Vũ. Chỉ thấy mày liễu của nàng khẽ chau lại, dường như giao thành một đường thẳng:

"Đừng nói rằng ngươi mềm lòng?"

Ta vẫn không trả lời nàng, chỉ quay sang nhìn về phía Thanh Vân

cung hiện nay đang náo nhiệt vô cùng kia, nói nhỏ:

"Ngươi không có sao?"

Dường như sừng sốt trong giây lát, Vương Chi Ảnh đưa mắt nhìn theo hướng tầm mắt của ta, đột nhiên lại mở miệng:

"Ngươi không phải không biết trong cung này chứa những gì. Hơn nữa, đây là mệnh lệnh của chủ tử. Nói người đó đáng chết, liền phải chết."

Ta nhẹ nhàng lắc đầu, nói tiếp:

"Đó là hài tử chưa ra đời a." Hơn nữa còn là con của

Thiên Vũ, chỉ nghĩ đến đây, ta lại nhớ đến khuôn mặt tuần mi lạnh lùng kia. Xem như nhà họ Hà quá phận, bỏ đi đứa nhỏ, không phải là tự tay trừ đi cốt nhục của chính mình?

Còn một lý do nhỏ nữa, Hà Khiết Nhi đúng là rất cao ngạo, nhưng về mặt hạnh phúc xoa bụng còn chưa có nhô lên cùng với đôi mắt không nhiễm tạp chất kia khiến ta không nỡ làm tắt đi ánh sáng trong mắt nữ nhân đó.

Tuy khoe khoang kiêu ngạo tùy hứng, nhưng vẫn chỉ là tiểu cô nương được nuông chiều. Người như vậy, còn gặp trong cung cũng rất khó.

Ta quay lại nhìn Vương Chi Ảnh. Ta rõ, rất rõ rằng nàng sẽ không bỏ dờ như ta, sẽ làm theo lời của Thiên Vũ. Cũng không ngăn cản nàng. Mỗi người có một lập trường riêng, ta có thể mềm lòng, nàng lại càng có thể cứng rắn thành toàn.

Vương Chi Ảnh cũng như không muốn nói thêm nữa, thở dài nhẹ nhẹ, bước đi, cảm khái một câu:

"Vô dụng!"

Ta ngược lên nhìn trời xanh đang dần xuất hiện những tia nắng.

Lòng nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bước ra nơi Hương Trâm cùng Tổ Như đợi, hướng Cam

Tuyền cung trở về.

Tổ Như đang giúp ta mài mực luyện chữ, khuôn mặt có chút bất an, thỉnh thoảng lại liếc trộm ta một cái, như tiểu hài tử ăn vụng sợ hãi, thực đáng yêu!

Ta cũng là nhàm chán, định luyện chữ nhỏ, bị nàng nhìn như vậy lại không tự nhiên. Trong chính cung thường chỉ có ta, nàng và Hương Trâm, nếu nàng muốn nói gì, cũng là thoải mái rồi.

Có vẻ như không nhận được thêm, Tổ Như lo lắng cất giọng hỏi:

"Nuông nuong, Vương tỷ.. Vương Thục phi không làm khó người chứ?"

Miệng ta liền nhanh chóng lan một nụ cười vui vẻ, được người khác quan tâm, cũng có cảm giác thật cao hứng. Lại thấy Hương Trâm dùng ánh mắt coi thường nhìn Tổ Như, là đang trách nàng lo lắng dư thừa, ta cùng trấn an nàng:

"Không có, ngươi nghĩ nàng sẽ khi dễ ta?"

Tổ Như suy nghĩ một lát, thờ nhẹ ra, cười tươi:

"Nô tỳ là lo lắng thừa thãi rồi."

Ta chuyên tâm viết chữ, Tổ Như cũng trở lại bình thường.

Dù sao cũng đã mười ngày trôi qua, bên Thục phi liền bắt đầu có hành động. Nghe nói Lệ tần dạo này rất hay qua lại chỗ của hoàng hậu, Đức phi cùng Lệ tần liền tranh chấp liên tục. Nghe nói Đức phi trách Lệ tần đeo tư trang quá phận mà tát nàng hai cái, Lệ tần uất ức không thôi, liền khóc lóc với Thiên Vũ, hoàng đế thương tâm mà nhắc nhở Đức phi khiến cho Lý Tú Huyền đắc ý dào dạt. Chuyện này không nghi ngờ cũng là do Vương Chi Ảnh động tay động chân.

Mọi chuyện xem ra rất thuận lợi, kẻ như ta chỉ cần ngồi xem diễn biến màn đấu này.

Từ ngày ta làm trái lệnh Thiên Vũ, không gây sự với Lệ tần, hẳn liền không tới nữa.

Tuy hẳn làm vậy với hải tử của mình ta cho là không được, nếu là trước kia, hẳn sẽ si và hẳn không bằng cảm thú. Nhưng chỉ cần nghĩ tới về mặt đau thương đêm nọ của nam nhân kia, ta liền nảy sinh thương cảm không thể lí giải.

Ta biết, tất cả không thể đều tin tưởng mà nói với ta, hẳn ra tay với con mình, tuyệt đối không đơn giản vì nhà họ Hà.

Cũng không nên suy nghĩ quá nhiều, ta gọi Tổ Như chuẩn bị y phục tới tham yến sinh nhật ở Linh Dược các Huệ tần Hà Dương Điệp thuộc Linh Uyển cung của Thục phi.

Hà Dương Điệp này là thứ nữ của Hà tướng quân, vào cung tuy không được biến thành phượng hoàng trên cành cao như vị tỷ tỷ cùng phụ thân Hà Quý phi kia, nhưng lại cũng không phải hạng tôm tép. Nàng thân là thứ nữ không được coi trọng, trong cung lại có thể từ từ leo lên Huệ tần tứ phẩm, bất quá còn cao hơn so với vị Lệ tần cháu gái thái hậu, Thục phi sử dụng con cờ của Hà phủ để trị lại họ, cũng là muốn nhờ cô tận gốc?

Ta dẫn theo một vài phi tần cấp thấp hơn trong Cam Tuyền cung cùng tới Linh Dược các. Bước xuống kiệu liền nhìn một vòng. Hoàn hảo, ta đến không coi là sớm nhưng cũng không phải là người cuối cùng. Theo thông lệ nhận hành lễ, rồi ngồi tại tháp Quý phi ngay dưới hoàng hậu.

Vì là yến tiệc nên chỗ ngồi phân theo phẩm cấp.

Hoàng hậu ngồi trên cùng. Sau đó là nhất giai phi gồm có Hiền phi, Quý phi và ta. Quý phi khuôn mặt vẫn ngập ý cười thoả mãn, mặc áo bào rộng rãi hàng tơ tằm, tay nâng chén ngọc uống trà được thử độ ấm cẩn thận.

Kiều ngạo không để ai trong mắt.

Một bàn tay mềm mại kéo nhẹ ống tay áo ta, giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai:

"Muội muội, vẫn là quý phi chiếm trọn tầm mắt của mọi người.

Cũng phải, rõ là Dương Điệp muội muội là thọ tính vậy mà lại chỉ có thể làm nền cho người ta."

Ta nhìn Nhượng Mai chăm chăm nhìn vị Huệ tần mặt xạm xit ngồi một góc phía dưới. Mặt không mấy may biến sắc một khắc ung dung đáp lại:

"Quý phi thân phận tôn quý, đương nhiên là tâm điểm chú ý. Điều này cũng không có gì là kì lạ."

Nhượng Mai nghe vậy, môi đỏ cong lên, lời nói vạn phần đắc ý:

"Muội muội nói phải, Quý phi là đích nữ của Hà tướng quân, đâu có thể cùng hàng với Huệ tần kia cái nhỏ nhỏ thứ nữ."

Ta chỉ cười nhạt không nói gì. Nàng cũng nhàm chán nói thêm vài câu, thấy ta không phản ứng liền bồi Hoàng hậu tán gẫu.

Ta thừa hiểu nàng muốn hạ thấp ta chỉ bằng thân phận thứ nữ không gia gì trong mắt những nữ tử sinh ra là con của đại nương, được mọi người để ý như nàng. Trò trẻ con của nàng, ta vẫn là lười chấp.

Giữa lúc mọi người đang vui vẻ, Dương Tiệp Dư đột ngột lên tiếng đề nghị mọi người trực tiếp đem quà tặng Huệ tần. Hoàng hậu liền vui vẻ gật đầu đồng ý. Các phi tần tranh nhau mang phần lễ vật mình chuẩn bị ra. Các nàng ai cũng muốn tỏ ra mình hào phóng, nhiều trân châu quý hiếm, được hoàng thượng để ý tới mà muốn chọc thủng mắt những phi tần còn lại.

Hành động ngây thơ như vậy tất nhiên chỉ làm hại chính những phi tần ngu ngốc kia thôi. Không dung lại trở thành cái gai trong mắt người khác, lại còn tự cho mình là thông minh.

Bỗng nhiên có tiếng xì xào nổi lên giữa đám nữ nhân xanh đỏ vây lấy

Hà Huệ phi tần hơi kì quái nhìn lại. Thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn trên tay Hà

Quý phi mà bị hấp dẫn. Thì ra nàng tặng muội muội của mình một miếng lục ngọc xanh biếc được mài gọt tỉ mỉ tuyệt đẹp. Từ miếng ngọc toát ra một cổ quý giá xa hoa của lớp quý tộc sang trọng. Đó hẳn là viên ngọc vô cùng giá trị. Nhận thấy mọi người đều đổ dồn vào thứ trên tay mình, Quý phi khẽ cười duyên một tiếng, lại như vô tình liếc nhìn Hoàng hậu vẫn đoan trang dùng điểm tâm quan sát mọi việc mà nói:

"Hoàng thượng tặng cho bản cung rất nhiều ngọc Trường quốc thái tử từ từ mang tới lần trước, toàn bộ đều là ngọc quý cả, không thể thấy ở Văn Quốc.

Nghĩ tới các muội hân là chưa được nhìn thấy, liền mang tới tặng Huệ tần muội, cũng là cho mọi người thưởng nhận a."

Không ai không biết Trường quốc nổi tiếng về ngọc, bạch ngọc, huyết ngọc, lục ngọc đều là những thứ ngọc quý nhất ở đó. Chưa nói tới tay nghề chế tác cao ngàn năm lưu truyền của gia tộc Nam cung nổi tiếng.

Viên ngọc Quý phi mang tới lại là công phẩm, hân là quý giá ngàn vạn đi. Đúng là vũ khí chọc mù mắt người ta.

Trong lòng chỉ một mảng phiền muộn. Dùng một miếng ngọc mà có thể chữa mũi ghen tị về phía Quý phi, hoàng thượng cũng không thêm tổn một chút tâm tư.

Lại không tự chủ được nhìn cục diện phía bên dưới. Hà Dương Diệp đôi mắt toả sáng như bị hút vào miếng ngọc, yêu thích tạ ơn Quý phi không thôi. Lệ tần mặc váy màu lam nhạt thêu hoa lan trắng ngồi dưới cũng không dời mắt khỏi vật trong tay Huệ tần. Khăn tay thêu hoa dưới tay áo đã sớm bị vò nát, đôi mắt nhìn đầy ghen tị.

Ta chợt nghĩ ra, người bị kéo vào lần này còn có hoàng hậu, nàng vẫn ngồi thẳng lưng không xê dịch, nhưng đôi mắt ngập ý cười ban nãy giờ đã tắt hân, lại có chút tàn khốc.

Cũng phải, Quý phi làm vậy cũng đã kích nàng không nhỏ, đem quà tặng lớn như vậy khoe khoang được hoàng thượng sủng ái, lại nhắc khéo nàng là hoàng hậu mà chưa sinh được đứa con nào. Nếu nàng đưa ra quà tặng nhỏ hơn, không phải thực là mất mặt, lại thua kém Quý phi hay sao?

lớn như vậy khoe khoang được hoàng thượng sủng ái, lại nhắc khéo nàng là hoàng hậu mà chưa sinh được đứa con nào. Nếu nàng đưa ra quà tặng nhỏ hơn, không phải thực là mất mặt, lại thua kém Quý phi hay sao?

Cuối cùng, Hoàng hậu cũng thể hiện ngôi mẫu nghi thiên hạ của mình, hào phóng tặng Huệ tần vòng cổ trân châu hảo hạng do Ngạc quốc mang tới.

Yến tiệc tàn, ta cùng phi tần trong cung của mình cũng cùng tàn bộ quay về.

Ta đối với những nữ nhân trong cung không có hứng thú nên rất ít khi nói chuyện. Phi tần trong Cam Tuyền cung cũng chỉ vắn an rất hạn chế, tránh

phiền phức vì vậy không khí lúc này có phần căng thẳng. Mặc dù nữ nhân vốn là nói rất nhiều nhưng đi cạnh ta luôn xa cách, các nàng hiển nhiên không dám lên tiếng.

Cho đến khi đã đi chừng nửa đường, mới có giọng một nữ tử cất lên.

Âm điệu không hề ngọt ngào như các nữ tử khác thường thấy, mà lại mạnh mẽ có chút ngạo nghễ như một trang nam tử:

"Thần phi nương nương, thần thiếp thấy sắc mặt người không được tốt, có chuyện gì làm người buồn phiền sao?"

Ta dừng bước, quay lại nhìn nữ tử vừa nói. Nàng là Ninh Tiệp dư ở

Tú Linh các, thân hình nàng tuy không uyển chuyển như các phi tần khác nhưng lại hoạt bát nhanh nhẹn, khuôn mặt thanh tú không hề điểm lệ mà lại có nét cứng cỏi tinh nghịch toát lên thông minh qua đôi mắt đen to tròn. Trong lòng ta liền dâng lên hảo cảm không hiểu vì sao, bèn đối với nàng cười hoà ái:

"Bản cung chỉ là đi cả buổi có chút mệt, không có gì đáng buồn cả."

Nàng nghe ta nói vậy, liền tiếp lời:

"Nương nương, đã vậy sao còn muốn đi bộ cùng chúng thần thiếp."

Nương nương lên cẩn thận ngọc thể a."

Ta nhìn sâu vào đôi mắt đen láy kia của nàng, lại cảm thấy nàng cũng là một tiểu cô nương nói năng tuy hóm hỉnh, nhưng lại rất lạnh lợi. Trong đôi mắt đen kia không lẫn một chút tạp chất nào.

Lười biếng phất nhẹ cánh tay, ta quay mặt về phía mặt trời lặn, bỗng dừng bao nhiêu cảnh giác cùng suy nghĩ tan biến. Thở nhẹ ra một cái, môi nở nụ cười chân thật từ nội tâm:

"Đi bộ một chút cũng tốt, có thể thư giãn."

Nữ nhân này rõ ràng có thể nói với ta là không quen biết nhưng lại cho ta cảm giác dễ chịu khó tả, như khi ở bên Lưu Hạ Kỳ yêu nghiệt kia.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lý do.

Trở lại Cam Tuyền cung, ta liền cùng Ninh Tiệp dư tán gẫu nhiều chuyện, chủ yếu vì nàng đối với ta quan điểm suy nghĩ rất hợp, nói chuyện lại thoải mái, không kiêng dè. Tuy đối với nàng lời nói là thật lòng, nhưng ta và nàng cũng chỉ hạn chế trong chủ đề sinh hoạt linh tinh, đương nhiên sẽ không ngu ngốc nói ra điều gì sơ hở.

Đối với Ninh Nguyệt Thu này, ta thường thức tính tình hào sảng của nàng.

Nhưng sau một lần nói chuyện, ta liền phát hiện nàng chắc chắn không phải là người của Vân quốc. Dù có lễ nghi, trang phục giống ra sao, vẫn không che dấu được một vài hành động cho là vô hại nhưng lại lộ ra nàng không phải người Vân quốc.

Dường như nỗi giận cũng đã đủ, đêm nay Thiên Vũ lại tới cung của ta. Nhưng lại không phải là danh chính môn thuận sủng hạnh phi tử, mà lại bí mật đột nhập tâm cung của ta.

Lúc này, Tổ Như đang giúp ta thả tóc xuống, chuẩn bị đi nghỉ.

Thiên Vũ sau khi đi vào, phát tay ý bảo Tổ Như lui xuống.

Ta có chút mất tự nhiên không muốn quay đầu đối diện với hắn. Trái lại, Thiên Vũ lại coi như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, vẫn là thái độ lạnh như băng quen thuộc, lên tiếng ngăn gọn:

"Mấy ngày tới liền tiếp cận Hà Uy, điều tra xem hắn hiện nay nuôi bao nhiêu quân."

Ta suy nghĩ một lát, lên nhìn khuôn mặt hắn qua tấm gương đồng bóng loáng, tới khi đồng tử mắt đen âm trầm của hắn cũng nhìn vào ta qua gương, liền lúng túng không hiểu vì sao. Ta luống cuống cúi đầu xuống.

Đối với Thiên Vũ, trong lòng ta luôn có chút kiêng kị hắn. Nhưng lại không ngờ được hơn mười ngày hắn không xuất hiện, tưởng chừng như mọi thứ đều bình thường. Nhưng tới khi hắn đứng ngay phía sau, nghe được giọng nói quen thuộc trầm ấm của hắn, ta phát hiện bản thân vẫn hy vọng nhìn thấy hắn.

Đương nhiên ta cũng không có hành động gì khó hiểu, chỉ đơn giản nhìn hắn một cái, liền chuyển tâm nghĩ về nhiệm vụ lần này.

Đã khuất từ hắn một lần, xem ra đây là cơ hội lấy công chuộc tội của ta.

Cúi đầu nhìn sa mùng trắng muốt đã thay để nghỉ ngơi, ta liền thờ dãi, hỏi hắn:

"Xuất cung lần này liền tiếp tục dịch dung? Xem chừng phải ở cạnh hắn lâu như vậy, liệu có cách nào dịch dung mà không bị nước rửa trôi?"

Cảm nhận được hơi thở nóng rực cùng khí thế bức người quen thuộc, cùng với đó là một bàn tay nắm lấy lọn tóc mai xoã xuống trước mặt ta, ngón tay thon dài cuộn lọn tóc lại, dùng lực đạo vừa phải khẽ kéo một cái.

Ta kinh ngạc ngẩng đầu lên, đập vào mắt là thân hình cao lớn quen thuộc của Thiên Vũ, hắn từ lúc nào đã đứng sau ta, người hơi cúi xuống, mũi Long Đản nam tính vờn quanh mũi ta, không khí có vài phần nập mờ.

Khuôn mặt nháy mắt liền nóng ran khó hiểu, tiếng cười trầm thấp của Thiên Vũ phát ra như âm trong cổ họng:

"Hử? Ngươi ngưng ngưng?"

Ta túng quần không biết làm sao, cũng không thể phủ nhận. Chắc chắn bây giờ trên mặt ta đã có một rặng mây hồng như cà chua.

Dường như chêu đùa đã đủ, Thiên Vũ thả bàn tay đang nắm tóc ta ra, khẽ lùi về sau một bước, xoay người lại.

Một lát sau, hắn mới trả lời ta:

"Hà Uy hắn là chưa từng nhìn thấy ngươi, không cần dịch dung."

Nhưng hắn là phụ thân hắn biết ta, còn chưa nói tới nếu Hà Quý phi gặp cha, hắn là sẽ bại lộ.

"Nhưng muốn tiếp cận hắn, có thể còn đụng mặt người trong phủ..."

Thiên Vũ có vẻ dứt khoát, sai bước bỏ đi, chỉ bỏ lại một câu:

"Điều đó ngươi tự lo liệu."

Ta nghi hoặc nhìn theo người kia vừa rời khỏi. Rắc rối như vậy, chẳng phải dịch dung sẽ mau hơn hay sao?

Hắn đang suy tính điều gì đó. Đường như là để Hà Úy biết khuôn mặt ta.

Nghĩ lại những gì hắn vừa nhắc tới, trong lòng ta không nén cảm thán.

Nuôi quân? Lá gan của nhà họ Hà cũng thật lớn.

Xem ra, là lo không bị Hoàng thượng đề mắt tới đây mà.

Ta đi về phía sau bức bình phong bạch ngọc, thay một thân hắc y chuẩn bị xuất cung.

Về phần ta sẽ vắng mặt trong hoàng cung thời gian này, chắc chắn Thiên Vũ đã sắp xếp ổn thoả.

Dù sao đối với những sát thủ của Huyền Thiên sơn trang, trừ được giao phó cùng một nhiệm vụ, ngoài ra đều làm việc riêng lẻ, ta cũng không rõ Hương Trầm cùng Tổ Như làm gì. Các nàng cũng không đề ý ta.

Rời khỏi hoàng cung, ta quay về Huyền Thiên sơn trang nghỉ ngơi đợi trời sáng.

Sáng sớm, vạn vật còn chìm trong màn sương mùa hạ, ta đã sớm thức giấc, đi một vòng hít thở không khí trong lành. Số sát thủ còn ở đây cũng không nhiều, chủ yếu đang làm nhiệm vụ.

Ta định sẽ đi tìm Thiên Bình một chút, sẽ hỏi tình hình hôm va chạm đám Lư Hạ Kỳ ở Trường quốc, nhưng lại không biết phải đi đâu tìm, đành quay trở về phòng.

Thay một kiện váy dài có đuôi phết đất tơ tằm màu vàng nhạt, áo lót ôm eo cùng màu, trên ngực thêu lan trắng vòng quanh, thoát nhìn y phục rực rỡ như nắng hạ.

Lại thả tóc xuống theo kiểu nữ tử chưa xuất giá, cài một cây trâm ngọc trai lệch bên phải, bông tai chân châu màu ngọc bích.

Trang điểm nhẹ nhàng, trong gương là khuôn mặt trái xoan trắng nõn, đôi mắt đen được hàng mi dài cong phủ xuống, môi phớt hồng như cánh đào, trần châu xanh biếc khiến nét mặt toả sáng rạng ngời.

Vào kinh thành, ta dễ dàng tìm thấy Tuý An lâu.

Đây là tửu lâu lớn nhất kinh thành, tự nhiên mỹ vị lại được phong là đệ nhất ẩm thực lâu, người trong này không sang cũng quý.

Ta quan sát xung quanh một hồi, liền tao nhã bước vào.

Bên trong là không gian rộng lớn thoáng đạt, bày trí tuy hoa lệ nhưng vẫn thanh cao, có thể thấy được chủ nhân của nó là người có đầu óc.

Ở giữa là sân khấu rộng, hôm nay lại đặc biệt mời một đám nữ tử tới đánh đàn, một mảng náo nhiệt.

Ta chọn một bàn ở chính giữa ngồi xuống, gọi một ấm Long Tiên trà cùng bánh quế mai nhấm nháp.

Bỗng có tiếng xôn xao bàn tán, chủ quán đang bận rộn khuôn mặt rạng rỡ chạy ra phía cửa, ta cũng nhìn theo.

Hắn tới rồi.

Nam nhân cao lớn khuôn mặt ngược chiều ánh sáng, ngũ quan sáng sủa, tuy không phải là một mỹ nam nhưng lại có hơi thở áp đảo của dòng dõi võ tướng.

Hà Úy, chính là caca của Hà Quý phi, cũng là lí do ta tới đây.

Chủ quán thấy Hà Úy, hai mắt sáng lên, bộ dạng khúm núm:

"Hà đại nhân, đại nhân đã tới Tuý lâu, hôm nay vừa hay chuẩn bị tổ chức cuộc thi múa, không biết đại nhân có hứng thú thưởng thức?"

Chỉ thấy môi Hà Úy vẽ lên một đường cong, tên đi sau lập tức lên tiếng:

"Mau sắp xếp cho đại nhân chỗ ngồi dễ nhìn nhất."

Chủ quán nhìn thấy bạc từ tên kia, mắt sáng lên, lập tức đi chuẩn bị.

Ta nhìn nam nhân kia được đưa lên lầu hai, lại đánh giá khuôn mặt béo ú đang tươi rói thấy bạc của tên chủ quán kia, cảm thấy có gì đó không đúng.

Một kẻ như hắn ta, lại có thể là chủ của một tửu lâu được trang trí đầy dụng tâm như thế này hay sao?

Sau khi an bài cho Hà Úy xong xuôi, tên chủ quán đi lên sân khấu, cất giọng ồm ồm:

"Thưa các vị, cảm ơn mọi người đã tới Tuý An lâu, hôm nay bản quán có tổ chức cuộc thi múa dành cho các cô nương trong kinh thành, mọi người sẽ vừa thưởng thức và chọn ra người xuất sắc nhất. Đặc biệt tặng thưởng một sấp lụa đào Giang Tô."

Tiếng hường ứng phía dưới càng lớn. Thì ra đây là nguyên nhân hôm nay ở đây nữ tử đặc biệt đông như vậy.

Đàn bắt đầu vang lên, từng nữ nhân lần lượt biểu diễn, tất cả đều mặc quần áo rực rỡ quý giá, dung mạo mặc dù không tính là đặc biệt xinh đẹp nhưng đáng người đều thốt tha uyển chuyển.

Kinh vũ, mạn vũ, mị vũ, toàn vũ đều được biểu diễn, hồng phấn, xanh ngọc, bạch thường, các loại y phục lần lượt phô diễn, làm người xem vui thích không thôi.

Ta cũng không có hứng thú xem đám nữ tử này cùng nhau phô diễn, quả thực so với trong cung còn kém xa. Mà đã sớm chán các loại yến tiệc, xem múa thế này cũng quá nhạt nhẽo.

Chợt có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm bóng lưng mình, ta giả vờ tỉnh cờ ngẩng đầu lên. Phía lầu hai, kia nam nhân Hà Uy lại không hề xem ca múa trên sân khấu, tầm mắt nóng rực nhìn ta không che dấu.

Bị nhìn lộ liễu như vậy, đương nhiên ta phải vờ then thùng đồ mặt cúi đầu xuống, còn kịp nhận thấy môi hân ý cười càng lan rộng.

Tới khi trên đài không còn nữ tử nào nữa, chủ quán liền chạy lên hỏi lớn:

"Còn vị cô nương nào muốn tham gia nữa không?"

Bên dưới, hết thảy đều ồn ào bàn tán, tất cả nữ nhân có ý định thi đều đã lên đài, đây nên là lúc công bố kết quả.

Ta nuốt xuống ngụm trà thơm mát trong miệng, sau đó đứng lên, nói:

"Còn ta."

Vị chủ quán thấy cười tươi làm động tác mời:

"Mời cô nương."

Ta khoan thai bước lên sân khấu trong sự chú ý của tất cả mọi người. Hoàn hảo, cái ta cần chính là đây. Cước bộ dừng lại ở bên nhạc công, nhẹ nhàng nói tên đoạn nhạc "Hoàn hoa chi vũ." Trước sự ngạc nhiên của lão nhạc công, ta bước tới giữa sân khấu.

Ngẩng đầu nhìn lên nam tử đang ngồi trên lầu hai ánh mắt tràn ngập hưng phấn, ta khẽ cười một tiếng, như là thách thức, lại càng giống như đang câu dẫn hắn.

Khi tiếng cổ cầm bắt đầu vang lên dạo đầu nhẹ nhàng, cánh tay áo khẽ vung lên, chân bước theo nhịp nhạc, giao nhau xoay tròn, lại nghiêng hông, vặn eo, mặt hơi ngửa lên phía ngoài, người đang nghiêng về một bên, lại bắt chợt thu vai, vặn mình về bên kia làm váy tơ tằm vốn nhẹ nhàng bay lên phiêu đảng trong không trung, tạo nên vẻ phong tình mị hoặc.

Đôi mắt dần khép lại, ta chìm đắm vào điệu múa muôn phần quen thuộc. Đây là điệu khúc ít người biết tới, vốn là một lần chứng kiến Huyền Đình công chúa của Lương quốc múa, ta liền thích và bắt đầu học.

Ngày trước gặp Ninh Tiếp dư, không hiểu sao lại nhớ tới điệu múa này của người thảo nguyên.

Nếu nói con gái ở Lương quốc là khô khan bản tính đàn ông, sao lại có những điệu múa nhìn câu hồn đoạt phách như vậy?

Tới khi tiếng nhạc dần kết thúc, vòng xoay của ta chậm dần, rồi nhẹ nhàng cúi chào trong khi những người khác có vẻ chưa hoàn hồn, đi xuống.

Lúc này, một tiếng vỗ tay lớn cùng thanh âm nam nhân hào sảng vang lên đánh thức mọi người:

"Hay, hay lắm."

Như được kéo ra khỏi mộng mị, dân chúng ở dưới cũng vỗ tay không ngớt. Môi ta gọn lên độ cong khó nhận ra, âm thanh của nam nhân kia, chính là Hà Uy.

Đúng như ban đầu đã định, ta lập tức rời khỏi quán, không đợi kết quả.

Dừng lại trước Tiền phủ, ta nhắc váy tự nhiên bước vào.

Tiền ngự y vốn không có con cháu, chỉ có một nghĩa nữ nhận nuôi không rõ dung mạo, cả đời ít khi ra khỏi phủ.

Lợi dụng điều đó, thân phận của ta được Thiên Vũ xếp đặt thay thế Tiền cô nương.

Vì những nha hoàn biết mặt Tiền tiểu thư đã bí mật thay đi, nên nha hoàn trong phủ đương nhiên coi ta như tiểu nữ được nhận nuôi của nhà họ Tiền,

không ai nghi ngờ gì.

Dựa vào những gì Thiên Vũ nhọc công dàn xếp, ta dĩ nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc mình đang làm.

Xem ra, Thiên Vũ đã chuẩn bị kéo nhà họ Hà xuống rồi.

Đứng gần khung cửa tại khuê phòng, có thể thấy nhiều loại thảo dược đầy sức sống được trồng trong sân.

Không có hoa cỏ mỹ lệ, không có lầu son gác tía.

Một màu xanh mát mẽ dễ chịu, lại có không khí thanh bình ở trong cung khó cảm nhận được, ta vươn vai hít sâu vào một cái, quay trở vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Nhất kiến chung tình.

Sáng hôm sau, ta chuẩn bị đi ra ngoài, thay một bộ lam y nhạt không thêu hoạ tiết lại cầm theo quạt Thiên Vũ đề thơ ngày nọ. Chính bản thân lại càng giống một công tử nho nhã hơn một cô nương.

Vừa ra khỏi Tiền phủ, liền nhìn thấy Hà Uy đứng chờ, gã đang ngồi uống trà phía đối diện. Ta làm như không để ý mà bước đi. Vừa đi vài bước, đã thấy gã vượt lên phía trước chắn ta lại:

"Tiền cô nương, bản công tử hôm qua được chứng kiến cô nương múa tại Tuý An lầu một điệu múa rất lạ, dám mạo muội có thể hỏi cô nương đó là điệu múa từ đâu?"

Ta làm bộ suy nghĩ, môi vẫn không quên cười nhẹ, không quá gần gũi cũng không cách xa:

"Xin hỏi công tử là?"

Hắn thấy ta dường như không nhớ mình, nhanh chóng giới thiệu:

"Ta họ Hà, tên một chữ Uy."

Khẽ gật đầu một cái, ta không nhanh không chậm trả lời:

"Đó là một điệu múa của Lương quốc, công tử hẳn là chưa biết cũng đúng."

Hà Uy nghe vậy, hai tay liền làm động tác mời, hỏi ta:

"Ta muốn mời cô nương tới thăm một nơi rất đẹp tại ngoại thành, không biết có được hay không?"

Nghe tới đây, liền biết mình đã thành công, ta vẫn vờ phân vân:

"Ta và công tử không hẳn là quen biết, như vậy... không tiện cho lắm."

Hà Uy liền cười to:

"Không sao, trước lạ sau quen, ta cũng có vài điều muốn thỉnh giáo cô nương."

Ta theo hắn lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, ra phía ngoại thành.

Xe ngựa của Hà Uy khá rộng rãi, ta cũng giữ ý ngồi sang phía cửa sổ. Tuy là ngồi cùng một xe, nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định.

Thấy im lặng quá cũng không tốt, ta quay sang định hỏi hắn, lại bắt gặp hắn không kiêng dè nhìn ta chăm chăm. Trong lòng liền sinh cảm giác chán ghét, cái nhìn của hắn như muốn xuyên qua áo quần của ta, ánh nhìn thô tục.

Thấy ta quay lại, hắn hơi mất tự nhiên thu lại ánh mắt vừa rồi, ta đành lên tiếng:

"Không biết Hà công tử muốn hỏi ta chuyện gì?"

Hà Uy ngay lập tức cười nói:

"Cô nương cứ gọi ta Hà Úy là được, không cần câu nệ như vậy."

Ta đưa tay áo che miệng ngại ngùng lên tiếng:

"Công tử còn kêu ta một câu cô nương, ta sao dám mạo phạm."

Hắn lại càng có vẻ đắc ý, nói với ta:

"Cô nương cứ gọi ta như vậy là được. Vậy ta nên gọi cô nương là?"

"Vậy gọi ta Đinh Lam."

Đúng lúc này xe ngựa dừng lại tiếng hạ nhân ở ngoài vọng vào:

"Đại nhân, đã tới nơi."

Hà Úy nhanh chóng mở rèm ra, nhảy xuống trước, lại đưa tay về phía ta:

"Lam cô nương, mời."

Ta nhu thuận đưa tay đặt vào lòng bàn tay to lớn của hắn, nhìn tay hắn ấm áp bao trọn bàn tay của mình, lại nhớ tới hôm nọ Thiên Vũ say, nằm trong ngực rộng lớn của hắn cả đêm, không tự chủ được mà đỏ mặt.

Hình như Hà Úy nghĩ ta đỏ mặt vì hắn, niềm vui trong mắt càng rõ, miệng cũng đã cười tưởng chừng không khép được.

Dù sao như vậy với ta chỉ có lợi mà không có hại, cứ để hắn mơ tưởng cũng không sao.

Đến khi xuống khỏi xe ngựa, ta được một hồi ngạc nhiên.

Nơi đây cây cỏ xanh tốt, đồng cỏ cao với những bông lau đang rung động như vũ nữ uyển chuyển nhảy múa, không gian bao trọn mùi thơm mát thanh nhã của cây cỏ. Xa xa còn có thác nước ào ạt chảy, toàn bộ đều là thanh âm của thiên nhiên, như tách biệt với kinh thành ồn ào ngoài kia.

Chân không tự chủ bước tới, hai tay dang rộng chạy dọc bãi cỏ, khẽ nhắm lại đôi mắt, khắp người ta là cảm giác vui vẻ thoải mái.

Hắn chọn nơi này cũng không tồi đi.

Ngoảnh lại nhìn Hà Úy đang đứng phía xe ngựa, chỉ thấy nam nhân cao lớn đứng ngậy người, nhìn ta không chớp mắt, ta khẽ cười, tiếp tục đi về phía thác nước.

Dòng nước trắng xoá từ trên đổ xuống tạo thành bọt nước bắn tung toé trên nền đá, ta cởi giày tháo ra, đi bộ trên nền đá mát mẻ.

Lớp rêu dưới chân như tấm thảm dễ chịu, ta tự nhiên xoay người theo một điệu múa của người Lương, lam y bay bay trong gió, môi hàm ẩn nét cười.

"Đinh Lam." Như là một tiếng thốt nhẹ của nam nhân hoà lẫn vào hương cỏ nội, vang tới vách đá đập lại thật rõ ràng, lại đầy nhu tình vào tai ta.

Xoay người lại đã thấy khuôn mặt Hà Úy đang kẻ sát, ý cười trên môi ta đông cứng khi thấy bàn tay hắn luồn ra sau giữ chặt gáy ta, khuôn mặt càng áp tới.

"Tiểu thư."

Tiếng nói đột nhiên vang lên khiến Hà Úy và ta đều giật mình nhìn ra phía một người trung niên đang thờ hồng học chạy tới.

Đáy mắt Hà Úy lộ rõ vẻ không vui, nhìn nam tử phá đám kia, lại hỏi ta:

"Đinh Lam, vị này là?"

Ta cũng không biết hắn là ai, định nói bừa không quen:

"Hắn.."

"Ta là quản gia của Tiền phủ, tiểu thư, lão gia không thấy người nên kêu ta tìm người trở về. Lão gia cùng phu nhân đang rất lo lắng cho người, thỉnh mau chóng hồi phủ."

Giọng nói ồm ồm của nam nhân kia cắt ngang lời nói.

Ta giả bộ quyến luyến nhìn Hà Úy một cái, thương lượng với vị quản gia kia:

"Có thể báo với phụ thân ta về muộn một chút?"

Vị quân gia vẫn kiên quyết lắc đầu:

"Tiểu thư, phu nhân muốn cùng tiểu thư xuống phố, người đã quên sao?"

Như là vô cùng bất đắc dĩ, ta quay sang nói với Hà Uy:

"Hà công tử, xem ra ta phải quay về thôi, ta đã hứa cùng mẫu thân đi dạo."

Hắn tuy sắc mặt hơi khó coi nhưng vẫn gật đầu:

"Vậy hẹn lần sau, Đinh Lam. Ta gọi vậy được chứ?"

Đương nhiên ta sẽ chấp thuận ý muốn này, cúi đầu xuống nói nhỏ:

"Tất nhiên là được."

Mặt Hà Uy cũng tươi tỉnh hơn một chút, quan tâm nói với ta:

"Vậy cùng quay về thành với ta được chứ? Dù sao cũng tiện đường, ta đưa nàng hồi phủ."

Ta đang định từ chối thì có người đã lên tiếng trước, giọng nói có chút không hài lòng:

"Tiểu thư, nô tài đã chuẩn bị xe ngựa, như vậy vẫn hay hơn, tránh để mọi người bàn tán."

Đã có sẵn lí do, ta cùng Hà Uy nói lời hẹn gặp, rồi theo bước tên quân gia đi về phía xe ngựa.

Ta vẫn không biết hắn là ai, đương nhiên sẽ không phải là quân gia của Tiền phủ. Ông ta tìm được ta mới lạ. Có thể là người của Thiên Vũ có mệnh lệnh gì mới đây?

Hắn vẫn lặng im chờ ta lên xe ngựa, lại không ngồi ngoài cùng tên phu xe mà vào trong ngồi cạnh ta, khuôn mặt bình tĩnh dị thường.

Ta cảm thấy khi bức rèm xe ngựa buông xuống, tên quân gia ban nãy đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sát ý cùng khí chất quen thuộc. Trừ bỏ khuôn mặt xa lạ kia, đôi mắt mờ nhạt giờ đã loé lên tinh quang, nguy hiểm như loài thú.

Ta cất tiếng thăm dò:

"Người là?"

Nam nhân kia quay về phía ta, giọng nói quen thuộc pha lẫn tức giận vang lên:

"Người không biết hành động có chừng mực hay sao?"

Ta chợt ngẩng ra nhìn hắn, hắn... là Thiên Vũ? Thiên Vũ sao lại đích thân tới giám sát ta? Hắn là sợ ta làm hỏng việc rồi, vội vàng bào chữa:

"Ta vẫn tiến hành theo kế hoạch ban đầu, như vậy có gì sai sao?"

Thiên Vũ quay về phía ta, con ngươi đen như màn đêm chứa thêm cuồng phong không báo trước:

"Nếu hôm nay ta không đến, người còn làm ra chuyện gì? Tiến triển nhanh như vậy, không sợ hắn nghi ngờ?"

Ta nhớ lại lúc đó... à hắn muốn hôn ta, liền biện bạch:

"Nếu phản ứng thái quá, hắn lại càng nghi ngờ hơn. Chỉ bằng vờ như bị hắn mê hoặc. Ở hoàn cảnh đó mà từ chối mới là bất thường."

Thiên Vũ sắc mặt đã đen sì khó coi, tự dưng bắt lấy bàn tay ta, găng giọng:

"Người hành sự cẩn thận một chút, đừng có đi quá giới hạn. Ta không muốn người này sinh thứ tình cảm vớ vẩn với tên Hà Uy kia mà làm lỡ việc."

Thì ra là vậy, Thiên Vũ thấy ta giả vờ quá thật nên nghi ngờ đúng không? Ta nghe nói bậc quân vương này tuyệt đối không cho phép sát thủ này sinh tình cảm, đó là chuyện cấm kị nhất.

Ta muốn cãi lại hắn thì nghe có tiếng vó ngựa phi tới, liền chỉnh sửa lại dáng ngồi. Một lúc sau, một bàn tay vén màn bên xe ra, chìa vào trong một tờ giấy:

"Tiền cô nương, công tử nhà chúng ta chuyển cho cô nương."

Ta nhận lấy tờ giấy, chờ cho có tiếng ngựa vòng lại, mới mở ra xem, liền thấy nét chữ cứng cáp có phần vội vã của Hà Uy: "Đinh Lam, ta đối với nàng là

nhất kiến chung tình, nhất định rằm tháng tới sẽ đem lễ vật tới Tiền phủ."

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Gặp mặt Lương quốc công chúa.

Môi ta cong lên, hướng phía tay áo Thiên Vũ giật giật, hưng phấn nói: "Này ngươi xem, không phải là không có kết quả." "

Thiên Vũ nhìn thoáng qua tờ giấy, giọng lạnh nhạt: "Ít ngày nữa liền hồi cung, chuyện này sẽ có người khác lo." "

Ta ngạc nhiên nhìn khuôn mặt xám ngoét của Thiên Vũ, ta cũng không làm sai gì, sao lại thay người?

Hành động này có vẻ không lí trí cho lắm. Nhưng người như Thiên Vũ, lại có gì chi phối hẳn sao? Ta lắc đầu cười thầm, chắc chắn là hắn dự tính gì đó.

Ngồi xe ngựa về phủ, ta lập tức đi về hướng vườn thuốc ở hậu viện.

Thực ra, ta luôn thâm quan sát đám nha hoàn trong phủ. Dù sao đi nữa, ta vẫn tò mò về vị cô nương là nghĩa nữ của Tiền ngự y, tung tích nàng có phần bí ẩn lại càng làm cho người ta nghi ngờ.

Tuy đã che giấu rất giỏi, nhưng ta vẫn nhận ra sơ hở. Có một nha hoàn tướng mạo bình thường, nhưng khắp người lại toát lên vẻ thanh cao, quý phái. Mỗi khi chăm sóc thảo dược, đều lộ vẻ chân trọng toát ra từ xương cốt như bản chất, không hề gượng ép giống đám nha hoàn khác.

Cước bộ dừng lại ở cửa vòm dẫn đến sân sau, ta lặng lẽ đứng trong khóm trúc nhìn ra. Quả nhiên chỉ một lát sau, nha hoàn kia đã xuất hiện. Nàng ta luôn chăm sóc thảo dược rất đúng giờ.

Công việc diễn ra hết sức bình thường, ta đang thâm nghĩ có nên giả vờ đi qua hỏi chuyện hay không thì chợt cảm bắt được có tiếng xé gió trong không khí, người sắp tới không nghi ngờ gì chính là một cao thủ!

Dường như nàng cũng đã nhận ra, nhưng lại không hề hoảng hốt, bình tĩnh phui đất bám trên váy, đứng dậy.

Ta nhìn cô nương này tuy quần áo bám chút bùn đất, trán đã chó chút mồ hôi nhưng lại càng tôn nên sự thanh nhã, không nhiễm bụi trần.

Một lát sau, từ phía cây cỏ thụ xuất hiện một bóng người màu đen từ từ tiến đến, nhìn xung quanh một lượt. Ta có cảm giác khi nhìn về chỗ ta đang lấp, người đó đang cười, dù không nhìn thấy khuôn mặt qua lớp khăn che, nhưng cảm giác bất an vẫn rõ rệt vô cùng.

Cũng không ngó nhìn quá lâu, hắc y nhân nhả tiến tới gần cô nương kia, mở giọng đùa giỡn: "Đường đường là công chúa lại đây trồng thảo dược, thật khiến người khác ngưỡng mộ." "

Nói xong, y tiến đến gần vị cô nương kia, tay định vén lọn tóc bị xổ xuống trước ngực của nàng ra thì bị gạt sang cùng tiếng nói tỏ rõ vẻ không hài lòng của nàng: "Thôi những lời lẽ nhảm chán đó đi. Ta không có thời gian tán gẫu mấy lời khách sáo cùng người." "

Y cũng không tỏ thái độ gì khi bị từ chối, ngược lại tầm mắt đảo về chỗ ta đang đứng, làm như cung kính mà mở lời: "Thần phi nương nương, mời ra ngoài cùng hàn huyên. Đứng trong đó quá thật có chút bất tiện." "

Ta vốn đã đoán được hẳn nhận ra sự hiện diện của ta, gạt khóm trúc sang, bước ra.

Cô nương kia có chút kinh ngạc nhìn ta, như buột miệng mà hỏi: "Thực sự là Thần phi nương nương?" "

Ta nhàn nhạt nhìn nàng, không trả lời. Chắc chắn nàng có biết ta, nếu không sẽ không kinh ngạc như vậy. Công chúa? Xem ra thân phận của nàng phức tạp hơn ta nghĩ.

Dường như sợ thiên hạ chưa đủ loạn, hắc y nam tử kia nhanh chóng giải đáp nghi ngờ của ta: "Nàng là Triệu Yến Thư (*), công chúa của Lương quốc." "

Sau khi nghe lời nói của y, cả ta và vị cô nương kia đều ngạc nhiên nhìn y, nhưng ngay sau đó, nàng đã cười nhẹ, đáp lời: "Ngươi là người phương nào, lại xuất hiện ở đây hồ ngôn loạn ngữ? Tiểu thư của chúng ta sao lại có thể là Thần phi nương nương, còn nữa, ngươi vừa nói ai là Lương quốc công chúa?" "

Y vẫn giữ bộ dạng bất cần, lại "chậc" một tiếng mới nói: "Yến Thư, nàng cần người này." Nói xong, cũng không đợi bị phản bác mà phi thân biến mất. Chỉ để lại tiếng xé gió trong không khí.

Ta nhìn nàng vẫn đang đứng bất động, mày liễu hơi nhăn lại như đang tức giận, lại như cân nhắc, ta biết khó có thể hỏi gì thêm, quay người định bước đi.

Ngay lúc ấy, giọng nói trong trẻo mang theo vài phần hùng khí ngăn cản bước chân của ta: "Lã cô nương, phải chăng có biết người vừa rồi đi?"

Ta toàn thân chấn động, quay lại nhìn thấy cô nương vừa nãy còn do dự giờ đây ánh mắt đã đầy sự kiên cường quyết tâm mãnh liệt. Dù vẫn chưa hiểu mọi chuyện nhưng trong lòng lại âm thầm bội phục nàng. Thật ra, ngay khi nghe nhắc tới Lương quốc công chúa, lại nhận thức nàng chắc chắn có biết ta, ta đã chắc chắn một đáp án: Ninh tiệp dư.

Hai người đều có những cử chỉ của Lương quốc, ngay cả hào khí toát ra cũng mạnh mẽ như hương vị nồng nhiệt của chôn thảo nguyên khó che dấu. Chỉ là ta không hiểu lý do đằng sau tất cả chuyện này.

Thấy ta nhìn nàng, có lẽ cũng đã đoán ra ta biết được thân phận mình trong cung, nàng vẫn đợi ta trả lời câu hỏi vừa rồi.

Không vội trả lời, trong lòng ta thầm cân nhắc, bước tới bộ bàn đá ở góc sân, nhìn xung quanh một lát, đợi nàng.

Triệu Yến Thư cũng hiểu ý, tới đối diện ta ngồi xuống. Lúc này, ta mới hỏi: "Tại sao ta lại phải biết?"

Nàng cũng không hề hoảng hốt mà trả lời, giọng đều đều bình tĩnh: "Vì hần chính là Lương Thiên Bảo."

Chỉ một câu nói đơn giản cũng là lòng ta gọn sóng. Lương Thiên Bảo. Có lẽ rất ít người chưa từng nghe tới đại danh của hần. Kẻ này xuất thân huyền bí. Y là người có thể tính toán được thiên cơ, biết rõ số phận từng người. Võ công của y cũng không đơn giản, y hôm nay được chứng kiến, quả là danh bất hư truyền.

Nhưng lời nói của y trước khi rời khỏi là sao? Triệu Yến Thư cần ta?

Thật ra, ta có biết vị Lương quốc công chúa Triệu Yến Thư bị lưu lạc ở Vân quốc một thời gian dài. Có lẽ nàng đích thực đã từng là con nuôi trong Tiễn phủ. Nhưng quay lại đây sau khi đã nhận Lương quốc quả là không hợp lý.

Ta chưa đoán được ý định của đối phương tuy nhiên cũng bắt được một tia hoang mang trong mắt nàng, hỏi thẳng: "Công chúa nói với ta như vậy là có ý gì?"

Như đã chấn tĩnh lại, nàng nhìn ta bằng con ngươi trong suốt mạnh mẽ, thẳng thắn trả lời: "Ta có việc muốn nhờ cô nương giúp."

Ta định khéo léo từ chối, nhưng nhìn qua ánh mắt kiên định của nàng, cũng không muốn vòng vo, biết mình khó lòng bỏ qua việc này, đành nói: "Ít nhất nên cho ta biết ta cần làm gì để giúp người?"

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, thảo được trong sân mang theo mùi hương thanh mát vẩn vút bên mũi, giờ khắc này, khi nhìn vào mắt đối phương, ta có một cảm giác thân thiết khó hiểu.

Cũng không trầm ngâm quá lâu, môi nàng nhếch lên một nụ cười tự tin: "Ta muốn tới U Viên các."

Tâm khê động, nàng muốn tới U Viên các? Để làm gì? Xem ra Triệu Yến Thư khẳng định ta biết đường tới đó. Đương nhiên chỉ là dò hỏi, ta cũng không có lý do phải nói với nàng.

Nhận thấy sự nghi hoặc trong mắt ta, nàng lên tiếng giải thích: "Một vị bằng hữu cũ đã từng sống ở đó, chỉ là muốn thăm lại."

Bằng hữu? bằng hữu của nàng lại sống trong cung sao? Ta đang muốn từ chối thì nàng tiếp lời: "Đổi lại, sẽ cho người bảo vệ mẫu thân của người."

Ta liền cười một tiếng, hỏi lại: "Mẫu thân ta sao lại phiền tới công chúa bận tâm bảo vệ? Bà chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp nho nhỏ đã lui về đường già mà thôi."

Nàng nghe ta nói vậy vẫn giữ nguyên ý cười, nhìn thẳng vào mắt ta: "Người là người rõ nhất mọi chuyện không đơn giản như vậy."

Ta đương nhiên hiểu mẫu thân chính là điểm yếu của ta, chuyện này đã sớm lộ ra sau vụ thái hậu đem bà ra uy hiếp ta kia. Nếu một ngày nào đó, có kẻ đem bà ra uy hiếp ta lần nữa, hần là sẽ rắc rối. Thật ra, ta từng có ý nghĩ muốn người của Huyền Thiên sơn trang bảo vệ bà, nhưng lại tự hiểu Thiên Vũ sẽ không làm những chuyện như vậy. Điều kiện trao đổi nàng đưa ra khá hấp dẫn. Nhưng ta cũng không thể dễ dàng như vậy, không thể loại bỏ trường hợp lại đưa điểm yếu của mình vào tay giặc.

Triệu Yến Thư tiếp tục hứa hẹn: "Ta đảm bảo chuyện này bằng danh dự cả đời."

Xung quanh chúng ta, gió đã ngừng, không khí yên lặng nghiêm túc như bị ảnh hưởng bởi sự tự tin tuyệt đối từ nàng. Ta thực sự muốn cùng người này kết thành bằng hữu nếu như thân phận ta của nàng chỉ đơn giản là lữ khách giang hồ, ánh mắt trong sạch của nàng, phong thái của nàng đều làm người khác cảm thấy dễ chịu. Quan sát một hồi, ta mới lên tiếng: "Danh dự của công chúa không thể hứa vào việc vật vãnh như vậy được, thật không cân xứng. Ta chỉ cần một kim bài của Sơn Cốc phái là được."

So với lời hứa của nàng, có được kim bài của Sơn Cốc phái chính là an tâm sống tới già. Sơn Cốc phái là một môn phái nổi tiếng giang hồ, mỗi sát thủ của họ đều đạt tới trình độ xuất quỷ nhập thần, nhưng lại không bao giờ can thiệp vào cuộc chiến tranh giành quyền lực, hiển nhiên là sự lựa chọn không tồi.

Ngay sau đó, nàng đã đặt lên bàn một kim bài khắc hình đại bàng giang cánh nổi bật dưới ánh nắng, giọng nói thêm vài phần âm lượng : \"Người đã yên tâm rồi chứ?\"

Ta cảm miếng kim bài kia lên, hàn khí như xâm nhập từng tắc thịt. Mặc dù không rõ nàng là bạn hay thù nhưng ta muốn tùy tiện duy nhất một lần. Coi như làm tròn chữ hiếu đi.

Tuy lần tới U Viên các lần trước đi khá nhanh nhưng ta có trí nhớ khá tốt, có thể nhanh chóng mô tả lại cho nàng. Sau đó hai người chúng ta đều đi, mỗi người đã đạt được mục đích riêng. Nhưng ta thực sự có phần thương thức nữ tử này, nàng ta có đủ cơ trí và bình tĩnh như vậy, chắc chắn không phải là nữ nhân tầm thường.

Trên đường quay trở lại khêu phòng, trong đầu ta lại hiện lên hình bóng vị công chúa khác của Lương quốc, Triệu Huyền Đình. Đó là người đã cho ta thương thức điệu múa câu hồn người Lương, nhưng trên người nàng lại không có được trí tuệ cùng khí chất như Triệu Yến Thư.

Lần gặp mặt này tuy là ngoài dự kiến nhưng lại có thu hoạch ngoài dự kiến, công chúa của Lương quốc xuất hiện ở đây làm gì cơ chứ?

Giật mình đứng lại giữa đường, hình dáng quen thuộc kia khiến ta ngạc nhiên vô cùng. Ninh tiếp dư!

Chẳng trách nàng lại có thói quen của người Lương quốc, giọng nói hào sảng, phong thái tự tại như vậy! Là nàng.

Xem ra ngay từ đầu nàng đã muốn tiếp cận ta, nhưng có vẻ vừa nãy mới quyết định hỏi chuyện U Viên các . Vậy mục đích sau cùng của nàng là gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sóng ngầm.

Y lời mà làm, ngày hôm sau ta phải quay lại Cẩm Tuyền cung. Mặc dù hành động của Thiên Vũ có chút quái dị nhưng ta không tiện chất vấn. Ta dòi cung chưa lâu thì thế cục liền có sự thay lớn. Xem ra Lệ tần đã chính thức đứng về phía Hoàng hậu. Nghe nói Đức Phi bị phạt bế môn ba tháng vì vô lễ với quý Phi. Nhưng tất cả đều biết, Đức Phi chỉ là con cờ hy sinh mà thôi. Đây chẳng phải là cơ hội để Lệ tần kết thân với Quý Phi hay sao?

Có lẽ chính Hà Khiết Nhi cũng không thể ngờ tới, mình đang trên cùng thuyền với giặc.

Vì muốn thăm dò tin tức về Thiên Bình, ta liền sai Tổ Như chuẩn bị kiệu tới Lương Uyển cung của Vương Chi Ảnh.

Ngồi ở chính điện chờ một lát, Vương Chi Ảnh mới xuất hiện. Dường như không ngờ ta sẽ tới, ánh mắt nàng nhìn ta tràn đầy hồ nghi. Sau khi hành lễ đứng quy củ, cả hai cùng cho người hầu ra ngoài.

Ta và Vương Chi Ảnh ngồi đối nhau, vẫn là nàng lên tiếng trước:

" Vẫn nói vô sự không lên điện Tam Bảo, có lời gì thì nói thẳng đi."

Ta thông thả đem trà lên nhấp một ngụm, đợi cho bóng Tổ Như mất hẳn sau cửa, mới mở lời:

" Vậy ta cũng không muốn vòng vo. Điều ta muốn biết là tình hình ngày giao chiến với Lưu Hạ Kì. Thiên Bình, vẫn ổn đúng không?" Thật ra, từ khi qua ngày đó, ta vẫn luôn lo lắng không thôi. Chỉ là không có dịp hỏi đến.

Vương Chi Ảnh không trả lời ta ngay, ngược lại hỏi:" Người muốn biết làm gì?"

Ta nhanh chóng đáp: " Chỉ là quan tâm đơn thuần mà thôi."

Nàng cũng đưa trà lên mũi khê ngửi một cái, chậm rãi nói: " Bị thương nặng..."

Nói đến đây,ta lo lắng không thôi. Huynh ấy bị thương nặng? Vậy mà sau đó ta không hề hỏi tới huynh ấy.

Như nhận ra ta đang vô cùng lo lắng, Chi Ảnh cũng không lấp lửng thêm, đặt chén trà xuống bàn nhỏ khắc hoa tinh xảo cạnh tú đôn, cười giễu: " Sau đó liền xuất hiện thần y có y thuật cao minh cứu chữa, đã hồi phục rồi."

Thần y? Ta nhận ra trong giọng nói của Vương Chi Ảnh có vị chát. Nếu đó là một thần y bình thường, hẳn không khiến nàng có thái độ như vậy.

Hay vị Thần y đó là nữ tử? nếu vậy cũng không đúng, ta chắc rằng nam tử Vương Chi Ảnh mến mộ tuyệt không phải Thiên Bình.

Mang theo mớ hỗn độn suy nghĩ đó, ta quay trở lại Cam Tuyền cung.

Nhưng chưa đến Cam Tuyền cung, kiệu đột ngột dừng lại, giọng thái giám the thé vang lên: "Nô tỳ to gan, người không nhìn thấy kiệu của Thần Phi nương nương hay sao? Không muốn sống nữa hử?"

Ta vén rèm lên, quả nhiên là hai cung nữ mặt đang cúi gằm nghe tiểu ngũ tử giáo huấn. Định mặc kệ rồi đi tiếp lại phát hiện hai cung nữ này khá quen mặt, hình như đã từng gặp mặt qua.

Sau khi xác định là cung nữ từ Thanh Vân cung, ta lại càng tò mò hơn. Việc gì gấp gáp đến độ họ không để ý mà va vào kiệu của ta?

Ra hiệu cho Tô Như đỡ xuống kiệu, hai cung nữ kia vội hành lễ: "Nô tỳ tham kiến Thần phi nương nương. Nô tỳ vì phải nhanh chóng làm theo lời Quý phi nương nương nên không may làm kinh động đến nương nương, mong nương nương thứ tội."

Môi ta lộ một nụ cười nhạt, đúng là chủ nào tớ nấy. Thấy Quý phi nàng mang long thai, được hoàng thượng quan tâm một chút thì cũng không coi ai ra gì. Lời là xin thứ tội nhưng lại âm thầm đem việc của Quý phi ra làm lá chắn. Được, vừa hay ta cũng muốn xem việc gì của Quý phi lại quan trọng tới vậy?

Lúc này mới thấy đằng sau các nàng là một cung nữ khắp mình bầm dập như vừa bị đánh, tóc tai rối bù, nằm trên cang trắng bệch. Đoán được nàng đã bị đánh tới chết. Ta liền lên tiếng hỏi: "Cung nữ này là vì sao mà bị phạt? Nàng ở Vân Thanh cung thất trách hay sao?"

Hai cung nữ kia thấy ta không trách tội mà lại hỏi chuyện khác, vội vàng đáp: "Nương nương, cung nữ này ở Đại Bảo điện. Quý phi nương nương tới Đại Bảo điện cầu phúc, cung tỳ này liền làm chết con thỏ trắng của nương nương, liền bị phạt."

Lý do không tồi. Ta chỉ khẽ gật đầu, bước lên kiệu, ra lệnh tiếp tục quay về Cam Tuyền cung.

Xem ra, hậu cung đã dậy sóng, kẻ muốn không dính dáng đến chuyện này rất khó.

Thật ra, dựa vào thế lực nhà mẹ đẻ các vị phi tần trong hậu cung, không tránh được một trận huyết tẩy. Hoàng đế vẫn là tính toán về gia tộc đằng ngoại tránh tạo phản. Đó là chuyện tất nhiên phải làm.

Chỉ sợ chuyện ở điện Đại Bảo kia không đơn giản như vậy.

Ta cho Tô Như bí mật dò hỏi các cung nữ cùng phòng với cung nữ bị Quý phi đánh chết kia, trong lòng vẫn có linh cảm không lành về chuyện này.

Sau khi trở về, về mặt Tô Như có vẻ hơi quái dị, nhìn ta hồi lâu không lên tiếng.

Ta nghi hoặc nhìn nàng. Mặc dù nàng cùng ta đều là sát thủ dưới tay Thiên Vũ nhưng cũng có hảo cảm, nên có thể nhờ nàng làm chút việc. Vốn là sát thủ nên Tô Như nhanh nhạy hơn người khác nhiều, nên mọi việc cũng dễ dàng hơn.

Chỉ dựa vào sắc mặt nàng lúc này cũng có thể đoán chắc chắn chuyện này có quỷ. Ngần người một lát, nàng mới lên tiếng: "Ta đã hỏi qua, cung nữ đó sáng nay theo lệ tới quét dọn ở điện Đại Bảo. Lúc chạy về có vẻ rất sợ hãi, luôn miệng nói sẽ mất mạng. Có thể do sợ Quý phi nương nương trách tội chuyện con mèo hay không?"

Ta trầm tư giây lát. Điều này là không thể! Nếu thực sự vì chuyện con thỏ, há cung nữ kia còn có thể chạy trốn về phòng hay sao? Chỉ e cung nữ này đã nhìn thấy gì đó nên nhìn.

Nhưng Quý phi sẽ làm gì mờ ám ở điện Đại Bảo? Đó mới là câu hỏi lớn nhất lúc này. Người ngoài nhìn vào có vẻ hành động trị tội cung nữ này so với tính cách hồng hách của Hà Khiết Nhi là bình thường. Nhưng nàng cũng không thể vội vàng hạ sát cung tỳ như vậy vì một sủng vật, sẽ tạo ấn tượng không tốt với hoàng thượng và thái hậu.

Điện Đại Bảo... mấy chữ này vờn trong đầu ta, đó là nơi thái hậu và phi tần tới để khấn bái, niệm phạt. Nhưng ngoài năm mới, lễ hội ở đó trừ cung nữ và thái giám cũng không có ai. Hơn nữa vào sáng sớm lại càng vắng vẻ.

Đây hẳn là địa điểm không tồi để làm chuyện mờ ám.

Mọi chuyện ủa tới quá nhanh làm ta không kịp suy nghĩ tất cả một cách hoàn chỉnh, liền đưa ngón tay vào chén trà về lên bàn tất cả những điều kì lạ mình gặp.

Những chuyện tưởng chừng không liên quan đến ta, nhưng con người vốn là trời sinh bản tính tò mò. Hơn nữa, trong lòng ta, cảm giác bất an mơ hồ ngày càng lớn, như thể những chuyện đã xảy ra, những nhân vật mình gặp sẽ ảnh hưởng lớn đến cuộc sống sau này. Viết bằng nước trà trên mặt bàn thì nhanh khô, không lo để lại dấu vết, nhưng lại giúp ta nghĩ lại tường tận mọi chuyện.

Đầu tiên là lí do Lưu Hạ Kỳ xuất hiện trong hoàng cung. Tại sao hắn phải lén lút ở gần điện Liên Bảo? Hắn có ý đồ gì với thái hậu? Điều này không hợp lí. Hắn sẽ không hồ đồ làm ra chuyện hành thích thái hậu. Thời gian đó ai cũng biết thái tử của Trường quốc và Ngao quốc đang tiến vào Văn quốc, nếu thái hậu xảy ra chuyện gì, họ chính là hứng chịu mũi nhọn đầu tiên.

Còn chuyện của thái tử phi Trương Hà đó, để lại mâu thuẫn gì giữa họ?

Thái hậu mất công lòng vòng dụ ta tới U Viên các thật ra cũng rất khó hiểu. Còn có những thứ ta nhìn thấy ở đó, tựa hồ như rất thân quen.

Nữ tử điểm lệ đánh đàn trong rừng trúc.

Cung tỳ lạ thường ở Trường quốc.

Chuyện tình cảm giữa thái hậu và tiến đế, những lời Thiên Vũ nói hôm say rượu đó.

Buổi trao đổi với Triệu Yến Thư.

Những chuyện vụn vặt liên quan đến Bích Liên, Ngọc Liên, Lưu Hạ Kỳ, Hạ Thiên Vũ, Hạ Thiên Bình, lại còn Triệu Yến Thư, Trương Hà, Hàn Châu. Dường như giữa họ có mối liên hệ nào đó. Càng nghĩ, tâm càng rối. Ta khó tìm được lý do vẹn toàn cho mọi chuyện đã xảy ra. Như thế rất đơn giản, nhưng cũng có vẻ rất phức tạp!

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Thâm kế đã đạt, phong ba lại nổi.

Ta quả là không thể tự giải đáp khúc mắc chính mình đưa ra, liền mệt mỏi đi nghỉ.

Hôm sau, trong cung náo nhiệt chuyện Thiên Vũ đồng ý cho Hà phu nhân _ mẫu thân Hà quý phi vào cung. Nghe nói dạo này tinh thần Hà Khiết Nhi không được tốt.

Thái hậu liền ân chuẩn cho Hà phu nhân vào cung. Muốn cho các nàng gặp mặt nhau, cốt để làm Hà quý phi lên tinh thần.

Chuyện Hà thị vào cung còn kéo theo bao chuyện thị phi trong Hà phủ. Nghe nói mẫu thân của Huệ tần _ Hà Dương Diệp ở Hà phủ vì đắc tội với Hà phu nhân, không cẩn thận làm bà ngã xuống hồ mà bị đánh bệnh nặng. Lần này bà vào cung, mọi người tuy ngoài mặt cũng chỉ làm như chuyện nhỏ nhưng trong lòng đều muốn xem Huệ tần đối với Quý phi thái độ sẽ ra sao.

Buổi trưa, liền nghe được tin tức nói, Huệ tần đã tới cung Thanh Vân thăm Hà phu nhân, còn thay mặt thân nương nàng xin lỗi bà. Ba nữ nhân chuyện trò vui vẻ không dứt.

Lúc đó, ta đang đứng dưới gốc liễu trong Tú Linh các, nghe Hương Trầm nhàn nhạt kể lại, cũng không nói gì thêm.

Huệ phi... Xem ra nàng cũng không phải người ngu ngốc. Chỉ tiếc...

Thông minh nhún nhường hay tự cao ngu ngốc cũng vậy. Họ đều là nữ nhân của Hà phủ, lần này đều không tránh khỏi tai ương.

Buồng cảnh liễu xanh mướt rủ xuống trong lòng bàn tay ra, ta tiến vào chính điện của Tú Linh các.

Đây là nơi nữ nhân kia từng ở.

Cánh cửa gỗ nặng trĩu vừa được đẩy ra, một mùi hương thanh nhã ủa tới khiến khắp người một cảm giác khoan khoái vô cùng. Ta nhìn một lượt đồ đạc bày trí nơi đây. Tranh trúc xanh đầy sức sống treo chính giữa. Hai bên là hai câu đối, nét chữ mạnh mẽ mà uyển chuyển mềm mại, tiêu sái thoát tục.

Hương Trầm vốn theo ta đi vào, sau khi quan sát một hồi liền hỏi ta: "Nương nương, người là vì sao đường đột muốn tới nơi ở của Ninh Tiệp dư?"

Ta khẽ cười nhẹ một tiếng, chân tiếp tục bước tới bàn bày cờ vây, một hồi sau mới lên tiếng, nửa thật nửa giả: "Ta tự nhiên lại có cảm giác nhớ nàng."

Hương Trầm im lặng nhìn ta rất lâu, thấy ta không nói gì thêm, bèn kể chút chuyện về Ninh Tiệp Dư. "Này Ninh Tiệp dư số cũng không may mắn. Vì mắc bệnh dịch mà bị đưa đi cách ly, không được mấy ngày liền qua đời. Trong cung cũng có náo loạn đôi chút. Lúc đó người còn đang ở ngoài cung, chắc hẳn là không biết chuyện này."

Thì ra là trong lúc ta tiếp cận Hà Úy, nàng liền dựng kịch bỏ đi. Nữ nhân đó giống như một làn gió. Chỉ thoáng xuất hiện lại để cho người khác thật sâu ấn tượng.

Đến cuối cùng ta vẫn không hiểu được mục đích nàng nhập cung Vân quốc. Nàng không cho ta cảm giác đe dọa nhưng lại mãnh liệt muốn tìm hiểu

những chuyện năng làm. Lệnh bài Sơn cốc đã ở trong tay mẫu thân, ta lại càng thấy được năng cũng không hề đơn giản.

Cũng không nên ở lại đây quá lâu để gây thị phi, ta cùng Hương Trầm chuẩn bị quay trở về.

Vừa đi được nửa đường, liền nhìn thấy một cung nữ lên lút cũng chạy ra từ Tú Linh các. Bộ dạng rõ ràng là đang làm chuyện khuất tất. Ngó nghiêng khắp nơi, ta ra dấu cho Hương Trầm, cùng trốn lên phía nóc Tú Linh các.

Bản thân không phải có ý muốn nhìn trộm, mà chỉ là muốn tránh gặp mặt gây phiền phức.

Nhưng khi năng vừa chạy ra khỏi cung Cam Tuyền, không cẩn thận mà ngã để lộ ra thứ năng cố gắng che giấu trong giỏ trúc mang theo. Tuy đã ngay lập tức đẩy lại, ta vẫn nhìn rõ ràng một màu xanh biếc chói mắt đó.

Hoa sương thi.

Nói đến Tú Linh các, cũng là một giai thoại về loài hoa Sương thi xanh rực rỡ đó.

Sương phi, vị phi tần nhỏ tuổi nhất của tiên đế từng được người sủng ái hơn chục năm đã từng sống ở Tú Linh các khi mới vào cung. Năng một lần đã tình cờ nhìn thấy loại hoa này, vừa nhìn thấy một lần đã yêu thích không thôi, vịnh ngay một bài thơ. Tiên đế biết được liền ban cho tên gọi Sương thi.

Sau này xảy ra chuyện Hoàng quý phi xảy thai, điều tra ra lại là do hương thơm trên người Sương phi gây hại. Mùi hương của hoa Sương thi kia đối với người thường thì tuyệt đối không có gì đáng ngại. Nhưng đối với những nữ nhân mang thai mà nói, nghe nói đó là loại độc chí mạng.

Vì thế mà trong cung không còn trồng loài hoa này nữa, chỉ còn Tú Linh các nhỏ bé vẫn còn lại.

Đã trở về điện Vân Ảnh, chính điện Cam Tuyền cung vài canh giờ, ta vẫn ngăn người nhìn về phía Thanh Vân cung. Khẽ nhắm mắt lại, tự nhủ bản thân chuyện gì nên đến cũng sẽ đến, đây là quy luật nhân quả. Nhưng đêm đó, ta vẫn không tài nào chợp mắt.

Tờ mờ sáng hôm sau, khi ta còn đang trần trọc trên giường thì có tiếng ồn ào ngoài điện. Một lát sau, Hương Trầm chạy vào thông báo:”Nương nương, Quý phi nương nương như đang có dấu hiệu động thai khí. Người nên mau chóng đi tới cung Thanh Vân một chuyến.”

Ta vội vàng từ trên giường xuống khoác thêm ngoại bào, sửa lại búi tóc đôi chút, nhanh chóng đi tới cung Thanh Vân.

Vừa bước ra khỏi cửa, một trận gió thổi tới làm ta rùng mình, đầu óc thanh tỉnh trong chốc lát. Trong lòng mơ hồ càng thêm rét lạnh...

Ngồi trên kiệu tới Thanh Vân cung, dọc đường còn gặp nhiều phi tần cùng hướng đi tới. Họ đều cố giữ im lặng nhưng vẫn không nén nổi vẻ tò mò, những tiếng thì thầm nhỏ nhỏ vẫn làm ta phiền lòng không thôi.

Cung Thanh Vân khi ta tới đã náo loạn thành một đoàn, các thái y giỏi nhất trong thái y viện đều mang nét mặt ngưng trọng khẩn trương. Thái hậu cũng đã tới. Tràng hạt trong tay bà bị nắm chặt như muốn đứt đoạn. Xem ra bà chưa biết chuyện gì liên quan tới Thiên Vũ đã động tay chân.

Hoàng hậu cũng không ngừng lăm bắm cầu cho Quý phi qua được kiếp nạn này, nhưng không thể hiểu điều năng mong muốn phải chăng lại hoàn toàn ngược lại.

Một vị tiểu thái giám hô to rồi đi lực chú ý của mọi người: “Hoàng thượng giá lâm.”

Một thân ảnh màu vàng sáng nhanh chóng đi tới, khuôn mặt ngưng trọng không rõ cảm xúc của hân.

Khoát tay ra hiệu cho mọi người không cần hành lễ, Thiên Vũ hỏi vị Lục thái y vừa bước ra khỏi tẩm điện: “Lục thái y, Quý phi ra sao?”

Vị thái y đầu tóc bạc phơ vội quỳ xuống, mồ hôi đã lấm tẩm trên trán, giọng nói lộ rõ sợ hãi:”Bẩm hoàng thượng, nương nương là bị động thai, rất có thể là...” Nói đến đây, ông ta dừng lại như cân nhắc, nhìn một lượt chúng phi tần, rồi lại như sợ hãi điều gì mà không nói tiếp.

Thiên Vũ khuôn mặt đen sì, quát lớn:”Còn không mau nói ra. Ngươi không muốn giữ cái đầu nữa hay sao?”

Lục thái y vô cùng bất đắc dĩ nói tiếp:”Có thể là bị hít phải mùi hoa Sương thi.”

Lời thái y vừa dứt, tất cả đều như hít phải ngụm khí lạnh. Là bị đầu độc!

Thái hậu lúc này lại lên tiếng:”Hoàng thượng, chuyện truy cứu nguyên nhân để sau. Điều cần quan tâm là hoàng tôn của ai gia. Các ngươi còn không mau chóng chữa trị cho Quý phi?”

Sau đó hoàng hậu cũng như sự tỉnh, quay lại giao phó đám phi tần đang náo loạn bàn tán: “Các vị muội muội, chuyện ở đây đã có bản cung, thái hậu cùng hoàng thượng lo lắng. Tâm lòng của các muội Quý phi đã biết, mọi người vẫn là nên hồi cung của mình đi.”

Các phi tần nghe hoàng hậu nói vậy cũng không thể tiếp tục lưu lại, một lát cũng trở về hết. Ta đương nhiên cũng không thể ở lại.

Thật ra, chuyện một phi tần động thai cũng không cần nhiều người như vậy xuất hiện. Nhưng năng là nữ nhi của Hà đại tướng quân đầy uy quyền, hơn nữa đây lại là phi tần đầu tiên hoài thai. Nếu có chuyện bị hãm hại, chuyện này đương nhiên sẽ phải điều tra rõ ràng.

Ta trở về cung Cam Tuyền, im lặng chờ mọi sự bắt đầu. Chuyện Hà Khiết Nhi xảy thai lần này đã là chắc chắn. Hẳn là Thiên Vũ cũng đã có kế sách đối phó với Hà phu. Chuyện của Hà Úy làm ta có linh cảm lần này hẳn sẽ sử dụng ta vào mục đích gì đó. Không phải với tư cách một sát thủ, mà là thân phận của ta. Vậy nên khi tiếp cận hẳn mới không để ta dịch dung.

Thật ra chuyện ngoài cung không phải ta không hề biết chút gì. Tính ra thì đó cũng là thu hoạch nhờ việc Hà phu nhân vào cung.

Hà Úy vừa cưới chính thất, nghĩa nữ của Tiền ngự y.

Người thay ta tiếp cận Hà Úy chắc chắn đã được dịch dung giống với ta.

Đến giữa trưa, Tô Như được ta phái đi thăm dò phía cung Thanh Vân trở lại, nói với ta:” Nương nương, hài tử trong bụng Quý phi không giữ được. Nàng tỉnh nghe được liền ngất xỉu. Nghe nói thân thể vô cùng yếu ớt. Hà tướng quân nghe tin cũng đã cùng huynh trưởng của Quý phi vào cung xin gặp hoàng thượng.”

Ta gật đầu, cho nàng lui ra. Điều tra nguyên nhân chắc chắn sẽ chữa mũi nhọn về phía Huệ tần. Cung nữ hái hoa Sương thi ở Tú Linh các cố tình bày ra bộ dạng khuất tất đương nhiên là để người khác chú ý. Cung nữ đó không nghi ngờ là người của Lệ tần hoặc Hoàng hậu cài trong đám nô tỳ của Huệ tần.

Chỉ e người giật dây chuyện này không phải là Lệ tần hay hoàng hậu mà là Vương Thục phi tưởng chừng vô hại kia.

Đang suy nghĩ thì Tô Như tự nhiên bước vào, giọng nói có vẻ gấp gáp:” Nương nương, hoàng thượng triệu kiến nương nương tới ngự thư phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hành động đáng ngờ.

Đứng trước cửa ngự thư phòng, Lý công công luôn đi theo hoàng thượng tới bẩm báo:” Nương nương, hoàng thượng đang cùng Hà tướng quân bàn chính sự ở trong, xin nương nương đợi một lát.”

Ta đứng ở đó, suy nghĩ xem cuối cùng Thiên Vũ muốn ta làm gì. Một lát sau, đã thấy tiếng bước chân tới gần. Ngẩng mặt lên thì thấy Hà Úy cùng Hà tướng quân đang đi ra. Nếu xét về phẩm cấp, ta cùng ông ta là nhị phẩm. Nhưng dù sao cũng là bậc tiền bối, ta khẽ cúi đầu hành lễ:” Hà tướng quân.”

Ông ta dường như cũng không để ý tới ta. Chỉ khi ngẩng mặt lên thì bắt gặp khuôn mặt ngạc nhiên tột độ của Hà Úy. Hắn nhìn ta như không thể tin, rồi chạy đến nắm lấy tay ta hỏi: “Dĩnh Lam, sao nàng lại ở đây?”

Ta chưa kịp rút tay ra thì Thiên Vũ vừa từ cửa đi ra, giọng nói đầy phẫn nộ vang lên:” Hà phó tướng, khanh có biết mình đang làm gì hay không?”

Hiểu được ý đồ của hắn, ta rút tay ra khỏi tay Hà Úy, cố gắng chảy ra vài giọt nước mắt mà không được, đành tự vòng tay xuống néo đuôi chính mình, chạy đến phía Thiên Vũ làm như mình vừa bị đùa bỡn mà kêu loạn: “Hoàng thượng, người mau làm chủ cho thần thiếp, Hà phó tướng chủ động, thần thiếp là bất đắc dĩ. Xin hoàng thượng minh xét.”

Tuy đã huy động hết năng lực nhưng vì quá gấp gáp và lại cũng chưa quen, ta cũng tự cảm thấy mình làm vậy chưa ổn lắm. Lại nhớ đến tỷ tỷ của ta, chuyện này giao cho Nhược Mai làm chắc chắn sẽ thành một màn lễ hoa đào vũ động lòng người.

Ta đang định liệu mình nói tiếp thì đã nghe có tiếng khóc cùng tiếng chân va chạm vào đất “cộp”. Tô Như đã thay ta tiếp lời:” Hoàng thượng, là Thần phi nương nương bị Hà tướng quân khi dễ. Xin hoàng thượng làm chủ cho nương nương, người biết sống ra sao đây hoàng thượng. Xin hoàng thượng làm chủ cho nương nương.”

Liền sau đó, hàng loạt cung tỳ theo ta cũng quỳ cả xuống, dập đầu cầu xin.

Lý công công tức giận quát nhẹ : “Đủ rồi! Đây là nơi cho đám nô tài các người hồ ngôn loạn ngữ sao? Còn không mau câm miệng lại?”

Thiên Vũ khuôn mặt không nhìn ra biểu cảm, môi bạc nhả ra từng chữ:” Hà Úy, ngươi còn gì để nói?”

Dường như vẫn chưa hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, Hà Úy chỉ có thể lắp bắp: “Bẩm hoàng thượng, th.à..n thần... nương tử của thần sao có thể xuất

hiện trong cung? Xin hoàng thượng...” Còn chưa nói hết câu, Hà đại tướng quân đứng cạnh vừa hoàn hồn đã nói chen vào:” Hoàng thượng, tiểu tử Hà Úy có mắt không trông, nhìn lầm nương nương thành người khác. Đây chỉ là hiểu lầm, xin hoàng thượng khai ân.” Nói rồi liên tục dập đầu.

Hà Úy chỉ ngạc nhiên nhìn về phía ta, khẽ gọi:” Dĩnh Lam, sao nàng lại ở đây?”

Thiên Vũ nghe vậy, khoát tay quát lớn: “ Hà phó tướng chêu gẹo phi tần, đây là tội khi quân. Giải vào đại lao chờ ngày xét xử. Giao cho hình bộ quản lý theo quốc pháp.”

Hà đại tướng quân nghe vậy, vội vàng ra sức dập đầu, một tay muốn kéo Hà Úy xuống cầu xin:” Xin hoàng thượng khai ân, tha mạng cho đứa con trai duy

nhất của thân.”

Hắn không nói thêm một lời dư thừa với ông ta, chỉ quay về phía ta, đôi mắt thấp thoáng hiện lên lo lắng . Ta không hề nhìn nhầm, đó chính là lo lắng!

“ Thần phi bệ môn 3 tháng tự khiển trách. Chép phạt nữ giới một trăm lần.”

Ta vẫn khó hiểu nhìn đôi mắt có phần lo âu kia, một lúc sau mới phản ứng: “ Đa tạ hoàng thượng đã làm chủ cho thần thiếp.”

Đám nô tỳ phía sau cũng ríu rít dập đầu, rồi cùng ta trở về.

Đi được một đoạn, ta không kìm được quay đầu nhìn về hướng Hà Úy đang bị giải đi. Phát hiện hắn vẫn nhìn ta, dù bị lôi đi, vẫn cố gắng nhìn về phía này.

Vội vàng quay mặt đi, ta không muốn nhìn hắn thêm, xin lỗi...

Có thể Hà Úy thực sự yêu thích Dĩnh Lam, lợi dụng vị trí của nàng trong lòng hắn để làm việc này, ta tất nhiên cảm thấy không dễ chịu.

Nhưng ít ra, hắn cũng đã có ai đó để yêu thương trước khi chết, còn hơn bị sát hại không lý do.

Có lẽ vì vậy, nên khi bị giải đi, hắn cũng không hề mở miệng xin tha, mà chỉ nhìn về phía ta chằm?

Rốt cuộc, tình là gì? Lại khiến con người trở nên điên cuồng như vậy? Không màng mạng sống, dù biết nguy hiểm, vẫn lao vào.... Ta đoán, Hà Úy cũng phải biết gì đó về sự xuất hiện đột ngột của ta trong Túy An lâu. Hắn không lường trước việc ta câu dẫn hắn với mục đích xấu hay sao?

Tại sao vẫn mù quáng lao vào? Rõ ràng đã hoàn thành nhiệm vụ, mà trong lòng ta vẫn rối bời khó tả.

Không phải vì có cảm tình với Hà Úy, ta cảm nhận được một thứ cảm xúc rất lạ, không nói lên lời đang lan tỏa khắp cơ thể.

Mọi chuyện đến quá nhanh, trong chốc lát làm ta không thích ứng được. Tình cảm sâu sắc Hà Úy dành cho Dĩnh Lam ấy, liệu ta có thể gặp được không?

Một cổ đau đốn bất ngờ truyền tới từ đỉnh đầu cùng một âm thanh quen thuộc kéo ta trở về từ mơ suy nghĩ hỗn độn:” Nô tỳ đáng chết, xin nương nương tha tội.” Ta rời mắt tới gương đồng, nhìn khuôn mặt giả dối của chính mình, không nói gì, môi hơi nhếch lên.

“ Cứ như vậy thôi, suy nghĩ quá nhiều, mong đợi quá lớn chỉ thêm phiền muộn. Cứ là Lã Tâm Như thôi!”

Gần đây ta suy nghĩ nhiều rồi.

Trưa ngày hôm sau, khi còn đang luyện vẽ trong thư phòng riêng, ta bất giác họa loài hoa màu vàng ở U Viên Các. Ấm áp như vậy, từng tia nắng nhàn nhạt chiếu xuống đầy lòng ta.

Ta đã có một giấc mơ rất lạ.

Chỉ thấy xung quanh một màu vàng như ở trong U Viên Các ngày ấy, giữa biển hoa vàng rực rỡ tràn ngập hơi thở thiên nhiên đó, chính điện U viên Các thấp thoáng bóng hình người.

Tiến gần hơn nữa là một thiếu niên vô cùng tuấn mĩ, thân vận cẩm bào một màu đen tuyền đứng lặng giữa sảnh không nói một lời. Môi mỏng mím chặt, hai bàn tay nắm dưới gấu áo đã xiết chặt tới nổi gân xanh. Chàng đứng đó, như bóng một cây tùng kiêu ngạo thẳng tắp, nhưng lại vô cùng cô đơn...

Đến khi giật mình tỉnh giấc, trên trán ta đã lấm tấm mồ hôi. Những gì diễn ra trong giấc mơ quá xa lạ với ta, không hề xuất hiện trong kí ức, nhưng lại khiến ta thấy chân thực đến nghẹt thở.

Thậm chí, ta đã muốn tiến đến ôm người thiếu niên đó. Rất giống.

Bóng dáng kiêu ngạo ấy, khí chất vương giả trong xương tủy, rất giống hắn .. Hạ Thiên Vũ!

Ta không kiểm soát nổi cảm giác lạ lẫm này, như thể nhìn thấy chính Thiên Vũ đang từng có dáng vẻ như vậy. Cô đơn làm sao.

Đến sáng ngày kế tiếp, ta đã khôi phục lại tinh thần. Chắc chắn là do gần đây có quá nhiều chuyện xảy ra thôi.

Ngoài điện truyền đến từng đợt ồn ào, ta liền đứng dậy, đích thân ra xem. Một đám nô tài đang ở ngoài lảo nháo, liền lên tiếng hỏi: “Có chuyện gì mà lộn xộn ở đây?”

Một tên tiểu công công lạ hoắc tiến lên, cúi đầu đáp lời ta: “Khởi bẩm nương nương, đề điều tra việc trúng độc của quý phi nương nương, thái hậu hạ lệnh khám xét. Mong nương nương bỏ qua.”

Chỉ là khám xét mà thôi, ta nghĩ một lát rồi khẽ gật đầu, bước sang một bên: “Đã là ý chỉ của thái hậu, bản cung sao dám cản trở, công công vất vả rồi.”

Một đám thái giám lần lượt tiến vào lục soát. Khi ta quay ra cho cung nữ trong điện lui đi, Hương Trâm nhìn ta đầy lo lắng. Trong lòng mơ hồ dấy lên nghi hoặc.

Chuyện này đáng ra phải không liên quan tới ta, sao nàng lại có vẻ mặt như vậy?

Ta nhìn vào bên trong, đám công công vẫn chưa lục soát được gì bất thường, thờ hất ra nhẹ nhõm.

Một lát sau, tên tiểu công công kia dẫn đầu bước ra, cúi xuống hành lễ: “Đã làm kinh động đến nương nương, việc lục soát đã hoàn thành. Mời nương nương nghỉ ngơi.”

Ta vừa phân phó người tiễn, thì nghe có tiếng hét hải gọi vọng ra của một tiểu thái giám. Hắn đi ra từ chình điện, trong tay cầm một gói màu trắng. Trong lòng ta nổi âm một tiếng. Thái giám đó đã lên tiếng: “Hình công công, nô tài tìm được thư này dưới tú don của nương nương.”

Mọi người xung quanh đều hóa đá, Ta cũng ngây người nhìn Hình công công

lấy bọc giấy mở ra xem, khuôn mặt hắn biến sắc, nhìn ta lạnh lùng: “Xem ra nô tài phải mời nương nương tới điện Liên Bảo một chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rắc rối nảy sinh.

Điện Liên Bảo ngày thường vì thái hậu niệm phạt mà vô cùng an tĩnh, hôm nay phá lệ náo nhiệt. Xung quanh ta là đủ cấp bậc phi tần, ai ai cũng xì xào bàn tán. Thái hậu ngồi trên ghế Phượng, đôi mắt bà nhìn ta vừa như đánh giá lại càng nhiều lạnh lẽo.

Nhưng nói đến ánh mắt hung hăng nhất trùng ta, phải kể tới vị quý phi ngồi bên phải thái hậu. Hà Khiết Nhi xem ra cơ thể suy yếu rõ rệt, gương mặt nàng trắng bệch suy yếu, người cũng gầy đi không ít. Ta cũng cảm thấy bản thân có trách nhiệm trong chuyện này, đối với việc nàng căm ghét ta, cũng không sao.

Người khiến ta ngạc nhiên nhất, chính là vị “đồng phạm” đang quỳ bên cạnh_ Huệ tần Hà Dương Diệp, nghe nói ở tẩm cung của nàng cũng tìm thấy bột hoa Sương thi tán nhỏ.

Ta đã biết trước nên cũng không phản ứng gì nhiều. Nhưng là nàng không hề biết chuyện, khuôn mặt bình tĩnh không một gợn sóng của nàng khiến ta thập phần ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Đôi mắt nàng thủy chung nhìn vào một khoảng vô định nào đó, nhưng lại không hề lơ là, chỉ là vô cảm với thế sự xung quanh.

Lúc này, thái hậu là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói của bà mất hẳn vẻ ôn nhu an ủi Hà Khiết Nhi trước đó, nghiêm nghị mà bình tĩnh lạnh người: “Thần phi, Huệ tần, các ngươi làm sao giải thích cho ai gia việc túi bột hoa Sương thi ở tẩm cung các ngươi vừa tìm được?”

Ta có cảm giác như Huệ tần sẽ không mở lời, liền tự mình đáp lại: “Khởi bẩm thái hậu, thần thiếp thực sự không rõ.”

Quý phi đôi mắt đỏ ngầu nhìn ta chăm chăm, đột nhiên xông về phía trước, xông tới chỗ ta hung hăng lôi kéo: “Là ngươi, bản cung đã làm gì ngươi? Sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy? Lã Tâm Như, ta liều mạng cùng ngươi.” Nước mắt nàng đã là chảy rơi xuống, khiến ta thương tâm không thôi.

Hà Khiết Nhi tuy hồng hách kiêu ngạo, nhưng dù sao cũng không giống như người có tâm cơ. Lần này xảy thai, đã kích với nàng cũng không nhỏ. Ta

để mặc nàng kéo áo, hung hăng đánh ta, lại kéo búi tóc rút cả xuống, cơ hồ từng mảng tóc muốn rụng ra, cũng không ngăn cản.

Huệ tần cùng quý bên cạnh lại đứng lên, kéo Hà quý phi đang kích động ra, giọng nói nghe như khuyên bảo lại tràn ngập đau xót:” Tỳ tỳ, người đừng kích động. Cơ thể tỳ còn yếu, không nên như vậy náo loạn.”

Hà quý phi chuyển sự chú ý tới kẻ đang giữ mình, như nhớ ra điều gì, nhào tới hung hăng đánh Huệ tần: “Tiện nhân, ai là tỳ của ngươi? Ngươi cùng nàng đều hại ta! Kẻ vong ân bội nghĩa này, uống công Hà phủ nuôi ngươi bao nhiêu năm!”

Hà Dương Diệp nháy mắt trở nên lạnh lùng, đẩy Hà Khiết Nhi xuống sàn khiến mọi người đàn xem loạn xung quanh hốt hoảng, thái hậu vội vàng cho người đỡ nàng dậy. Sai thái giám giữ chặt Huệ tần.

“Hà Dương Diệp, chưa nói đến tội dùng ám kế hãm hại phi tần, lại đẩy quý phi. Ngươi có biết tội hay không?” Thái hậu dường như chỉ chờ đợi nói ra câu này.

Huệ tần ánh mắt sắc bén, cất cao giọng cười to, tuy hai tay đã bị giữ chặt, vẫn quay sang phía Hà quý phi xốc xếch bên kia gào lớn:” Hà Khiết Nhi, ngươi thấy thế nào? Mắt đi hải tử có đau đớn hay không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi vĩnh viễn cũng đừng mong sống trong hạnh phúc, ta sẽ cho ngươi nếm mùi thất bại.”

Nói rồi ngửa cổ lên cười to, như điên dại, một giọt nước mắt theo khóe mắt của nàng chảy xuống, mang theo chua xót, cùng thê lương không nói thành lời.

Thái hậu nghe lời nàng nói, tức giận phân phó: “Người đâu, Hà Dương Diệp hãm hại quý phi xảy thai, lại có ý hành thích quý phi, lôi ra đánh tới chết cho ai gia!”

Lời vừa dứt, không khí xung quanh trùng hẫng xuống. Ta cũng ngẩng đầu lên nhìn Huệ tần bị thái giám kéo ra ngoài. Nhưng lại chỉ bắt gặp khuôn mặt lạnh băng không biểu cảm của nàng nhìn ta cố chấp.

Từng tiếng gậy nện vào da thịt sắc như cứa vào da thịt ta, lại không nghe thấy tiếng gào khóc nào. Chỉ làm cho lòng người thêm quý dị. Ta mắt không chớp, hướng thái hậu khẩn cầu:” Thái hậu, Huệ tần có thể chỉ là nhất thời hồ đồ nói ra những lời đó. Chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, xin người tạm thời lưu lại mạng cho nàng.”

Lời ta nói rõ ràng không hề thuyết phục, Thục phi ngồi bên trái thái hậu lên tiếng phản bác:” Nàng đã ra tay với quý phi trước mặt mọi người, lại chính miệng nhắc tới hận thù quý phi. Mọi chuyện chẳng phải đã rõ ràng hay sao? Thần phi là

muốn nói thái hậu phạt người vô lý? Không điều tra sáng tỏ?”

Ta nhìn thẳng vào nàng, đáp lại:” Thần thiếp ngàn vạn lần không dám có suy nghĩ này. Chỉ là dựa trên lời nói của Huệ tần cũng . . . nên . . .” Lời còn chưa hết, giọng nói của Lệ tần đột ngột cất lên:” Nói đi nói lại, Thần phi vẫn muốn bao che cho Huệ tần. Thần thiếp xin mạo muội, chẳng lẽ người cùng Huệ tần gây ra chuyện. Sợ rằng bị lộ, mới cố bao che cho nàng?”

Lạnh lùng nhìn Lệ tần diện mạo ngọt ngào kia, ta gần từng tiếng:” Nếu bản cung thực sự cùng nàng làm chuyện này, hẳn là sẽ mong nàng chết đi. Như vậy chẳng phải là hết đối chứng hay sao?”

Lệ tần dữ tợn trừng ta, quay về phía cung nữ của Huệ tần trừng mắt, cung nữ đó liền bò lên phía trước dập đầu:” Xin thái hậu tha cho nô tỳ con đường sống, nô tỳ là bị ép làm mọi việc. Xin thái hậu minh xét.”

Ta nhận ra đó chính là cung nữ hái hoa sương thi hôm nọ, thờ dài ngao ngán. Đúng như ta nghĩ, nàng giờ đã trở thành nhân chứng duy nhất. Cũng chính là mấu chốt đưa Huệ tần bị phát hiện.

Thái hậu không thêm liếc mắt nhìn nàng, ra lệnh:”Lôi con tiện tỳ này ra đánh chết cho ai gia.”

Nàng ta nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt, vùng vẫy hét lớn:” Xin thái hậu tha mạng. Thái hậu, nhưng là còn thần phi nương nương, nàng không thể cứ như vậy mà an bình. Chính Thần phi đã nói với Huệ tần về hoa sương thi gây độc, còn gợi ý nàng dùng hoa sương thi hạ độc quý phi. Thái hậu, là chính mắt nô tỳ nhìn thấy!”

Nghe cung nữ đó nói, ta ngây người ngạc nhiên. Chuyện này, dĩ nhiên kéo cả ta vào? Ta thường ngày đối với Lệ tần cùng Hoàn hậu không tin là thân thiết nhưng cũng không hề đắc tội. Sao họ lại lôi ta vào?

Cung nữ đó được giữ lại ở điện Liên Bảo tra xét. Ta được lệnh trở về Cam Tuyền cung.

Mọi chuyện đang diễn ra rất lạ, không theo suy nghĩ của ta nữa. Từ thái độ của Huệ phi tới thái hậu, lại thêm câu nói dư thừa nhằm hãm hại ta của cung nữ đó.

Rốt cuộc, ta nên chuẩn bị gì đây?

Hương Trầm từ khi trở về điện Vân Ảnh cũng không nói gì, chỉ lặng yên đứng cạnh ta. Sự lo lắng trên khuôn mặt nàng ngày hôm qua dường như không để lại dấu tích gì, mãi tới khi chiều tối, nàng mới mở lời:” Nương nương, thật ra đôi lúc không thể nhìn tình thế trước mắt phỏng đoán sự việc. Tái ông mất ngựa chưa biết chừng lại là phúc.”

Ta quay lại nhìn nàng, khuôn mặt nàng vẫn điềm nhiên như không. Nàng không hề thân thiết với ta như Tổ Như, nhưng ta luôn tìm được ở nàng cảm giác tin

tưởng vô cùng.

Ta định nói gì đó với nàng, Tổ Như đã vén rèm chạy tới, đôi mắt tràn ngập lo lắng cùng sợ hãi:” Nương nương, Hình công công tới.”

Nhìn biểu cảm của nàng, ta cũng đoán được kết cục ra sao. Thâm thờ dài, dù sao thì chắc chắn Thiên Vũ cũng không đến nỗi để cho ta đi vào chỗ chết. Tất cả còn gì để sợ hãi, lo lắng đây?

Quay mặt về phía ánh sáng nơi cửa sổ, ta nhận ra một điều, mình không hề thuộc về nơi này.

Khuôn mặt chìm trong bóng tối, ta bước ra phía điện Kim Linh. Hình công công cùng một vài tiểu thái giám tay cầm thánh chỉ đứng giữa điện. Châm chậm quỹ xuống, ta giờ phút này đã bình tĩnh đến lạ thường.

Giọng nói the thé của thái giám vang lên giữa điện Kim Linh vắng lặng như động vào tâm can:” Phụng thiên thừa vật, hoàng đế chiếu viết: Thần phi, Lã thị thông đồng dùng ám kế hãm hại phi tần, tội gây ảnh hưởng tới huyết mạch hoàng thất. Nhưng xét thấy công lao của Lã gia với triều đình, miễn tội chết, tước bỏ phẩm vị. Đày vào Lân cung. Khâm thủ.”

Ta nhận lấy thánh chỉ, dập đầu tạ ơn, rồi lui về nghỉ ngơi.

Từ mai, ta sẽ chuyển tới lân cung.

Lân cung có thể nói là nơi không một phi tần nào muốn đến. Nhưng ta vào đó lại càng dễ dàng hành động hơn, chẳng ai để ý đến một phi tần bị đày vào lân cung cả.

Chợt nhớ tới Thiên Vũ, hẳn cũng không dễ dàng gì giúp ta thoát tội. Chắc chắn tội danh này không phải Thiên Vũ sắp xếp. Nếu muốn ta vào lân cung, chỉ cần một lý do nhỏ cũng đủ. Không cần thiết phải mạo hiểm như vậy.

Ta lạnh người nghĩ lại, ta đã đắc tội với ai? Chẳng lẽ lại do Lệ tần căm phẫn ta không cùng phe với nàng nên rat ay diệt trừ ta?

Từ khi chính thức trở thành sát thủ, dường như cuộc sống của ta càng thêm phức tạp. Nhưng lại luôn có cảm giác rằng Thiên Vũ sẽ bảo vệ mình. Không biết vì lý do gì nhưng bản thân luôn có sự tin tưởng kiên định vào hẳn làm ta khó hiểu vô cùng...

Đứng trước cung Ngọc Lâm_Lân cung của Vân quốc, ta nhớ lại lần đầu đến đây khi mới nhập cung, gặp Lưu Hạ Kỳ. Xem ra ta cuối cùng cũng có thể yên bình một chút.

Tới giữa trưa thì thái giám và cung nữ cũng đã dọn dẹp xong. Ta chính là phế phi đầu tiên của Hạ Thiên Vũ ở đây. Bên Thượng cung cục cũng đem tới đồ dùng cần thiết. Tuy đãi ngộ kém xa xưa, nhưng lại thoải mái tự tại.

Ta sai Tổ Như cùng Hương Trầm cùng mọi người dọn dẹp, rồi cho về nghỉ ngơi, liền một mình đi dạo một vòng.

Khoảng sân sau lân cung _nơi trước kia ta từng nghỉ, có lẽ là nơi ta thích nhất ở đây. Hoa cỏ hài hòa vừa đủ, cây to lớn xanh mát, quan trọng là nằm ở đây thư giãn có thể nhìn thấy cả bầu trời xanh vô tận.

“Thần phi xem ra rất nhanh đã thích nghi với cuộc sống trong lân cung rồi.” Tiếng nói đã quen thuộc gần hai mươi năm đột ngột vang lên sau lưng khiến ta giật mình. Quay lại nhìn Nhượng Mai vừa đến, một thân cẩm phục rực rỡ dưới ánh nắng. Tiếng nói của nàng lộ rõ sự mỉa mai, nhưng sự sột sỏ trên khuôn mặt đã bán đứng nàng. Ta cười nhẹ một tiếng, xem ra nàng đối với ta vẫn còn quan tâm. Vậy mà lại luôn trung bộ mặt khinh ghét như vậy, làm ta bao lần suy nghĩ.

“Tỷ đã mất công tới tận đây, sao không vào trong làm một chén trà?”

Nhượng Mai cũng không để ý đến xưng hô của ta, chỉ thoáng suy nghĩ rồi gạt đầu:”Được.”

Hai người chúng ta một trước một sau tiến vào chính điện cung Ngọc Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: y là ngoại truyện về Hà Dương Điệp.Huệ tần

Ta sinh ra đã không được mọi người coi trọng, bất quá chỉ mang danh tam tiểu thư của Hà phủ có Hà đại tướng quân hiền hách một nước. Ngoài họ Hà cao quý ra, chẳng mấy ai biết đến cái tên Dương Điệp của ta, ta có cuộc sống khó khăn chẳng khác gì nô tài trong phủ.

Cũng chỉ vì mẫu thân không phải chính thiếp, lại không được phụ thân sủng ái, bản thân không đẹp bằng đại tỷ do chính thất sinh ra, tư chất tầm thường. Ta đương nhiên trở thành cái bóng trong Hà phủ rộng lớn này.

Ngày ngày can tâm sống bình lặng trong phủ. Ta nghe theo lời dặn của mẫu thân, yên ổn gả cho nam nhân nào đó, bình yên sống hết đời.

Cho tới khi ta gặp chàng. Ngày đại thắng Ngao quốc năm ấy, phụ thân ta là nguyên soái có công lớn. Hà phủ được ban thưởng hậu hĩnh, đích thân thái tử gia đến chúc mừng.

Hà phủ ngày đó được chuẩn bị đầy đủ, khoa trương vô cùng. Ai cũng cảm thán, thiên hạ này Hà gia đã chiếm hết sủng ái của hoàng thượng, uy nghiêm không đo

hết.

Nhưng mà, những chuyện này căn bản không liên quan tới ta. Chỉ là ngày ấy bận rộn hơn rất nhiều. Ta còn nhớ rõ hôm ấy...

Tiểu Ngọc cùng ta mang trà tới đại sảnh tiếp khách, xung quanh đông đúc náo nhiệt vô cùng. Ta lại cảm thấy chẳng hề vui vẻ, nhìn những khuôn mặt giả dối nịnh nọt của đám quan viên đến chúc mừng, chỉ có một cảm giác chán ghét vô cùng.

Khi tiếng gia nhân hô lớn :” Thái tử giá đáo.” Cùng với sự im lặng lạ thường trong sảnh, ta mới ngẩng mặt lên nhìn người đang tiến vào. Người đó có một khuôn mặt cương nghị góc cạnh rõ ràng, phong thái vương giả toát lên qua từng bước chân trầm ổn, nụ cười nhàn nhạt trên môi. Nụ cười của chàng không hề nịnh nọt, nó thậm chí còn mang nét mỉa mai.

Chàng tạo cho người ta cảm giác không thể nhầm lẫn chàng với bất kì ai. Vĩ đại, hoàn mỹ như vậy, như là một vị thần!

Ngay từ lúc đó, khi ta cảm nhận được tình cảm của mình đã trao cho chàng mất rồi. Không thể vãn hồi.

Ta ngây người nhìn chàng, lỡ tay rót tràn chén trà, bóng rất tay mà không hay.

Đến khi khuôn mặt ấy gần sát ta, một giọng nói trầm thấp băng lạnh đầy từ tính làm ta sực tỉnh.” Rót trà tràn ra ngoài là không có ý tôn trọng ta?”

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm ấy khi đối diện ta như có một sức mạnh nào đó, cuốn sâu ta vào, không tài nào thoát ra.

Nhưng ta vẫn biết, bản thân với chàng là chuyện không thể. Thái tử cao cao tại thượng cùng với một thứ nữ, thậm chí chàng còn không hề biết tới sự tồn tại của ta.

Bi ai biết bao! Từ lúc đó, ta càng trở nên ít nói hơn. Dường như hình bóng người thiếu niên đó đã khắc sâu vào huyết mạch, cả đời khó quên.

Đó cũng là những lúc duy nhất trong đời ta nảy sinh ý nghĩ hận số kiếp chính mình.

Ta chỉ là một kẻ hèn mọn trong mắt chàng. Nếu ta được như Hà Khiết Nhi, còn có tư cách đứng cạnh chàng, nói yêu chàng. Còn ta, kiếp này có được gặp lại còn là duyên số. Ta hận Hà Khiết Nhi mong đợi tham gia tuyển tú, hận nàng vui sướng nhận chỉ ban tước vị. Đứng trước cổng nhìn theo chiếc kiệu hoa lệ đưa nàng vào cung khất dần cùng tiếng cười nói, mắt ta mờ đi trong những giọt nước mắt. Đau vô cùng, ta có cảm giác cơ thể từng mảnh từng mảnh đang tan ra, chậm rãi nhưng thật khó chịu. Ăn mòn bản thân ta.

Ta dần mất đi khái niệm thời gian, ngày ngày như một con rối, mặc mọi người chi phối. Nhưng ta cũng không trải qua những ngày đó quá lâu. Ngày người thiếu niên mặc sam bào đứng trước mặt, nụ cười có phần giảo hoạt cùng cuộc trao đổi với hắn đưa ta vào chốn thâm cung.

Mặc dù biết bản thân chỉ là một con cờ của hắn, nhưng để được gần Thiên Vũ, ta có thể đánh đổi tất cả. Thậm chí trở thành chân tay của kẻ đối đầu với Thiên Vũ. Chết đi thì sao chứ? Không phải ta vẫn được chết ở nơi có chàng đó sao?

Ta vào cung, trở thành nội gián thăm dò tin tức cho nam nhân kia. Từ từ trở thành Huệ tần không ai phát giác.

Nhưng mỗi khi tiếp xúc với hắn, ta chỉ nhìn thấy đôi mắt sâu không đáy, cùng khí phách hiên ngang, hắn luôn che mặt.

Ta cùng hắn ít khi gặp mặt. Nhưng lại có cảm giác hắn là người duy nhất biết ta tồn tại, quan tâm tới ta.

Khi nhận được nhiệm vụ đứng ra nhận tội. Ta chỉ cười nhạt, quay người bước đi.

Đối mặt với cái chết đau đớn ta không sợ. Cũng không rõ là vì Thiên Vũ, hay vì nam nhân đưa ta tới đây.

Nhưng khi nhìn vào mắt Lã Tâm Như, nhìn bóng dáng quật cường của nàng. Ta không muốn nàng chết.

Có lẽ người đó nói đúng, Lã Tâm Như hợp với chàng hơn ta.

Chịu đựng từng trận đau đón truyền đến, cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo. Ta không kêu khóc.

Bóng dáng sam y quen thuộc ở trên nóc điện Liên Bảo lọt vào tầm mắt. Khóe môi ta nhếch lên cười khổ.

Ta hình như đã yêu hấn mất rồi, hơn cả tình cảm nhất kiên chung tình dành cho Thiên Vũ ngày ấy...

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người quan trọng nhất.

Ta bị bàn tay hấn nắm chặt đến phát đau, cả bàn tay trắng bệch. Dù vậy, khi nhìn vào đôi mắt vẫn đỏ gợn dử của Luru Hạ Kỳ, ta không hề nhận ra sự đau đớn trên tay nữa, ngay người nhìn hấn.

Chưa bao giờ ta ngờ tới hấn có thể giận dữ đến mức này, bình thường Luru Hạ Kỳ trong mắt ta chỉ là một tên yêu nghiệt luôn thích giở trò chêu chọc người, chứng kiến khuôn mặt dử tợn của hấn. Quả thực đây là lần đầu tiên.

Cất tiếng định giải thích, lại phát hiện chẳng biết mình cần giải thích cái gì, nhìn vào đôi mắt như đại đi của hấn, lòng ta dâng lên một hồi thương xót.

Một lát sau, hấn mới buông tay ta ra, xoay người bước đi chỉ bỏ lại một câu: “Người có thể lấy loại hoa nào tùy thích, trừ loài hoa đó ra.”

Nhìn bóng lưng của Luru Hạ Kỳ trong biển hoa cô độc, ta chợt nhớ tới Thiên Vũ nằm trong vườn đào ngày ấy. Cảm giác đau thương của họ, làm cho ta thấy vừa khó hiểu vừa đau lòng.

Nhìn lại màu hoa yêu thích một lát, bàn tay ta nắm chặt, xoay người đuổi theo bước chân Luru Hạ Kỳ.

Hấn ngồi dưới chân một núi đá, đôi mắt khép lại, cả cơ thể ngập tràn ánh nắng. Khi ta ngồi xuống bên cạnh, mí mắt hấn khẽ động đậy, nhưng không có ý mở ra.

Ta cũng chẳng biết nên nói gì, chỉ đưa tay nghịch mấy bông hoa gần đấy, khẽ thờ dài.

Cứ ngây ngốc hồi lâu, trời cũng về chiều, mặt trời đỏ rực phía cuối cánh đồng chiếu lên cả hai người.

Bất chợt, Luru Hạ Kỳ mở mắt ra, lời nói nhỏ như phát ra từ cổ họng nhưng ngập tràn tình cảm: “Loại hoa đó, là thứ liên hệ còn lại duy nhất của người quan trọng nhất trong cuộc đời ta.”

Ta nhìn sang khuôn mặt trông nghiêng của hấn dưới ánh sáng đỏ cuối ngày đang trở nên dần nhu hòa, chợt hiểu ra. Xem ra, đó là một nữ nhân hấn yêu thương. Giống như người kia, họ trong lòng đều cất giấu một ai đó, nhớ thương nữ tử đó.

Ta không đáp lại, chỉ tiếp tục nhìn về phía mặt trời, trong lòng chợt buồn miên man.

Khi trở về lãnh cung trời cũng đã xẩm tối. Dùng thiện một cách qua loa, ta nhàm chán đi dạo quanh điện.

Đi một vòng quanh lãnh cung, đang lúc chuẩn bị quay lại thì ta vô tình nhìn thấy một điện lạ ở góc cuối của lãnh cung.

Vì ở nơi khá kín đáo nên bình thường không ai để ý, nếu tâm trạng không buồn phiền như hôm nay, chắc ta cũng không tới tận đây.

Tám bảng đề tên điện đã mục nát, xung quanh là cây cối rậm rạp, chắc chắn cũng đã bỏ hoang lâu rồi.

Ta xoay người định bỏ đi, nhưng không hiểu sao lại nảy sinh tò mò với nơi này, muốn vào trong xem thử. Thật ra từ nhỏ ta đã rất hiếu động, tập võ cùng cha cũng không ít lần gây họa.

Suy nghĩ miên man, chân ta đã đứng trước cửa điện, có chút e ngại, ta đẩy nhẹ cánh cửa.

Bên trong điện khiến ta ngạc nhiên vô cùng.

Khác hẳn với các điện khác của lãnh cung, điện này được bày trí hoàn toàn bằng các vật tinh xảo hoa lệ, khắp phòng là ánh sáng của dạ minh châu, trong đêm tối vẫn nhìn rõ mọi vật.

Ta bước vào trong, cẩn thận khép cửa lại, nhìn lại chính điện một lượt, nữ nhân ở lại nơi này hẳn là vô cùng được sủng ái không nghi ngờ. Nhưng tại sao lại là trong lãnh cung, chính ta cũng không hiểu.

Thư phòng bày rất nhiều loại sách, nhiều bức họa đề thơ của thi sĩ nổi tiếng một thời, mỗi vật ở đây đều có giá trị không tưởng. Điều đó càng làm ta thêm nghi hoặc về thân phận của người từng sống ở đây. Quả thực không hề tầm thường chút nào.

Chính giữa thư phòng có treo một bức họa, nữ tử trong tranh có vẻ đẹp tuyệt mỹ khiến người ta phải ngạt thở. Dung mạo như trăm rằm, khuôn mặt hoàn mỹ, từng ngũ quan tinh xảo đẹp đẽ không lời nào có thể lột tả. Thân hình uyển chuyển, mềm mại như nước. Một đôi mắt nâu khi nhìn thêm vẻ mơ hồ u buồn khiến người ta ấn tượng không thể quên.

Đây chẳng phải chính là nữ tử đánh đàn ta gặp trong rừng trúc hay sao?

Ta ngây người trước bức họa, nhưng nàng ta bất quá chỉ tầm tuổi như ta, điện này lại cũ kỹ, người ở nơi này phải từ rất lâu. Tại sao lại có bức họa của nàng ta ở đây?

Dưới ánh sáng nhàn nhạt của dạ minh châu, khuôn mặt đượm buồn của nữ nhân trong bức họa thật đến nỗi khiến ta cũng cảm thấy thương tâm.

Ta không kìm được tiến đến gần hơn, đưa tay chạm vào bức họa, ngón tay vẽ theo từng câu thơ đề ở góc bằng nét chữ cứng cáp mạnh mẽ. Đây không nghi ngờ gì là chữ của một nam nhân.

Ngón tay ta di chuyển đến dòng chữ cuối cùng thì đông cứng, trong đầu nghe “oanh!” một tiếng!

“Hạ Phong Thành.” Cũ nhiên lại là bút kí của tiên đế!

Chẳng lẽ đây là một sủng phi của người?

Ta chợt nảy ra một suy nghĩ hoang đường, nếu nàng ta là một vị công chúa nào đó? Nhưng các công chúa không phải con của Thái hậu đều đã có tuổi, xuất giá cầu hòa, điều này cũng vô lý.

Xem ra, trong cung còn rất nhiều chuyện ta chưa biết đến. Tò mò quá mức cũng không hay, ta tự nhủ với chính mình, quay trở về điện của mình.

Khi sắc trời dần tỏ, ta thay y phục, lại cải trang thành một thái giám, chuẩn bị ra ngoài.

Cứ ở mãi trong cung quả thực làm ta vô cùng nhàm chán, cũng nên ra ngoài đổi gió một chút.

Ta trót lọt trà trộn vào đám người của nội thị giám, đi lòng vòng qua điện Khai Liễn nữa thôi, là có thể ra ngoài. Ta đang vô cùng đắc ý thì nghe ở đằng trước có tiếng quát tháo của Lệ tần.

Tất cả đám thái giám khi tới gần đều đứng lại hành lễ với nàng. Nhưng có vẻ vì quá tức giận, nàng ta cũng không mấy để ý. Hai mắt nàng ta trừng lớn, hai má đỏ bừng như cà chua, lại như sắp bốc hỏa tới nơi.

Tuy chỉ đi thoáng qua nhưng ta vẫn kịp nhìn thấy khuôn mặt cung tỳ đang bị mắng. Nữ tử đó thế mà lại có khuôn mặt giống hệt với nữ nhân trong rừng trúc, cùng với bức họa hôm qua ta nhìn thấy.

Hoặc có thể nói, chính là nàng ta. Sự xuất hiện trong cung của nàng ta là có ý gì?

Ta gia tăng cước bộ tiến về phía công hoàng cung ở phía Tây. Sau khi kiểm tra lệnh bài, ta được cho ra ngoài.

Cảnh người người tấp nập nơi kinh thành làm tâm trạng ta trở nên vui vẻ. Vào một tiệm may, thay một bộ y phục bình thường như các nữ tử khác ở kinh thành, ta nhanh chóng hòa mình vào dòng người trên phố.

Tiếng người rao bán kẹo hồ lô thu hút sự chú ý của ta, nhìn những xiên kẹo đỏ đỏ làm ta nhớ mùi vị giòn ngọt kia, không nhịn được mua hai xiên.

Thiếu niên bán kẹo nhìn ta vui vẻ nói: “Hai đồng một xiên, cô nương, kẹo hồ lô ngoại tử mẫu ta làm là ngon nhất đấy.”

Ta vội tiền ra đưa cho thiếu niên đó, nhận lấy hai xiên kẹo, cười thật tươi. Nếm thử mùi vị, ngọt lan đến tận trong tim...

Giữa đường nổi lên một đám người tụm lại, reo hò ầm ĩ. Vì tò mò, ta liền tiến tới xem. Ở giữa vòng vây là hai người cực kỳ to béo đang dung phương thức kì quái cố đẩy người kia xuống đất.

Kì lạ hơn là cả hai chỉ quần đùi vải như khố ở hạ bộ, bụng trần béo núc nịch, hai tay nắm vào phần khố của đối phương nhìn thật là buồn cười.

Ta bị không khí sôi nổi xung quanh ảnh hưởng, thế mà lại cảm thấy háo hức, hưng phấn lạ thường.

Trận đấu càng ngày càng gay cấn, ta mãi mê đứng xem, thỉnh thoảng cũng reo hò cổ vũ theo tiếng những người xung quanh. Miệng há hốc, xiên kẹo giờ giữa không trung.

Đang lúc ta tập trung thì một thiếu niên chạy qua chỗ ta đang đứng, đưa tay giật mạnh phía tay ta một cái. Đến khi ta nhận ra, đã cướp túi tiền của ta

chạy một đoạn xa.

Vội vàng đuổi theo, trong lòng thầm mắng mình ngu ngốc, sao lại có thể bắt cản như vậy chứ.

Thiếu niên này xem ra cũng có chút ít võ công, ta cũng phải tốn một chút sức lực mới tóm được.

Tới khi nắm được vạt áo của hắn, còn quay lại cắn ta một cái. Ta dùng vài chiêu thức đơn giản khóa huyết đạo của hắn lại, lôi tới một góc khuất.

Điều làm ta ngạc nhiên chính là, dù đã nằm gọn trong tay ta, thiếu niên này vẫn không mấy sợ hãi, khuôn mặt quật cường nhìn thẳng vào mắt ta.

Nhìn khí thế toát ra từ người hắn, ta lại thấy khó hiểu, người như vậy mà lại đi cướp giật hay sao? Thật là lãng phí. Chợt nảy ra một ý định, ta nhanh chóng hứng thú với thiếu niên này, liền ngồi xổm xuống đối diện với cậu ta. Đưa tay gạt mồ hôi xoa trước trán hắn, ta hỏi: “Ngươi tên là gì?”

Thiếu niên kia cứng đầu quay đi, môi mím chặt không nói.

Ta lại lấy quạt, dùng bộ dạng chêu chọc con gái nhà lành nâng cằm hắn lên, cười bảo: “Ta đây là có ý tốt nha. Ngươi khí chất cũng không tệ, cả đời liệu muốn sống như thế này?”

Lần này đã thành công lôi kéo sự chú ý của hắn, khuôn mặt non nớt nhưng đã có nét cương nghị ngẩng lên nhìn ta, có vẻ khó hiểu.

Ta liền giải huyết cho hắn, không quên lấy lại túi tiền của mình, xoay người bước đi chỉ nói lại một câu: “Nếu sống có ý nghĩa hơn một chút, canh năm đến cửa nam kinh thành.”

Rồi xoay người làm bộ huyền bí nhanh chóng rời đi.

Ta vẫn cảm thấy thiếu niên này rất có triển vọng, giới thiệu với cha ta, không chừng lại có ích.

Còn lý do phải hẹn tới canh năm, vì ta còn chơi chưa đủ! Vòng vèo khắp các chợ đông náo tiếng nhất kinh thành, nhìn sắc trời cũng ngả về chiều, ta lên đường đến thái miếu.

Lần cuối gặp mẫu thân cũng khá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Vạn sự cần trọng. Bình an trở về.

Đứng trước cổng thái miếu, nhìn bóng lưng quen thuộc trang nghiêm quỳ trong miếu, làn khói bằng bạc bay quanh như màu tóc đã điểm bạc của bà làm ta đột nhiên cảm thấy chua xót vô cùng, bước chân dừng lại không thể nhúc nhích, sống mũi dần có cảm giác cay cay tới khó chịu.

Thì ra đã lâu như vậy rồi! Ngày tháng ta quán quýt ngồi bên bà hồi nhỏ, háo hức đợi bà may cho áo mới, lại ngưỡng mộ nhìn mái tóc đen óng của bà. Còn mới nguyên trong lòng như thế, thì ra đã từ rất lâu.

Khó nhọc hít vào một cái, tiếng gọi nhỏ nặng nề bật ra: “Nương!”

Khi bà chậm rãi quay đầu lại đầy ngạc nhiên, ta nhìn thấy vệt đỏ hoe nhanh chóng hiện lên trong mắt bà. Tầm mắt chính mình cũng trở nên mờ hồ, ta không thể đợi thêm mà lao vào vòng tay bà, ôm thật chặt, mùi lan thoang thoang làm ta cảm thấy bình yên lạ kì. Dường như ta vẫn là một Lã Tâm Như nhỏ tuổi bước bình theo cha tập võ trở về làm nũng với mẫu thân...

Mẫu thân cũng chưa kịp thốt lên lời nào, chỉ vòng tay ôm ta, bàn tay bà vỗ nhẹ lên tóc ta, tựa như cung chiều nữ nhi những nhẽo không nghe lời.

Ta thả bộ cùng bà trong trạch viện của thái miếu, vẫn ôm riết cánh tay nương, khiến bà bật cười trách yêu: “Cái nha đầu này cũng đã trở thành nương nương rồi, còn làm nũng không sợ người khác chê cười?”

Ở bên cạnh bà mãi là cảm giác vui vẻ lạ thường, ta càng ôm chặt lấy bà, nhẹ nhàng đáp lời: “Chỉ là vô cùng nhớ người, nương lại không nhớ nữ nhi hay sao?”

Bà im lặng một lát, cùng ta ngồi xuống ghế đá dưới gốc si lớn, ta khẽ nhắm mắt lại, gối đầu lên đùi bà, thả lỏng cơ thể.

Bất chợt, mẫu thân hỏi ta, giọng nói tràn ngập lo lắng: “Tâm Như, ngươi không phải là chịu nhiều uất ức trong cung đấy chứ? Nói cho nương nghe...”
Bà vô cùng chăm chú nhìn ta.

Ta đương nhiên cười tươi trả lời bà : “ Nương sao lại nghĩ như vậy? Dù sao nữ nhi cũng là Thần phi, lại có đại tỷ làm Hiền phi, sao có thể chịu uất ức được? Không phải là hiện giờ vẫn đang lành lặn ở đây hay sao?” Không hiểu sao trong mắt ta đã đọng đầy nước, cố gắng nhắm hờ mắt, không để mi mắt ép những giọt nước mắt này chảy ra..

Ta từng tưởng rằng chính mình có thể tự bước tiếp trên con đường ta đã chọn, không cần một ai khác. Nhưng chợt nhận ra, dù có cố gắng bao nhiêu, ta vẫn tham luyến cảm giác này, ở bên một người thật sự quan tâm tới ta, những nỗi buồn trong tên đột nhiên dâng lên, nghẹn ứ trong lòng.

Tạm biệt mẫu thân, trời đã tối, ta trở về phía cổng nam kinh thành.

Gần tới nơi, liền nhìn thấy một bóng đen đi qua lại không ngừng, khuôn mặt có vẻ căng thẳng suy xét. Ta bật cười tiến đến gần, lên tiếng : “ Quân tử nhất ngôn. Là trang hảo hán điều quan trọng là quyết đoán.”

Nghe thấy tiếng nói của ta, thiếu niên giật mình quay lại. Khuôn mặt kiên nghị nhờ ánh sáng đèn lồng cùng ánh trăng dát lên một tầng hào khí, mang theo vẻ凛冽 khó tả.

Chỉ thấy hán nhanh chóng quỳ xuống trước mặt ta, cung kính nói bằng giọng điệu vô cùng nghiêm túc: “ Xin cô nương nhận ta làm đệ tử.”

Ta hơi ngạc nhiên nhìn hán, ta không có ý nhận hán là đệ tử, dường như hán đã nghĩ ta sẽ thu phục hán thì phải. Nhưng mà dường như cũng vẫn là muốn thu phục hán, nhưng không phải là đồ đệ cho ta.

Có chút quần bách nhìn thiếu niên vẫn đang quỳ kia, ta giữ giọng nói bình tĩnh nói với hán: “ Ta sẽ không nhận ngươi làm đệ tử. Với tài năng của ngươi, tin tưởng chỉ cần tập luyện, tin chắc sẽ còn vượt qua cả ta, xem ra không đủ sức thu nhận

ngươi.”

Hán ngẩng mặt lên nhìn vào mắt ta với vẻ ngạc nhiên vô cùng, ta đi về hướng Lã phủ, bước đi.

Nghe thấy bước chân phía sau, ta chậm rãi đi , trong lòng suy xét một hồi.

Thật ra, ta cũng chưa rõ lai lịch của thiếu niên này. Điều nghi ngại trong lòng ta chính là sợ hán chính là dàn dựng một vở kịch tiếp cận ta, bí mật về nhóm sát thủ của Thiên Vũ, không thể dễ dàng để người khác biết. Đó là lí do ta không đưa hán tới Huyền Thiên sơn trang mà là Lã phủ, phải thử thách một thời gian đã.

Cổng Lã phủ vẫn cũ kĩ quen thuộc, ta bảo hán đứng đợi ở cổng, rồi nhờ Bạch thúc đưa vào gặp phụ thân.

Bạch thúc vốn là người làm lâu năm ở Lã gia, ông chính là trung tín của phụ thân. Vì thế khi nhìn thấy ta đột nhiên trở về, cũng chỉ ngạc nhiên đôi chút nhưng cũng không thắc mắc gì.

Phụ thân ta đang ở trong thư phòng. Nhìn ánh đèn sáng trong thư phòng đều đặn, bóng ông in lên cửa sổ khiến ta thấy ấm áp vô cùng. Khẽ đẩy cửa bước vào, dường như đang quá chú ý xử lí công việc, ông cũng không nhận ra.

Vòng ra phía bên cạnh chiếc bàn gỗ quý của ông, ta đứng cạnh mài mực, cũng không nói gì.

Phụ thân vẫn chăm chú viết, sau khi viết xong những nét cuối , mới ngẩng đầu nhìn lên, hỏi ta: “ Sao lại quay về ?”

Ta quay ra phía sau bóp vai cho ông, thăm thì: “ Nữ nhi về thăm phụ thân.”

Ta nhìn thấy khóe miệng nhăn nhoe của ông khẽ nhếch lên, liền vui vẻ nói thẳng: “ Hôm nay đi dạo ở chợ, liền tình cờ gặp một thiếu niên rất có triển vọng. Phụ thân, con là muốn thử dùng hán.”

Thấy được sợ nghi ngờ trong ánh mắt ông, ta liền khuyên nhủ: “ Phụ thân, hãy thử cho hán làm hộ vệ của Lã phủ. “

Ông đành chịu ta, gật đầu, phân phó với Lão Bạch đi cho cậu ta vào.

Xong xuôi, ta cũng từ biệt ông, trở về hoàng cung.

Cũng không thể vắng mặt quá lâu, nếu để Thiên Vũ phát hiện thì cũng không hay

chút nào. Ngồi không cả buổi, ta lại cảm thấy nhàn rỗi quá mức, lại càng tò mò hơn về điện cũ kĩ ở góc lãnh cung kia. Khuôn mặt nữ tử đó đã để lại trong ta ấn tượng quá sâu đậm, không thể nào xóa mờ.

Chân đã rời đi đến cửa, ta thực sự rất muốn quay lại đó.

Đúng lúc này, giọng một nữ nhân khiến ta giật mình, dừng bước quay lại: “ Ngươi lại định đi đâu?”

Giọng điệu tỏ rõ thái độ khó chịu, nữ tử ta không thể ngờ tới, thân hình uyển chuyển, sát khí đằng đằng nhìn ta.

Ta liền tươi cười cùng Vương Chi Ảnh mới tới làm hòa: “Thực phi nương sao đột nhiên lại tới nơi chật chội này của ta?”

Vương Chi Ảnh cũng chẳng buồn đáp lời, tự nhiên đẩy cửa bước vào, tự mình rót một chén trà, từ từ uống cạn. Ta cũng hiếu kì cùng nàng quay trở vào, ngồi đối diện chăm chú nhìn nàng.

Sau khi đã “thường trà” một cách vô cùng quái dị, Vương Chi Ảnh hắng giọng một cái, nhìn ta còn đang ngạc nhiên mà nói: “Chủ tử giao ta tới giao nhiệm vụ mới cho ngươi. Ai ngờ...”

Nói đến đây, nàng có vẻ vô cùng bất đắc dĩ nhìn ta, khuôn mặt băng lãnh nghiêm túc ngày thường nhăn tít lại, như một đứa trẻ. Ta không nhìn được khe mỉm cười.

Xem ra, dù có lãnh đạm, nghiêm túc đến đâu, trong mỗi người đều giữ lại một chút tính khí trẻ con. Để rồi vô tình biểu lộ ra mà không hay biết. Nghĩ tới vấn đề này, người đáng băn khoăn đương nhiên với ta là Thiên Vũ. Một vị vua mang nhiều gánh nặng cùng tranh đấu trong cung từ nhỏ, có lúc nào tâm tình của hắn dễ dàng bộc lộ hay không?

Vương Chi Ảnh nhận ra sự lo lắng của ta, thanh kiếm trên tay “rầm” một cái đập xuống bàn khiến những chén trà rung lên, nói với ta: “Sáng sớm tới điện Ngọc Lãm lại thấy ngươi lên lút xuất cung, báo hại ta mất cả ngày trời đi theo, ngươi đương nhiên lại đi chơi!”

Lúc này, ta mới chú ý đến trang phục của nàng, không phải y phục của phi tử. Thì ra nàng đã bám theo ta từ sáng. Nhớ lại những trò trẻ con tham gia ở chợ đều bị nàng ta nhìn được, ta liền quần bách!

Những lần như thế, có lẽ chỉ có đánh lạc hướng chuyển đề tài là tốt nhất. Ta mở lời với nàng: “Vậy rốt cuộc là có nhiệm vụ gì vậy?”

Dường như nhớ ra việc chính, nàng trở nên nghiêm túc, đánh giá ta trên dưới vài lượt mới trả lời: “Chỉ là theo một đoàn sứ giả tới Lương quốc tham gia thọ yến của Khả hãn Lương quốc. Ngươi sẽ cải trang thành hộ vệ của vương gia. Đảm bảo không có gì sai sót.”

Lương quốc! Hai từ đó vang lên trong đầu. Đó là nơi của Triệu Yến Thư. Ta thực sự mong lần này đi có thể gặp được nàng.

Tiền Vương Chi Ảnh trở về, ta liền vào trạng thái hào hứng vô cùng. Đây chính là những gì ta mong đợi, phiêu du chân trời góc bể không biết chán. Quả thực bị gò bó trong hoàng cung cũng làm ta cảm thấy chán ghét vô cùng.

Hương Trầm đêm hôm đó cũng đột nhiên trở về, nàng sẽ cùng ta tới Lương quốc.

Trần trọc trên giường, ta không hiểu sao lại không thể chợp mắt, trong lòng hồi hộp lạ kì. Dường như có thứ gì đang đợi ta đối mặt phía trước, mù mịt nhưng cảm giác lại gần trong gang tấc...

Sáng hôm sau, ta cùng Hương Trầm đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, lại có thái giám mang mặt nạ da do Thiên Vũ sai đến, cải trang xong, cả hai cùng tới nơi xuất hành.

Lần đi sứ này, đích thân vương gia của Vân quốc đi sứ, hẳn là để thể hiện sự tôn trọng, hòa hữu đối với khả hãn Lương quốc.

Ta nhìn đoàn lễ vật dài dằng dặc, lại cảm thấy thật xa hoa tốn kém. Chỉ là thọ yến thôi, lễ vật cũng nhiều như vậy, công sức của bao nhiêu người vất vả.

Khả hãn Lương quốc tuy chỉ đứng đầu tộc man di, nhưng xét về binh lực cũng khá mạnh, đây cũng là mối cần đề phòng. Lần này Thiên Bình đi, hẳn là cũng để thăm dò đi.

Khi ta nhìn thấy Thiên Bình vận triều phục màu xanh đậm vững vàng đứng trước

hoàng thành, thậm chí phả nhẹ nhõm. Như vậy là huynh ấy đã hồi phục sau lần ở Trường quốc giao đấu cùng Lưu Hạ Kỳ ngày ấy.

Nhìn thấy ta bước tới, tuy không nói gì, nhưng ta nhận ra ánh mắt nhu hòa của huynh ấy đang nhìn ta, ta có thể an tâm rồi.

Hạ Thiên Vũ đích thân ra cổng thành tiễn Thiên Bình. Tuy không được ngẩng đầu lên, ta vẫn có thể cảm nhận được mùi long đàn hương quen thuộc từ hắn, giọng nói trầm thấp đầy uy lực, có thể khiến người ta sẵn sàng phục tùng hắn.

Đến giờ khởi hành, hoàng thượng cũng phải quay trở về. Khoảnh khắc hắn đi lướt qua ta, một tiếng nói rất nhỏ nhưng đầy từ tính lọt vào tai ta: “Vạn sự cẩn trọng. Bình an trở về.”

Ta chút nữa không nén được ngẩng đầu lên nhìn. Nhưng ngay sau đó, khóe môi liền cong lên, tựa như một dòng nước ấm vừa chảy xuôi vào lòng. Ta bỗng thấy không còn bồn chồn lo lắng nữa, chín chữ ấy của Thiên Vũ, như có ma lực xoa dịu ta. Dứt khoát xoay người bước đi, con đường phía trước cũng không có gì đáng lo ngại.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Đau lòng.

Vó ngựa giữa thảo nguyên xói tung từng cồn cát khô khốc, chỉ nghe thấy từng trận roi vun vút quất vào không trung, mạnh mẽ như những đứa con của thảo nguyên thực sự. Trong lòng tràn đầy khí thế.

Y phục tung bay trong gió, hương vị thơm ngát của cỏ ngập cơ thể, từng đợt gió, cát tấp vào mặt, rất nạt nhưng lại sáng khoái vô cùng.

Tựa như con tuấn mã đứt cương, tự do tung hoành ngang dọc, trong đầu ta không còn bất cứ ý niệm nào khác. Phiền muộn, vương bận, tất cả lúc này chỉ nhẹ tựa lông hồng, hòa vào không khí, lặng lẽ bay đi...

Ta cùng đám hộ vệ khẩn trương tiến về phía trước, vì đường khá dài nên mọi người đều muốn nhanh chóng di chuyển, không có bộ dạng “cưỡi ngựa xem hoa” như lần lễ xuất giá của Ngọc Liên. Bản thân lại không phải ngồi trong kiệu, được cưỡi ngựa liêu mạng, ta chợt tìm được nhiệt huyết có chút nồng cuồng xa xưa của mình.

Chúng ta chỉ nghỉ lại một chút để dùng bữa buổi trưa. Ngồi cạnh những nam nhân đều hòa sáng dùng bữa, tất cả những lễ tiết câu nệ như biến mất, vui vẻ biết bao. Tuy chỉ là ăn lương khô, nhưng lại không hề thấy khó ăn. Ta đang vui vẻ ăn cùng mọi người, một hộ vệ to lớn tên A Lượm ngồi cạnh chợt giơ bàn tay thô to lên vỗ mạnh vào vai ta, nói lớn: “A Kháng, người nói xem, nữ nhân Lương quốc nghe nói đều hung dữ, thô kệch như đàn ông. Chẳng bằng mạng vài mỹ nữ Vân quốc chúng ta tới thọ yến. Khả hãn Lương quốc mới lại không thích hơn những thứ này!”

Nói đến đây, tất cả cùng sáng khoái cười to. Ta vừa buồn cười, vừa lắc đầu. Nữ tử Lương quốc tuy không mềm mại như nữ nhân Vân quốc, nhưng sự mạnh mẽ, hào khí không thua kém đấng nam nhân của các nàng lại chính là điểm hấp dẫn chí mạng. Huống chi, Triệu Huyền Đình và Triệu Yến Thư tuy cũng là người Lương quốc, nhưng lại thanh tú vô cùng, không hề tạo cảm giác thô kệch một chút nào.

Đó cũng là một trong những dự định lần này của ta, thực sự muốn gặp lại nữ nhân tên Yến Thư đó. Nếu không phải còn nhiều khác biệt, ta thực muốn kết bằng hữu với những người như nàng.

Bữa trưa kết thúc, đoàn người lại khẩn trương lên đường.

Đêm đầu tiên dựng trại ngủ lại ngoài trời, ta thực sự có một mối nghi ngại không nhỏ. Sao ta có thể tắm ở sông cùng những hộ vệ kia chứ? Lại còn lúc ngủ thì sao đây?

Đang lúc vô cùng lúng túng, cung nữ hầu cận Thiên Bình do Hương Trầm giả dạng tiến về phía ta: “Kháng hộ vệ, vương gia phân phó người gác ở trại của vương gia đêm nay.”

Ta cúi đầu nhận lệnh, đợi cho Hương Trầm đi, a Lượm nhìn ta hăm mộ: “Người thật là có phúc. Được dính thân tới canh gác ở trại của vương gia.”

Ta nghe vậy chỉ gạt đầu, vẻ mặt vui sướng. A Lượm chợt bĩu môi, nhìn ta hỏi nhỏ: “Người không phải là đã đi cửa sau đấy chứ?”

Nhìn một nam tử cao lớn bĩu môi như trẻ con, ta không nhịn được bật cười thành tiếng. Trước cái trừng mắt của huynh ấy, ta đành lắc đầu trả lời: “Không có, sao huynh lại nghĩ vậy chứ?”

A Lượm quay người bỏ đi, chắc là đi tắm cùng mọi người. Ta bước về phía trại lớn của Thiên Bình, nửa đường chợt bị một lực đạo mạnh kéo lại, giọng nói gấp gáp của A Lượm vang lên bên tai: “Ta nói này A Kháng, tới gần vương gia mọi chuyện phải cân trọng, đừng gây chuyện rồi mất đầu như chơi!”. Nói rồi chạy đi mất dạng.

Ta quay lại nhìn bóng dáng chạy trốn của A Lượm, trong lòng liền nảy sinh hào cảm với huynh ấy. Đó là một nam tử cỡ nào đơn giản cùng chất phác!

Vén vại che lên, ta bước vào trong chiếc trại lớn nhất ở đây.

Trong cả không gian rộng lớn chỉ có nam nhân vận cẩm bào ngồi sau bàn chính giữa đang chăm chú viết gì đó. Ta rất ít nhìn thấy Thiên Bình mặc triều phục nghiêm túc, lúc này nhìn huynh ấy chú tâm đọc sách, thân vận triều phục quả thực thêm phần lãnh đạm cùng tôn quý. Ánh nến chiếu lên khuôn mặt những tầng cam đỏ, vô cùng quen thuộc, ta bước tới đứng bên cạnh huynh ấy.

Thiên Bình ngẩng lên nhìn ta, khẽ cười nhẹ, lên tiếng: “Lại đây.”

Ta cười hất ra, dường như tâm trạng cũng tốt lên rất nhiều, thoải mái đến cạnh Thiên huynh, nhìn vào nét chữ quen thuộc trên trang giấy tuyên thành trên bàn gỗ từ đàn. Dường như màu sắc cũng vẻ xa xỉ của vật dụng xung quanh cũng không làm mất đi khí chất thanh cao của huynh ấy. Cảm giác như huynh ấy không hề thuộc về thế giới của quyền lực như Thiên Vũ, nhưng cả hai đều luôn có vẻ gì đó cô đơn... man mác buồn...

Thất thần nhìn vào chữ “Hà” sinh động trên giấy, khi quay lại, Thiên huynh đang nhìn ta bằng ánh mắt khó hiểu. Khẽ nghiêng đầu, không hiểu sao ta lại hỏi: “Ồ chỗ huynh có dục dũm hay không?”

Sau đó lại hận không thể thu hồi lời nói, ta trở nên lúng túng, cúi đầu nhìn chằm chằm hoa văn của thảm Ba tư đỏ rực như hoa nở rộ dưới chân.

Tiếng cười mang vài phần chêu chọc của Thiên huynh vang lên bên tai, độ nóng của vành tai ngày càng tăng, ta khẽ dậm chân, cắn răng ngẩng đầu lên nói thêm:

“Huynh còn chêu chọc ta?”

Thiên huynh nhìn ta bằng ánh mắt dịu dàng ôn nhu như nước, ngữ khí chêu chọc càng nồng đậm: “Ta này giờ cũng chưa mở lời đùa cợt.” Lại giả bộ ho khan, chỉ về sau trưởng: “Đằng sau đó có.”

Ta nhanh chóng đi tới phía sau trưởng, vẫn nghe được tràng cười trầm thấp phía ngoài vọng vào, hận không thể thu nhỏ lại. Nhìn bồn tắm lớn bằng gỗ trước mặt, nước nóng cũng đã chuẩn bị đầy đủ, ta rất nhanh liền gạt chuyện xấu hổ vừa nảy ra sau đầu, thư thái tận hưởng từng làn nước nóng xung quanh, đối với một ngày bận rộn như hôm nay, được ngâm mình trong nước nóng như thế này quả thật không gì bằng.

Đang cao hứng khẽ ngâm nga thoải mái, chợt nghe thấy có tiếng bước chân tới gần. Tim giật “thót” một cái, ta bắt đầu cảm thấy lo sợ. Ngộ nhờ ai đó phát hiện ta, thì phải làm sao? Hai tai liền nhanh chóng tập chung lắng nghe.

“Soạt” sau tiếng vén màn đột ngột, tiếng bước chân nhẹ nhàng nện xuống nền đất, tiến dần về phía chiếc bàn Thiên Bình đang ngồi. Giọng nói phi thường dễ nghe vang lên:

“Sao huynh lại gọi ta tới đây?”

Ta có cảm giác bóng Thiên huynh in trên tấm bình phong như sững lại, hồi lâu

mới trả lời:

“Luu Hạ Ki đã nói gì với muội?” Giọng nói như đang cố đè nén điều gì đó... tựa như tức giận lại như thương tiếc...

Trong trường rơi vào trầm mặc, nữ nhân vừa tới cũng không nói gì.

Cả người ta tuy ngâm trong nước nóng nhưng vẫn thấy hơi lạnh xông vào người, liền muốn bước ra mặc quần áo.

Khi ta vừa đứng dậy khỏi bồn nước, nữ nhân kia liền hét lên: “Ai đó?” rồi như muốn tiến vào.

Ta lúng túng theo phản xạ vội vàng vớ lấy y phục nhanh chóng mặc vào, trong đầu quay mòng mòng, làm sao đây?

Đang nghĩ cách chuồn khỏi đây, thậm chí trong đầu ta đã muốn chém rách vài lều chui ra, tiếng Thiên huynh chợt vang lên cùng với một bóng đen chắn trước nữ nhân đó:

“Tương Hà, muội vẫn chưa trả lời huynh, hần đã nói những gì với muội? Lần này muội trở về, làm náo loạn như vậy là do hần chủ ý đúng không?”

Ta dừng lại mọi động tác, cả người như nhũn ra... Tương Hà! Tại sao lại là nàng ta? Chẳng phải nàng ta bị hại chết hay sao?

Bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai làm ta hoảng hốt, chỉ thấy hai người giằng co, tiếng nữ tử dịu dàng như nước trở nên hung dữ đáng sợ:

“Huynh nói muội làm loạn? Muội có sao? Tất cả cũng không phải do muội. Nếu không nhờ thái tử, muội ngàn vạn cũng không thể ngờ tới các người có thể gây ra chuyện đáng sợ như vậy. Hạ Thiên Bình! Huynh sao có thể trơ mắt ra nhìn hần như vậy tổn thương mẫu thân của muội? Huynh nói đi...”

Tiếng khóc ô ô vang lên, nặng nề đập vào lòng người.

“Muội yêu thương hần như vậy. Huynh giúp muội hỏi hần, hần đã hứa gì với muội, tại sao có thể dễ dàng quên đi như vậy?”

Thiên Bình cứng rần ôm lấy nàng ta, qua khe hở tấm màn, ta nhìn thấy mắt huynh ấy đỏ ngầu lên, như con thú hoang bị thương, có cảm phẫn, bị thương.

Lần đầu ta chứng kiến một Hạ Thiên Bình như thế.

Có lẽ ta đã hiểu nỗi u buồn luôn thường trực trong mắt huynh ấy, hoặc có thể chẳng hiểu gì, nhưng trong lòng dâng lên chua xót không ngừng lại được. Ta không biết người Tương Hà nhắc tới, cũng không quen biết nàng ta, nhưng cũng có vài phần thương cảm.

Nàng ta như tiểu hài tử tội nghiệp khóc lớn, đập mạnh lên vai Thiên Bình, rồi lại ôm chặt huynh ấy khóc thút thít đau lòng.

Ta bất động nhìn qua bình phong vạn hoa phú quý, mối quan hệ giữa họ ngày càng phức tạp. Chẳng phải Tương Hà là thái tử phi của Thiên Vũ đó sao?

Họ đã làm gì nàng ấy? Nhìn Thiên Bình cùng Tương Hà ngoài kia, rõ ràng là về đau khổ của đôi tình nhân, có yêu lại càng hận triền miên...

Không gian đêm tối yên tĩnh, ta vén rèm đi ra, tiếng khóc rất nhỏ vẫn truyền vào tai, nữ tử xinh đẹp tựa tiên nữ trong vườn trúc đó thì ra là Tương Hà.

Trong lòng ta có một dự cảm mơ hồ. Thực sự hi vọng Thiên Vũ cùng Thiên Bình không phải là cùng yêu thích nàng ấy. Ta sợ họ sẽ mâu thuẫn, hoặc là vì một lý do gì đó khác chính ta cũng không thể xác định.

Nữ nhân vĩnh viễn có cảm nhận mãnh liệt, ta không hiểu sao luôn cảm thấy người Tương Hà nhắc đến là Thiên Vũ.

Hình bóng anh tuấn trong vườn đào làm lòng ta có cảm giác khó chịu, chống tay lên thân cây, khó nhọc hít từng ngụm khí lạnh để tỉnh táo hơn, mắt ta đã đỏ lên...

Tiếng cười nói vui vẻ cùng hơi lửa ấm xa xa thu hút ta. Tới gần đám thị vệ đang gác đêm nói chuyện, ta lặng lẽ ngồi xuống cạnh A Lượm. Hắn đang vui vẻ nói chuyện, thấy ta liền ngay lập tức ngạc nhiên hỏi:

“Sao ngươi lại ở đây?”

Ta nặn ra một nụ cười tươi, cầm lấy miếng đùi gà nướng béo ngậy có chỗ cháy xém, đưa lên miệng ăn. A Lượm ngạc nhiên nhìn ta ăn hết thịt gà rừng dai nhách, lấy tay áo chùi miệng tùy tiện, cười lớn:

“Tiểu tử, ăn uống thô tục như vậy!”

Ta cũng ngẩng mặt lên cười, lại không nói gì tiếp tục ăn, lặp lại động tác y như vậy tới cái thứ ba, A Lượm liền giữ tay ta lại:

“Ngươi liền muốn nghẹn chết?”

Ta không rõ trong đầu đang nghĩ gì, ngay người trả lời:

“VẬY CŨNG TỐT.”

A Lượm liền không nói không rằng lôi ta đứng dậy, đến trước cọc gỗ vừa cấm để luyện tập, xoay vai ta đối diện, nói lớn:

“Nam tử hán đại trượng phu sinh ra để làm chuyện lớn, sao có thể nghẹn mà chết. Nếu muốn trút giận cũng phải làm vậy.”

Dứt lời liền liên tiếp đánh về phía cọc gỗ. Mắt ta đỏ hoe, đầy huyệt ấy ra, tự mình đâm thật mạnh lên cọc, không theo một chiêu thức nào, chỉ đơn giản là nện mạnh vào cọc gỗ vô chi vô giác, xóa đi nỗi buồn vô cớ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Động tâm.

Ta không rõ trong lòng đang có gì khúc mắc, chỉ đơn giản là nhìn thấy nữ tử Tương Hà đó liền không thoải mái, có chút bất an không giải thích được, liền dùng toàn bộ sức lực hướng cọc gỗ đánh tới.

Đấm liên tục vài canh giờ, cánh tay ta đau nhức tê dại, xem chừng ánh mắt mọi người cũng đang tập chung lại đây.

Ta vô cùng bối rối phát hiện, trong lòng thế nhưng lại để tâm đến Thiên Vũ. Phát hiện này khiến ta thập phần khó xử, lại dùng sức nện mạnh một cái vào cọc gỗ.

Đem lòng mê luyện Thiên Vũ, đối với ta chính là một cảm kị lớn, nhưng lại không thể phủ nhận. Ta từng nghĩ rằng, sẽ tránh xa nam nhân nguy hiểm như hắn, tìm một nam tử yêu thương mình, sống hạnh phúc đến già.

Đương nhiên cũng có một thời mơ mộng, nhưng ta luôn tự tin rằng sẽ không ngu ngốc theo đuổi tình cảm hão huyền. Mà bây giờ Thiên Vũ đối với ta, chính là điều hão huyền xa xôi.

Ta không muốn mình trở thành nữ nhân để hắn lợi dụng. Tin rằng nếu hắn biết đoạn tình cảm này của ta, bản thân sẽ trở thành một con rối.

Ta không muốn bị cuốn vào những điều phức tạp ấy, nhưng điều khiến suy nghĩ của mình là điều không thể, chỉ biết bất lực tung nắm đấm liên tiếp trút giận. Giận chính bản thân mình, rồi lại cảm thấy bị thương.

Thật muốn ôm mẫu thân mà khóc rống lên. Suy nghĩ của ta giờ thực chỉ như tiểu hài tử, bối rối cùng đau khổ. Nam nhân như Thiên Vũ, có thể là của riêng nữ nhân nào hay sao?

Lúc này, một bóng thon dài che khuất đỉnh đầu ta, ngẩng đầu nhìn lên, khuôn mặt tuấn nữ của Thiên Bình làm ta giật mình, một giọt nước mắt bất giác chảy xuống. Ta vội vàng đưa tay gạt đi, đến khi Thiên Bình quay đi, giờ tay nhìn giọt nước mắt chính mình lóng lánh trên tay, ta vẫn không tin được, mình vừa mới khóc.

“Đi theo huynh.” Giọng nói của Thiên Bình truyền đến, trầm ấm làm ta đau lòng.

Thiên huynh cùng ta trước sau bước vào trong rừng, ta không đi cạnh huynh ấy, lúc này chỉ muốn như thế này, có một người ở cùng đã là tốt vô cùng. Ngẩng mặt nhìn vầng trăng trên cao, vẫn tròn nguyên vẹn, dường như chẳng có gì ảnh hưởng đến ánh sáng vĩnh hằng đó.

Sự va chạm làm ta chú ý tới Thiên Bình đã đứng lại từ lâu. Ánh mắt huynh ấy đông đầy sự bất đắc dĩ cùng tương tư. Ta không hề nhìn lầm, là tương tư.

Thiên huynh nhìn vào mắt ta hồi lâu làm ta lúng túng dị thường, khẽ ho nhẹ một cái đẩy huynh ấy ra, ta lên tiếng hỏi:

“Huynh có chuyện gì sao?”

Thiên Bình chậm rãi ngồi xuống vạt cỏ gần đấy, nhìn ta gọi:

“Muội lại đây.”

Tiến đến nơi Thiên huynh ngồi, ta cũng nằm xuống, nhìn lên bầu trời. Chỗ này không có cây cao, có thể nhìn rõ ánh sáng như dát bạc trên trời, lại hoàn hảo không phải đối mặt với Thiên Bình. Ở góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen nhánh cùng chiếc cằm cương nghị quen thuộc. Mắt ta mờ đi...

“Huynh yêu nàng ấy sao?” Buột miệng nói ra những lời này làm ta còn ngạc nhiên. Ta đã phân vân trong lòng, nhưng đã nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ nói ra.

Nín thở chờ đợi, cổ họng ta khô khốc khó chịu, cũng không nói được một câu vui đùa mà gạt vấn đề này đi.

Ta thực muốn nghe câu trả lời.

Thiên huynh cũng chẳng tỏ ra bất ngờ, chỉ nhàn nhạt đáp:

“Không biết.”

Ta ngồi dậy, chợt nhìn thấy một bóng nữ tử vụt chạy ra từ phía xa xa, đó có phải là Trương Hà hay không? Thiên huynh cũng thất thần nhìn theo nơi bóng dáng ấy biến mất. Ta không rõ cảm giác lúc này của mình là gì. Lúc này, Thiên Bình lại lên tiếng:

“Muội động lòng với Thiên Vũ rồi sao?”

Ta ngây người, vẻ mặt nhanh chóng đông cứng. Lốp vỏ nguy trang dường như bị hung hăng xé rách, ta mới vừa nhận ra bản thân động tâm với Thiên Vũ nhưng không ngờ lại dễ dàng bị huynh ấy nói ra tâm tư như vậy. Cảm giác bị vạch trần này không hề dễ chịu chút nào, nó nhắc nhở ta một lần nữa phải đối mặt với sự thật đáng sợ này.

“Muội... không có.” Ta lắp bắp trả lời, không biết huynh ấy có tin hay không. Có

thể Thiên huynh sẽ chẳng tin lời ta, nhưng lúc này, đầu óc ta đang rối tung lên, chỉ cần một lời biện bạch cho chính mình. Từ nhỏ ta luôn cố gắng trở thành một nữ tử thật mạnh mẽ, bây giờ lại trở nên yếu đuối muốn trốn tránh chuyện này. Thật nực cười biết bao.

Thiên Bình quay sang nhìn ta, chợt nắm cằm ta nhẹ nhàng nâng lên, ép ta nhìn vào đôi mắt huynh ấy:

“Tâm Như, đừng tự dày vò bản thân. Suy nghĩ đơn giản một chút thôi, sao muội không thử đối mặt?”

Ta khẽ cười, nhưng không phải là nụ cười thư thái, chẳng vui vẻ cũng không mỉa mai quen thuộc mà là cười gượng, đến ta cũng không hiểu:

“Huynh nói muội nên làm sao đối mặt?”

Thiên huynh thở dài, buông tay nắm cằm ta ra, nhàn nhạt nói:

“Muội không muốn thử có được trái tim của Thiên Vũ hay sao?”

Ta không tin ngẩng lên nhìn Thiên huynh, trong đầu hỗn loạn một mảnh. Ta có hay không? Kì thực, từ lúc nhận thức bản thân có tình cảm với Thiên Vũ, ta chỉ có hoang mang cùng lo sợ. Ta biết bản thân thật nhất gan, nhưng ta thực sự sợ hãi. Nam nhân đó đứng ở trên vạn người, lòng dạ thâm sâu ta cũng không hiểu rõ hẳn, làm sao nói đến chuyện muốn làm cho hắn yêu mình?

Ta rất sợ mình sẽ phải sống cuộc sống tẻ nhạt như đám phi tần trong hậu cung, trở thành đóa hoa mờ nhạt trong vườn ngàn hoa của hắn. Không phải không trông mong, chỉ là vô vọng mà thôi.

Cất tiếng hỏi Thiên Bình, ta nhận thấy sự run rẩy trong âm điệu chính mình:

“Thiên Vũ... yêu Trương Hà hay sao?”

Thiên Bình ánh mắt rõ ràng chấn động dữ dội, tiếng trả lời thấp như bị ép ra từ cổ họng, khàn khàn đau đớn:

“Đã từng, cho đến khi nàng ra đi.”

Ta cúi mặt xuống, mắt dần đỏ lên, đã từng? Chỉ là hán vẫn nghĩ Trương Hà đã chết, nếu nàng quay trở lại, liệu đoạn tình cảm này có thể bỏ qua?

Nếu là nhiệm vụ mạo hiểm tới tính mạng, có thể ta sẽ liều chết xông lên, nhưng liên quan đến tình cảm, luôn như cũ dậm chân tại chỗ, lo được mất. Không phải ta không muốn làm hán động lòng, ngộ nhờ phản tác dụng, chẳng phải ta ngay cả nhìn mặt hán còn khó?

Cười khan một tiếng, ta từ khi nào trở nên nhát gan như vậy?

Thiên Bình cùng ta ngồi một lát, liền khuyên ta trở về không nhiễm lạnh. Ta cũng ngoan ngoãn làm theo. Bước ra khỏi khu rừng đó, ta quyết tâm rũ bỏ. Phát tiết cũng đã làm rồi, chỉ có thể thuận theo thiên ý mà thôi.

Bản thân lại rõ nhất, chỉ e ta không thể kìm lòng chính mình.

Hôm sau, đoàn người lại tiếp tục nhanh chóng di chuyển, liên tục vài ngày như vậy, cũng đã đến biên giới Lương quốc.

Lúc này bốn bề chỉ còn thấy cát trắng, thỉnh thoảng mới thấy một gốc cây lớn, không rõ là loại cây gì.

Nhìn đồng cỏ nhạt phía xa xa, ta hỏi A Lương:

“Huynh nhìn xem, chẳng phải đã sắp tới nơi khả hân Lương quốc ở sao?”

A Lương cũng nhìn về phía trước một cái, cười cười nói:

“Người chắc chưa đi xa bao giờ nên không biết. Đứng giữa sa mạc thế này,

nhìn thấy cỏ đầy nhưng còn ít nhất hai ngày đường. Hãy còn xa lắm.”

Ta nheo mắt nhìn theo màu xanh mờ hồ cuối chân trời, chợt cảm thán. Đúng là khi quá mong đợi sẽ ảo giác. Định quay lại trò chuyện với mọi người thì thấy A Trinh mặt mũi đen thui hót hải chạy đến, đoạn hô to:

“A Kháng, A Lương, mau một chút, có một đàn sói ở phía trước. Đã cắn chết hai hộ vệ rồi.”

Nghe thấy vậy, cả ta cùng A Lương đều khản trương nhìn nhau, mau chóng chạy tới nơi A Trinh nói.

Tiến lên một đoạn là cảnh tượng khiến mọi người kinh hãi. Một đàn sói lông xám đen hung hãn đang tiến tới tấn công hộ vệ một cách điên cuồng. Chúng có đôi mắt trắng dã ghê rợn cùng một thân lông uy vũ. Ta nhanh chóng giúp bọn họ chống lại đàn sói. Trong lòng thâm lo lắng, đã đi tới đây rồi, còn có chuyện gì nữa đây?

Một lát sau thì Thiên Bình cũng chạy tới. Tuy đội hộ vệ toàn là tinh anh, nhưng

chiến đấu lại đàn sói khỏe hung hãn, vẫn thấm mệt mới có thể duy trì. Thiên Bình sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, đích thân ra tay.

Đàn sói tuy đã dần đuối sức nhưng vẫn ngoan cố tiếp tục xông đến. Sức chống cự của chúng ta cũng đuối dần, nếu tiếp tục duy trì e không qua nổi.

Ta nhìn về phía Thiên Bình, phát hiện ra huynh ấy cũng đang suy nghĩ gì đó, đôi mắt đen sắc bén nhanh chóng quét qua chỗ ta, nheo lại.

Huynh ấy cũng đang suy xét tình thế trước mắt.

Tới khi ta bắt đầu cảm thấy xót ruột, một loạt tiếng động lạ lọt vào tai. Chỉ thấy từng đợt tiếng chuông bạc thanh thúy dễ nghe vang lên. Cùng với đó, bóng một người cưỡi ngựa lạ hoặc tiến tới chỗ chúng ta nhanh như gió. Con ngựa kia lại bắt chợt hí vang, hất người trên ngựa ngã giữa bầy sói.

Tất cả mọi người đều nín thở nhìn một màn này. Thiên huynh cùng ta nhanh chóng lao về phía đó cứu người nhưng đáng tiếc, đã bị sói cắn một mảng lớn thịt trên cánh tay.

Khi chúng ta cứu được người, một loạt tiếng vỗ ngựa khác vang lên. Một đoàn quân mang cờ Lương quốc xông tới, nhanh chóng thu phục bầy sói, đoạn quỳ xuống:

“Vị đại nhân đã có ơn giúp chúng ta cứu công chúa. Xin cho biết danh tính, khả hân nhất định sẽ hậu thưởng.”

Ta hoảng hồn nhìn vị nữ tử đang nằm trong lòng Thiên Bình, chỉ thấy nàng ngẩng khuôn mặt trắng bệch lên nhìn ta, đôi mắt trong trẻo to tròn hơi cong lên tình nghịch.

Cư nhiên lại là nàng!

Chương 25: Tái ngộ.

Ta tuy rất muốn gặp Triệu Yến Thư nhưng thật không ngờ sẽ gặp nàng trong hoàn cảnh như vậy. Nhìn khuôn mặt không một tia huyết sắc của nàng, tất cả liền vội vàng tiến hành chữa trị.

Đêm xuống, sau khi kiểm tra tất cả những nơi cần canh gác, ta quay lại phía trại chính của Thiên Bình. Đứng cạnh Thiên huynh là một gã người Lương quốc to lớn. Ta nghe loáng thoáng vài lời họ nói, đại khái là về vết thương của Triệu Yến Thư cũng không có gì đáng ngại, vết thương đã được cầm máu, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, mai liền có thể khởi hành.

Thiên Bình đáp lại vài lời hỏi thăm, nhìn ta một cái rồi bước vào trong. Ta nhân lúc không ai để ý, cũng vén màn đi vào.

Thấy ta, Thiên huynh vẫn nghiêm túc chống cằm đắm chiêu, hồi lâu mới hỏi ta:

“Muội nói xem, màn chào hỏi này đến cùng là có ý gì?”

Ta cũng tò mò nhìn huynh ấy:

“Đàn sói đó không có gì đặc biệt chứ?”

Ấn đường Thiên Bình thêm sâu, đôi mắt cũng nheo lại, lúc này mới chịu nhìn thẳng vào ta, khẽ mỉm cười:

“Xem ra lần này thực sự phải cảm ơn vị Triệu Yến Thư này rồi.” Lại đứng dậy, làm động tác mời ta ngồi xuống, đưa chén trà lên miệng nhấp một ngụm, nụ cười như có như không: “Muội nói xem, nàng ta là có mục đích gì?”

Ta cũng chỉ nhấp một ngụm nhỏ, khẽ nhăn mặt. Vị quá đậm. Đứng dậy định rời đi:

“Muội nghĩ sẽ không liên quan tới chuyện chúng ta đâu.”

Đợi đến khi tay ta chạm vào mép tấm màn, Thiên huynh mới lên tiếng:

“Giúp ta tới cảm ơn công chúa.”

Khẽ gật đầu, ta bước ra ngoài.

Cẩn thận chọn một số loại dược liệu quý, ta bước tới trại Triệu Yến Thư đang nghỉ ngơi.

Khi được cho phép vào trong, Triệu Yến Thư đã được đỡ dậy, ta hành lễ với nàng. Đợi cho chỉ còn một tỷ nữ thân cận ở lại, Triệu Yến Thư nhanh chóng muốn xuống giường, lại bị nữ tỷ kia ngăn cản, hai người giằng co một hồi. Ta tò mò liếc mắt nhìn về mặt cứng rắn kiên quyết của nữ tỷ kia, tự cảm thấy thật kì lạ.

Sau khi bắt lực chịu thua với nàng, Triệu Yến Thư liền quay sang phía ta cầu cứu:

“Người coi ta có phải chỉ là vết thương ngoài da, đâu có tổn hại gì lớn đúng không? Nàng ta lại không chịu cho ta ra ngoài.”

Ta chút nữa không nhịn được cười bộ dạng trẻ con của nàng, nhưng vẫn cố mím môi lại. Có điều, tiếng cười trầm thấp phát ra từ nữ tỷ kia khiến ta giật mình.

“Quay lại nghỉ ngơi.” Cùng với giọng nói nghiêm khắc của nam nhân, Triệu Yến Thư đành ngoan ngoãn trèo lên giường, đắp chăn ủ khuất nhìn ta.

Xem ra đây là một nam nhân dịch dung thành tỷ nữ. Nghĩ đến đây, liền cảm thấy thật sự tức cười. Nhưng nàng đã để hấn ở lại chắc chắn là người có thể tin tưởng, ta cũng không kiêng dè nữa:

“Chuyện hôm nay thực sự cảm ơn công chúa. Nếu có việc gì cần tới chúng ta, chỉ cần có thể nhất định sẽ đền đáp.”

Nàng hướng ta cong môi trên đùa:

“Người nóng lòng không muốn nợ ta như vậy hay sao?”

Ta ngồi xuống ghế bên cạnh, cười híp mắt:

“Chỉ là có lòng mà thôi.”

Triệu Yến Thư có vẻ hứng thú đáp lại:

“Người đến đây chỉ để nói cảm kích ta?”

Ta cũng không muốn vòng vèo đùa cợt nữa, trực tiếp hỏi nàng:

“Tại sao lại giúp chúng ta?”

Dường như nàng vẫn còn đùa chưa đủ, học giọng điệu ta ban nãy đáp:

“Chỉ là có lòng mà thôi!”

Ta lắc đầu cười, đợi nàng tiếp tục, lại nghe nam nhân đứng cạnh nàng lên tiếng:

“Vẫn không nhận suy nghĩ thử đùa với tính mạng vợ vẫn của mình?”

Triệu Yến Thư trừng mắt với hắn, lại quay về phía ta nói:

“Người ngàn lần đừng nghe hắn nói linh tinh. Liền mau chóng cấp ta lễ vật tạ

on là được.”

Ta giả bộ lắng nghe nàng nghiêm túc, đứng dậy cáo lui:

“Vậy không làm phiền công chúa nghỉ ngơi, ta trở về báo vương gia.”

Xem ra cũng không cần báo cáo lại với Thiên Bình nữa rồi, ta nhìn lại vào trong một cái, hồi tưởng bầu không khí ấm áp của họ, chợt thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều.

Thật ra dù lí do nàng lao vào đàn sói là gì, chúng ta vẫn nợ nàng một ân huệ lớn. Nếu hôm nay Triệu Yến Thư không xuất hiện, ai có thể đảm bảo được chúng ta dù giết được đàn sói nhưng có thoát được quỷ kế của kẻ nào đứng sau vụ này?

Vừa tới Lương quốc đã sát sinh, cũng không phải chuyện hay. Giờ đã có lí do bảo vệ an toàn cho Triệu Yến Thư, cũng an tâm hơn nhiều.

Vì đoàn người có sự chỉ dẫn của mấy tên lính người Lương thông thuộc địa hình, chúng ta theo con đường ngắn nhất mà tới, thu ngắn lại lộ trình không ít.

Xế chiều ngày hôm sau, ngoài dự kiến đã diện kiến được khả hãn Lương quốc. Thiên Bình hiện đang dự tiệc tẩy trần, chúng ta lại được tiếp đãi tại một chỗ khác. Ngồi cạnh A Lượm nên ta thấy rõ ràng ánh mắt huynh ấy không ngừng đảo ra ngoài liếc nhìn, đôi tay cầm đĩa của ta đã run run vì nhin cười. Xem ra huynh ấy rất hứng thú với tập quán sinh sống của người dân Lương quốc nhưng lại giả bộ không để ý.

Thật ra cách sống của người dân Lương quốc trên thảo nguyên khác hẳn với các quốc gia khác, khó tránh khỏi cảm thấy tò mò. Vân quốc, Ngao quốc cùng với Trương quốc về căn bản văn hóa cũng không quá xa lạ, không như Lương quốc tách biệt hẳn khiến ta cũng cảm thấy khá hứng thú.

Ta không muốn vạch trần A Lượm nên vờ như không nhìn thấy, nhưng nhìn huynh ấy như vậy cũng không kìm được nói:

“A Lượm, huynh nói xem có nên đi tuần một vòng xem địa hình nơi đây ra sao hay không?”

Mắt A Lượm rõ ràng ánh lên tia phấn khích nhưng vẫn cố tỏ ra điềm nhiên, ậm ừ đồng ý về miễn cưỡng.

Ta cùng A Lượm theo chân một nữ nhân trung tuổi đi tới phía đông cỏ dùng để luyện tập gần đấy. Nơi đó vô cùng rộng lớn, lại đặt ngay một dãy chuồng ngựa phục vụ việc tập luyện bắn cung, cưỡi ngựa. A Lượm rõ ràng đã không giữ được sự thờ ơ ban nãy, lập tức trở nên hào hứng hỏi han đủ thứ chuyện từ nữ nhân dẫn đường. Ta dừng chân bỏ mặc họ đi trước một đoạn, nhìn xung quanh một lượt, hít vào vài cái định bước tiếp thì nghe thấy giọng nữ nhân gần đó:

“Công chúa, xin người đừng làm vậy. Nếu xảy ra chuyện gì, nô tỳ thân phận thấp hèn sao chịu nổi tội.”

Mơ hồ đi về phía phát ra tiếng nói, liền ngăn người.

Nữ tử khuôn mặt vẫn còn trắng bệch vừa ngã rầm xuống từ lưng một chiến mã to lớn hung dữ. Nàng ta vẫn mặc sự ngăn cản của nữ tỳ, tiếp tục muốn trèo lên lưng ngựa. Tiếng ngựa hí vang rộn người, con ngựa lồng lên phi nhanh như muốn hất nàng xuống. Triệu Yến Thư khó khăn giữ lấy dây cương nhưng không thể làm gì, nàng ta theo con ngựa phi về phía trước.

Giật mình nhìn hào sâu được đào trước mặt, trong đầu ta nổ oanh một tiếng. Không kịp suy nghĩ gì hơn giằng lấy roi ngựa từ tay nữ tỳ vẫn ngăn người đứng đó nhảy lên ngựa đuổi theo Triệu Yến Thư. Dùng hết lực quát ngựa chạy về phía trước, đừng đợt gió vun vút bên tai, ta rơi vào trạng hoàn toàn trống rỗng, hành động theo bản năng.

Khi đã tiến đến gần Triệu Yến Thư, liền cố gắng túm lấy nàng. Nhưng sức lực của ta thực sự có hạn, không thể chuyển nàng sang ngựa của ta, chỉ có thể để nàng bị túm ngang thân ngựa rồi thả ra, lại nhanh chóng kim dây cương lại. Do dừng lại đột ngột, phần đầu con ngựa theo lực kéo quay ngoắt lại, hất ta ngã về phía sau.

Thân thể nặng nề bịch một cái xuống nền cỏ, cảm giác đau đớn làm ta muốn ngất đi. Cố gắng nhìn Triệu Yến Thư nằm gần đó, liền thở hắt ra. An toàn rồi.

Ta còn nghe thấy từng đợt tiếng động xôn xao vang lên, bóng Thiên Bình chạy về phía ta mờ nhạt. Trước khi hoàn toàn hôn mê, một lực đạo lớn nhắc bổng thân thể đau nhức của ta lên, khuôn mặt nam nhân yêu nghiệt tràn đầy lo lắng.

Lưu Hạ Kỳ.

Khi dần lấy lại ý thức, vị đắng ngắt của thuốc xộc lên khiến bụng ta quặn lên, vật ra nôn thốc tháo. Hạ Thiên Bình nhanh chóng bước tới gần, giúp ta lau đi vị chua khó chịu, lại mang nước để ta súc miệng. Khi ta mệt mỏi nằm dựa xuống gối, Thiên Bình mới thở dài lên tiếng:

“Muội thật sự muốn trả ơn nàng ta tới vậy à?”

Dễ dàng nghe ra ý châm biếm trong lời huynh ấy, ta chỉ cười nhạt, chu môi hỏi lại:

“Nếu đúng thế thì sao?”

Thiên huynh tiến tới gần ta hơn, bàn tay to lớn quơ quơ loạn xạ trước mặt ta không ngừng:

“Muội từ khi tới đây rồi trở nên tốt đẹp như vậy, huynh có nên gửi muội ở lại một thời gian hay không?”

Ta cười lớn, vết rách ở khóe môi mở ra làm ta đành thu liễm lại như thể chỉ vừa toét miệng một cái.

“Huynh có thể sao? Muội ngược lại cũng rất thích nơi này đây.”

Lắc đầu bất lực, Thiên huynh cau mày xoa đầu ta:

“Nhưng huynh càng không ngờ Lưu Hạ Kỳ lại quan tâm tới muội như vậy. Chỉ cần nhìn khuôn mặt hân lúc đó cũng thật đủ dọa người.”

Ta khó hiểu nhìn về phía cửa trường, gạt bàn tay Thiên Bình đang vò tung tóc ta ra.

Thật ra, trước lúc hôn mê, ta có nhìn thấy khuôn mặt hân thật gần kề ta, ánh mắt hoảng loạn cùng lo lắng đó làm ta cũng cảm thấy khó nghĩ.

Lần liệu mạng này liền đổi lấy mấy ngày trời nằm bẹp trên giường dưỡng thương. Đại Yên Chi của Lương quốc cũng tới thăm và cảm tạ ta, ồn ào không ngớt.

Tới khi khả hãn Lương quốc mở hội săn bắn đón tiếp Thiên Bình, ta cũng đã dần hồi phục.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mơ hồ.

Đối với Lương quốc, cưới ngựa bắn cung có lẽ đã ăn sâu vào trong dòng máu họ, đó chính là thứ thể hiện khí khái nam nhi của những đứa con thảo nguyên. Thế nên không hề ngạc nhiên khi tất cả hoàng thất, vương tôn đều tham gia hội săn bắn này. Không khí náo nhiệt vui vẻ.

Đưa tay che bớt ánh sáng gay gắt trên đầu, quan sát xung quanh một chút, liền chột A Lượm đứng bên cạnh:

“Huynh xem chúng ta có thể tham gia hay không?”

A Lượm nhìn ta, ánh mắt cũng tràn đầy mong đợi:

“Chuyện này cũng khó, chúng ta phải bảo vệ vương gia.”

Ta bĩu môi, không cho là đúng nói:

“Vương gia chắc chắn cũng sẽ tham gia, chúng ta tham gia không phải là một công đôi việc hay sao?”

A Lượng gật gù một hồi, chợt đánh mắt nhìn ta trách cứ:

“Người dù sao cũng vừa liều mạng như vậy. Vẫn là nên đứng ngoài thì hơn.”

Ta không nói thêm, hơi kiễng mũi chân ngó vào bên trong, cố gắng nhìn về phía Thiên Bình. Dường như cảm nhận được cái nhìn ấy, Thiên huynh cũng vừa khéo quay về hướng ta. Nhìn thấy sự mong đợi trong mắt ta, môi huynh ấy khẽ mím lại, rồi mỉm cười bất đắc dĩ quay sang phía khả hãn Lương quốc nói gì đó, họ nhìn nhau cười.

Tới khi nhận được lệnh toàn bộ hộ vệ đi theo được phép tham gia săn bắn, ta cùng A Lượng đều háo hức chọn y phục, ngựa rồi nhanh chóng tiến vào rừng.

Chiến mã của Lương quốc quả không làm ta thất vọng, như con huyết cầu ta đang cưỡi đây về đến Vân quốc chắc chắn cũng là cực phẩm.

Vì vết thương mà ta hoạt động cũng không thể tùy tiện, thông thả cưỡi ngựa dạo phía sau mọi người. Khi tiếng kèn vang lên, tất cả bóng người mắt hút sau từng tầng cây, chỉ để lại tiếng vó ngựa rầm rập gõ xuống nền đất.

Chắc chắn ta sẽ không săn nổi hổ báo gì, chỉ thúc ngựa mong tìm thấy thỏ hay nai gì đó, tham gia chỉ vì ham vui mà thôi.

Ánh nắng xuyên qua từng tầng lá, chiếu xuống cây cỏ xung quanh một màu vàng nhạt, ta như đang được bao trong một vùng dát vàng. Ta nhanh chóng giương cung, chuẩn bị bắn một con thỏ xám không xa, phấn khích như đứa trẻ được quà.

“Vụt” mũi tên xé gió lao đi, chuẩn xác trúng giữa người con thỏ. Ta thần thờ nhìn cung trong tay còn chưa bắn, nam nhân cười hắc hắc từ từ tiến tới rút tên khỏi con thỏ, quảng nó ra xa.

Một nụ cười mỉa mai nhếch lên từ đôi môi mỏng của Lư Hạ Kỳ khi hắn rút khăn lau tay, ta chợt có dự cảm không lành.

Khi ta còn đang không biết nên làm gì thì Lư Hạ Kỳ đã ung dung đến gần, tay giữ dây cương, hắn hơi kiêu cách nghiêng mặt, để môi kề sát vành tai đang đỏ ửng của ta khẽ thì thầm:

“Yên lặng rời khỏi đây. Mau.”

Bàn tay hắn gần như cùng lúc nắm cầm ta nâng lên, ánh mắt đầy cột nhà, táo tợn.

Tuy không hiểu hắn đang làm gì nhưng ta làm như hoảng sợ trước hành vi lớn mật của hắn, vội vã quay ngựa chạy đi.

Lao bạt mạng về một phía vô định, đến khi tỉnh táo hơn, ta càng cảm thấy hành động trên đầu một nam nhân giữa thanh thiên bạch nhật thật khó hiểu. Dù sao ta cũng đang mang hình hài hộ vệ. Do sơ suất, Triệu Yên Thư đã phát hiện ẩn kín trên cánh tay ta, không lí nào nàng ta lại nói với Lư Hạ Kỳ.

Hơn nữa, dù tỏ vẻ như chê gẹo ta, nhưng dường như ánh mắt Lư Hạ Kỳ lúc đó đang nhìn về một góc khác. Linh cảm có chuyện chẳng lành, ta nhanh chóng thúc ngựa trở lại.

Càng đến gần, tiếng binh khí chạm nhau nghe càng rõ ràng hơn. Ta càng sốt ruột cố gắng đến nhanh, cảnh tượng trước mắt khiến ta ngây người.

“Là Hàn Châu, mau bắt lấy công chúa!” Một trong những tên đang bao vây Lư Hạ Kỳ đã nói như thế.

Tuy đang bị trọng thương, Lư Hạ Kỳ vẫn ngẩng phắt đầu lên nhìn ta, thoáng khựng một giây hoang mang, hắn hét lớn: “Mau chạy đi.”

Rồi hắn liều mình chặn lũ người kia.

Ta biết mình không nên đứng im thế này, có thể giúp hắn, hoặc nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng ta không thể. Khi nghe chúng gọi “Hàn Châu”, toàn bộ máu trong cơ thể dường như ngừng chảy, đầu óc nặng nề vụt qua vô số hình ảnh xa lạ.

Những giấc mơ ta thường gặp.

Hình ảnh một tiểu cô nương xinh đẹp nào đó dần xuất hiện, thật rõ ràng.

Ta nghe thấy tiếng mũi tên xé gió lao đến quen thuộc, khuôn mặt Lư Hạ Kỳ biến sắc tuyệt vọng hết lớn. Ngây người nhìn mũi tên đang muốn xoáy vào ta, thân thể nặng nề rơi “bịch” xuống đất. Một dòng máu ấm nóng chảy xuống cánh tay ta, thấm trùng xuống.

Lư Hạ Kỳ phía đối diện cũng ngây người, biểu cảm khó tin.

Ta cố kìm nén sự run rẩy vô dụng lúc này, dùng sức nâng thân thể nặng nề phía trên sang bên cạnh. Khuôn mặt A Lượng đang dần chuyển sang xanh tím, hơi thở nặng nhọc. Ta không nhớ nhìn mũi tên cắm trên cánh tay huynh ấy.

Nhanh chóng xé miếng vải quanh vết thương, lòng ta dần nguội lạnh.

Từng đường màu xanh dừ tợn uốn lượn trên cánh tay rắn chắc, nhìn đôi mắt trống rỗng của A Lượm, ta vô lực ngồi thụp xuống cạnh huynh ấy, thều thào hỏi

:"Tại sao?"

Ta thấy môi A lượm mấp máy, tuy không nghe thấy gì, nhưng ta rõ ràng huynh ấy đã bảo ta: “Bảo trọng.”

Ngẩn ngơ nhìn đôi mắt A Lượm đang dần nhắm lại, ta nghe thấy tiếng sụp đổ của một cảnh giới nào đó. Đầu óc trở lên hỗn loạn với một loạt hình ảnh khó hiểu, ta vô thức cảm kiếm của A Lượm, xông tới phía lũ người áo đen, trong đầu chỉ có một suy nghĩ “giết chết chúng”.

Mặc kệ tiếng gào thét của Lưu Hạ Kỳ, ta bất chấp tất cả chém từng đường kiếm nặng nề xuống người kẻ đối diện, đầu nhuộm một màu u tối, không thể kiểm soát.

Ta chỉ cảm nhận từng nỗi đau nhói lên khắp cơ thể, nhưng không thể dừng lại.

Tầm mắt dần mờ đi. Ta nhìn thấy nam nhân mặc hoàng bào khuôn mặt hiền từ đầy bất đắc dĩ xoa đầu một tiểu cô nương xinh đẹp thì thầm: “Ta nên làm gì với con đây?”.

Một nam nhân khác mặc quan phục, quỳ xuống nói lớn: “Hoàng thượng, xin người xem xét, pháp sư đã nói công chúa long khí quá mạnh, về sau sẽ gây họa, xin người dừng chân chờ thêm”

Cảnh vật thay đổi, nam nhân kia không mặc hoàng bào nữa, nhưng vẫn khuôn mặt hiền từ ấy dang tay ôm tiểu cô nương vào lòng, giọng nói đầy kim nén: “Hàn Châu, sống tốt.”

Cảnh vật quay cuồng, đến khi bình tĩnh lại, ta cảm nhận được thứ gì đang dính nhóp nhép trên người, cúi xuống nhìn, một màu đỏ tràn ngập quanh ta.

Thi thể ngổn ngang, máu chảy nhỏ giọt từ thanh kiếm trên tay, khắp người một mùi máu tanh.

Ta biết bản thân cũng bị thương không hề nhẹ, máu trên người có phân nửa là của ta.

Tiếng gọi của Lưu Hạ Kỳ như có như không bên tai: “Hàn Châu.” Giọng huynh ấy run rẩy không tin.

Tiến đến con huyết cầu gần đây, ta lập tức lên ngựa rồi đi.

Không xác định được phương hướng, ta liều mình phi về phía trước, tay dần trở nên mất cảm giác.

Một bóng người mờ mờ quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, ta ghim cương ngựa, lặng lẽ nhìn khuôn mặt nam nhân đối diện.

Dường như dù ta có quên hết tất cả hay nhớ lại toàn bộ quá khứ thì hắn vẫn là người duy nhất không thay đổi, không khiến ta hoang mang.

Hạ Thiên Vũ tiến đến gần, để mặc hắn ôm ta vào lòng, nhắm mắt lại, cảm

nhận mùi mồ hôi trên cơ thể hắn, mệt mỏi cùng đau đớn trong lòng cuộn sóng.

Nhớ về thân phận thật sự của mình, số mệnh, người thân, A Lượm, ta rút cuộc không nhìn được, một giọt nước mắt bất chấp chảy xuống, thấm vào ngoại bào của hắn.

Thiên Vũ không nói gì, hắn dùng một tay ôm nhẹ lưng ta, thúc ngựa chạy đi.

Lối mòn dần mờ đi, mùi máu tanh trong không khí vẫn thoang thoảng, kí ức giống như một dòng thác ồ ạt đổ xuống làm ta thích nghi không kịp.

Trời đã xẩm tối, gió lạnh làm tóc ta rối tung, cố áp mặt vào ngực Thiên Vũ tìm một chút hơi ấm, ta vẫn thấy thật lạnh.

Họ đã đến.

Xem ra phụ hoàng hao tổn tâm tư che dấu ta đến đâu, cuối cùng cũng không tránh được kết cục này.

Một công chúa được tiên báo là mối họa diệt vong của Ngạo quốc, lẽ ra sẽ không sống được lâu như thế.

Ta biết đời này đã bị người của Sơn Cốc truy sát, những ngày còn lại cũng không nhiều.

Sơn Cốc là nhóm sát thủ được chọn ra từ cả ba quốc từ thời phân chia lãnh thổ. Mỗi sát thủ của họ đều phải thực hiện lời thề không tranh chấp hoàng quyền. Nhưng họ lại là những kẻ giám sát hoàng gia. Có thể coi là thế.

Năm xưa khi ta và ca ca gặp phải vị pháp sư tiên đoán ta tồn tại một cổ long khí quá lớn, phụ hoàng đã trái ý người của Sơn Cốc, không trừ khử ta mà lại đem ta gửi đến Vân quốc. Vị công chúa tha hương Lưu Hàn Châu ta từng thương cảm, giờ lại rơi vào bản thân.

Cố gắng cười một tiếng, bờ môi bị gió tạt vào khô nứt lại chỉ khẽ nhếch lên.

Như đang tự cười nhạo ta.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hoang mang.

Khi Thiên Vũ dừng ngựa, chúng ta đã đi rất xa rồi.

Đó là một cái trại nhỏ, có vẻ là một loại điển hình của người dân Lương quốc.

Ta cũng không có tâm tình để nhìn ngắm, chỉ lặng im theo chân hấn vào trong.

Tuy không có ai ở trong, nhưng vật dụng lại đầy đủ, dường như chủ nhân của nó chỉ mới rời khỏi.

Sau khi thay y phục nữ nhân Lương quốc, ta nằm dựa xuống giường nhỏ một góc, nặng nề khép mi mắt lại. Thiên Vũ cũng không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng bước chân hấn đều đều. Lấy một tấm áo choàng lên người ta, sau đó liền ngay cả tiếng bước chân cũng không có.

Đèn tắt, căn phòng chìm vào bóng tối.

Xung quanh rõ ràng là một màu tối đen, nhưng ta lại không thể ngủ được.

Từng hình ảnh quen thuộc, phụ hoàng, mẫu thân, Hạ Kỳ làm ta như muốn vỡ tung, không thể nào bình tĩnh lại.

Ta nhớ mẫu thân thay ta uống chén rượu độc đại thần dâng lên năm ta bảy tuổi. Nhớ thân thể lạnh lẽo của bà năm đó, nhớ phụ hoàng đau khổ ôm ta cùng mẫu thân vào cái đêm tuyết đầy trời, Lưu Hạ Kỳ nhìn ta đầy bất đắc dĩ.

Ngày tiền ta lánh nạn đến Vân quốc, phụ hoàng như già đi hàng chục tuổi. Ta biết, ông rất thương ta. Nếu không đã chẳng hy sinh nhiều như thế vì ta. Trên mặt dần ướt đầm, nước mắt như không thể kìm nén trào ra.

Kỉ ức này làm ta bối rối, thì ra bao nhiêu năm qua ta đã vô tư quên đi tất cả một cách vô tâm như thế, hoảng hốt, sợ hãi bao phủ ta. Ta không biết nên đối diện với thứ gọi là sự thật này như thế nào. Mọi chuyện đến quá đột ngột, không báo trước cuốn ta vào một mớ hỗn độn này.

Ta tham luyện những ngày qua, vẫn là một Tâm Như không vướng tới quyền lực, một đời làm sát thủ, không cần là công chúa Hàn Châu của Ngao quốc sẽ tốt hơn chăng?

Những tiếng nước nở dần không kìm được mà bật ra khỏi đôi môi đã gât gao cắn chặt, ta ngồi bật dậy, không muốn nghĩ thêm nữa.

Ta cũng đã thích nghi được với bóng tối, định nương theo ánh trăng ra ngoài đi dạo một chút, chợt giật mình nhìn bóng Thiên Vũ đứng nhìn theo chỗ hở của trại dưới ánh trăng chiếu vào.

Khuôn mặt hấn trắng bệch, lo lắng nhất từ trước đến nay. Ta biết rõ hấn đang lo lắng điều gì. Nhưng đồng thời đối diện với hấn cũng có phần khó xử. Đối với hấn, dù là ta của mười năm trước hay bây giờ đều có tình cảm đặc biệt, nhưng đến cả tính mạng ta còn không thể tự đảm bảo, nói gì đến tư tình đây?

Thiên Vũ như thể cảm nhận được ta đang quan sát, quay đầu lại, thoáng nhú mày rồi nhanh chóng giãn ra. Hấn thấp nền lên, không gian lập tức bừng sáng. Ta vội vàng nhắm mắt lại một lúc. Khi mở ra, Thiên Vũ đã cúi xuống sát mặt ta, hấn khẽ nâng cằm ta lên, thì thầm: “Không được khóc. Ta đã hứa với phụ hoàng của ngươi rồi.”

Ta vô thức cắn môi, không để tiếng khóc bật ra, Thiên Vũ cũng không chịu để yên, nhất quyết bỏ môi ta ra. Đang chuẩn bị gât lên với hấn thì Thiên Vũ đã nhanh chóng đứng dậy, tiến đến gương đồng lớn duy nhất trong phòng, quay lại gọi ta: “Tới đây.”

Tuy cảm thấy khó hiểu, ta vẫn đến cạnh hấn. Vừa đến nơi vai đã bị ấn ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh đó, nhìn thẳng vào gương đồng bóng loáng.

Thiên Vũ lôi ra một túi đồ, bày dụng cụ khó hiểu lên bàn, thở dài: “Năm đó muốn huấn luyện ngươi, không ngờ lại đến nhanh như vậy.”

Ta biết cha dạy võ công là sợ ngày này sẽ đến, xem ra những năm tháng ta mất trí nhớ, mọi chuyện vẫn ngầm ngầm diễn ra. Cuối cùng cũng không thể che mắt người của Sơn Cốc.

Nhìn bàn tay Thiên Vũ dao động trên khuôn mặt ta, chợt cảm thấy vô cùng bi ai. Mấy ngày trước ta còn phân vân về tình cảm đối với hấn, mọi chuyện

đã rồi tung lên.

Thấy ta có vẻ phân tâm, hần than nhẹ một câu: “Ta vẫn nhớ ngày ngươi mới đến Vân quốc, còn to gan dám cắn ta.”

Nhớ lại ngày đầu tiên gặp Hạ Thiên Vũ năm ấy, ta cũng phải mỉm cười. Tất cả kỉ niệm đẹp đó đã bị chôn vùi cùng bát thuốc hần cho ta uống, quên đi tất cả. Ta vẫn tin rằng mình là nữ nhi bị trượt chân xuống giếng mà mất trí nhớ của Lã gia. Nhưng tất cả những gì họ cố gắng làm để bảo vệ ta cũng không tránh được kết cục này. Ngày phụ hoàng gửi gắm ta tới Vân quốc chạy trốn, có lẽ đã là tia hy vọng cuối cùng.

Khi ta còn đang chìm trong suy nghĩ miên man về quá khứ, động tác của Thiên Vũ đã dừng lại. Ngẩng mặt lên nhìn, ta liền đông cứng toàn thân. Khuôn mặt này...

Mũi nhỏ khéo léo, miệng đỏ như ngậm son, mắt đen to linh động, lông mày như họa...

Là một bậc khuynh quốc khiến ta còn ngáy ngẩn.

Thiếu đi ba phần phong tình của Trương Hà, lại tăng bảy phần linh khí.

Ta chưa kịp thốt lên, Thiên Vũ đứng phía sau đã lên tiếng giải đáp: “Đó là khuôn mặt của Hàn Châu ngươi.” Khẽ thở dài như nuối tiếc, hần lùi lại. Ngồi xuống bàn trà gần đấy trầm ngâm.

Đưa tay lên sờ khuôn mặt lạ lẫm, hơi khó chịu muốn xé nát mặt chính mình ra. Nếu đây cũng chỉ là một lớp da giả, có phải tất cả sẽ được giải quyết không?

Ta đã từng tò mò về dung mạo của bản thân, nhưng cũng không mong đợi mọi chuyện như thế này. Nó gần như bức ta phát điên.

Quay sang Thiên Vũ im lặng nãy giờ, ta tò mò hỏi: “Tại sao lại hủy đi lớp dịch dung?”

Hần cũng không nhìn thẳng vào ta, quay về phía khác nhàn nhạt trả lời: “Không còn tác dụng nữa.”

Không còn tác dụng nữa, không còn tác dụng nữa!

Câu nói như xoáy thẳng vào vẻ ngoài tỏ ra bình tĩnh của ta. Thế nào gọi là không còn tác dụng nữa?

Ta không đi theo Lưu Hạ Kỳ, có lẽ cũng vì một nỗi sợ vô hình. Sợ huynh ấy sẽ giết ta. Dù như thế nào, họ đã để ta sống đến hôm nay, vẫn không chấp nhận được việc ta sẽ chết, không rõ vào ngày nào. Có thể chỉ là ngày ngày mai thôi.

Thiên Vũ cũng bỏ mặc ta, hần của 7 năm trước đã hứa sẽ luôn bảo vệ ta. Ta trở nên sợ hãi, ta cũng chỉ là một người bình thường, không thể tin được chỉ sau một ngày, tính mạng của mình đã rơi vào nguy hiểm như vậy.

Không không chế được lao tới trước mặt Hạ Thiên Vũ, hét lớn: “Tại sao vừa nãy không giết ta đi? Nếu biết không thể tại sao không giết ta đi?”

Thiên Vũ như là vô cùng giận dữ đứng dậy, đẩy mạnh ta ngã xuống giường bên cạnh. Hần dùng hai chân kẹp chặt ta, bàn tay ghim chặt hai tay ta xuống đến mức không thể nhúc nhích, gầm lên: “Bao nhiêu bản lĩnh rèn luyện bảy năm qua, ngươi vứt đầu hết rồi? Ta đã nói sẽ bỏ mặc ngươi sao? Nếu ta nói vậy, ngươi sẽ buông xuôi và chờ chết một cách vô dụng như vậy à? Lã Tâm Như, ngươi chỉ được đến thế thôi sao?”

Ta biết bản thân như vậy là rất vô dụng, vô cùng hèn nhát. Nhưng ta thực sự sợ, đây không phải là sát thủ bình thường, là người của Sơn Cốc! Ta rất ít khóc, đơn giản vì cảm thấy việc khóc làm mình trở nên yếu đuối, bây giờ chợt cảm thấy uất ức vô cùng, nước mắt chảy dọc theo má xuống cằm, lạnh buốt: “Ta không phải Lã Tâm Như, Ta là Lưu Hàn Châu, là kẻ lẽ ra phải chết từ lâu rồi.”

Rồi như không chịu được mà hét lên với hần: “Ta sợ, ngươi có hiểu hay không.” Nước mắt tiếp tục chảy xuống, ta nói nhỏ: “Rất sợ.”

Hạ Thiên Vũ vẫn trừng mắt với ta, hần kéo ta dậy, lắc mạnh hai vai ta đến đau nhức: “Ngươi không nhớ đã trải qua những gì có được hôm nay hay sao? Một Lưu Hàn Châu bảy tuổi có thể trải qua nhiều khó khăn đe dọa mà kiên cường sống, ngươi sao lại không thể? Mẫu thân ngươi hy sinh vì một nữ nhân yếu ớt như ngươi sao?”

Nghe hần nhắc đến mẫu phi, ta càng thêm hận chính mình. Bà đã chết vì ta, vì chén thuốc lẽ ra ta phải là người uống ngày đó.

Thiên Vũ không nói gì nữa, ôm ta vào lồng ngực ấm áp của hần. Nhưng cái lạnh buốt từ nội tâm ta vẫn không được sưởi ấm. Gục đầu xuống, ta chỉ nghe được tiếng nói cuối cùng của hần, rất nhỏ nhưng hữu lực, giống như ra lệnh, lại giống như khẩn cầu: “Ngươi phải sống.”

Đêm, lại chìm trong im lặng. Cái im lặng khiến người ta thấp thỏm không yên, ám ảnh, lạnh lẽo.

Sáng tinh dậy, Thiên Vũ đã rời đi, ta chợt cảm thấy hoảng hốt. Vừa xuống giường, hần đã quay lại, mang theo con gì đó được nướng cháy đen đưa cho ta: “Ăn tạm đi, sau đó rời đi.”

Trải qua chuyện hôm qua, ta cũng đã bình tĩnh hơn, tự nhủ với mình dù sao cũng phải đối mặt. Trong lòng ta cũng có một hy vọng nhỏ, ta có thể vượt qua đợt truy sát này thì cần phải cố gắng. Nhận lấy một phần đùi, ta nhanh chóng ăn một cách qua loa, mặc dù thứ thịt này đáng ghê.

Cuộc đời ta, vốn định trước muôn vàn vị đắng.

Chương Ngoại truyện 2: Kỉ ức lãng quên.

Ta sinh ra trong nhung lụa gấm vóc, là tiểu công chúa được sủng ái nhất của Ngao quốc.

Phụ hoàng cùng mẫu phi vô cùng thương yêu ta, dung túng còn hơn cả hoàng huynh. Điều này làm Lư Hạ Kỳ nhiều phen vô đầu bứt tai, nhìn rất thú vị nhé.

Nhưng hoàng huynh cũng rất chiều chuộng ta, luôn đi chơi khắp nơi cùng ta.

Các tỷ muội lại có vẻ không ưa ta lắm, họ chẳng bao giờ chơi đùa. Nhưng ta mới không cần, chỉ cần phụ hoàng, mẫu phi cùng hoàng huynh là đủ.

Ta từng trải qua ngày tháng vô lo vui vẻ như thế.

Năm ta bảy tuổi, có pháp sư từ Sơn Cốc xuống thăm Ngao quốc. Ta không rõ Sơn Cốc có gì ghê gớm, nhưng phụ hoàng luôn dặn ta tránh xa vị pháp sư đó, không được gây họa.

Ta cùng hoàng huynh nghe từ các cung tỷ bàn tán về vị pháp sư đó vô cùng lợi hại, cả hai đều cảm thấy rất tò mò muốn nhìn thấy ông ta. Do bản tính nghịch ngợm từ nhỏ, ta đã nhất quyết đòi cải trang đi tìm vị pháp sư bí ẩn kia.

Lư Hạ Kỳ tuy có sợ phụ hoàng nể nang nên còn phân vân, nhưng nghe ta vỗ ngực: “Phụ hoàng thương muội nhất, sẽ không trách phạt đâu.” Cùng với việc huynh ấy thật ra cũng rất tò mò về lão pháp sư kia, liền cùng ta cải trang tiến đến điện dành cho người ngoại tộc ở tại hoàng cung.

Huynh ấy cẩn thận dùng nước bọt thấm ướt một lỗ nhỏ trên cửa, nhìn thấy trong điện là một lão nhân già râu tóc bạc dài, vận tử y có những vòng tròn đen trắng kì dị. Tuy nhiên, đứng chỗ chúng ta không thể nhìn rõ dung mạo lão, liền tiến đến phía cửa lớn, rón rén cẩn thận hé một khe nhỏ ngó vào.

Hạ Kỳ đứng phía trước chắn hết tầm nhìn của ta, chẳng thấy được gì, ta muốn đẩy hoàng huynh sang một bên, không ngờ lại đẩy hụt huynh ấy ngược vào trong phòng, vấp phải thanh chấn gỗ ở cửa khiến ta cũng nhào vào theo.

“Rầm” một cái, ta thành công ngã trên lưng Hạ Kỳ, huynh ấy đợi ta lồm cồm bò dậy, cũng đứng lên theo, khuôn mặt đỏ bừng bừng, chính là bộ mặt mỗi khi chuẩn bị mắng ta. Định bụng làm mặt hời hợt lấy lòng huynh ấy thì một tiếng thét lớn nhắc nhở chúng ta: “còn một người nữa ở đây.”

Ta cùng hoàng huynh đồng thời nhìn lại, chỉ thấy lão pháp sư khuôn mặt co lại nhìn chằm chằm về phía ta, vai lão run rẩy, miệng không ngừng lẩm bẩm “nghiệt chủng, nghiệt chủng”. Tuy không hiểu lão ta đang nói về điều gì, nhưng những lời đó như có chú thuật làm ta cảm thấy rét lạnh toàn thân, không có phản ứng gì.

Sau đó, Hạ Kỳ cũng đưa ta về tẩm cung của mẫu phi khi ông ta đột nhiên gấp rút chạy vụt khỏi phòng. Hướng lão ta đi, là phía tẩm điện nghỉ ngơi của phụ hoàng.

Mấy ngày sau, trong cung dường như không còn như trước, ai nấy đều mang tâm trạng thấp thỏm, khiếp sợ. Không một cung nữ nào chịu chơi cùng ta.

Ấm ức chạy tới cung Cẩm Tước của mẫu phi, nhưng khi nghe ta kể về đám cung nữ hỗn xược, bà cũng không nói gì.

Ta khó hiểu ngẩng lên nhìn bà, ngạc nhiên vô cùng khi thấy mắt mẫu phi đong đầy nước mắt, rung rung nhìn ta. Bất gặp ánh mắt tò mò khó hiểu của ta, bà vội vàng cup mắt xuống, liền từ xoa mái tóc ta rồi tung lên: “Hàn Châu ngoan, mẫu phi nhất định xử tội đám cung nữ hỗn xược đó.”

Ta quên bén mất chuyện vừa rồi, trong mắt lúc này chỉ có đôi mắt buồn rầu của mẫu phi. Ngập ngừng đưa tay lắc lắc áo bà, thấp thỏm hỏi: “Mẫu phi, có phải Hàn Châu hư nên người không vui? Nữ nhi sẽ không làm phiền mẫu phi nữa?”

Bà vội vàng ôm lấy ta, đặt ngồi trên đùi, mẫu phi ghì chặt làm cả người ta đau nhức. Một lúc sau, ta đã cố gắng ngo ngoáy muốn thoát ra, mẫu phi lại càng ôm chặt làm ta có chút sợ hãi.

Khi ta sắp không chịu nổi nữa, tiếng thông truyền của Hình công công vang lên: “Hoàng thượng giá lâm”

Mẫu phi chỉ kịp thả ta xuống, phụ hoàng đã vén rèm bước vào. Nhìn thấy ta, phụ hoàng không như mọi lần đều sáng khoái cười lớn, hôm nay lại phẳng phất có nét buồn giống mẫu phi. Nhất định ta đã làm gì khiến phụ hoàng cùng mẫu phi ghét bỏ. Trong lòng chắc chắn là lão pháp sư hôm đó đã đến mách lẻo với phụ hoàng, thậm chí môi ghét bỏ ông ta.

Phụ hoàng không nói gì với ta, chỉ dùng ánh mắt khác lạ nhìn ta một hồi, sai cung nữ đưa ta về.

Ngồi trong điện Trà Lân loay hoay cả buổi chiều, ta quyết định sẽ chuộc lỗi với phụ hoàng, tự tay thêu một khăn tay tinh xảo tặng người. Tầm tầm nhìn chiếc khăn đầu tiên hoàn thành, tưởng tượng về mặt vui vẻ kinh hi của người khi nhìn thấy nó, liền lén lút trốn cung nữ một mình chạy tới điện Thanh Long, định bụng đem bắt nạt cho người.

Trốn trong lùm cây trước cửa điện, đợi phụ hoàng gấp đám quan lại xong sẽ đi về tẩm cung của mẫu phi như thường ngày, ta chạy ra tặng phụ hoàng có phải là rất thông minh đúng không? Đắc ý mỉm cười, ta háo hức chờ.

Đợi mãi mới có tiếng mở cửa, lại là đám cung nữ mang trà vào, sắc trời dần tối, trong bụi cây xuất hiện càng nhiều côn trùng nhỏ cắn ta rất ngứa.

Một mồi đưa tay lau mồ hôi trên trán, ta tự nhủ cố gắng một chút, nghĩ đến phụ hoàng, lại kiên nhẫn ngồi thêm.

Một lúc sau, những cung nữ kia cũng đi ra ngoài, xì xào to nhỏ gì đó. Ta tò mò đi theo họ, liền loáng thoáng nghe được vài câu.

Có cung nữ nói: “Người thấy không, Thượng Thư đại nhân đã nói, Pháp sư Sơn Cốc thấy được nhị công chúa chính là đại họa, không nên xuất hiện.”

Ta không nhìn rõ về mặt họ, chỉ nghe từng tiếng bàn luận khác xôn xao hỗn loạn truyền tới, đại loại như ta sẽ chết ra sao, quan lại đang phản đối ta.

Tai ta dần chỉ nghe được âm thanh ừ ừ kì dị, ngây ngốc nắm chặt chiếc khăn trên tay, tiến đến gần điện Thanh Long, tai áp vào cố gắng lắng nghe, mắt dần phủ hơi nước, nỗi sợ hãi không tên dâng lên.

Hình công công phát hiện ta nghe lén, định tiến tới thì bị hoàng huynh ngăn lại,

huynh ấy chăm chú quan sát ta. Ta đứng lặng người nghe tiếng dập đầu xin giết ta vang trong điện, nghe tiếng phụ hoàng giận dữ quát lên quãng vớ một thứ gì đó. Cho đến khi bàn tay Hạ Ki lạnh lạnh chạm vào má ta, mới nhận ra mình đã khóc.

Ta cũng không rõ những ngày sau đó đã trôi qua như thế nào, chỉ nhớ mẫu thân luôn ôm ta trong lòng cả ngày lẫn đêm, ta cũng không nói một câu nào.

Không phải là không muốn nói, nhưng mỗi khi muốn mở miệng lại cảm thấy như bị nghẹn lại ở cổ họng, ta cảm thấy hoảng loạn, sợ hãi, nhưng lại không rõ mình sợ điều gì.

Cho đến khi nhìn thấy phụ hoàng đến với khuôn mặt mệt mỏi cùng bất lực, ta đã ngây ngốc như thế không biết bao nhiêu ngày.

Hạ Ki cũng ở đó, huynh ấy không như mọi ngày chêu chọc cưng chiều ta, chỉ đơn giản đứng cạnh phụ hoàng nhìn đến khi ta sợ hãi quay mặt rúc vào ngực mẫu thân.

Mẫu thân đưa ta đi thay y phục rực rỡ màu đỏ ta đã không mặc từ lâu, tự tay búi tóc ta thành Vân Tiên búi nhỏ nhỏ trên đầu.

Ta ngơ ngác nhìn vườn hướng dương tàn thu lại từ góc rèm mẫu phi vén lên.

Không khí trong kiệu trầm mặc khiến ta càng thêm hoang mang. Cho tới khi tiếng Hình công công the thé vang lên, phụ hoàng cùng mẫu phi chuẩn bị bước xuống, cả người chợt run rẩy không ngừng túm chặt áo mẫu phi, uất ức nghẹn ngào khó nói trong tiếng nấc: “Mẫu phi, có phải Châu nhi sẽ hại tới phụ hoàng cùng hoàng huynh hay không? Tại sao họ lại ghét con như vậy? ... Con con... hứa sẽ không trốn đi chơi mà. Mọi người đừng ghét bỏ con.” Lấp bắp nói xong cũng không kim được mà khóc òa lên.

Mẫu phi nhìn phụ hoàng rồi vội vàng bế thốc ta lên, dịu dàng vỗ vỗ đều đặn sau lưng ta: “Hàn Châu không khóc, nào, sao con có thể hại phụ hoàng được? Châu nhi thật xinh đẹp đáng yêu như thế tuyệt đối là người sẽ yêu thích.”

Ta dụi dụi mặt trong lòng bà, ngập ngừng hỏi lại: “Thật à?” Nhưng họ muốn ta chết đi cơ mà.

Mẫu phi càng ôm chặt ta hơn, khẳng định: “Đương nhiên là vậy.”

Ta có chút tin tưởng hơi bình tĩnh lại nhưng vẫn cảm thấy lo lắng. Theo bước chân vào chính điện Huyền Vũ, tất cả quan lại đều nhìn ta chăm chăm đến khi đã ngồi ngay ngắn cạnh mẫu phi làm cả người ta phát lạnh.

Đây là lần đầu tiên tới điện Huyền Vũ, ta tò mò nhìn xung quanh cung điện được mọi người truyền tụng là nơi uy nghiêm nhất Ngao quốc này. Lại lên lút nhìn phụ hoàng ngồi trên ghế rồng, bất giác ánh mắt ông đang hướng về phía ta.

Ta chợt dạ cúi đầu xuống, nhằm chán dùng hai chân nhỏ cọ mũi giày vào nhau nghịch ngợm một chút.

“Cách” tiếng đặt chén trà của cung nữ vang lên, nghe dị thường chói tai trên điện, ta ngẩng đầu lên nhìn, cung nữ vừa mang trà tới nhìn rất sợ hãi, nhanh chóng lùi xuống.

Nhìn khắp điện một lượt, tất cả đều đang nhìn về phía ta ngồi, cả mẫu phi, phụ hoàng cùng hoàng huynh cũng nhìn ta, mắt mẫu phi đã đỏ hoe nhìn như sắp khóc.

Ta chợt lúng túng, chân tay dư thừa không biết nên đặt vào đâu, liền cầm chén trà lên uống. Họ vẫn theo dõi nhất cử nhất động của ta, đến khi mồi ta chạm vào trà, chén đột nhiên văng mạnh xuống dưới, vỡ “choang” một tiếng làm kinh động tất cả mọi người.

Kính ngạc nhìn mẫu phi đang run run đứng bên cạnh, ta lo sợ khẽ gọi: “Mẫu..” chưa kịp nói hết, bà đã vòng tay ôm chặt ta, khóc lớn. Những kẻ đang quỳ ở dưới dường như lúc này mới sực tỉnh, nhìn nhau một hồi lắc đầu.

Lúc này, một lão tóc đã điểm bạc vận quan phục đồ sẫm đứng dậy, tiến ra chính giữa quỳ xuống hô lên: “Hoàng thượng, Sơn Cốc đã truyền đạt đây là sự khoan dung cuối cùng dành cho chúng ta, xin người hãy nhanh chóng hoàn thành.” Lão ta nhìn Hình công công một cái, lập tức có một cung nữ khác mang thêm một chén trà tới.

Không hiểu chuyện gì đang diễn ra, ta chỉ cảm nhận được cánh tay đang ôm ta của mẫu phi run lên, nước mắt càng ồ ạt chảy xuống.

Lúc tiếng chiếc chén sứ được đặt xuống bàn, tất cả đại thần đều hô lớn: “Xin Ninh phi nương nương vì Ngạo quốc mà suy xét.”

Mẫu phi vẫn kiên quyết ôm chặt ta, ta cũng run rẩy vòng tay ôm lại bà, chỉ cảm thấy bất an vô cùng. Tới khi có hai vị thái giám tiến tới muốn lôi bà ra. Mẫu phi mới chịu đứng dậy. Nhưng ta lại ôm cứng lấy bà, rất lo sợ.

Mẫu phi quỳ xuống ôm ta thêm một lát, rồi nhanh chóng cầm chén trà trên bàn lên. Một ngụm uống sạch!

Ta tro mắt nhìn bà ngã xuống ngay trước mặt, phụ hoàng cùng hoàng huynh đều chạy tới ôm mẫu phi dậy. Ánh mắt bà vẫn nhìn về phía ta, tiếng thì thào yếu ớt nhưng rõ ràng: “Châu nhi, không sợ.”

Cho tới khi phụ hoàng giận dữ hét lên với đám quan lại ở dưới, bế mẫu phi rời khỏi, ta vẫn ngồi cứng ở đó.

Từng tốp quan lại lác đác rời khỏi điện. Xung quanh nhanh chóng vắng lặng.

Ta không dám đứng dậy đi tìm mẫu phi. Chỉ nhớ tới khuôn mặt bi thương của bà lúc ngã xuống. Bà vẫn tốt đúng không? Chỉ là không cẩn thận trượt chân ngã mà thôi! Phải, đúng rồi, mẫu phi thật là khờ.

Ta không hiểu sao mình lại khóc, hoàng huynh đau lòng nhìn ta, ôm ta vào lòng: “Hàn Châu, huynh đưa muội về điện.”

Đưa tay bầu chặt áo huynh ấy, ta nói nhỏ: “Muội muốn gặp Mẫu phi.”

Ta nhìn được huynh ấy đang nôn nóng. Sau khi cân nhắc một lúc, dứt khoát bế ta về phía cung Cẩm Tước.

Trước cửa chính điện Nhã Lan, thái giám cùng cung nữ đều quỳ gối gào khóc. Hai mắt Lư Hạ Kỳ đỏ lên, bước chân khựng lại.

Đến khi nhìn thấy Phụ hoàng đứng lặng bên giường Mẫu phi, huynh ấy quay người đưa ta về điện Ngọc Đàm.

Lư Hạ Kỳ không đi bộ nữa, huynh ấy dùng khinh công lao bạt mạng trên nóc điện. Ta biết hoàng huynh học võ, nhưng chưa bao giờ dùng tới.

Đêm, ta giặt mình tỉnh giấc, trán ướt đầm mồ hôi.

Nhanh chóng tụt khỏi giường một cách vô thức, ta đã đứng trước điện Nhã Lan.

Bước từng bước qua màn trướng trắng toát, Mẫu phi vẫn nằm ngay ngắn trên giường như lúc chiều. Ta co người lại vì lạnh, Mẫu phi không đắp chăn, trời lạnh rồi.

Gắng sức kéo chăn lên đắp cho bà, ta run lên khi chạm vào cánh tay lạnh toát của Mẫu phi. Cẩn thận nằm gối đầu lên, áp mặt vào bàn tay lạnh lẽo của bà, thôi phù phù đợi chúng ấm lên một chút.

Ta ngân nga một giai điệu không tên mẫu phi từng hát ru, lại kể vài câu chuyện xưa được nghe. Vẫn không hề thấy buồn ngủ, đưa mắt ra cửa, phụ hoàng đứng trong bóng tối, chỉ có ánh mắt thùy chung nhìn về phía này.

Ta nhìn từng bông tuyết rơi sau lưng người, ôm chặt mẫu phi hơn một chút, thì thầm: “Tuyết rơi rồi.”

Phụ hoàng cuối cùng cũng bước về phía ta, ôm ta dậy, mặc kệ ta có gắng tách ra cũng vô dụng. Ông vuốt tóc ta, thì thầm vài câu làm cả người ta tê cứng.

Mẫu phi chết rồi.

Ta cũng không đủ thời gian tiếp nhận nỗi đau đớn ấy, chỉ thấy đầu “oanh” một tiếng thật lớn, dùng tất cả sức lực đẩy phụ hoàng, chạy vụt ra ngoài.

Xung quanh chỉ còn lại một màu đen cùng nỗi hoảng không thể dừng lại quặn thắt lồng ngực. Ta dùng toàn bộ sức lực khóc thét lên. Kinh hoàng.

Bước chân lộn xộn đến trước điện Huyền Vũ đã đóng chặt, sân rộng rộng lớn vô cùng, ánh sáng yếu ớt của đèn lồng cũng đã bị gió tuyết lay động. Ta như bị chôn chặt chân xuống, không thể bước tiếp.

Từng bông tuyết phủ lên người ta, thậm chí mi mắt cũng lạnh toát, không thể khóc thêm, ta chỉ có thể gào lớn, tê tâm liệt phế.

Ngã nằm xuống giữa sân, cả người dần bị bao phủ bởi tuyết, lạnh đến thấm vào tim gan. Ta đã nghĩ, cứ như vậy mà chết đi cũng tốt. Mẫu phi không cần ta nữa rồi. Bà bỏ ta mà đi.

Đến khi mắt cũng không chịu nổi muốn khép lại, bóng một nam nhân cao lớn cúi xuống trước mặt ta.

Ta từng tự hỏi, nếu ngày đó hán không đạp tuyết bước đến gặp ta, có phải tất cả đau đớn này sẽ kết thúc hay không? Nếu hán không cho ta một chút ấm áp giữa ngày giá buốt năm ấy, chúng ta sẽ không bị cuốn vào những chuỗi ngày đau khổ sau đó?

Nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ của ta. Hán vẫn bất chấp tất cả đến gặp ta, để cả hai rơi vào hố sâu muôn trượng.

Không thể quay đầu hối tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Phụ Hoàng.

Lên đường rời khỏi Lương quốc, tấm vải đen mỏng che trước mặt làm cảnh vật trước mắt mờ đi, còn cát vàng cháy đã từng đi qua giờ nhìn lại chỉ còn màu đen trắng ảm đạm, trong đầu hiện lên câu thơ đã từng đọc qua:

“Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu

Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ.”(*)

(*) Trích trong tác phẩm “Truyện Kiều” của Nguyễn Du.

Môi cong lên ý cười yếu ớt, ta không chịu được, nỗi tính trẻ con đem tấm vải vén lên vành mũ, thử nhìn xem như vậy liệu cảnh vật còn ảm đạm không. Khó chịu thúc ngựa chạy ngang Thiên Vũ, lên tiếng phá bầu không khí im lặng khó chịu giữa chúng ta: “Thiên Vũ, ta đi đâu vậy?”

Như thể không quen với cách gọi, hần hơi ngần ra. Ta xấu hổ cúi đầu xuống, như thế nào mà lại gọi hần thân thiết? Chẳng qua phần kí ức vừa lấy lại được khiến ta đối với hần có cảm giác quen thuộc.

Không để ta đợi quá lâu, Thiên Vũ nhanh chóng đằng hắng một tiếng, lấy lại vẻ lạnh nhạt trả lời: “Trở lại Vân quốc.”

Ta không tin được hỏi lại: “Trở lại Vân quốc? Người của Sơn Cốc đã sớm tra ra thân phận của ta. Quay trở lại không phải là tự chui vào miệng cọp hay sao?”

Thiên Vũ khẽ cười, quay sang nhìn ta: “Cũng biết sợ?”. Ta nổi cáu định phi ngựa lên trước, hần nói tiếp: “Ta khác có cách. Người đã bao giờ nghe nói thông minh bị thông minh hại chưa?”

Tay đang giữ dây cương cứng đờ, gần chục năm qua, Thiên Vũ luôn bảo vệ ta, bản thân cũng vô thức ý lại vào hần không rõ là vì sao...

Nhận ra ta phân tâm, hần cũng không nói thêm, đi nhanh hơn.

Có một điều rất đặc biệt ta từng tìm hiểu qua hồi nhỏ, đó chính là vị trí kinh thành bốn quốc gia ngay sát nhau. Nói cách khác, muốn đi đến kinh đô Vân quốc chỉ mất vài ngày đường, nhanh hơn nhiều so với đến bất kì vùng nào khác của Vân quốc.

Vì thế mà những lần đi trước cũng chẳng tốn nhiều thời gian.

Điều ta phân vân chính là, vị trí kinh đô quá gần nhau như vậy, xảy ra chiến sự không phải sẽ bất lợi hay sao?

Ta còn đang suy nghĩ vẩn vơ, trời đã nắng gắt. Thiên Vũ ra hiệu nghỉ chân ở trạm đổi ngựa phía trước. Nhìn xung quanh một lượt, chỗ này rất gần với kinh đô Ngạo quốc, không khỏi thờ dãi.

Thật ra sau khi bình tĩnh, ta rất mong gặp lại Lưu Hạ Kỳ cùng phụ hoàng.

Muốn được khấu đầu trước mộ nẫu phi.

Nghĩ đến bà, lồng ngực liền co rút như có ai bóp chặt, không có khí lực.

Thiên Vũ dường như đã mất hết kiên nhẫn, quay lại giục ta: "Người định ngây người cả buổi hay sao? Nhanh chân một chút."

Ta vội vàng đưa dây cương cho chủ trạm, rảo bước vào trong.

Thiên Vũ vẫn đứng ở cửa, dường như đang chờ ta.

Thấy ta vào liền gật nhẹ một cái, nam nhân thoát nhìn giống nông dân ở góc phòng tiến tới chỗ chúng ta, tay làm động tác mời: "Xin mời, chủ nhân đã đợi rất lâu rồi."

Đi qua bức rèm nâu là căn phòng bày bàn tròn loại nhỏ . Người mặc huyền y bằng gấm quay lưng về phía ta.

Định quay sang hỏi Thiên Vũ thì nam nhân kia đã quay lại, khuôn mặt quen thuộc khiến ta ngạc nhiên, sau đó liền thấy toàn thân dâng lên chua xót đau đớn.

Người vẫn hiền từ nhìn ta, tựa như mười năm xa cách chỉ là giấc mộng. Chỉ có những nếp nhăn tổ cáo bao nhiêu khổ tâm cùng chạt vật đã trải qua.

Ta từng không biết nên như thế nào đối mặt với người, nhưng bây giờ lại không kìm được gọi to: " Phụ hoàng "

Nếp nhăn trên mặt phụ hoàng xô lại, nhìn tưởng sắp khóc. Ta chạy tới ôm chặt nam nhân đối với ta tốt nhất này, méo máo như một đứa trẻ đi lạc vừa trở về.

Đều nói vô tình nhất chính là bậc đế vương, nhưng họ cũng có điểm mềm lòng, mà ngoại lệ dễ điểm mềm lòng đó chiếm đóng chính là phụ hoàng ta. Ta vô cùng ngưỡng mộ tình cảm ông dành cho mẫu phi, có lẽ tình thương đối với ta cũng xuất phát từ đó.

Sau khi an ủi ta hồi lâu, phụ hoàng cũng phải chấm dứt cuộc gặp gỡ ngắn ngủi, nhìn ta cùng Thiên Vũ đánh giá. Tầm mắt chiếu trên người Thiên Vũ rất lâu, ta thấy hân gặt đầu với ông.

Phụ hoàng chuyển ánh mắt về phía ta, nắm chặt tay dặn dò: " Hàn Châu, con phải nghe theo hoàng thượng sắp đặt, hân sẽ bảo vệ con chu toàn."

Ta bước nhanh ra trước, không muốn nhìn thấy khuôn mặt đau khổ của phụ hoàng, vẫn không kìm được ngoái đầu lại.

Ngạc nhiên là Thiên Vũ vẫn đứng đó, giọng nói trầm thấp vang lên : " Ta đã trả cho ông ân tình từng nợ. Vân quốc cũng sẽ không nhân nhượng Ngao quốc các người."

Phụ hoàng đưa tay che miệng khẽ ho, quay lưng lại, giọng nói như vọng tới từ nơi nào đó xa xăm:" Người giúp Châu Nhi bao nhiêu năm như vậy, người làm phụ thân như ta đương nhiên sẽ vô cùng cảm kích, từ lâu đã chẳng còn cái gọi là nợ ân tình."

Tăng cước bộ chạy ra ngoài, ta nhảy vọt lên lưng ngựa vừa được chăm sóc phi đi, trong đầu suy nghĩ hỗn loạn.

Ta không phải chưa từng phân vân tại sao Thiên Vũ lại giúp đỡ ta nhiều như vậy. Nhưng khi nghe được đáp án thực lại cảm thấy buồn

cùng thất vọng vô cùng .

Có lẽ ta đã từng tự mình xây lên ảo tưởng rằng Thiên Vũ cứu ta vì hân có một một phần tình cảm nào đó, một chút cũng hơn lí do này. Hân cư nhiên nợ phụ thân ta ân tình. Cứu ta, ở bên ta lâu nay cũng như trả một món nợ mà thôi.Ha, bản thân đã từng tự huyễn hoặc gì chứ?

Tiếng vó ngựa dần rõ ràng, ta tự hỏi sẽ trả lời Thiên Vũ ra sao nếu hân hỏi việc đi trước. Nhưng hân không hỏi, có thể hân cho rằng ta buồn vì chia tay phụ hoàng, có lẽ chẳng quan tâm. Chỉ ta tự mình đã tình mà thôi.

Trầm mặc kéo dài tới tận khi đêm xuống. Chúng ta nằm đối diện nhau , cách một ngọn lửa âm ỉ.

Mặc dù Thiên Vũ đã nhắm mắt nhưng ta biết hân vẫn thức. Cảm thấy khó chịu khi mình nằm trong tầm mắt hân, ta xoay người lại, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tiếp tục lên đường ngay từ sáng sớm, đường trong rừng rất nhỏ, khiến chúng ta tốn khá nhiều thời gian đi qua.

Khi cái nắng dịu nhẹ quen thuộc của Ngao quốc chiếu lên toàn thân, ta buột miệng thốt lên:" Vẫn là ở đây dễ chịu nhất. Vân quốc mấy khi trời đẹp như vậy."

Thiên Vũ quay sang trừng mắt cảnh cáo ta. Nhìn hân vô cùng buồn cười.Ta đang muốn cười phá lên thì hân nhanh chóng cười trước, không phải là nhếch mép như mọi lần, mà ngược mặt đón nắng cười rạng rỡ. Phải, hết như đứa trẻ vô lo vừa nhận được quà.

" Tiếc rằng người còn phải chịu khí hậu Vân quốc dài." Môi hân trề ra làm ta không nhịn được nữa cười lớn. Không hiểu lí do khiến hân tự nhiên trở nên vui vẻ nhưng ta không muốn phá vỡ bầu không khí này một chút nào.

Chúng ta trò chuyện suốt quãng đường còn lại. Thiên Vũ dễ dàng vượt qua tất cả công thành. Lộ trình của ta cùng hân xem ra khá suôn sẻ.

Chiều muộn, đi qua một lễ hội của Ngao quốc, hòa vào dòng người đông đúc, tuy chen lấn vất vả, nhưng ai cũng treo trên mặt nụ cười rạng rỡ.

Sau những ngày dài rong ruổi trên lưng ngựa, an toàn trở về Vân quốc, ta đang rất khó hiểu, Thiên Vũ muốn ta lấy thân phận gì trở lại hoàng cung?

Tiếng động rất nhỏ vang lên từ phía cửa, Hương Trầm mặc y phục dạ hành tiến vào.

Đưa mắt nhìn ta một hồi, nàng ta khôi phục vẻ bình tĩnh vốn có đặt lên bàn một bộ y phục làm từ da hổ. Nhìn xung quanh một lượt mới dùng nội lực không chế tiếng nói chỉ đủ ta nghe thấy: “ Nương nương tên Thượng Quan Huyền Diễm, mồ côi, có muội muội Thượng Quan Bạch Thủy cùng nhau sống trên núi. Trong lúc đi săn tình cờ gặp hoàng thượng, dùng sắc đẹp mà được phong Mỹ nhân , em gái Bạch Thủy phong Tài nhân cùng nhập cung.”

Sắp xếp khá hợp lý. Chuyện hoàng thượng lập vài Tài nhân nho nhỏ khi sẵn bản cũng là chuyện thường. Chúng ta lại không phải con nhà thế gia, Mỹ nhân cũng là được ưu ái.

Còn nhớ ngày Lệ tần hồ hồi chuyện sẵn bản, cuối cùng lại vì Hà Khiết Nhi xảy thai mà lui tới tận bấy giờ, trở thành cố đề ta vào cung.

Theo Hương Trầm từng bước tiến vào sâu trong rừng. Khi trước mặt là một khoảng trống khá lớn quang đãng, cạnh ngôi nhà tranh nhỏ, nam nhân mặc hoàng bào quay về phía chúng ta. Tuy không nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt quen thuộc, nhưng ta vẫn nhìn thấy độ cong trên khóe môi hân.

Tia nắng yếu ớt chiếu sáng khuôn mặt nhu hòa của hân, cảm giác như hân đang giang tay chào đón ta trở về nơi thân thuộc.

Nhớ tới thái độ không mấy vui vẻ của hân khi nghe ta quyến luyến Ngao quốc, trong lòng một mảnh ảm áp lan tràn.

Giữa màu xanh mát ảm quen thuộc của rừng Vân quốc, ta bước dần tới nơi tràn ngập ánh sáng ấy, nhìn hân.

Đằng sau hân là một tiểu cô nương vô cùng thanh tú tầm mười sáu tuổi. Trên người nàng toát lên khí chất quen thuộc khiến ta sinh lòng hồ nghi.

Bộ y phục xanh biếc khoác trên người nàng đặc biệt rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Ta trong lòng bất giác tăng thêm hảo cảm, tiến tới muốn làm quen đã bị nàng cướp lời: "Tỷ tỷ, ta là Thư Thư nhận nhiệm vụ bảo vệ tỷ."

Nghe được cái tên Thư Thư, liền ăn ý nhìn vào đôi mắt đen tròn hơi xếch lên của nàng, lắc đầu than nhẹ: Triệu Yến Thư.

Ta cười nhỏ, tiếng vụn vặt như thể trêu đùa đáp lại: "Được, vậy thân là tỷ tỷ cũng nên tìm cho muội một tấm chồng tốt, ta còn lần được."

Ngạc nhiên là nụ cười nàng trở nên rực rỡ hơn, vui vẻ trả lời: "Có câu nói này của tỷ, muội cũng yên tâm rồi. Người muội mến mộ tỷ cũng rất quen thuộc đấy nhé."

Giật mình nghe ngữ điệu nàng nói, người ta rất quen thuộc? Người ta quen mà nàng cũng quen chẳng phải là... ánh mắt không tự chủ rơi trên người Thiên Vũ.

Sau khi làm quen trao đổi một hồi, Thiên Vũ dẫn chúng ta trở về nơi hoàng gia dựng trại.

Khi ba người chúng ta trở về, một đoàn hộ giá cùng quan lại quỳ xuống nghênh tiếp.

Ta cùng Yến Thư lúc này đã là Bạch Thủy lương cuồng quý xuống, vờ như sợ hãi vô cùng.

Khi dẫn ta cùng Bạch Thủy tới trại chính giữa của mình, Hồ công công đi cạnh Thiên Vũ không nhịn được lên tiếng hỏi: "Hoàng thượng, hai vị cô nương đây là..." Ngữ điệu mang vẻ thăm dò kín đáo.

Thiên Vũ khẽ quắc mắt làm hân giật mình thon thót, tựa như không để ý phân phó: "Đưa Bạch Thủy cô nương đi sắp xếp chỗ ở."

Như là vô cùng bất đắc dĩ, lão Hồ vẫn cố gắng nhìn ta một cái, hỏi: "Còn vị này.."

Khó chịu vòng tay kéo ta vây trong lòng ngực rắn chắc, Thiên Vũ đen mặt đuổi người: "Nàng ở cùng trẫm."

Bỏ qua sự khó hiểu của ta, hân trực tiếp lôi ta vào trong.

Khi đã đuổi tất cả cung nữ ra ngoài, vút ta lên giường, ta cũng phối hợp "A" một tiếng ảm muội, Thiên Vũ mới chân chính nhìn ta, đôi mắt tràn ngập nét cười.

Dù đám cung nữ kia đã đi, nhưng công công của kính sự phòng theo hân xuất cung vẫn đứng ngoài, ta liền gờ giọng nũng nịu: "Hoàng thượng."

Thiên Vũ vẫn bất động ngồi yên nhìn ta chăm chú, chậm rãi phun một câu: "Người của ta." Mặt ta bất giác đỏ bừng. Nếu sớm biết vị công công kia là sát thủ của hân, ta cũng sẽ không giờ cái giọng ngọt ngào kia ra. Thật là mất hết mặt mũi.

Có thể là do quá thẹn, ta ngồi bật dậy, theo đà mà chạm mạnh vào hân vốn đang ngồi đối diện ta. Chóp mũi đụng vào cái mũi thẳng tắp của hân đau điếng, khuôn mặt chúng ta kề sát nhau, hơi thở dường như là hòa quyện trong tích tắc, ta thất thần.

Nhưng khi nhận ra tia cười hài hước trong mắt hân, ta đã kịp thời lui ra một khoảng, muốn đánh lạc hướng: "Xem ra người đón ta vào cung lần này lại vinh hạnh trở thành một sủng phi?" Giọng nói dần dần trở nên nghiêm trọng. Điều này chẳng phải sẽ gây thêm chú ý cho người Sơn Cốc hay sao?

Thiên Vũ như không nghe thấy ta chất vấn, hỏi lại: "Người nghĩ sao?"

Cấp bậc hậu cung Vân quốc:

0. Hoàng hậu

(Trương Tường Vy)

1. Hoàng quý phi.

2. Nhất giai phi:

Quý phi, Hiền phi, Thần phi.

(Hà Khiết Nhi) (Lã Nhược Mai) (Lã Tâm Như)

Nhị giai phi:

Đức phi, Thục phi, Huệ phi.

(Lâm Mạt Hương) (Vương Chi Ảnh) (trống)

3. Tam giai tần:

Quý tần, Hiền tần, Trang tần.

4. Tứ giai tần:

Đức tần, Thục tần, Huệ tần.

(Trống) (Trống) (Hà Dương Điệp)

5. Ngũ giai tần:

Lệ tần, An tần, Hoà tần.

(Lý Tú Huyền) (Trống) (Trống)

6. Lục giai Tiệp dư.

7. Thất giai Quý nhân.

8. Bát giai Mỹ nhân.

(Thượng Quan Huyền Diễm)

9. Cửu giai Tài nhân.

(Thượng Quan Bạch Thủy)

Tài nhân vị nhập giai.

Cung nga Thê nữ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Thân Phận Mới.

Nhìn vào ánh mắt đầy tự tin của hắn, vốn định chất vấn liền bị ta nuốt trở lại trong miệng, cẩn thận suy nghĩ lại.

Hành động để ta có dũng mạo xuất chúng xuất hiện, lại sủng ái chẳng phải muốn đưa ta đến nơi đầu sóng ngọn gió hay sao? Ngược lại Triệu Yến Thư xưng là bảo vệ ta lại chỉ như người tiện thể được phong hào, vào cung cùng chị.

Không chịu nổi sự mù mịt của ta, Thiên Vũ đã mở miệng xóa tan mọi nghi ngờ: “Người thấy người cùng Bạch Thủy, ai có khả năng là công chúa Ngao quốc hơn?”

Trong lòng ta liền rõ. Đương nhiên là nàng. Đối với phi tần trong hậu cung, ta có vẻ là kẻ dùng sắc đẹp mê hoặc hoàng thượng, còn Thượng Quan Bạch Thủy nghiêm nhiên không hề đáng lo. Nhưng trong mắt người của Sơn Cốc biết Thiên Vũ muốn che chở ta, Bạch Thủy đương nhiên mới là mối nghi ngờ lớn nhất.

Đau đớn truyền tới từ má khiến ta không nhìn được nhũ mào nhìn Thiên Vũ như vô cùng thích thú dùng tay véo má ta. Như là không hề để ta cảm kích hân hoan một khắc, đã xấu xa nói: “Những vị trong cung cũng không phải hồ giấy. Khó cực người lần này.” Ánh mắt hân hoan đương nhiên không phải là thương xót mà tràn ngập ý chêu đùa không đứng đắn.

Ta mang khuôn mặt xuất chúng, dựa vào lời hân nói đương nhiên sẽ sủng ái ta tận trời, phi tần trong hậu cung cũng sẽ không để yên! Lần tiến cung này không nghi ngờ gì sẽ náo nhiệt hơn lần trước nhiều.

Ngày sáng hôm sau, Lệ tần đã tới dò xét ta.

Nàng ta là một trong số những phi tần theo hầu giá lần này. Nghe nói trong các cung tần đi theo, nàng có địa vị lớn nhất. Xem ra thái hậu là muốn tạo cơ hội cho nàng mang long thai để tăng phẩm vị, nếu không chỉ sợ nàng sẽ mãi chỉ là một cái Lệ tần, cách phi vị quá xa.

Hơn nữa, Lý Tú Huyền này đã tâm không hề nhỏ, chỉ tiếc không đủ khôn khéo.

Ta thẳng lưng quỳ đón ánh mắt thăm dò của nàng. Đường như bức bối không tìm ra lỗi của ta, hồi lâu mới đành lên tiếng: “Thượng Quan mỹ nhân, mau đứng dậy.”

Thần nhiên liếc nàng cười nhạo một cái, ta chậm rãi đứng lên, chỉ hơi cúi mặt: “Đa tạ nương nương.”

Vì ta quay trở lại là muốn gây chú ý để “che chở” cho Triệu Yến Thư, chẳng có lí do gì để kiêng nể nàng ta.

Lý Tú Huyền nhanh chóng ngồi xuống ghế gần đây, cũng không cho ta ngồi. Nàng ta mở nắp chén chà nhấp một ngụm nhỏ, dường như lượng nước trong chén chẳng vui đi mới hài lòng nói: “Thượng Quan muội đúng là một trang tuyệt sắc, đến nữ nhân cũng kinh diễm, huống hồ...” Cô ý ngừng lại liếc ta một cái, thấy ta không phản ứng, hai mắt nàng hơi nhếch lên. Trong một thoáng, ta có cảm giác nhìn

nàng xốc xếch tội nghiệp. Như một nữ tử đau lòng vì nam nhân bạc tình.

Đáng tiếc nam nhân nàng gửi gắm tâm tình lại định trước khó chung thủy với nàng. Lệ tần chẳng qua cũng chỉ là một trong số những nữ nhân đáng thương trong hậu cung lạnh lẽo kia mà thôi.

Nàng ta có thể phát tiết lên những nữ nhân địa vị thấp hơn mình, sau đó lại nịnh nọt lấy lòng phi tần cấp bậc cao hơn, cười nói với những

nữ tử chung chạ gối với phu quân của mình.

Nghĩ đến đây, đối với nàng không khỏi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đã sẵn sàng đón màn chào hỏi của nàng, hay ít nhất cũng là vài lời thăm hỏi thăm mai. Điều ta không ngờ tới là nàng chỉ buông vài lời nhảm chán đã rời đi.

Trước khi bước ra khỏi trường, Lệ tần dường như nhìn ta vài phần do dự suy ngẫm mới bước ra. Ta không nhìn nhầm, đó chính là hoang mang.

Ấn tượng của ta về nàng tuyệt đối không phải nữ nhân vô dụng, dựa vào chuyện nàng tham gia làm cho Hà Quý phi xảy thai, nữ nhân này tuyệt đối không ngây thơ lương thiện.

Ta nhìn ra ngoài suy tính một chút, gọi Hương Trầm cùng đi thăm Triệu Yến Thư lúc này đã là Thượng Quan Bạch Thủy. Việc này cũng là lẽ thường đi.

Bước nhanh theo chỉ dẫn của Hương Trầm, vòng vèo một lúc đã gần đến trại của Bạch Thủy, chợt một lực to lớn xông đến bất ngờ va mạnh vào lưng ta. Không đề phòng mà ngã lăn trên nền cỏ.

Cùng lúc đó, một tiếng “Ai da” trong vắt như trẻ con cũng vang lên gần đây.

Khi Hương Trầm đỡ ta đứng dậy cũng là lúc ta nhìn nữ nhân vừa va vào mình. Hai nô tỳ đang luống cuống đỡ một nữ nhân mặc y phục màu tím, áo lót ôm eo trắng không họa tiết đứng dậy. Nhìn bộ dạng xiêu vẹo chật vật của nàng, ngay lập tức trong đầu nghĩ tới tiểu hài tử nghịch ngợm chơi đùa, ánh mắt nhìn nữ tử lại thêm hứng thú.

Khuôn mặt nàng quả thực non nớt vô cùng, má núm đồng tiền sâu duyên dáng, đôi môi không phớt hồng mà đỏ như son chu lên uất ức. Trên đầu nàng nặng nề rất nhiều trâm vàng nhìn không hề cân xứng với khí chất nàng mang lại. Tiếng nói của Hương Trầm rơi vào tai ta: “Vị này là Hàn Tiệp Dư_Hàn Duyệt Linh.”

Ta nhanh chóng nhún người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Tiệp Dư nương nương.”

Dường như chợt nhận ra sự xuất hiện của ta, nàng giọng nói pha chút hờn dỗi: “Đứng lên đi.” Rồi bỏ đi. Tiếng chuông bạc thanh thúy vang lên theo mỗi bước chân nàng làm ta chú ý tới chiếc lắc bạc vô cùng tinh xảo lộ ra dưới váy Hàn Duyệt Linh.

Hương Trầm thấp giọng nói nhỏ: “Người này tốt nhất không nên động tới.”

Ta vốn chỉ là một chút hiếu kì nhỏ đối với Hàn Duyệt Linh, lại vì câu nói của Hương Trầm mà càng ngạc nhiên. Thân phận của Hàn Tiệp Dư này xem ra không đơn giản.

Càng lạ là, các cung tần khác gặp người có chút nhan sắc lại mới được hoàng thượng sủng hạnh là ta ít cũng phải dò xét một chút, nhưng Hàn Duyệt Linh lại như chẳng hề để tâm.

Mang theo sự khó hiểu đó bước vào nơi ở của Bạch Thủy, hương trà Minh Tiền bay đến, cả người khoan khoái tinh táo. Bí mật chốn cung đình đúng là nhiều không kể xiết, từ ngày ta tiến cung đã gặp rất nhiều chuyện khó hiểu.

Bạch Thủy đang an nhàn đọc sách, khuôn mặt thả lỏng nhưng vẫn khí phách, thật giống như vị tướng quân đang nghỉ ngơi. Nghe thấy tiếng bước chân của ta, nàng vẫn tập chung vào cuốn sách trên tay, không có ý định ngẩng lên.

Ta bảo Hương Trầm lui ra, rồi cũng không ngần ngại tự mình ngồi xuống ghế mây gần đấy. Đem ấm trà tự rót cho mình một chén, từ từ cảm nhận hương thơm yêu thích.

Giọng nói không nghiêm túc của nàng vang lên: “Tỷ tỷ vừa nhận thánh ân, không phải nên nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hay sao? Lại cất công đến đây xem muội.”

Nhìn mái đầu nghiêng nghiêng của nàng, trí nhớ ta bay về lần đầu gặp nàng. Cũng bạo gan như vậy, Ninh Tiệp Dư là người duy nhất dám bắt chuyện với ta, tư chất thông minh cùng tự tin quyết đoán của lần muốn đến U Viên các khiến ta thực sự muốn trở thành hảo hữu của nàng. Giờ không phải là có cơ hội hay sao?

Nghĩ vậy, ta không khách khí đáp trả: “Tỷ muội ruột tình thâm, ta cất công đến trò chuyện với muội. Vậy muội muốn cảm ơn ta ra sao?”

Nàng đặt quyển sách xuống, trực tiếp gạt vấn đề vớ vẩn này đi, mở lời: “Lần này người trở về có lẽ sẽ là một màn hậu cung dậy sóng vô cùng đáng xem đấy nhé.”

Ta khẽ lắc đầu, tự nhiên đáp: “Chỉ có người đứng ngoài xem trò vui. Như vậy có phải là quá bất công hay không?”

Ý cười trên môi nàng càng đậm, lại ra vẻ đáng thương hề hề đáp: “Ta đây liền làm bia đỡ đạn cho người, cũng vô cùng khó khăn.”

Nghe thấy thế, ta thực sự cảm kích nàng. Mặc cho lí do của nàng có phải là vì ái mộ Thiên Vũ hay không, cũng như lần gặp bảy sói ở Lương quốc ngày đó, sự thật không thể phủ nhận rằng nàng đã cứu ta. Đối với nàng vài phần áy náy mà nói: “Cảm tạ người.”

Nàng nghe thấy ta nghiêm túc, lập tức cười lớn, hào sảng nói: “Cũng không thể nói như vậy, dù sao người cũng mạo hiểm cứu ta trên lưng ngựa, ta cũng nên đáp lễ.”

Chợt nhớ về u buồn phần nộ trong mắt nàng ngày ấy, lại nhìn gương mặt vô tâm vui vẻ của nàng lúc này, hơi có cảm giác chua xót.

Thiên ngôn vạn ngữ cũng bị chặn lại giờ phút này. Ta không chắc nàng có thích Thiên Vũ hay không, lại lo sợ nàng đau đớn như thế vì hấn. Nhanh chóng chuyển đề tài: “Nô tỳ phục vụ người hôm nọ bị thương ở Lương quốc, giống như là một nam nhân.”

Nhắc tới đây, ta thấy môi nàng hơi cong lên tình nghịch, mạnh mẽ đáp: “Hắn ta còn không phải là tên hạ lưu Lương Thiên Bảo? Người nói xem sao trên đời lại có người vô sỉ lắm điều như hấn? Thật chẳng đáng mặt nam nhân.”

Chăm chú nghe Bạch Thủy “kể tội” người mà dân gian ca ngợi tận trời tài tính toán của y, lời từ nàng kể lại trở thành kẻ “chẳng đáng mặt nam nhân”, nhưng ta thấy hứng thú vô cùng. Có lẽ chuyện này không khiến không khí trở nên lúng túng.

Trở về trại của Thiên Vũ, đã nghe thấy giọng nói của Lệ tần truyền đến: “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ lo việc để Thượng Quan Mỹ nhân ở tại trường của Hoàng Thượng không hợp với cung quy từ trước, dễ gây hoang mang. Mạn phép chuyển nàng tới nơi khác, tránh thị phi.”

Giọng nói lạnh nhạt không rõ vui buồn của Thiên Vũ rõ ràng truyền đến: “Ý Trẫm chính là quy tắc, Lệ tần mau trở về đi.”

Không nghe thêm bất kì tiếng nói chuyện nữa, Lệ tần đi ra ngoài. Gặp ta ở ngoài, nàng có vẻ sùng sốt nhưng chỉ lãnh đạm nhận ta hành lễ qua loa rồi rời đi.

Ta vén rèm bước vào. Bóng lưng cao lớn của Thiên Vũ đối diện ta, hấn từ từ xoay người lại nhìn ta chăm chú, chợt cất tiếng hỏi: “Người nói xem, trẫm có phải một hôn quân ham mê nữ sắc hay không?”

Tuy cảm thấy khó hiểu vì từ khi ta lấy lại trí nhớ, hấn càng thích chê cười, ta vẫn trả lời: “Ham mê nữ sắc thì nô tỳ không dám khẳng định, nhưng hoàng thượng tuyệt đối không phải là một hôn quân.” Ta nhìn thấy vẻ trẻ con cố chấp trong mắt hấn như hồi còn niên thiếu. Nghi hoặc càng lớn, sao trước đây ta chỉ thấy khí chất lạnh lùng của hấn chứ?

Những ngày ta mới đến Vân quốc năm bảy tuổi, hấn đã trở thành chỗ dựa duy nhất của ta. Đương nhiên ta cũng chẳng hiểu gì về hấn, chỉ là theo lời phụ hoàng nghe theo hấn. Vì vậy mà theo bản năng dần quen thuộc với từng thói quen, tính cách của hấn.

Đó có lẽ là những ngày vừa lo lắng vừa vui vẻ ít ỏi của ta trước khi Thiên Vũ cho ta một thân phận hoàn toàn mới. Lã nhị tiểu thư của Lã phủ. Nhớ lại những giấc mơ trước kia thường gặp, đó chính là những mảnh vụn kí ức trước đây. Xem ra từ lúc đó, ta đã có dấu hiệu nhớ lại mọi thứ.

Bất động một khắc, ta lại nhớ tới thân nương Lã nhị phu nhân. Bà đã đem tâm trạng gì nhìn ta lớn khôn, yêu thương ta mười năm trời? Bà cũng giống như mẫu phi luôn yêu thương che chở cho nhà đầu tùy hứng là ta. Mọi người đều trả giá cho sự tồn tại và sống sót của ta. Ta sống vô lo mười năm trời, nên lấy tâm trạng gì để đối mặt với tất cả đây?

Thiên Vũ bất chấp sự phản đối của Lệ tần, giữ ta ở lại nơi của hắn. Chuyện này về cung chắc chắn được thổi phồng lên, ta dĩ nhiên sẽ vinh hạnh được “chăm sóc” từ tế.

Tối nay sẽ mở tiệc ban thưởng sau đợt săn bắn. Thiên Vũ cũng chỉ để lại câu trang điểm đẹp một chút, Hương Trầm liền bận rộn chọn y phục cả buổi chiều cho ta.

Làm sủng phi cũng không phải dễ!

Khoác trên mình áo mỏng tơ tằm trắng ngà, vai thêu hoa nhỏ vượn dài tới ống tay, khi nhấc tay cảm giác như từng cánh hoa bay lên, phong tình vô hạn. Điều quan trọng là trang phục này không thể bắt bẻ được, hợp phẩm vị.

Tóc búi trên đỉnh xoe như rẽ quạt, cài duy nhất kim xuyên mai vàng, lại thả hai lọn tóc xuôi theo khuôn mặt dậm phần mỏng tình tế.

Chiều tối, Thiên Vũ đích thân quay trở lại đón ta đi cùng. Khi hắn ôm eo ta đi tới, mọi người đều quỳ xuống hành lễ. Nhìn qua một lượt, đợi cho mọi người đứng dậy, ta cũng cúi người hành lễ với phi tần phẩm vị cao hơn mình. Chưa đợi ta nói hết, Thiên Vũ vờ như không kiên nhẫn kéo ta đứng lên: “Không cần cầu nệ như vậy.” Rồi ban ngồi cạnh hắn.

Nhắm đếm cũng chỉ có hai ba vị quý nhân, tiếp dư nho nhỏ cùng với Lệ tần đi theo thánh giá, liền thả lỏng đôi chút.

Lúc này, tiệc ở dưới đã bắt đầu, tuy mọi người đều cười nói vui vẻ nhưng thi thoảng vẫn đưa vài ánh nhìn về phía ta cùng Thiên Vũ. Ta vốn là nữ nhân không có thể lực nhà ngoại chống lưng, đáng lẽ sẽ chẳng gây xáo trộn gì lớn. Nhưng Thiên Vũ từ trước đến nay đối với phi tần chẳng mặn cũng không nhạt, nay thái độ thay đổi với ta, gây chú ý là chuyện không thể tránh.

Tiệc chủ yếu ca ngợi chiến tích săn bắn, tuy ở đây toàn tướng võ, nhưng đều săn ít hơn Thiên Vũ hai ba con thú, điều này là biểu thị thái độ kè ở dưới. Có điều, nếu Thiên Vũ thực sự nghiêm túc đi săn, với một thân võ nghệ như hắn cũng dễ gì để người khác vượt qua.

Để chứng minh cho vinh sủng của hắn, còn đặc biệt tặng ta da hổ hắn săn được làm giày, lông chồn may làm áo. Đương nhiên khiến cho khăn tay của đám nữ tử đằng sau bị vò nát.

Duy chỉ có Hàn tiếp dư thần sắc vẫn thản nhiên không thay đổi, nàng ta chỉ thích thú nhìn những con thú săn được, lại ném từng món ăn một cách chậm rãi, dường như tất thảy phát sinh đều không ảnh hưởng đến nàng.

Ngày mai khởi giá hồi cung.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Hàn Duyệt Linh.

Từ nơi săn bắn về đến kinh thành cũng chỉ mất một ngày đường, ta ngồi trong kiệu trải thảm bông thật dày cùng Bạch Thủy, nói chuyện trên trời dưới đất cũng trở về hoàng cung.

Hương Trầm đi ngoài kiệu lên tiếng nhắc nhở: “Chủ tử, đã về tới hoàng cung.”

Ta và Bạch Thủy cùng ngừng động tác, vén rèm lên nhìn tường đồ ngói xanh thật cao, lại nhìn cổng nặng nề mở ra, dần đi chuyển vào trong, như là cả bầu trời cũng chẳng nhìn thấy nữa.

Nơi này không đơn giản như ở ngoài, từ bây giờ chúng ta sẽ phải cẩn thận hơn.

Kiệu đưa ta về Hồng Diệp các, Bạch Thủy được phân tới Tú Linh các, chính là nơi cũ của nàng khi còn là Ninh Tiếp Dư.

Lần săn bắn trở về này, đa số phi tần đi theo đều được tặng phẩm vị. Lệ tần từ hàng Ngũ phẩm được phong Đức tần tứ phẩm, nếu nói đến tặng phẩm vị nhiều nhất phải nhắc tới Hàn Tiếp Dư, nhảy liền hai cấp đứng ngang hàng với Đức tần, phong làm Thục tần. Ta cùng Bạch Thủy vì mới phong vị nên không được tặng thêm.

Hội cung chưa đầy một ngày, thiệp mời thưởng hoa của hoàng hậu đã được phát tới.

Vì Hồng Diệp các của ta cùng Tú Linh các đều thuộc Cam Tuyền cung. Mà chủ nhân vốn là Thần phi ta bị tống vào lãnh cung, nơi này tạm thời vô chủ, các nàng cũng không có lí do tới thăm dò, mới bày ra trò này.

Hắn là hoàng hậu cũng đoán ra dụng ý che chở ta của hoàng thượng khi đề ta vào Cam Tuyền cung, có lẽ giờ này các nàng còn lo ta sẽ trở thành phi đứng đầu Cam Tuyền cung cũng nên, nôn nóng muốn gặp mặt cũng là điều dễ hiểu.

Ta cũng nên thể hiện chút thành ý chứ nhỉ?

Phân phó Hương Trâm gọi cung nữ cùng thái giám hầu ở Hồng Diệp các tới. Tổng cộng cũng chỉ có một thái giám, hai cung nữ thượng đẳng trong đó có Hương Trâm, một nhị đẳng cùng một tam đẳng, thêm hai cái nha đầu quét dọn. Phúc lợi của một mỹ nhân bát phẩm cũng chẳng lớn. Để các nàng chuẩn bị quà chúc mừng tặng cấp cho các cung phi khác xong, mới sửa soạn chuẩn bị tiệc trà ở ngự hoa viên.

Trang điểm nhẹ nhàng, búi tóc phù dung quy vân mỹ miều, thay y phục xanh lá hoa văn lá cây tươi mát xong, ta xỏ giày thêu rồi Hồng Diệp các.

Căn thời gian để mình không phải là người cuối cùng nhưng cũng chẳng sớm, đến nơi vừa vặn mọi người đã gần đủ, môi hiện lên nét cười nhẹ, bước vào hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương cùng các vị nương nương.” Vì chỉ là một Mỹ nhân nên ta phải xưng nô tỳ, không được xưng thần thiếp.

Cảm nhận được rất nhiều ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, ta vẫn treo nụ cười đúng mực, tin tưởng hoàng hậu chắc chắn sẽ không làm khó ta. Đúng như dự liệu, giọng nói nhẹ nhàng mà uy nghiêm của hoàng hậu truyền tới: “Thượng quan Mỹ nhân, mau đứng dậy.” Rồi không nhiều lời phân phó ta về chỗ ngồi.

Sau khi ngồi xuống cạnh vài vị mỹ nhân khác, ta cũng chậm rãi ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt soi xét của các nàng.

Quý phi Hà Khiết Nhi dường như đã bình phục, vận y phục đỏ chói mắt ngồi dưới hoàng hậu, nàng chỉ nhìn lướt qua ta, tuy có hơi kinh diễm nhưng nhanh chóng rời đi. Ta vẫn nhìn thấy sự âm ảm trong đôi mắt nàng, dù trang điểm rất đậm nhưng đôi mắt trông sâu buồn bã.

Các phi tần khác thấy ta ngẩng đầu lên cũng rời ánh mắt đi. Ngoại trừ Đức phi nhìn ta không chớp mắt, người khiến ta ngạc nhiên là Thục Phi Vương Chi Ảnh cũng đưa ánh mắt về phía này, nhìn ta vài phần suy ngẫm.

Khi tất cả đã đến đầy đủ, hoàng hậu tuyên bố khai yến. Vì yến tiệc này lấy thưởng hoa làm chủ đề, đồ ăn đương nhiên là điểm tâm các loại bánh tinh xảo. Nhìn đĩa xếp năm chiếc bánh nướng hình hoa đào trước mặt, định lấy ăn thì tiếng nói bên cạnh khiến đôi tay ta rụt về: “Thượng Quan tỷ tỷ, hoàng thượng thật là yêu thương tỷ nha. Phân tới ở tại Hồng Diệp các, là các đẹp nhất trong Cam Tuyền cung.”

Đó là nữ tử mặc hồng y chỉ chừng mười lăm tuổi, nàng ngồi trên ta một bậc, chắc chắn phẩm vị cao hơn ta, đôi mắt màu hổ phách thông minh giáo hoạt. Ta từ tốn đáp lời: “Nương nương chê cười. Dù sao nô tỳ cũng chỉ là một mỹ nhân nhỏ nhỏ. Cung các trong hậu cung mỗi nơi đều có vẻ đẹp riêng. Nô tỳ không dám nhận câu nói này của người.” Hơn nữa ta cũng chẳng thích cái tên gọi Hồng Diệp các đang ở.

Nghe lời ta nói, nàng như là vô cùng hối hoàng cầm lấy tay ta, thân thiết đáp lời: “Tỷ không cần gọi ta nương nương, ta bắt quá là Tô Nguyên Giai quý nhân thất phẩm. Nhìn tỷ tỷ dường như lớn hơn ta một chút, xưng tỷ muội cho gần gũi.”

Ta liếc nhìn những vị xung quanh đang quan sát mình, cân trọng: “Tô Quý nhân, nô tỳ không dám nhận ân điển này.”

Nàng hơi thất vọng nói: “Sao lại cứng nhắc như vậy chứ?” Rồi không nói thêm, quay sang trò chuyện với Bạch Thủy bên cạnh. Ta định thở ra một cái thì Vương Chi Ảnh đột ngột lên tiếng: “Thượng Quan mỹ nhân được hoàng thượng coi trọng đặc biệt nhắc nhở thượng cung cục chăm sóc nàng. Cũng không cần phải quá khiêm tốn như vậy.”

Ta khó hiểu nhìn nàng, tại sao Thục phi lại gây bất lợi cho ta? Nàng là sát thủ của Thiên Vũ, ít nhất cũng không nên công kích ta mới phải?

Chưa kịp thoát lời nào thì tiếng Đức phi cũng góp lời: “Nghe nói hoàng thượng còn tặng da hổ người săn được cho người làm hài có đúng hay không? Thục đáng hâm mộ.”

Ta cười khẩy trong lòng, cũng chỉ có Đức phi mới hạ thấp thân phận mà phun ra những câu như thế. Nàng ta tuy nhất gan nhưng lại chuyên châm chọc người khác. Lần hâm hại Hà Khiết Nhi nàng ta chính là kẻ đứng giữa châm ngòi ly gián, tuy không trực tiếp tham gia.

Định cho nàng một lần mất mặt, tiếng nói nam nhân vang lên: “Đức phi cũng hứng thú với đôi hài nhỏ sao?”

Một thân hoàng bào vàng chói giữa một rừng nữ nhân, Thiên Vũ thong thả bước tới, theo sau là Hồ công công hót hải chạy. Hoàng hậu cùng chúng phi tần nhanh chóng cúi người hành lễ: “Thần thiếp/nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”

Đức phi khuôn mặt tràn đầy lo lắng, sau khi Thiên Vũ ngồi lên vị trí cao nhất mới trả lời: “Thần thiếp là muốn thân thiết hơn với Thượng Quan muội, không có ý ghen tỵ với nàng.”

Hoàng hậu nghe xong khẽ gật đầu bảo nàng dừng, giải vây cho Đức phi: “Hoàng thượng hiếm khi có hứng thú với loại tiệc nhỏ này. Nếu báo trước với thần thiếp một tiếng hẳn sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hơn.”

Hạ Thiên Vũ cũng không tiếp tục làm khó Đức phi, suy cho cùng hắn cũng chẳng được lời, liền hùa theo Hoàng hậu: “Nàng có ý, trăm chỉ tiện đường đi qua, thấy các nàng vui vẻ cũng muốn xem thử.”

Lúc này, Hà Quý phi vẫn ngồi bất động cạnh hoàng hậu đã tuổi trẻ hơn một chút, lên tiếng đề nghị: “Hiếm khi được dịp thiết trầu đẹp, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cùng các muội muội đều ở đây. Hay là các vị muội muội trình diễn một chút tài lẻ góp vui?”

Vẫn là giọng điệu mắt cao hơn người quen thuộc. Nàng trực tiếp tự quyết định trước mặt hoàng hậu. Ta thấy Trương hoàng hậu sắc mặt hơi sầm lại nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ uy nghi: “Quý phi muội muội nói phải, mau chóng gọi nhạc công tới đây.”

Thái giám cạnh hoàng hậu nhanh chóng dẫn đoàn nhạc công trong cung tới. Những Tài nhân, Mỹ nhân chẳng mấy khi được gặp hoàng thượng đều nhao nhao ao ước muốn trở tài. Ai cũng muốn chiếm trọn ánh nhìn của bậc quân vương trên cao kia.

Trong số các phi tần phẩm vị thấp, chỉ có Bạch Thủy, Tô Quý nhân vừa nói chuyện với ta giữ sắc mặt bình thản. Khác nhau chính là, Bạch Thủy không quan tâm, còn Tô Nguyên Giai là tự tin và đắc ý.

Khi tất cả đang đợi xem ai nên bắt đầu trước, Hiền phi Lã Như ngọc Mai đề nghị: “Không bằng Thượng Quan muội mới đến, hãy trở tài cho mọi người được thưởng thức.”

Mũi nhọn hình như lúc nào cũng là hướng về phía ta. Khẽ thờ dài, Thiên Vũ cũng nhìn về phía ta hứng thú: “Nàng không phải rất có tài đàn sao? Liên đàn một khúc đi.”

Hắn giao phó nhỏ với thái giám bên cạnh khiến không khí nhanh chóng trở nên thấp phần quý dị, dường như Tô quý nhân cũng không kiềm được nhìn ta như là muốn xem ta có bao nhiêu phân lượng trong lòng hoàng thượng.

Thái giám nhanh chóng trở lại cùng một cây đàn tỳ bà. Ta vui mừng nhận lấy cây đàn, ý cười dâng lên không kìm được. Đây là sở thích của ta nhé.

Trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, tay chạm nhẹ vào dây đàn, ôm sát vào người, khẽ nhắm mắt lại, một giai điệu xuất hiện trong đầu. Ta dựa vào cảm giác chơi một bản nhạc ngẫu hứng vui vẻ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự ám chôn cung đình. Tiếng nhạc có chẳng réo rất như tiếng suối, lại mơn man như gió thổi, trầm thấp ngọt ngào.

Kết thúc, lấy bàn tay đặt trên dây đàn, chậm rãi mở mắt ngay lập tức nhận ánh mắt nóng rực của Thiên Vũ. Cúi đầu nói nhỏ: “Khiến các vị nương nương chê cười rồi.” Ta lặng lẽ trở về chỗ của mình, đưa điểm tâm lên miệng cắn một miếng, vị ngọt lan tràn khoang miệng.

Tiếp đó, lần lượt từng người lên trình diễn, Tô quý nhân quả thực có tài. Nàng múa vô cùng diễm lệ, hoàng hậu cũng mở lời khen tặng. Người chân chính làm ta giật mình là Hàn Duyệt Linh_Thục tần.

Cây tiêu được rút ra từ vạt áo tẩm tà màu trắng non thoát tục. Đôi mắt nàng cong cong như trăng khuyết, nắm đồng tiền ẩn hiện nét cười, tiếng tiêu của nàng trong trẻo thoát tục. Mang theo hương vị thuần khiết của một nữ nhi có nét trẻ thơ. Có vẻ như nàng đang hòa mình với từng âm thanh phát ra, đạt đến trình độ xuất sắc khó tin.

Đôi mắt Hạ Thiên Vũ lúc này kiên quyết dừng lại trên khuôn mặt Hàn Duyệt Linh, không phải là mê luyến tán thưởng, mà là thâm sâu khó lường. Hàn Duyệt Linh này xem ra có sức ảnh hưởng rất lớn.

Sắc trời dần muộn, mọi người chuẩn bị ra về, Thiên Vũ như là cao hứng ban tặng phần thưởng cho chúng phi tần, lại tặng cấp cho ta, Tô quý nhân cùng Thục tần.

Hai ngày sau, ý chỉ đưa đến. Ta được phong Tiệp dư lục phẩm. Đón nhận ý chỉ bằng gắm, vuốt lên nét chữ cứng cáp của nam nhân kia. Vội vàng như vậy, liền khiến bao nhiêu oán hận đổ lên người ta?

Tô quý nhân phong Tô tiệp dư, Thục cũng tăng một cấp lên Hiền tần tam phẩm. Trong cung một màn xáo trộn lớn. Từ một tiệp dư nhanh chóng trở thành Hiền tần, Thiên Vũ có dụng ý gì đây?

Lần phong hào này đương nhiên ta trở thành đối tượng trung tâm oán giận nhiều nhất, trực tiếp nhảy hai cấp.

Mệt mỏi lên giường nghỉ ngơi, ngày mai phải mạnh mẽ tiếp tục.

Ta tỉnh dậy giữa đêm vì ác mộng, mở mắt là ánh nến đầu giường cùng với bóng cung nữ trực đêm bên cạnh. Đưa tay lên trán đã ướt đầm mồ hôi. Tâm tình vẫn chưa thể bình ổn.

Cung nữ đứng ngoài có lẽ nghe thấy tiếng động, khẽ cúi người nói nhỏ: “Chủ tử ngủ không ngon giấc? Có cần nô tỳ mang nước tới không?”

Ta ngồi dậy, vén rèm đi ra. Sai nàng lấy một kiện áo choàng, mùa thu về đêm có chút lạnh. Ta bước ra phía cửa Hồng Diệp các, quay lại phản phô Xuân Hoa: “Người không cần đi theo, ta chỉ đi dạo vài vòng thôi.”

Xuân Hoa nhìn ta có vẻ khó xử: “Chủ tử, đêm đã khuya, một mình người...”

Không để nàng nói hết, ta phát tay ra hiệu: “Không cần lo lắng, một lát ta sẽ quay trở lại.” Nhanh chóng bước ra ngoài.

Tránh đi cảm vệ quân đi tuần ban đêm, ta đứng trước cửa lãnh cung. Trong đầu một mảng hỗn loạn. Có thể do quá lo sợ sự truy sát của đám người Sơn Cốc, ta nằm mơ thấy mình bị họ bắt được, nam nhân thần bí mặc áo đen lãnh đạm không cảm xúc nhìn ta đến lạnh tóc gáy, vung một kiếm không lưu tình. Một điều quan trọng là, ta nhìn thấy Hàn Duyệt Linh đứng cạnh nam nhân đó.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Nam Nhân Thần Bí.

Đó là điều hoang đường nhất mà ta từng thấy, ta thậm chí còn chưa tiếp xúc lâu với nàng, có thể vì suy nghĩ nhiều quá cũng nên.

Lí do ta đứng ở Lãnh cung giờ này, là vì còn có chuyện cần làm rõ.

Cẩn thận men theo trí nhớ, vòng vèo qua hàng loạt cung điện xập xệ, ta đã tìm được điện nhỏ lần trước.

Một luồng khí lạnh ập đến khiến ta rùng mình, theo bản năng kéo chiếc choàng chặt hơn, hàm răng cắn chặt môi dưới. Từ khi lấy lại trí nhớ, linh cảm về mọi chuyện xung quanh với ta càng rõ ràng. Con người chính là vậy, không biết thì thôi nếu có điều không rõ ràng càng kích thích sự tò mò. Nếu không làm sáng tỏ, chỉ e sẽ mãi vương vấn trong lòng.

Tự an ủi động viên chính mình, mở cánh cửa gỗ cũ kĩ trước mặt. Tiếng gỗ kêu “két” trở nên vô cùng rõ trong đêm tối, ta nhanh chóng bước vào trong. Lần theo ánh sáng như của những viên dạ minh châu to bằng nắm đấm trẻ con được để ở góc phòng, tới thư phòng ở phía nam.

Dưới ánh sáng le lói mờ ảo của dạ minh châu, bức tranh nữ tử có dung mạo xuất chúng lần trước càng có vẻ kinh diễm động lòng người. Lần này ta có thể chắc chắn một điều, nữ tử trong bức tranh này có đến chín phần giống với Trương Hà đã gặp trên đường tới Lương quốc. Khác biệt duy nhất chính là, dựa theo bút tích của tiên đế, nữ tử này tuổi tác không hề nhỏ, thậm chí là tương đương với thái hậu.

Chỉ có một lời giải thích duy nhất, đó là nữ nhân trong tranh chính là mẫu thân hoặc cô cô của Trương Hà, linh cảm thiêng về về đầu tiên hơn.

Một suy đoán khủng khiếp lướt qua trong đầu. Không phải nói lòng quân vương thường thâm sâu khó dò hay sao? Chẳng lẽ mẫu thân

của Trương Hà là sủng phi của tiên đế?

Lắc đầu tự nhủ chính mình từ khi nào trở nên hồ đồ. Nếu đúng như vậy, chẳng phải Thiên Vũ và Trương Hà có mối quan hệ máu mủ hay sao? Dù có giấu đi sự tồn tại của Trương Hà, cũng không thể có chuyện họ trở thành phu thê được.

Chính ta xuất thân từ hoàng gia, chứng kiến nhiều chuyện động trời không ngờ tới trong hoàng tộc, cũng không tin được sự hoang đường này. Mọi việc quay mòng mòng trong đầu, khiến ta trở nên mệt mỏi.

Nếu ngày đó không bị phé vào lãnh cung, không chán nản mà đi vòng quanh mà tình cờ tìm thấy cung điện lạ kì ở đây, có lẽ ta cũng không tự cuốn mình vào chuyện ngớ ngẩn này.

Nhưng tất cả chỉ là “nếu”, ta đã nhìn thấy thứ có liên quan đến Thiên Vũ, liền không tự chủ được muốn tìm hiểu, muốn tiến tới gần thế giới của hắn hơn.

Ngơ ngẩn đi ra khỏi thư phòng, qua khe cánh cửa đang khép dần nhìn sâu vào nữ tử trong tranh một lần nữa, Trương Hà trong lòng Thiên Vũ có vị trí như thế nào?

Tuy là vô cùng ngốc nghếch, nhưng trong lòng lại có một hy vọng vô dụng rằng họ biết đâu có chung dòng máu, vậy thì ta sẽ thoải mái hơn. Nhưng chắc chắn rằng đối với Thiên Vũ, tất cả sẽ nằm trong cục diện rối rắm.

Tay rời khỏi cánh cửa lạnh lẽo, xoay người định quay trở về, tiếng động gần đấy vang lên khiến bước chân ta ngừng lại, hai đầu gối không hiểu sao nhũn ra.

Ta nhanh chóng lấy lại ý thức, lắc mình trốn sau khoảng trống hẹp giữa tủ gỗ và tường.

Sau tiếng mở cửa chói tai, hai bóng đen hiện rõ trên tường. Dường như cả hai đều mặc trang phục dạ hành. Tiếng động kéo dài về phía phòng ngủ trong điện.

Tiếp theo đó, giọng nữ nhân cố kìm nén nhưng vẫn vang lên rõ ràng: “Huynh dựa vào đâu cho rằng ta nói mọi chuyện? Hàn Duyệt Linh! Tất cả chỉ vì nàng ta, liên quan đến nàng là huynh đều nghi ngờ ta. Đứa trẻ mất, huynh không đau lòng, nàng chỉ giận dữ bỏ đi, huynh đã cố gắng lên như thế sao?”

Mọi thứ yên lặng tuyệt đối sau lời nói khó hiểu của nữ nhân, mặc dù giọng nói này mang lại cho ta cảm giác vô cùng quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Tiếng thở gấp của nữ nhân dần dừng lại, giọng nói lần nữa vang lên, không còn ngữ điệu trào phúng, mà là bi thương tột cùng: “Huynh coi trọng Hàn Duyệt Linh như vậy đúng không? Được, ta nói cho huynh hay, nàng giận không phải là bí mật động trời kia, ta cũng chưa từng có ý định nói ra. Nhưng ta nghĩ lại rồi, huynh càng muốn bảo vệ, ta sẽ tự tay phá hủy. Đừng tự cho mình là đúng. Ta sẽ nói cho nàng biết tất cả.”

Lúc này, nam nhân nãy giờ im lặng mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn lạnh lẽo tới run người: “Nàng dám?”

Nữ nhân kia có vẻ càng trở nên hung hăng đáp lại: “Tại sao không? Huynh không phải nói ta tùy hứng vô pháp vô thiên hay sao? Vốn Hà Khiết Nhi ta trời sinh sẽ không bao giờ sợ bất cứ điều gì.”

Ta cố gắng che miệng để không vì ngạc nhiên mà phát ra tiếng động. Hà Khiết Nhi? Là nàng. Vậy nam nhân kia là ai? Theo lời nàng nói chẳng phải đứa bé.. Đứa bé nàng nhắc tới không phải đã bị hãm hại kia chứ?

Ta tin chắc nam nhân đứng cùng nàng ở trong không phải Thiên Vũ, vậy chẳng phải nàng có quan hệ bất chính với nam nhân khác? Nam nhân có lá gan lớn như thế, lại có bản lĩnh qua mặt Thiên Vũ, thật khiến người ta kinh sợ.

Mồ hôi đã thấm ướt hai tay, ta cắn chặt răng chờ họ ly khai trước.

May mắn là một loạt tiếng động lần nữa vang lên, bóng nữ tử vụt qua phía ta, lao vào màn đêm.

Ngay sau đó, nam nhân kia cũng đi ra, ta dùng hết dũng khí nhìn ra ngoài. Đập vào mắt thân hình cao lớn, toàn thân một màu đen, chỉ lộ ra hai tròng mắt xanh lam vô tình, lạnh thấu xương.

Đem theo sự sợ hãi vô hình, ta trở lại Hồng Diệp các. Phía cuối chân trời đã lờ mờ sáng, ánh mắt nam nhân kia vẫn ám ảnh ta, không tài nào bình tĩnh được. Chân tay trở nên run rẩy một cách vô dụng, ngã nằm xuống giường, toàn thân lạnh như đang ở trong hầm băng.

Hạ Thiên Vũ cũng lạnh lùng, nhưng cái lạnh của nam nhân kia là lạnh lẽo của chết chóc, áp lực tỏa ra từ phía hắn khiến ta cảm nhận được bản tính khát máu của hắn. Sự sợ hãi lan tràn không tài nào dừng lại.

Khi Hương Trầm đánh thức ta dậy, ý thức vẫn đang mơ hồ tạm dừng lại, chuẩn bị rửa mặt chải đầu.

Dùng điểm tâm xong xuôi, tùy tiện để Xuân Hoa chọn một kiện ngoại bào, ra Ngự hoa viên đi dạo.

Ta có ý để Hương Trầm ở lại Hồng Diệp các, không muốn nàng nhìn ra sự khác thường của ta. Ngự hoa viên mùa thu tuy hoa cỏ không rộ rỡ như những ngày đầu xuân, nhưng không khí mát mẻ dễ chịu.

Những khóm cúc vàng trường thọ đặc biệt nổi bật khắp nơi. Đột nhiên nhớ tới hoa hướng dương yêu thích, ngự hoa viên của Ngao quốc từng trồng rất nhiều, trong lòng lại hoài niệm kí ức xưa cũ vốn đã bị thời gian cuốn trôi ít nhiều. Chỉ còn lại vài mảnh vụn khiến người ta đau lòng.

Mẫu phi ra đi cũng đã lâu như vậy rồi.

Ta giờ như con chim lạc đàn, sống trong lo lắng bất định, lại không dám tung cánh nơi phương trời xa lạ, chẳng còn hy vọng trở về quê hương.

Nhìn chăm chú màu vàng chói mắt trước mặt, mắt dần mờ đi, ẩm ướt.

Đúng lúc này, Xuân Hoa khẽ kéo ống tay ta, cất tiếng: “Nô tỳ tham kiến Thực phi nương nương.”

Ta nén lại nước mắt, xoa người, cúi đầu trước vạt áo vàng lộng lẫy: “Thần thiếp tham kiến Thực phi nương nương.” Bàn tay trắng nõn của Vương Chi Ảnh cầm lấy tay ta, thân thiết nói: “Muội muội mau đứng dậy.”

Chắc chắn rằng mình hoàn toàn ổn, ta ngẩng đầu lên đối diện nàng. Vương Chi Ảnh vẫn mạnh mẽ như cũ nhìn thẳng ta, mở lời trước: “Muội muội chăm chú ngắm nhìn hoa cúc này như vậy, chắc hẳn vô cùng yêu thích?”

Ta không mặn không nhạt đáp lại: “Cũng không hẳn là yêu thích, chỉ là có lòng thương thức đối với hoa cỏ mà thôi.”

Vương Chi Ảnh cũng chẳng bận tâm tới thái độ của ta, trực tiếp đề nghị: “Hoàng thượng từng ban cho Lương uyển cung một loài hoa rất đẹp từ Ngao quốc. Muội đã yêu thích hoa như thế, chẳng bằng tới Lương Uyển cung một chuyến, sẽ không tốn thời gian của muội chứ?”

Trước lời mời khó hiểu của nàng, ta hơi chần chờ một lát, gặp ánh mắt kiên định của nàng. Thở ra một hơi, gật đầu đồng ý: “Được hầu chuyện nương nương là vinh hạnh của thần thiếp.”

Theo chân nàng tới Lương Uyển cung, dọc đường ngẫu nhiên trò chuyện vài câu. Ta và Vương Chi Ảnh vốn không thích hợp diễn cảnh này, hỏi thăm vài câu đơn giản liền im lặng đi.

Như cũ phân phó cung nữ lui xuống, Vương Chi Ảnh lần này phá lệ vô cùng sốt ruột chất vấn ta: “Ngươi là công chúa đã mất của Ngao quốc?”

Đưa mắt nhìn nàng, Vương Chi Ảnh cũng biết chuyện này? Đường như nhìn ra thái độ của ta, nàng bắt mắt nhử hai hàng lông mày lại, với tay lấy chén trà bên cạnh uống một ngụm lớn.

Tiếng “cạch” nặng nề vang lên Chi Ảnh nhìn ta bằng ánh mắt giết người, gằn giọng trách: “Ngươi sẽ đem lại rắc rối lớn cho chủ tử. Kẻ đứng đầu Sơn Cốc không thể coi thường được.” Giọng nàng nhỏ dần khi nhắc tới Sơn Cốc, thần sắc giận dữ thay bằng sợ hãi.

Ta chưa từng thấy Vương Chi Ảnh hốt hoảng sợ hãi, nữ nhân mạnh mẽ như nàng lúc kích động vì một nam nhân lại có thể trở nên như vậy. Đau đớn xiết chặt bàn tay, ta chỉ có thể đem lại nguy hiểm cho nam nhân ta yêu thương, đó là nỗi đau nàng đã chỉ thẳng cho ta thấy, buộc ta phải đối mặt với sự ỷ lại vô dụng của bản thân.

Không thể phản bác lại nàng, ta chỉ có thể nói tránh đi: “Ngươi có quen kẻ đứng đầu Sơn Cốc sao?”

Vương Chi Ảnh như là giật mình ngược lên nhìn ta, hồi lâu mới trả lời: “Đã từng chạm trán một lần.” Giọng nói chứa đầy nỗi bất an.

Ta biết không thể thăm dò thêm từ chỗ nàng, liền đứng dậy xin cáo từ. Vương Chi Ảnh cũng không có ý làm khó ta, chỉ gật đầu một cái.

Sau đêm qua, ngoài thu hoạch chuyện của Hà Khiết Nhi, linh cảm mãnh liệt về Hàn Duyệt Linh cũng được giải đáp. Nàng ta sẽ là đầu mối sáng tỏ một vài nghi vấn.

Buổi chiều trôi qua nhanh chóng trong Hồng Diệp các, trời xẩm tối, Hồ công công tới truyền ý hoàng thượng tối nay ta thị tẩm.

Đem cho ông ta chút bạc, nụ cười giả nua làm ta thấy buồn cười, phát tay đi vào trong.

Mặc cho Xuân Hoa cùng Thanh Thảo gọi đầu, lời kéo ngâm nước hoa hồng này nọ xong, trên người khoác sa mỏng thêu hoa cầm chướng ngồi trước bàn gỗ tròn vẽ linh tinh.

Trong mùi mực thượng hạng mới tinh, trên giấy tuyên thành nổi bật lên cánh đồng hoa rộng ngút ngàn, nam nhân dựa người vào vách đá, khuôn mặt bi thương. Lưu Hạ Ki, huynh ấy đã khổ tâm như thế vì ta. Nhớ lại thái độ trên cánh đồng hoa ngày ấy, trong lòng quặn thắt.

Cây bút trên tay lỏng dần, rơi xuống đất. Ta thất thần nhìn mực tung tóe trên nền, như bông hoa nở rộ.

Ông tay áo vàng hoa văn rồng uy nghiêm xuất hiện trong tầm mắt, cây bút được hất cúi người nhặt lên, bước đến cạnh ta: “Sao lại bất cẩn như thế?”

Ta không trả lời Thiên Vũ, cũng không có tâm trạng thắc mắc tại sao không có ai thông báo, trực tiếp cầm lấy bút lông trong tay hắn, chặn trước bức tranh trên bàn.

Bóng to lớn của hắn đổ dài dưới ánh nến, chồng lên bóng của ta, như là hòa làm một, giọng nói vẫn kiên nhẫn vang lên: “Có những chuyện đừng quá cố chấp.”

Nhất thời, ấm áp như ngọn lửa giữa đêm đông đem ta ôm vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Tranh Sủng.

Ta đã muốn đẩy hắn ra, nhưng lại tham luyến cảm giác này. Nhắm mắt lại, cảm nhận vòng tay ấm áp của hắn. Tạm thời gạt đi tất cả muộn phiền cùng đau lòng. Cũng chẳng muốn tìm hiểu xem hành động thân mật này của hắn có ý nghĩa gì.

Không thể nhớ chúng ta đã đi ngủ như thế nào, khi ta tỉnh dậy vào sáng hôm sau, bên cạnh trống không.

Áp mặt vào vải gấm thêu vạn hoa bên cạnh, ngửi được mùi long đàn hương nhàn nhạt, môi thỏa mãn cười, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Xuân Hoa như là rất hiểu lòng người, để ta ngủ thoải mái, khi thức dậy, nàng ngay lập tức trưng ra khuôn mặt hoan hỉ vui mừng thần thần bí bí làm ta bối rối. Được dạy dỗ từ việc hầu hạ chủ tử, nàng lên tiếng hỏi nhỏ: “Nương nương, nô tỳ chuẩn bị nước xông xuôi cả rồi, người sẽ tắm luôn chứ ạ?”

Ta hoài nghi nhìn nụ cười thẹn thùng của nàng, lại thấy Hương Trầm đứng một góc môi cười rất tinh quái, liền trực tiếp hiểu ý của Xuân Hoa. Nàng tương tự cùng Thiên Vũ hôm qua..là cái kia...

Có thể là thẹn quá hóa giận quát lớn: “Đẹp đi. Chuẩn bị nước rửa mặt chải đầu là được rồi.”

Không hiểu nổi thái độ của ta, Xuân Hoa có vẻ ảm ức, rồi lại nhanh chóng chạy đi phân phó người chuẩn bị tất thảy.

Ngồi trước gương đồng xoa xoa má đỏ ửng của mình, nghĩ đến những lời Xuân Hoa nói, đầu càng cúi thấp. Lần trước nhập cung tuy cũng là phi tử của Thiên Vũ, nhưng cung nữ thân cận là Hương Trầm và Tổ Như, các nàng sẽ không nghĩ đến chuyện kia. Hiện giờ cung nữ thượng đẳng của ta là Hương Trầm cùng Xuân Hoa, Hương Trầm sẽ không, nhưng Xuân Hoa nàng ..nàng.

Ta trực tiếp trở thành con rùa rụt cổ. Dù sao ta cũng là khuê nữ mới mười bảy.

Nhắc đến Tổ Như, lại không biết bây giờ nàng đang ở đâu?

Xuân Hoa không hề biết sự biến hóa tâm tình của ta, liền thoáng kể lể chuyện hay ho trong hậu cung. Thấy ta có vẻ không hứng thú, nàng đành chuyển chủ đề: “Nương nương, cung nữ mới từ cục thượng cung sáng nay vừa phân tói, người có muốn gặp hay không?”

Nếu nàng không nhắc, cộng thêm một tiếng “nương nương” này, ta cũng quên mất chuyện tấn phong Tiệp dư, đương nhiên đãi ngộ sẽ thay đổi. Gật đầu đồng ý, dặn Xuân Hoa mang bạc hoàng thượng thưởng đi ra, lần thêm cung nữ này có thể có người từ cung khác gửi đến thăm dò.

Tám nữ tử tầm tuổi ngang nhau cúi đầu ở chính điện, khi cho các nàng ngẩng lên nhận bạc. Một cung nữ đứng cuối làm thu hút sự chú ý của ta. Theo sắp xếp của lão thượng cung, nàng tên Diệp Tử, là cung nữ nhị đẳng.

Điều làm nàng nổi bật là ngoại hình xuất chúng không hề kém phi tần trong hậu cung. Tuy nói nàng chỉ có nước da bóng mịn, khuôn mặt mượt mà, đôi mắt to sáng, không đặc biệt nếu là phi tần, nhưng đứng giữa một đám nô tỳ ngoại hình bình thường, chân tay thô ráp, nàng lại vô cùng sinh động đẹp đẽ.

Ta cố ý nhìn thẳng vào nàng hồi lâu. Dường như cũng nhận ra ánh mắt của ta, nàng đưa ánh mắt đối diện trực tiếp với ta, môi mọng hơi nhếch lên đắc ý.

Thành công khiến ta buồn cười, đây không phải là dũng cảm mà là khiêu chiến ngu ngốc. Mục đích nàng tới đây ta đã hiểu. Chỉ tò mò không biết ở cung nào nuôi dưỡng loại cung nữ này.

Nhân dịp tấn phong, tất cả cung nữ cũ cũng được ban thưởng, trong lúc tất cả đang hân hoan cầm bao đỏ, ta như là vô ý hỏi: “Các người trước khi đến đây, hầu hạ ở cung nào?”

Hai cung nữ nhị đẳng còn lại đều mới nhập cung. Tiểu Lam_cung nữ tam đẳng tới từ điện Liên Bảo của Thái hậu, Hồng Mạn_tam đẳng trước là cung nữ nhị đẳng ở Lang Chi các cửa Đức tần Lý Tú Huyền bị phạt hạ cấp, Tiểu Linh_cung nữ tam đẳng đến từ điện Khải Liên của hoàng thượng.

Câu trả lời từ Diệp Tử làm ta hứng thú với nàng, nàng xuất thân từ Mai vân cung của Đức phi.

Chẳng trách được, chủ nào tớ nấy.

Khi ta còn phân vân không biết nên xử trí ra sao với loại nữ nhân muốn trèo cao này, Tiểu Hi tử, học trò của Hồ công công đem theo một cái hộp gỗ lớn tới, nói hoàng thượng có quà tặng nương nương.

Đợi cho khuôn mặt lấy lòng của tiểu thám giám chịu rồi đi, Xuân Hoa hào hứng mở ra nắp hộp. Ngoài ý muốn của ta, bên trong là cây đàn tỳ bà hoa văn độc đáo. Thân đàn nhỏ nhắn dường như trở thành một bức họa rừng trúc xanh tươi mát mẻ. Tay mân mê lên bốn sợi dây mảnh, vui vẻ thích thú.

Dặn dò Hương Trầm cất giữ cẩn thận, dùng thiện xong liền đem ra luyện tập.

Ở trong cung lâu ngày, ta chỉ còn biết ăn uống rồi đi dạo, cả người mệt mỏi, giờ có thứ đồ chơi nhỏ này, có cơ hội yên tĩnh đóng cửa cả ngày.

Nhưng dù không đi gặp mặt những mỹ nữ làm người ta phiền chán, trong Hồng Diệp các nhỏ nhỏ cũng có những màn tranh thủ.

Khóe mắt không dấu vết liếc về phía Diệp Tử trang điểm cẩn thận ở góc phòng, nàng nhọc công đã lâu mà không thu kết quả còn kiên trì.

Mỗi lần Thiên Vũ báo ta thị tẩm, Diệp Tử đều chải chuốt hơn bình thường, còn mặc y phục có tính câu dẫn trắng trợn. Ta coi như không thấy, nàng cũng xem thường ý ta, lượn lờ qua lại trước mặt Hạ Thiên Vũ.

Không phải nói nam nhân đều có ba thứ yêu thích: ngựa tốt, sách quý và mỹ nhân hay sao? Tới ta cũng bắt đầu ngạc nhiên bởi thái độ của hán đối với nữ tử có ý dâng hiến tận miệng như thế.

Suốt ngày đối diện với cung tần sắc sỡ đủ vị, không muốn đổi sang cỏ xanh mới mẻ sao? Nhưng nghĩ vẫn mãi cũng chỉ là nghĩ vẩn, đánh chết ta cũng không dám nói ra miệng.

Từng ngày trôi qua, ta sắp trở thành bà già mốc trong Hồng Diệp các, Bạch Thủy cuối cùng cũng tới giúp ta giải sầu.

Nhìn nàng một thân áo ngắn tay đỏ tươi, lại mặc váy xòe màu cầu vồng, quanh eo cuốn chuông bạc, khóe miệng ta giật giật: “Tắc kè nương nương từ đâu đến, làm ta chói mắt không chịu nổi.”

Bạch Thủy hai mắt híp lại, ngồi xuống thân nhiên ăn điểm tâm trên đĩa. Không đếm xỉa tới ta chằm chọc mà oán trách: “Ngươi ngày ngày tiêu dao vui vẻ, ta chút nữa liền mất mạng nhỏ.”

Nghe đến đây, sắc mặt ta đại biến, vội vàng hỏi han: “Ngươi xảy ra chuyện gì? Bọn họ.. đã làm gì ngươi sao, có bị thương hay không?”

Bạch Thủy cũng chẳng bị thái độ của ta dọa tới, nhưng cũng trở nên nghiêm túc: “Không có trực tiếp ra tay, theo nguồn tin mật thông báo, họ đã đưa người vào hoàng cung điều tra.”

Hòn đá treo trong lòng nhất thời buông lỏng, may mắn nàng ta chỉ chêu đùa, nhưng quả thật người của Sơn Cốc đã có hành động. Nhìn Bạch Thủy vô tư trước mặt, tò mò dâng lên: “Có điều ta vẫn không hiểu, ngươi đường đường là công chúa của Lương quốc, vốn sẽ chẳng liên quan tới ta?” Nàng còn từng trao kim bài Sơn cốc cho ta để đổi lấy đường đi tới U Viên các, nơi ta từng sống khi mới đến Vân quốc, chưa bị mất trí nhớ.

Vốn ngày đó thái hậu sai Tô Như dẫn ta tới đó chứng tỏ bà biết chuyện của mười năm trước, nhưng lý do gì khiến Triệu Yến Thư cứ đi theo dấu vết của ta.

Tiếng thở dài của nàng vang lên phía đối diện: “Chẳng phải vì hán hay sao?”

Nàng cố ý không nói rõ “hán” là ai càng làm ta đoán đó chính là Thiên Vũ. Qua cái nhìn mờ mịt của nàng, có thể nhận thấy tình cảm chân thành và sâu sắc đến mức độ nào.

Tâm như có ngọn lửa nhỏ cháy âm ỉ, ta không muốn trò chuyện cùng nàng thêm, liền việc có bảo nàng trở về.

Đúng như lời Bạch Thủy nói, tối hôm ấy tâm trạng Thiên Vũ không được tốt, trần trọc qua lại trên giường, ta vì thế cũng mất ngủ. Tuy rằng mọi sắp xếp đã xong xuôi, nhưng vẫn bồn chồn lo lắng. Vờ nhắm mắt lại, lát sau liền thấy hơi ẩm phả vào mặt, Thiên Vũ vươn tay véo má ta, thở dài một cái nặng nề.

Lấy lại ki ức đối với ta mà nói, dường như mọi chuyện biến động rất lớn, nhưng nhiều chuyện vẫn dậm chân tại chỗ, tình cảm của ta dành cho hán vẫn chỉ dừng lại ở vạch xuất phát.

Ta nhanh chóng trở thành giai thoại trong hậu cung, một tháng trời gần gũi thành công đeo danh hiệu sủng phi của hoàng thượng. Nghe đâu các nàng truyền tay nhau ta là vật báu được hán nâng niu trong tay, chạm vào có thể phỏng. Những nữ nhân có địa vị thấp hơn đến nịnh bợ ngày càng nhiều. Đối với cục diện này, ta chỉ có thể cười xòa cho qua.

Tô Nguyên Giai đứng cạnh không vui khi thấy ta im lặng, lên tiếng: “Thượng quan tỷ tỷ, người được hoàng thượng sủng ái như vậy, nếu sinh ra hoàng tử nối dõi, còn không sợ vị trí cao hơn trở nên dễ dàng.” Nàng ta không dám nói trực tiếp ngôi vị hoàng hậu, nhưng lại nhắc đến nhi tử đến ta cũng chưa từng nghĩ tới.

Tuy không để tâm lắm lời nàng, nhưng trong đầu thầm hình dung bản sao Thiên Vũ thu nhỏ, khuôn mặt lạnh tanh, thân mình mập mạp hồng hào, thật là bộ dáng đáng cười.

Bạch Thủy lặng lẽ đi phía sau cùng, ta dẫn đầu cùng Tô nguyên giai và vài vị quý nhân đã tới trước điện Liên Bảo của thái hậu, theo thông lệ mỗi tháng thỉnh an một lần.

Đợi cho thái giám thông truyền gần cổ thông báo xong, ta nhân nhả bước vào chính điện Liên Bảo, quỳ xuống cùng hành lễ: “Thần thiếp tham kiến thái hậu, thái hậu vạn phúc.”

Tiếng cười nói của thái hậu cùng hoàng hậu tạm thời ngừng lại, ta có thể hình dung ánh mắt sắc bén của bà đang chiếu trên đỉnh đầu ta. Hồi lâu mới lên tiếng: “Miễn lễ.”

Đứng thẳng người đối diện với ánh mắt bà, ta khẳng định một điều, thái hậu chưa chắc chắn ta là Lưu Hàn Châu, bà chưa biết gì về chuyện lần này. Nghĩ là làm, ta nhanh chóng vờ như chưa từng gặp, hơi tò mò nhìn bà ta.

Cũng không có ý muốn ra uy với ta, thái hậu ban chỗ ngồi, liền không quan tâm tới ta nữa. Nhưng ánh mắt như có như không nhìn về phía ta.

Xem ra Thiên Vũ còn chưa cho bà biết thân phận của ta. Đối với phát hiện này, ta cũng sớm đoán trước. Chuyện của ta càng ít người biết càng tốt.

Lại nhìn Thục phi đang ngồi bên tay trái Thái hậu, nàng làm cách nào biết được ta chính là Lưu Hàn Châu? Dựa vào lời nàng nói hôm đó, Vương Chi Ảnh như là hiểu một phần về Sơn Cốc.

Nhìn một lượt biểu tình khác nhau của những phi tần trên điện, lại nhớ tới những uẩn khúc rắc rối phía sau họ, yên phận cúi đầu nhân nhả ăn điểm tâm.

Thâm cung vốn là chốn phức tạp, ta lại càng không thể sáng tỏ tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Duyệt Trữ.

Một màn tung hứng quen thuộc diễn đủ, ta quay trở lại Cam Tuyền cung.

Vừa bước chân vào Hồng Diệp các, Hương Trầm đã nhìn ta đầy ẩn ý khó hiểu. Trong lòng thờ dài, lại chuyện gì nữa đây?

Đội cắt đi áo khoác ngoài, Xuân Hoa vui vẻ đẩy cửa gỗ tiến vào, thông báo với ta : “Nương nương, thái giám mới được phân đến đang đợi ở ngoài.”

Ta khoát tay: “Cho vào.” Phiền nào mà nghĩ, lại nữa?

Một hoạn quan cúi người đứng tiêu chuẩn, không tiếng động xuất hiện trước tầm mắt ta.

Hắn dường như không có ý định hành lễ, Hương Trầm cũng lặng lẽ lui đi, ta vô cùng hứng thú nhìn tên thái giám trước mặt.

Dường như chỉ đợi cho Hương Trầm đi hẳn, hắn ngay lập tức đứng thẳng người, đôi mắt không hề kiêng dè nhìn thẳng vào ta.

Ta có xúc động muốn chạy trốn ngay lúc này, chạy khỏi đôi mắt yêu thương cùng bắt đắ dĩ kia đang nhìn sâu vào mắt ta. Chợt bối rối không biết nên đối diện với hắn ra sao.

Nam nhân này lại là Lư Hạ Kỳ.

Lư Hạ Kỳ che chở ta từ nhỏ luôn trầm ổn ấm áp như người cha, Lư Hạ Kỳ ta quen khi là Lã Tâm Như lại yêu nghiệt khó hiểu. Mười năm xa cách cùng những chuyện xảy ra khiến ta lúng túng trong cuộc gặp mặt này.

Hắn là người phá vỡ bầu không khí ngọt ngào này trước: “Tâm Như.. không, Châu nhi... muội...”

Ta không thể làm gì hơn là bước xuống tiến tới gần huynh ấy, nhìn trực tiếp vào đôi mắt đen sâu không thấy đáy kia.

Bàn tay to của Lư Hạ Kỳ đưa tới trước mặt ta, vén sợi tóc xòa trước mặt ta ra sau tai, dường như hơi lưỡng lự rồi trực tiếp ôm ta vào lòng.

Hơi ấm cùng vòng tay hữu lực xiết chặt ta vào lòng, ta không hiểu cảm xúc của mình lúc này rốt cuộc là như thế nào, chỉ có từng giọt nước mắt ùy khuất cứ thế trào ra.

Như là Hàn Châu làm nũng y hời nhỏ, cũng có thể là uất ức, bất lực, đau đớn cùng hoang mang.

Đến khi nước mắt ta đã thấm ướt vai hắn, Lư Hạ Kỳ mới nhận ra ta đang khóc. Bàn tay mạnh mẽ xoay mặt ta lại đối diện huynh ấy, đôi mắt ngày thường như là vô tình lạnh nhạt toát lên bi thương.

Kể từ lần biết được ta là Hàn Châu tới giờ không gặp lại hắn, nhưng dường như đã qua rất lâu rồi. Lư Hạ Kỳ ta biết tuy luôn phảng phất

nỗi buồn khó hiểu nhưng sẽ không tiêu tụy như lúc này, hai tròng mắt trũng sâu xuống, khuôn mặt gầy rộc đi không nở nhin.

Chúng ta cứ nhìn nhau như vậy một hồi, cả hai chẳng biết nên nói gì.

Ta vẫn không hiểu được tình cảm phức tạp trong mắt huynh ấy, càng không biết đối phó ra sao với đôi tay đang giữ lấy cánh tay ta chặt nỗi gân xanh, tình thân máu mủ có lẽ mãi diệu kì như thế, cảm giác an toàn hắn mang lại cho ta không bao giờ thay đổi.

Ta vòng tay ra sau ôm lưng hắn, giấu đi mắt đỏ hoe đang trào nước mắt, hình ảnh trên cánh đồng hoa lại hiện về khiến ta đau xót hơn, quên đi cả cánh tay bị nắm tới vẫn đỏ.

Trong khi ta không rõ tình trạng này sẽ kéo dài bao lâu thì tiếng vỗ tay thâm thúy vang lên phía cửa điện. Giật mình theo phản xạ đẩy Lư Hạ Kỳ ra, lại nghĩ, người có thể bất chợt xuất hiện mà không ai thông báo ngoài Thiên Vũ còn có ai? Liền vỗ ngực an tâm, hừ chết ta rồi.

Nếu như bị người ngoài phát hiện thân mật với nam nhân lạ lại còn là thái giám... trên đầu ta nổi ba vạch đen.

Ta còn chưa kịp áy náy nhìn Lư Hạ Kỳ đứng một bên, Thiên Vũ đã ngoài ý muốn lên tiếng: “Tuy biết là lâu ngày gặp mặt, nhưng cũng nên kim chế một chút. Dù sao đây cũng không phải Ngao quốc.”

Cũng không rõ đã ăn phải cái gì, hay do gần đây được “sùng ái sinh hư”, ta trừng mắt đáp lại: “Ngoài hoàng thượng ra, còn ai tự xưng xông đến, hơn nữa...” Ta còn chưa kịp phun nốt tên Hương Trầm đang canh bên ngoài ra, đã bị ánh mắt lạnh lùng của hắn quét tới. Hai đầu lông mày hếch lên, thật muốn hỏi hắn, người ta đang gặp lại người thân, người đến náo loạn cái gì?

Những lời như thế đương nhiên sẽ không nói ra, chỉ đứng một bên xoa cánh tay đỏ ửng. Lư Hạ Kỳ rời khỏi trạng thái trầm mặc, nhìn ta chăm chú khiến ta buộc phải cúi đầu, hắn thờ dài nói: “Hàn Châu mười năm ở tại quý quốc đã phiền hoàng thượng quan tâm. Ôn này Ngao quốc tất không quên.”

Tuy ta không hiểu dụng ý của huynh ấy nhưng lời vừa rồi rõ ràng đem vạch rõ ranh giới việc Thiên Vũ giúp ta mười năm nay. Không tìm được ra chỗ nào không hợp lý, nhưng ta vẫn không thích cách nói đó.

Hạ Thiên Vũ tiến tới gần ta, mặc kệ ánh mắt ngạc nhiên của Luru Hạ Kỳ, từ từ kéo tay áo ta lên, mi tâm xô lại bất mãn nhìn vết hằn đỏ rõ ràng năm đầu ngón tay. Dưới ánh mắt nóng bỏng như thiêu đốt của hắn, ta có chút ngại ngùng cúi đầu, trong lòng “lộp bộp” vài tiếng. Hành động ngốc nghếch trong những trường hợp như thế là điều dễ hiểu, và ta đã không không chế được lắc đầu loạn một hồi, tự cười chính bản thân mình quá đa tình.

Nữ nhân luôn là vậy, người yêu thích hắn, sẽ mong hắn để ý người, đến khi hắn có chút quan mình, lại không dám tin, chỉ sợ tự mình nhiều chuyện, người ta cần bản chỉ là tiện tay mà thôi. Đây chính là cảm giác thiếu an toàn bị ai của nữ nhân. Chung quy cũng như vẻ ngoài một chú công xù đuôi kiêu ngạo, bên trong lại chỉ như chim non sợ hãi được mắt.

Giọng nói có pha chút giận giữ của Thiên Vũ kéo ta khỏi trạng thái vô thức: “Nếu thái tử đã nóng lòng báo ơn như thế, trẫm có nên suy nghĩ xem cái giá bao nhiêu xứng đáng với việc cứu công chúa của Ngạo quốc?” Rõ ràng, Luru Hạ Kỳ biết mình đuối lý, khẽ hắng giọng, quay sang ta làm bộ hỏi: “Muội khi nào muốn quay lại Ngạo quốc, huynh đã sắp xếp âm vệ bảo vệ muội sẵn sàng đợi lệnh.”

Ta có chút ngoài ý muốn nhìn tới Luru Hạ Kỳ, huynh ấy muốn đưa ta về Ngạo quốc? Ý nghĩ này có thể hiểu được, nhưng trong tình thế này mà trở về, không phải là chui đầu vào miệng cọp hay sao?

Tuy Thiên Vũ để ta trong hậu cung, nhưng người của Sơn Cốc một khi chưa có chứng cứ rõ ràng, chắc chắn sẽ không dám động tới Vân quốc. Hơn nữa, ta nhìn sang khuôn mặt đen sì như gà mẹ của Thiên Vũ bên cạnh, ta lắc đầu thờ dài, cũng không nên toét một cái liềm phải sạch quan hệ với người đã cứu ta tận mười năm trời như vậy.

Chuẩn bị phản bác, tiếng nữ nhân khác đã nhanh chóng làm thay: “Luru thái tử làm như vậy không phải là khiến hai bên cùng căng thẳng sao?”

Giọng nói dứt khoát, không câu nệ đã kéo sự chú ý của chúng ta về phía cửa. Luru Hạ Kỳ nhanh chóng nhú chặt đầu mày, không nóng không lạnh lên tiếng: “Công chúa Lương quốc cũng ở đây, xem ra là muốn xem náo nhiệt?”

Triệu Yến Thư một thân hoạt bát vừa tới, nghe vậy cũng không hề phật ý, nàng nhìn thẳng về phía hoàng huynh khẽ cười nhỏ, không nói gì.

Hạ Thiên Vũ dường như không muốn sự việc còn con trở nên rắc rối, quay sang Triệu Yến Thư nghiêm giọng hỏi: “Người tới đây có việc gì?”

Nàng nhìn qua ba người chúng ta một lượt đầy ẩn ý ta không hiểu, vẫn giữ nguyên khóe môi hơi cong cong như trăng khuyết, bình tĩnh trả lời: “Tôi đây góp vui nha.” Dường như nghĩ tới điều gì, ta thấy nụ cười của nàng dần trở nên cứng nhắc, bộ dạng bất cần cũng dần mất đi.

Không đề ta tò mò, Triệu Yến Thư đã nhìn thẳng vào mắt Thiên Vũ, giọng nói nghiêm túc: “Hàn Duyệt Linh chắc chắn là người của Hàn thiếu chủ. Có điều những ngày gần đây sinh hoạt của nàng ta không có gì đáng ngờ.”

Hàn Duyệt Linh là người của Sơn Cốc? Một tia sáng nhỏ rất nhanh lóe lên trong đầu nhưng ta không kịp nắm bắt, cảm thấy mơ hồ. Nữ tử có khuôn mặt ngây thơ ngọt ngào đó lại là người Sơn Cốc!

Luru Hạ Kỳ sau khi nghe Triệu Yến Thư nói, phản ứng dữ dội bất ngờ: “Hàn Duyệt Linh đang ở đây? Người chắc chắn?” Hai tay huynh ấy đặt lên vai Triệu Yến Thư, có lẽ xiết lại rất chặt, từng khớp xương nổi lên.

Thiên Vũ tất nhiên cũng nhận ra phản ứng khác thường của hắn, ấn đường co lại, đầy nghi hoặc: “Người biết Hàn Duyệt Linh? Nàng ta có gì bất thường?”

Mặc kệ câu hỏi của Hạ Thiên Vũ, Luru Hạ Kỳ vẫn nhìn chăm chăm Yến Thư đợi xác minh. Rõ ràng nàng cũng bối rối trước hành động của Luru Hạ Kỳ, ngờ ngác gật đầu.

Luru Hạ Kỳ ngồi phịch xuống tú đôn bên cạnh, lúc này mới nhìn Thiên Vũ: “Nàng ta chính là tà y nổi tiếng của Sơn Cốc _ Duyệt Trữ. Ít người biết đến tên và thân phận của tà y này. Em gái kết nghĩa của Hàn thiếu chủ, có y pháp cao siêu, đặc biệt giỏi về độc dược.”

Về sau đương nhiên để giải thích cho ta, còn Thiên Vũ cùng Yến Thư ngay khi nghe tên gọi đã giật mình trầm tư. Triệu Yến Thư khẽ thờ dài, tự trách: “Hàn Duyệt Linh... Duyệt Trữ... sao ta lại không nghĩ ra cơ chứ? Nhưng ta vốn cho rằng với danh tiếng từ lâu như vậy Duyệt

Trữ đã là lão bà rồi. Xem ra..” Khẽ dừng lại như tính toán: “Nàng ta chỉ mười tuổi liền trở thành thần y?” Khuôn mặt nàng méo xệch.

Ta phần nào đoán được thân phận của Hàn Duyệt Linh, Duyệt Trữ... cái tên an bình vui vẻ như vậy đặt cho nữ nhân xinh đẹp tài hoa lại có độc?

Mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng mình, từng người rời đi. Ta ngồi trong đình trước hồ bán nguyệt Hồng Diệp các, suy nghĩ vẫn vơ.

Sau khi họ ra về, ta chợt nhớ đến giấc mơ về nam nhân lạnh lùng cùng Duyệt Trữ, cả người lạnh toát, mồ hôi ướt hai bàn tay. Lại nghĩ tới cuộc nói chuyện có nhắc tới Hàn Duyệt Linh của Hà Khiết Nhi và nam nhân lạnh thấu xương, lời cảnh báo của Vương Chi Ảnh vang lên trong đầu, tia sáng lóe lên vừa nãy vụt trở lại càng thêm chắc chắn. Nam nhân cùng Hà Khiết Nhi hôm đó khả năng lớn là người đứng đầu Sơn Cốc gọi Hàn thiếu chủ kia.

Hương Trầm đứng lặng im này giờ chợt lên tiếng: “Nương nương, Trương công công Điện Liên Bảo cầu kiến.”

Thu lại hồn phách đã sớm bay lên chín tầng mây, ta quay lại phía cung nữ phân phó mời Trương công công tới.

Một lão công công già bước tới, rõ ràng là cúi đầu khom lưng mà có cảm giác phiêu diêu tự tại như thần tiên ngao du. Có lẽ đó là khí chất của những kẻ đã đi qua phồn vinh một đời, gạt tất cả tham vọng tranh đấu. Nhìn thấy ông ta không ngờ tâm tình ta tốt hơn rất nhiều, không đợi lão nói hết, ta đã cho người đỡ lão dậy đứng thẳng, Trương công công cũng chẳng khách khí, nói: “ Thái hậu nương nương lên Điện Đại Bảo cầu phúc cho hoàng thượng cùng các vị hoàng tử, mời nương nương cùng tham gia.”

Tuy ta có thái độ rất tốt nhưng có vẻ đối với lão cũng không ảnh hưởng. Trương công công một hơi truyền lại ý chỉ của thái hậu rồi xin rút lui.

Ta đưa mắt ra hiệu Hương Trầm đốt cho Trương công công chút bạc, lão cũng vui vẻ nhận lấy.

Điện Đại Bảo? Nghĩ một hồi mới nhớ ra đã là đầu tháng rồi, tiết trời tại Vân quốc cuối hạ lại càng mát mẻ, phảng phất hương vị thu.

Cung nữ bị Hà quý phi đánh chết tại điện đại bảo rốt cuộc có chân tướng gì? Sau khi biết thân phận của nam nhân liên quan tới Hà Khiết Nhi, ta càng tò mò về nàng.

Vì ý thái hậu là đến cúng bái, ta phân phó Xuân Hoa thay y phục giản dị, dẫn theo nàng và Hương Trầm tới điện Đại Bảo.

Người Vân quốc tín phật nên một nơi như Phật đường trong hoàng cung càng được xây dựng đồ sộ. Tuy nói cửa Phật thanh tịnh, nhưng cái thanh tịnh đẹp mắt nơi đây lại được dát bằng sự xa hoa, khoa trương.

Bên trái điện trông từng xanh cao vút uy nghi, phía bên kia là tượng ngọc trắng nõn, bóng loáng thanh khiết như tạc từ tuyết. Thái hậu dẫn theo Lý ma ma cùng hoàng hậu đứng chính giữa cửa điện, cánh tay một bậc thang vài chục bước, tuy khuôn mặt bà ngược sáng, ta lại cảm nhận được một thứ áp lực vô hình.

Thái hậu gọi một Tiếp Dư như ta đến nên không ngoài dự định, khá đông phi tần tụ tập trước Điện Đại Bảo. Đám người Lý Tú Huyền ngày thường nhốn nháo, đến đây cũng im lặng chia nhau đứng hai bên thái hậu, không dám tự tiện nói năng.

Ta theo lệ cúi người hành lễ rồi mau chóng xếp hàng. Khi các phi tần đều đến đủ, Thái hậu dường như cũng không có ý định dâng hương, chỗ ta đứng cách thái hậu quá xa, không thể nhìn rõ biểu cảm của bà, nhưng ngược lại là vị trí gần cửa điện nhất.

Một số vị phi tần cấp thấp dường như hơi mất kiên nhẫn, vài tiếng xì xào nhỏ vang lên. Ta cũng không thể tham gia cùng các nàng, liền đưa mắt nhìn trong điện một lượt.

Chính điện là tượng Phật tổ dát vàng ngồi trên tòa sen thấp thoáng dưới lớp rèm ngọc kêu đĩnh đang giữa không gian tĩnh lạnh, mang lại một cảm giác quý dị khác thường. Khói mờ ảo mờ mờ bay lên trong không trung, nhuộm cả điện một mùi hương nồng, dường như trước nay đều duy trì như vậy, không hề bị ảnh hưởng bởi sự xuất hiện của con người bên ngoài. Cách nhau một cách cửa, nhưng lại như hai thế giới cách biệt. Có điều, từ khi đứng gần cửa điện, ta thấy có gì đó bất thường, nhưng lại không thể nói rõ rốt cuộc chỗ nào không ổn.

Chìm vào suy tư một hồi, tiếng Lý công công đã vang lên trong sân, như tiếng sấm truyền khiến ta giật mình: “Hoàng thượng giá đáo.”

Quay đầu nhìn lại, qua kẽ hở những khuôn mặt xa lạ, hoàng bào chói mắt vẫn nổi bật giữa mọi người, giọng nói không thể quen thuộc hơn vang lên: “Nhi thần tham kiến thái hậu.”

Ta nghe thấy tiếng gầy gò nện xuống từng bậc cầu thang đều đặn, có lẽ thái hậu tự mình đỡ hấn dậy. Cũng không thể nhìn thêm, cùng các phi tần cúi người hành lễ: “Tham kiến Hoàng thượng.”

Không chậm trễ hơn, Thiên Vũ nhanh chóng lên tiếng mời chúng ta đứng dậy, lại nhận thệ hương từ Trương công công, chuẩn bị dâng hương.

Bước chân qua bậc cửa, ta hoang mang khi mùi hương như có như không ngửi được ngày càng nồng. Cái khiến người ta rợn gáy chính là mùi tanh hôi bị mùi nồng của hương áp chế, nhưng vẫn quán quýt trong không khí.

Cho tới khi tiếng kêu thất thanh vang lên, vọng rõ giữa đại điện rộng lớn, tiếng hít thở của ta càng dồn dập.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Bi Thương

Tiếng hét thất thanh kéo sự chú ý của mọi người tới khu điện nghỉ ngơi phía sau, Mùi tanh nồng ta ngửi được làm bàn tay đang cầm nén nhang xiết chặt.

Tất cả để xôn xao nhưng không dám đến xem, thái hậu hơi ngăn người giầy lát, lên tiếng: “Nơi cửa Phật kẻ nào cả gan làm ồn ào như vậy?”

Tiếng Trương công công nhanh chóng đáp lại: “Nô tài lập tức đi xem.”

Nhưng thái hậu dường như cũng có phần tò mò, khoát tay ngăn Trương công công toan bước đi lại, như là có ý đích thân đi xem. Trương công công hầu hạ cạnh bà đã lâu, sao không hiểu ý, nhanh chóng ra hiệu cung nữ đỡ thái hậu, rồi đi phía sau điện.

Hoàng Thượng và Thái hậu vừa đi khỏi, trong đại điện nháy mắt trở nên náo nhiệt, tiếng bàn tán của nữ nhân náo loạn một hồi.

Thời gian họ rời đi, ta càng có cảm giác nghiêm trọng, tới khi chính mình cũng muốn đến xem thì thái hậu cùng Thiên Vũ vừa vặn quay lại. Thái hậu khuôn mặt tái mét run rẩy, nếu không có Trương công công đỡ, có lẽ khó chống đỡ cơ thể. Lúc này, Thiên Vũ là người duy nhất còn bình tĩnh, nhưng sắc mặt cũng lạnh đi vài phần, cất giọng phân phó: “Việc bái Phật hôm nay tạm thời dừng lại. Tất cả quay trở về.”

Tuy ai cũng rất tò mò không biết đến cùng là có chuyện gì, nhưng hoàng thượng đã lên tiếng, chúng phi tần đương nhiên không thể nán lại lâu hơn, từng tốp bước qua bậc cửa rồi đi.

Khi chuẩn bị bước xuống bậc thang đầu tiên, một tiếng hô “nuơng nuơng” của cung nữ bên cạnh thu hút sự chú ý ta tạm dừng bước chân nhìn sang. Hà quý phi hốt hoảng thu chân lại, đáy mắt mờ hồ hiện lên một tầng nước, khuôn mặt nàng không dấu được vẻ bi ai vô tận. Mấy cung nữ cạnh nàng có lẽ đã vô cùng sốt ruột, Hà Khiết Nhi vẫn bất động như bị ma ám, tay nàng nắm chặt vạt áo giữa bụng, miệng thì thảo từng chữ như gõ vào lòng ta: “Hài tử...”

Ta không đứng lại nữa, lập tức rời đi như bị ma đuổi, đáy lòng rét lạnh. Đứa bé đã mất không nghi ngờ đã ảnh hưởng đến Hà Khiết Nhi rất lớn, tuy không rõ đứa trẻ lại lịch ra sao, nhưng cũng khiến ta thấy chột dạ cùng đau lòng.

Khuôn mặt hạnh phúc ngây thơ trong quá khứ cùng vẻ đau khổ hiện giờ của nàng làm ta cảm thán. Cước bộ chậm lại một chút, ngoảnh đầu lại nhìn Hà Khiết Nhi vẫn mờ mịt không bước tiếp, ta quay đi, ổn định lại tâm tình.

Đau lòng cũng được, tuyệt vọng cũng thế, dù bị thương cỡ nào rồi cũng sẽ phải bước qua, ai mà không có nỗi khổ tâm? Nhưng ai đó đã từng nói “một người bị đau chân có bao giờ để ý đến cái chân đau của người khác” cuộc đời có quá nhiều khổ sở, chung quy vẫn phải sống tiếp, có ai gạt bỏ được kỉ quên đi nỗi đau của mình mà quan tâm đến người khác. Hà Khiết Nhi, Lệ tần, hay chính bản thân ta cũng đã bị xoáy vào cuộc tranh đấu lợi ích mà ai cũng không thoát khỏi bị thương, sau đó lại đem bị thương của mình làm người khác khổ sở.

Thiên Vũ hại đứa bé cũng có lý do của hắn, nhưng không thể phủ nhận đã làm Hà quý phi tổn thương. Ta chợt nhớ tới A Lược thay ta đỡ một kiếm ở Lương quốc, nhớ mẫu phi uống chén trà độc trước mặt ta. Hốc mắt đỏ lên, phân phó nô tỳ lui cả ra ngoài, chỉ giữ lại Hương Trầm mới hỏi nàng: “Người có thể chuẩn bị giúp ta một số đồ cúng tế hay không?”

Nàng có vẻ khó hiểu nhìn ta chòng chọc: “Người không phải không biết, trong cung không được tùy tiện cúng bái, chuyện này...”

Ta nhìn nàng cầu khẩn, nếu không làm điều này, trong lòng sẽ vô cùng khó chịu: “Coi như ta nhờ người lần này thôi, chắc chắn sẽ không để ai phát hiện ra.”

Hai mắt nàng bị lông mày ép xuống, dường như khó xử, nhưng ta vẫn không từ bỏ ý định, nhìn nàng chờ đợi. Hồi lâu, Hương Trầm mới nặng nề gật đầu nhẹ một cái. Ta yên tâm hơn, trong lòng rất tin tưởng tác phong làm việc của Hương Trầm.

Tối đến, Hồng Diệp các mọi chuyện vẫn bình thường, chuyện ở phía sau điện Liên Bảo vẫn chưa có động tĩnh gì, không khỏi khiến người ta lo lắng. Về phần nữ nhân Duyệt Trữ kia cũng không có thêm tin tức. Hậu cung nhìn bề ngoài vẫn yên ả bình lặng, bầu trời hoàng hôn đỏ rực chầm xuống mái lưu ly màu đỏ dị thường, lạnh lẽo sắc mùi máu tanh.

Hôm nay là sinh thần của Bạch Thủy. Vì nàng chỉ là một Tài nhân cừu phẩm, lại chẳng được hoàng thượng sủng ái nên trong cung cũng chẳng ai quan tâm tới ngày này, chỉ tùy tiện đem quả tới Tứ Linh các. Ta thân là tỳ tỳ của nàng, đem theo Hương Trầm tới chúc mừng.

Dọc đường đi, ta không hề hỏi Hương Trầm về chuyện nhờ nàng chuẩn bị, nhưng nhìn bọc quà khá to nàng cầm theo, trong lòng âm thầm an tâm.

Khi Hương Trầm đỡ ta xuống kiệu, mùi hương thanh nhã quen thuộc ập tới, ta thỏa mãn cười nhẹ.

Bạch Thủy cùng cung nữ quỳ xuống cạnh gốc liễu ta từng đứng nàng rời đi. Dưới từng cành liễu rủ xanh tươi mát, vấy hồng cánh sen của nàng càng tôn lên vẻ đẹp thanh xuân thiếu nữ. Ta rảo bước tới đỡ nàng đứng dậy, thân mật nói: “Mau mau đứng dậy, hành lễ rườm rà làm gì chứ.”

Bạch Thủy theo ta đỡ đứng dậy, đáp lời: “Cũng không thể bỏ qua cung quy.”

Từ nàng nghe được lời này, không nhịn được cười một tiếng. Triệu Yến Thư cũng sẽ để ý cung quy? Chẳng qua trước mặt cung nữ cùng thái giám, ta không thể hành động bất cần. Liền không đáp lời, cùng nàng đi vào Tứ Linh các.

Vật dụng bày trí trong Tứ Linh các vẫn không thay đổi, có chăng là bức họa trúc treo giữa chính điện được đề thêm một bài thơ, nét chữ cứng cáp dứt khoát.

Ta ngồi trên noãn tháp, đưa bánh hoa quế lên miệng ném thử. Đợi Hương Trầm để lại lễ vật, Bạch Thủy lấy có tỳ muội hàn huyên đuổi cung nữ ra ngoài.

Vẫn chưa yên tâm, ta quay sang hỏi nàng: “Có cần canh chừng đám nô tỳ hay không?”

Bạch Thủy lắc đầu, nhàn nhả ăn bánh: “Cũng không cần thiết. Ta chẳng được sủng ái, cung nữ hầu hạ xuất thân khá trong sạch.”

Hương Trầm nhanh tay xách theo đồ tể lễ đi vào phía điện nghỉ ngơi đằng sau, để lại một câu: “Cũng không thể sơ xuất.”

Ta cùng Bạch Thủy đi theo nàng vào trong, Bạch Thủy khẽ kéo áo ta, cười nhỏ: “Cung nữ này cũng thật cẩn thận, nhìn như là tăng băng vậy.”

Ta cũng không đáp lại, chỉ cười nhẹ. Đã sớm quen với tác phong hành sự của Hương Trầm, nàng lúc nào cũng đem tới cho người ta cảm giác an toàn.

Khi chúng ta vào trong, Hương Trầm đã sớm sắp xếp mọi thứ lên bàn Bạch Thủy chuẩn bị, rồi gạt đầu với ta, lui ra ngoài canh gác.

Ta nhìn ánh nến lay động, quỳ xuống thấp nín thở. Cúi đầu như tạ lỗi với A Lược đã vì ta bỏ mình. Nhớ lại vết thương đáng sợ của huynh ấy, áy náy vô cùng.

Dường như ta và A Lược chỉ đơn giản là vô tình gặp mặt, có nói chuyện vài lần. Vậy mà một nam nhân hào sảng thẳng thắn như thế, đã không ngần ngại cứu ta mà ra đi. Những lời nói vụng về của A Lược, khuôn mặt kiên nghị ngay thẳng của huynh ấy thường ám ảnh ta, dường như chính tay hại chết một nam nhân cỡ nào đáng quý.

Hà Uy cùng A Lược trở thành vết sẹo mãi không biến mất, cả đời không quên. Ta cúi đầu hạ bái ba cái, nhìn làn khói mỏng như đưa ta về những kí ức buồn nhất, mi mắt sụp xuống không kim được khẽ run, nước mắt chảy dọc xuống khóe môi. Mặn đắng.

Một hồi lâu sau, vết nước mắt trên mặt cũng đã khô đi như chưa hề tồn tại, ta ngẩng mặt lên. Bình tĩnh đứng dậy, nhìn sang Bạch Thủy lặng lẽ đứng cạnh, chợt nhận ra nàng cũng không tập chung, tầm mắt mơ hồ dờ dề về nơi nào đó, rồi lại lắc mạnh đầu khó hiểu. Khi nàng hoàn hồn nhìn ta, dường như hơi giật mình sau đó cũng không nói thêm gì.

Ta đương nhiên không tiện hỏi han, ra ám hiệu gọi Hương Trầm vào dọn dẹp. Do tâm trạng cả hai không được tốt, ta đơn giản chào hỏi mấy câu rồi cáo từ.

Không khí nặng nề.

Tiếng côn trùng râm ran là ta rồi rẫm, ta đưa tay vén màn che, lại chỉ nhìn thấy màu đen vô tận cùng ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn trên tay thái giám. Thất vọng thu tay về, cầm cuốn sách Hương Trầm chuẩn bị ở góc kiệu lên đọc. Bỗng dưng góc kiệu hắt xuống, một hồi tiếng hét bên ngoài vang lên, ta chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, xung quanh chấn động mạnh, kiệu rơi xuống đất kêu “oanh” vang nặng nề. Cả người ta ngã về phía trước, lao ra ngoài.

Cánh tay Hương Trầm dùng lực xóc ta lên, ánh mắt có chút lo lắng: “Nương nương, người không sao chứ?”

Xoa xoa trán vì va chạm mà đau đớn vài cái, ta gạt đầu trấn an nàng, đưa mắt nhìn xung quanh.

Lúc này, bốn thái giám khênh kiệu đều quỳ rạp dưới đất, sợ hãi hô: “Chúng nô tài đáng chết.”

Ta lên tiếng hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” Lúc vừa dứt lời, tiểu thái giám quỳ đầu tiên khẽ run người, có vẻ vô cùng sợ hãi. Nhưng hắn chưa kịp mở miệng, một bàn tay trắng nõn thanh tú thò ra dưới tay áo xanh thẫm giữ hắn lại, giọng nói đặc biệt trong trẻo của thái giám quỳ cạnh hắn đứng khom người bình tĩnh đáp lại ta: “Bẩm nương nương, nô tài đáng chết. Đi qua đoạn đá trơn liền trượt chân làm kinh động đến ngọc thể nương nương. Xin chịu trách phạt.”

Tuy cảm thấy bất thường nhưng vì thái giám kia rất đúng mực cúi đầu thật thấp, ta chẳng thể nhìn rõ diện mạo hắn, đang định bỏ qua thì một giọng nói của nữ tử khác vang lên: “Thượng quan muội, có chuyện gì vậy?”

Nhìn theo hướng tiếng nói, con đường chúng ta vừa đi qua, Hà quý phi triều phục đỏ thắm thêu bách hoa đang được cung nữ dìu xuống kiệu, trang sức vàng ngọc va vào nhau theo từng cử động của nàng, cả người xa hoa, tôn quý.

Nữ nhân này mỗi khi xuất hiện đều kiêu ngạo hơn người, như một chú công kiêu hãnh, không chịu nhường ai.

Dù sao chuyện này cũng không nên để nàng xen vào, ta cúi người thành thật hành lễ: “Quý phi nương nương vạn phúc.” Khi ngẩng mặt lên, nàng đã đứng ngay trước mặt, khuôn mặt nhỏ trang điểm kĩ càng tinh tế lần đầu gần ta như thế. Ta lấy lại hồn phách, đáp lời nàng:

“Chỉ có chút sự cố nhỏ. Thần thiếp dạy dỗ đám thái giám là được.”

Nàng có vẻ cũng không quan tâm, gạt đầu như chỉ tiện hỏi thăm. Lại là Hà Khiết Nhi cũng không đi ngay, ánh mắt nàng nhìn ta sáng lên khó hiểu, chưa kịp hiểu nàng muốn làm gì, nàng đã hỏi: “Muộn như vậy, muội muội còn đi đâu vậy?”

Ta cẩn thận trả lời: “Hôm nay là sinh thần Thượng Quan tài nhân, thần thiếp tới Tú Linh các chúc mừng nàng. Nương nương hẳn là đến vấn an thái hậu nương nương, thần thiếp không dám chậm trễ thêm, xin cáo từ.”

Hà Khiết Nhi hơi cúi đầu, lộ ra cái trán láng mịn trắng bóc, nàng ta cất tiếng cười khan một tiếng làm ta không hiểu. Nhưng hành động khó hiểu ấy rất nhanh đã chấm dứt, Hà Quý phi lại cao quý phát nhẹ ống tay áo ngạo nghễ bước đi, thân thiết hỏi han dường như chỉ là ảo giác.

Ta mù mịt nhìn theo bóng lưng nữ tử đỏ rực rồi thẳng tắp rời đi. Chợt thấy có chút hâm mộ nàng. Ta từng nghĩ, Hà Khiết Nhi là dạng tiểu thư cao ngạo

được nuông chiều thành bướng bỉnh. Nhưng có lẽ sự bướng bỉnh của nàng, không phải nữ nhân nào cũng may mắn có được. Hà Dương Điệp Huệ tần đã mất kia, cùng cha với nàng chẳng phải một người sống sung túc như phượng hoàng, một người chết thảm không ai để ý sao?

Hà quý phi vẫn được lòng Thái hậu, dường như mỗi tuần cố định vài ngày dùng thiện muện cùng thái hậu, việc nàng xuất hiện ở đây cũng là dễ hiểu.

Cắt đứt mạch suy nghĩ miên man, nhìn sang thái giám nhận tội nãy giờ vẫn yên lặng khom lưng, khe thờ dài, nói: “Trở về thôi.”

Hương Trầm đồ ta trở lại kiệu, nhịp rung nhẹ đều đều khiến ta mệt mỏi, thiếp đi lúc nào không hay.

Về tới Hồng Điệp các, Hương Trầm liền đưa ta mơ màng vào phía trong điện. Đến khi màn lụa thả xuống, giọng nói của Hương Trầm quân quyết bên tai: “Đã chỗ đi qua như là cố ý thêm một lớp mờ.”

Lật mình nằm nghiêng, ta tỉnh táo lại một chút. Nói như vậy, chuyện hôm nay có kẻ bày kế. Nhưng có vẻ không phải không nhằm vào ta. Vì việc ta đến Tử Linh các lúc đó khó mà đoán trước. Ngược lại... Hà Khiết Nhi lại cố định đến điện Liên Bảo. Xem ra nàng đã đắc tội với không ít người.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: thăm Dò

Chuyện xảy ra ở Điện Đại Bảo như một bí thư mật, không có bất kì tin tức gì truyền ra. Những người có mặt hôm đó cũng ăn ý không nhắc tới.

Ta nôn nóng muốn biết đến cùng là có chuyện gì, dù trong lòng mơ hồ nảy sinh một dự cảm. Hôm đó có người bỏ mạng, mùi máu tanh khó dấu thoát trong điện cùng biểu cảm khó coi của thái hậu, chuyện này có thể liên quan đến hoàng thất.

Nghĩ tới đây, ta như chợt hiểu ra sự im lặng của tất cả phi tần. Cung cấm là nơi nào chứ, các nàng cũng không phải kẻ ngốc, có lẽ cũng đoán ra một hai phần.

Xuân Hoa vừa lấy y phục mùa thu từ thượng cung cục về, đang cao hứng kể về bộ váy dài lấy hoa ly làm chủ đề của ti chế phòng.

Ta vui vẻ ngồi nghe nàng riu rít nói đông tây, nhàn nhã uống trà.

Điệp Tử từ ngoài đẩy cửa bước vào, nàng gần đây đã yên phận hơn, khi hầu hạ cũng không tỏ ra miễn cưỡng như trước. Không hiểu là vì Thiên Vũ lạnh nhạt mà

chết tâm, hay ần ần chờ thời cơ. Ta cũng không có thời gian nghiên cứu nàng, liền ra hiệu cho nàng bẩm báo: “Nương nương, Hiền tần nương nương vừa tới. Đang đợi ngoài điện.”

Ta dừng lại động tác tay, Hàn Duyệt Linh tới? Mất vài giây hoảng loạn mới chấn định lại. Hiền tần cùng ta ngày thường không thân thiết, nàng lại tới Hồng Điệp các, không phải là phát hiện ra gì đó?

Lắc đầu phủ nhận, nếu xác định ta là Lưu Hàn Châu, cũng không cần quang minh chính đại đến tìm ta.

Điệp Tử đợi ta một lát, không kìm được ngẩng đầu lên hỏi ta: “Nương nương, .. người..”

Ta gật đầu nhẹ với nàng: “Ta chuẩn bị một lát rồi ra.”

Hương Trầm nãy giờ đứng yên một góc nhanh chân lấy chiếc áo choàng mỏng khoác lên cho ta, khi đang buộc dây áo, bàn tay hơi thô sần của nàng bóp chặt tay ta. Dường như đang truyền dũng khí. Nhưng khuôn mặt vẫn lạnh nhạt cố hữu không thay đổi.

Ta hít sâu một hơi, mang theo Xuân Hoa đi ra.

Hương Trầm tốt nhất không nên lộ diện lúc này.

Chính điện Hồng Điệp các không lớn bằng Cam Tuyền cung, trước sảnh chỉ đặt một noãn tháp nhỏ cùng bàn gỗ tinh xảo, hai bên bày vài chiếc ghế gỗ chạm khắc hoa sen, bố cục gọn gàng.

Hàn Duyệt Linh ngồi trên noãn tháp duy nhất đó. Thân hình nàng nghiêng về một bên ném thủ điểm tâm đặt trên đĩa tinh xảo, khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào tinh khiết, vô hại như trẻ nhỏ.

Nhưng nữ nhân này tuyệt đối không đơn giản như vậy, ta bước chân vào trong, cúi người: “Nương nương vạn phúc.”

Không nhìn được động tác của nàng, nhưng rất nhanh, giọng nói trong trẻo mang vài phần tùy ý của nàng đã truyền đến: “Thượng Quan tiếp dư hãy đứng dậy.”

Không có tỷ muội, cũng không nhiều lời thừa thãi, nàng quả nhiên chẳng phải nữ nhân trong cung. Ta đáp lại một tiếng: “Tạ ơn nương nương.” Rồi đứng dậy, tự mình ngồi xuống ghế phía dưới.

Ngẩng mặt lên, lại nhận được cái nhìn đầy hứng thú của nàng, thiếu chút nữa bật cười. Ánh mắt của Hàn Duyệt Linh tựa như một con báo nhỏ, hứng thú nhìn con mồi là ta. Nhưng không hề có ý uy hiếp, mà là thăm dò trắng trợn.

Hòn đá trong lòng nhẹ nhàng rơi xuống, thoải mái nhìn lại nàng. Hàn Duyệt Linh chợt bĩu môi như trẻ con, tập chung sự chú ý lên chén trà Xuân Hoa vừa bung ra, vô cùng thích thú đưa lên mũi ngửi ngửi. Không chần chờ uống một ngụm lớn, miệng phồng lên như ếch, giữ lại trong khoang miệng một lúc, dứt khoát nuốt xuống.

Ta không nói thêm lời thừa thãi, tỉ mỉ nhìn động tác của nàng, cười nhỏ. Lại nghĩ mình cẩn thận nghiêm trọng, thật giống như mẫu thân người ta. Nhưng vì thân phận của nàng, ta không thể rút đi toàn bộ đề phòng.

Hàn Duyệt Linh hài lòng đặt chén trà xuống, lại nhìn về phía ta, lên tiếng hỏi: “Trà gì vậy?”

Ta không ngờ nàng sẽ hỏi vấn đề này, không để ý thái độ của nàng, đáp lại: “Là trà Minh Tiền của Trường quốc.” Ta rất thích hương thanh nhã của loại trà này, từ lâu đã dùng ở Hồng Diệp các.

Khẽ gạt đầu, nàng lại nhón một miếng bánh nhỏ bên cạnh, như đứa bé trộm được chiếc kẹo ngọt ngào, cong môi thỏa mãn.

Cung nữ hầu hạ Hàn Duyệt Linh hơi lớn tuổi hơn bình thường, bà cũng gần tuổi thân nương, giống một phụ nhân hơn là cung nữ.

Bà nhìn động tác của Hàn Duyệt Linh như không vừa lòng, nhưng từ ánh mắt nghiêm nghị lại đầy vẻ cưng chiều. Ta bắt đầu có cảm giác mình là người thừa ở đây, không hiểu Hàn Duyệt Linh có ý gì.

Nàng đột nhiên đứng dậy, phun ra hai chữ: “Cáo từ.” Khiến ta không hiểu gì, nghênh ngang dẫn người rời đi. Tiếng nói như hòn sỏi của nàng ở ngưỡng cửa vọng lại: “Vô vị.”

Ta vừa bực vừa buồn cười, Duyệt Trữ tiểu cô nương này tới cùng là có ý gì. Làm ta lo sợ một phen rồi nói mấy lời nhảm chán bỏ đi.

Trở lại phía sau điện, liền thấy Hương Trầm nôn nóng đứng thần thờ, tâm trạng phức tạp trở nên dễ chịu hơn, cất tiếng gọi nàng: “Lại đây.”

Nhìn ta một vòng như cân nhắc điều gì, nàng thở hắt ra một hơi. Vui vẻ đến cạnh ta. Xuân Hoa nghĩ rằng Hương Trầm lo ta bị Hàn Duyệt Linh bắt nạt, liền nói: “Hiền tần chỉ đến thưởng trà của Hồng Diệp các chúng ta. Nàng cũng trở về rồi, người không cần lo lắng như thế.”

Mặc dù điều Hương Trầm sợ không hoàn toàn như vậy, nhưng có lời giải thích của Xuân Hoa, ta không cần nói thêm, chắc chắn nàng cũng hiểu.

Nụ cười hòa nhã đúng mực lại xuất hiện trên mặt nàng, nhìn Xuân Hoa gạt đầu cảm kích.

Ta vẫn không hiểu nổi hành động của Hàn Duyệt Linh, hôm nay giống như là chuẩn bị chiến đấu với đại địch, mà giặc chỉ lượn một vòng rồi quay về. Ta sợ khi nói chuyện với nàng có gì sơ xuất, rồi lại sợ bình tĩnh quá hóa sơ hở. Suy nghĩ rồi thành một đoàn.

Xuân Hoa đã lui đi chuẩn bị ngọc thiện từ lâu. Cả điện rộng lớn chỉ còn ta và Hương Trầm. Nàng thành thực nhìn ta qua gương đồng bất động, ta đành lên tiếng: “Người nói xem. Duyệt Trữ này quá đơn thuần, hay quá thâm sâu khiến người ta không đoán nổi?”

Nàng không vội trả lời ngay, suy nghĩ một lát mới gạt gù: “Có quá thâm sâu hay không vẫn chưa chắc. Nhưng một nữ nhân lớn lên trong Sơn Cốc, không thể là dạng ngu ngốc.”

Ta gạt đầu đồng tình. Nhàm chán nhìn trang sức trên bàn gỗ một lượt, chợt nhớ tới nam nhân kia, buột miệng cảm thán: “Cũng mấy ngày hán chưa lật bài tử của ta.”

Hương Trầm nhìn ta bằng ánh mắt kì dị, rồi rất nhanh khéo môi cong lên tình quái. Ta trong lòng thầm kêu không ổn, vội giải thích: “Cái kia, hán cùng ta đóng kịch sùng phi. Ta mới lo sự an toàn của bản thân.”

Nàng gạt đầu, không nói thêm gì nữa. Nhưng bị kích còn ở phía sau. Tối đến, khi thái giám báo Hoàng thượng đến Hồng Diệp các, nàng cứ nhìn ta cười trộm. Hận không thể bóp miệng nàng lại, khuôn mặt ta đã đỏ lên một cách bất thường.

Cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ một hồi, đến mức bát chè thanh mát Diệp Từ mang về từ ti thiện phòng cũng bị nàng nhìn chăm chú. Ta bỏ bát ngọc trên tay xuống, giật dỗi nhìn nàng: “Hương Trầm, tuy rằng đãi ngộ của ta và người không thể lộn xộn. Nhưng nếu người muốn ăn chè này như vậy chỉ cần nói một tiếng, không cần nhìn ta bằng ánh mắt như thế.”

Hương Trầm nghe ta nói, mắt tròn tròn đầy kinh ngạc, sau đó kêu lên một tiếng: “Nương nương.” Vẻ mặt nàng có khó hiểu, bất đắc dĩ cùng ngượng ngập. Đây là lần đầu ta thấy nhiều biểu tình như thế trên mặt nàng không nhịn được liền cười lớn.

Đúng lúc này, giọng nói quen thuộc của Thiên Vũ cách từng tầng sa trường vang lên: “ Có chuyện gì vui vậy?”

Ta nhìn Hương Trầm một cái, rồi nhanh chóng cùng nàng quỳ xuống: “ Thần thiếp tham kiến hoàng thượng.”

Tiếng bước chân gần hơn, dừng lại ngay sát đỉnh đầu, Thiên Vũ đỡ ta đứng dậy, rất ý tứ nhìn ta, lại nhìn Hương Trầm, hắng giọng: “ Mặt đỏ như vậy?”

Ta lườm Hương Trầm một cái, ngụ ý không cần nhiều lời. Nàng làm như không nhìn thấy ta, tiến lên một bước, ra bệ cung kính với Thiên Vũ, bộ mặt kia rõ ràng như cảm tử trung thành với chủ nhân: “ Hoàng thượng, Thượng Quan tiếp dur lâu không được diện kiến long nhan, mấy ngày nay đều nhưng nhớ.”

Bàn tay được Thiên Vũ nắm lấy khẽ run, môi ta giật giật, không biết nói sao. Dứt khoát cúi đầu xuống, ta liền làm rùa, xem người cười nhạo thế nào cũng không nghe thấy nhé.

Thật ra những dịp thấy Hương Trầm trêu đùa như thế không dễ, chẳng lẽ nàng chấp ta vụ bát chè? Thiên Vũ này giờ vẫn im lặng, ta tò mò ngẩng đầu lên nhìn một cái. Dưới ánh nến vàng vọt, khuôn mặt ngày thường nghiêm túc của hấn dần ra mềm mại, khóe môi cong lên rất nhỏ, nhưng cũng làm hấn trông dịu dàng đến khó tin. Khi ta còn đang đắm chìm trong ánh sáng nhu hòa từ hấn, lại bất chợt quay xuống nhìn thẳng vào mắt ta: “ Nhớ ta, hả?”

Rút tay khỏi bàn tay to lớn của hấn, ta đi tới bàn nhỏ ngồi xuống, tiếp tục ăn chè, ta ăn ,ăn, ăn, ăn hết bát, đặt xuống “cạch” một tiếng. Quay người ra phía sau, nằm co trên giường.

Cảm giác giống như binh sĩ trốn trận. Thật là xấu hổ.

Quân giặc ngoài kia vẫn im lặng phòng thủ. Một loạt tiếng động vang lên, có lẽ Hương Trầm đã lui ra. Tiếng bước chân đến gần phía giường thì dừng lại. Ta chưa kịp phản ứng, hấn đã lên tiếng: “Ái phi xem ra nhớ trẫm là thực, nồn nóng như thế?”

Ta quay mặt lại, đối diện hấn, mắt trừng lên nhưng lại chẳng biết nói gì, hít vào mấy cái mới nói: “ Hoàng thượng, chuyện sáng nay..” Đây rõ ràng là đánh trống lảng.

Biểu cảm dịu dàng vụt tắt, mày kiếm của hấn nhanh chóng xô lại, ta rõ ràng đã thành công rồi đi sự chú ý của hấn, nhưng có lẽ lại nhắc đến cảm kị chẳng?

Thiên Vũ nhìn ta chăm chú, thờ dài, vén vạt áo ngồi xuống cạnh giường, hỏi ta: “ Người muốn làm gì?”

Có vẻ như hấn không muốn nói, nhưng dù sao đã chót hỏi rồi, hơn nữa ta cũng tò mò, liền làm tới: “ Nữ nhân vốn thích bát quái.”

Tuy ta không khéo léo như hấn mong đợi, hấn cũng chẳng phản ứng lớn, đẩy ta nằm dịch vào trong, tự nhiên nằm xuống, hai mắt nhắm lại nói nhỏ: “ Họạ đến từ miệng.”

Ta sắp tò mò chết rồi, hấn còn muốn đùa giỡn?

Thiên Vũ dùng tay chống đầu nhìn ta, rồi cười khan khó hiểu, trong mắt thoát cái chứa đầy sát khí: “Người nói xem, hừm? Có kẻ coi trẫm như bù nhìn, gây sóng gió lộng hành trong cung.”

Biết điều ngậm miệng, ta cẩn thận dịch người sâu vào trong, kéo chăn qua đầu, cố gắng nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve: “ Hoàng thượng ngủ ngon.”

Hấn lúc này lại không muốn ta trốn đi, dứt khoát vạch chăn qua hờ cái đầu nhỏ, dường như ép ta nghe hấn nói: “ Không tò mò về đứa con trong bụng Hà Khiết Nhi hay sao?”

Tâm trạng hấn hôm nay xem ra không tốt, ta vội vàng lắc đầu , không dám quay mặt lại: “ Không muốn...”

Lời còn chưa hết, Thiên Vũ đã trả lời: “ Hà gia quá coi thường trẫm rồi, cậy có kẻ kia chống đỡ mà dám đối đầu với trẫm” Hai chữ “kẻ kia” dường như là rít qua kẽ răng khiến ta rùng mình.

Lần này không đợi ta phản ứng, hấn kéo sạch chăn lại, nhắm mắt ngủ.

Nghi vấn về thân phận đứa bé sau khi gặp nam nhân thần bí kia cùng lời nói của Thiên Vũ càng thêm rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 36: Chân Tướng Hé Lộ

Giữ mãi mối nghi ngờ trong lòng, ta càng thêm trầm mặc. Hương Trầm thấy thế, đặc biệt chú ý đến ta.

Giơ tay vớt cánh hoa hồng trong hơi nước ấm, dễ chịu rên một tiếng thỏa mãn, Hương Trầm đứng sau ta thấy vậy lên tiếng: “Nương nương chỗ nào không thoải mái sao?”

Ta bất chợt xoay người lại đối diện nàng, tay cầm lên thành dục đứng, hỏi lại: “Hương Trầm, ngươi nói xem, tại sao người của Sơn Cốc lại kiên trì muốn giết ta như vậy? Cũng qua rất nhiều năm rồi...” Nói đến đây, mi mắt không chịu được sụp xuống: “Đường như họ mặc kệ cái giá phải bỏ ra.”

Căn phòng chợt im lặng, ta không nghe thấy tiếng trả lời của nàng, đến khi mở mắt ra đã thấy gương mặt Hương Trầm ngay sát. Nàng ngồi xổm đối diện ta.

Thở dài một hơi, chiếc áo mỏng đã rơi trên đầu ta, giọng nói Hương Trầm vọng lại theo bước chân tiến vào nội điện: “Nô tỳ biết điều gì sẽ nói với người.”

Ta nhanh chóng bước ra ngoài, xò tiết khổ cùng áo khoác mỏng, đi vào phía trong, lần lên giường nhìn Hương Trầm. Nàng ngồi trên chiếc ghế khắc hoa nhỏ cạnh giường, giọng nói chậm rãi vang lên: “Đại ca của ta tính tình nghịch, từng bỏ nhà đi từ thời niên thiếu, lại tham gia vào nhóm sát thủ của Sơn Cốc. Huynh ấy có nói với ta một lời đồn rằng, kẻ đứng đầu Sơn Cốc nhận nuôi một đôi nam nữ. Cả hai đều có căn cốt đặc biệt, sức mạnh khác thường.” Nàng dừng lại nhìn ta, thở dài một hơi: “Lý do nương nương bị truy sát thực ra liên quan đến nữ nhân kia.”

Tuy đã đoán được vài phần sự việc không đơn giản, ta vẫn hơi ngạc nhiên: “Lão già kia nói ta khắc đại ca, nguy hại đến Ngao quốc là giả sao?”

Hương Trầm gật nhẹ một cái, mày hơi nhíu lại như suy nghĩ: “Là giả. Nhưng có vẻ như sự tồn tại của người sẽ gây hại đến đôi nam nữ kia. Mà bé trai được nhận nuôi bây giờ chính là kẻ đứng đầu Sơn Cốc.”

Lời giải thích của Hương Trầm đương nhiên không thể rõ ràng, sự tình cụ thể e rằng bây giờ chỉ có cặp nam nữ kia biết. Ta chỉ là một công chúa nhỏ nhỏ, hời hợt chưa đến mười tuổi thì có thể uy hiếp đến ai cơ chứ?

Tóc chưa khô áp vào mặt lạnh toát, đến khi Hương Trầm đẩy nhẹ người, ta mới định thần lại. Nàng đang lo lắng nhìn ta: “Nương nương, mau dậy lau qua tóc, nếu không sẽ cảm lạnh.”

Ta gật đầu một cách miễn cưỡng rời giường, để đám cung nữ xoay một vòng, trong mơ hồ nghe Xuân Hoa nói: “Nương nương, cung nữ từ Thanh Vân cung đến, nói Quý phi nương nương mời tiệc trà ở ngự hoa viên. Mời đến Hồng Diệp các chúng ta.”

Lại có chuyện gì đây? Hà quý phi ngày thường cũng chẳng giao hảo gì với đám phi tần, hôm nay lại đòi tính?

Tiết trời vào thu hơi se lạnh, ta tùy tiện khoác thêm ngoại bào màu lam, bên trong váy gấp thêu ly đem theo Hương Trầm đi đến ngự hoa viên.

Phát hiện ra nơi này cũng không đông phi tần như ta nghĩ, lại càng ngạc nhiên. Đây không giống với cá tính phô trương của Hà Khiết Nhi chút nào.

Hành lễ qua lại một lúc, tất cả diễn ra như một bữa tiệc bình thường, lạ là Hoàng hậu cũng không có mặt. Ta nhàm chán ngồi một lúc, liền nhân không ai để ý lặng lẽ lui ra phía vườn hoa đằng sau để Hương Trầm khi nào có chuyện đến gọi.

Ngồi xuống thảm cỏ xanh mềm mại, tay không ngừng vẽ vòng tròn trên thảm cỏ, ta mệt mỏi nằm ngửa xuống. Gió hiu hiu thổi từng đợt mát lạnh. Một tiếng nói cất lên khiến ta hoảng loạn mở mắt: “Thượng Quan muội xem ra là người không ưa ồn ào náo nhiệt?”

Vội vã ngồi dậy, nhìn về nữ nhân đang bước tới phục trang tím nổi bật, ta cúi người: “Thần thiếp chỉ cảm thấy hoa cỏ nơi đây thật đẹp, không nhận được bước tới xem. Đã thất lễ với Quý phi rồi.”

Hà Khiết Nhi dường như không để lời biện hộ của ta vào tai, nàng chậm chạp lên tiếng: “Thượng Quan tiếp dư đạo này được hoàng thượng sủng ái như vậy lại làm bản cung nhớ đến vị kia.”

Ta cảm thấy nàng có dấu hiệu bất thường, trong lòng không hiểu sao giật thót một cái, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời: “Thần thiếp là may mắn được hoàng thượng ưu ái một chút, sao đáng để nhắc tới?”

Vị Quý phi như hoa như ngọc vẫn tiếp tục nói như độc thoại một mình: “Ngươi có biết Thần phi Lã Tâm Như hay không?”

Thầm kêu không ổn, ta đáp lại một cái thận trọng: “Thần thiếp có lẽ chưa có phúc được diện kiến.”

Hà Khiết Nhi đột nhiên cười rộ lên, quay sang nhìn thẳng vào ta: “Nàng ta rất có tài. Có thể tổng ca ca bốn cung vào đại lao mà không một tổn một chút công sức. Ngươi nói xem, người như vậy sao lại đơn giản bị biếm vào lãnh cung một cách mơ hồ cơ chứ?”

Ta nghi ngờ nhìn nàng, giờ mới phát hiện Hà Khiết Nhi cư nhiên không đem theo cung nữ! Năm tay âm thầm nắm chặt, ta trả lời cứng nhắc: “Chuyện nương nương nhắc tới, thần thiếp quả thực chưa từng nghe qua.”

Khóe môi nàng chợt dâng lên nụ cười lạnh, ta chưa kịp nghĩ xem nụ cười ấy có dụng ý gì, phía sau gáy liền đau nhói, mắt tối sầm. Ngã xuống.

Tỉnh lại trong không gian tối mờ mờ, ta mệt mỏi chớp mắt vài cái, dùng khuỷu tay chống dậy, lại phát hiện cả người dường như không có chút sức lực ngã vật xuống.

Bình ổn lại hơi thở rối loạn, âm thầm vận công liền thất bại phát hiện nội lực đã bị tiêu tán, không làm gì được. Chắc hẳn kẻ ta bắt ta tới đây đã động tay chân với ta. Tuy sợ hãi cũng bất an đang dần nuốt chửng ta, vẫn cố gắng kiềm chế đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Nơi đây không nghi ngờ gì giống như một nhà giam. Nhưng lại tối tăm hơn bình thường.

Nheo mắt theo hướng ánh sáng mờ mờ phát ra, lại cư nhiên là viên dạ minh châu to bằng nắm đấm trẻ em ở góc phòng. Đồ vật trân quý như thế, thực sự không phù hợp với hoàn cảnh hôi hám nơi này.

Không để ta hoang mang quá lâu, tiếng động chói tai của cửa sắt vang lên, tiếng bước chân tiến về phía ta. Hơi thở lạnh lẽo của kẻ đang đến tỏa ra khiến ta cảm giác như đang bị ánh mắt của thú dữ rình mò theo dõi, rung mình một cái.

Một nam nhân to lớn mặc hắc y lọt vào tầm mắt ta. Không hiểu sao trong đầu lúc này lại chắc chắn một đáp án duy nhất: nam nhân này chính là người đã gặp Hà Khiết Nhi hôm đó trong lãnh cung. Chưa nói tới việc trước khi bị bắt đi ta đang ở cùng Hà Quý phi. Sự lạnh lẽo đến rợn người này khó ai có thể so sánh với hắn.

Đáng tiếc là tất cả những gì ta biết về hắn cũng chỉ dừng lại ở lần gặp mặt kinh hãi hôm ấy. Lúc này, điều ta lo sợ nhất, cũng là tình huống tồi tệ nhất có thể xảy ra chính là: hắn là kẻ đứng đầu Sơn Cốc!

Bàn tay lạnh như băng của nam nhân kia chạm đến cằm ta, kéo lên. Động tác mang tính trêu chọc dùng trên người hắn lại mang theo nguy hiểm khó đề phòng. Giọng nói âm u trong kí ức một lần nữa vang lên, khàn khàn, dường như không bao giờ lên cao âm điệu: “Lưu Hàn Châu?”

Rõ ràng là câu hỏi, lại càng giống như một lời khẳng định. Ta muốn lên tiếng phản bác, cả người lại không có tiền đề run lên, yếu ớt đến đáng ghét. Hắn nhìn ta một hồi, lạnh nhạt cười khẽ một tiếng, buông ra. Quay lưng đi nói: “Không nghĩ tới một công chúa chân yếu tay mềm như ngươi cũng tốn công sức của chúng ta như vậy.”

Nghi ngờ trong lòng đã rõ tới chín phần, lúc này không hiểu sao ta lại dần lấy lại bình tĩnh. Có lẽ đáng sợ nhất cũng tới rồi, ta không còn gì phải sợ nữa.

Nam nhân kia bước ra ngoài, à một tiếng như chợt nhớ ra điều gì, quay lại ngồi xổm xuống cạnh ta: “Ta cũng muốn ngươi chết nhẹ nhàng một chút. Nhưng ngươi có đắc tội với Hà Uy, xem ra không thể nhân nhượng...”

Sau đó nhanh chóng đi ra, không để ý tới ta nữa.

Rõ ràng điều mà tất cả chúng ta không ngờ được chính là, Thiên Vũ phòng bị nghiêm ngặt bên ngoài, cũng đoán không ra Hà Khiết Nhi có liên hệ với Sơn Cốc.

Nhớ đến kim bài trong tay mẫu thân, xem ra Triệu Yến Thư cũng có mối liên hệ nào đó với họ, dù không mờ ám như Hà Khiết Nhi.

Có lẽ chờ đợi trong hoang mang và lo sợ chính là con rắn độc cắn chết con người. Ta nằm như một xác chết đợi người cho ăn uống nơi này ngày ngốc vài ngày, càng thêm nôm nớp lo sợ.

Nơi này chẳng thể phân biệt ngày đêm. Ta chỉ có thể dựa vào giấc ngủ và những bữa ăn để đoán ngày tháng. Dần dần càng trở nên mệt mỏi, giấc ngủ của ta cũng không cố định. Có những lúc mê man không biết gì, lúc tỉnh táo lạ thường ta lại có một ý nghĩ đáng sợ, liệu ta có thể thoát ra ngoài được, hay sẽ mòn mỏi chết đi vô vọng như thế này.

Những lúc như thế, chỉ biết tự nhủ phải cố gắng chịu đựng, kiên cường chờ thời cơ.

Nói thì dễ, nhưng chính ta cũng không biết Thiên Vũ sẽ dựa vào đâu tìm được ta.

Lúc này ta chợt nhận ra, bây giờ người duy nhất có cơ hội cứu ta lại là Thiên Vũ.

Những ngày rất lâu sau đó, lâu đến mức chính ta cũng mất đi khái niệm ngày tháng, cánh cửa sau lưng ta một lần nữa mở ra. Lần này hắn không còn là tiếng bước chân ẩn giấu nội lực đáng sợ kia, tiếng y phục quét qua mặt đất tiến tới chỗ ta đang nằm.

Đó là Hà Khiết Nhi!

Nàng vẫn một thân y phục đỏ rực rườm rà quen thuộc, nhưng ta nhận ra đây không phải y phục trong cung.

Nàng phóng ánh mắt chăm chọc đắc ý nhìn ta, dường như vô cùng hả hê với tình cảnh bây giờ của kẻ đã hãm hại đại ca nàng. Ta lúc này lại có thể bình tĩnh nghĩ tới, kẻ chân chính hại đại ca nàng chính là Thiên Vũ nhé, cũng chẳng phải ta.

Quan sát ta một lượt Hà Khiết Nhi mới mở miệng nói chuyện: “Lưu Hàn Châu, ngươi có thể ngờ tới, bao nhiêu nam nhân bảo vệ ngươi như vậy, cuối cùng lại bị ta tra ra hay không?”

Ta lạnh nhạt trả lời bằng chất giọng đã khàn khàn vì nhiều ngày không lên tiếng: “Chuyện đó thì có ý nghĩa gì?”

Hà Khiết Nhi lại không cho là đúng phản bác: “Vô cùng có ý nghĩa.” Lại nghiêm túc gật đầu một cái. Chính ta không hiểu sao trong hoàn cảnh này, lại thấy được nàng có nét gì đó thật trẻ con. Giống như một tiểu hài tử bướng bỉnh.

“Ta nhìn nhìn Hạ Thiên Vũ nhiều ngày như thế, cuối cùng cũng bắt được nhược điểm của hắn.” Rồi nhìn ta như muốn nói, quá có ý nghĩa còn gì.

Ta muốn đáp lại rằng, ta không phải nhược điểm của Thiên Vũ, hắn chẳng qua chỉ có on đối với Ngạo quốc mà thôi. Lời nói chưa xót lại chẳng thể bật ra khỏi cổ họng. Ta âm thầm thở dài, mặc kệ đi, biết đâu như vậy nàng sẽ lưu lại mạng sống cho con tin là ta. Sẽ đủ lâu đến khi Thiên Vũ cứu ta ra ngoài chứ?

Nghĩ như thế, ta mặc kệ nàng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hà Khiết Nhi cũng trầm mặc một lúc, ta nghe thấy tiếng nàng phân phó: “Đưa nàng ta về Ân Minh cư.”

Cảm giác cả thân thể bị nhắc lên, ta không hiểu gì nhìn theo ánh mắt sâu hút của Hà Khiết Nhi vẫn đứng trong nơi ta ở trong thời gian vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Hà Khiết Nhi

Từ ngày nhóm người của Hà Khiết Nhi dẫn đi, ta đã khôi phục lại rất nhiều. Tất nhiên ta bị bịt mắt suốt dọc đường, không nhìn rõ mình đang ở đâu, nhưng hiển nhiên đã tốt hơn chỗ cũ rất nhiều.

Vì nằm trên mặt đất lạnh nhiều ngày, người ta bị nhiễm phong hàn. Hà Khiết Nhi mặc ta nằm nghỉ trong một căn phòng hai ngày, đứng giờ lại cho người đưa cơm tới. Nàng ta không hề cấp thuốc men gì, nhưng thân thể ta vốn khỏe mạnh. Được đãi ngộ tốt một chút, khỏe lên cũng nhanh chóng.

Ngày thứ ba tỉnh lại, chân tay linh động hơn, ta đã có thể xuống giường đi lại. Không rõ dụng ý của Hà Khiết Nhi, ta đành mặc kệ, đến đâu hay đến đó. Ba ngày này, ta đã âm thầm thử vận công nhưng đều thất bại. Xem ra võ công không bị phế, không có nội công, vài chiêu võ mèo cào của ta sẽ chẳng làm được gì.

Ta có thể đi lại linh hoạt cũng là lúc Hà Khiết Nhi sai hạ nhân đón ta đi.

Đầu gối bị ép quỳ xuống, ta ngẩng đầu nhìn nàng đang tạo nhã thưởng trà. Đây rõ ràng giống như khuê phòng của nữ nhân. Hà Khiết Nhi chậm rãi nhấp từng ngụm đến hết mới quay sang nhìn ta, cười duyên, nói: "Xem ra thể lực ngươi cũng không tệ. Mới vài ngày đã khôi phục tốt như thế. Có phải lần này ngươi hẳn là nợ ta một ân tình hay không?"

Ta âm thầm cắn chặt răng, cười nhẹ: "Đã bị đem đến đây, là ai giải đi còn quan trọng hay sao?"

Hà Khiết Nhi nhìn ta một lát, quay đi: "Ta cũng không có thời gian dài dòng với ngươi, chỉ cần an phận ở đây chờ xử lý là được."

Thật ra từ lúc bị đưa đến đây, ta đã ngạc nhiên vô cùng. Những tưởng Sơn Cốc phát hiện ta sẽ đem đi giết tránh lộ liễu. Sự dây dưa này đến tột cùng có ý nghĩa gì?

Ta ngây ngốc ở bên cạnh Hà Khiết Nhi mấy ngày, lại phát hiện nàng không hề rời khỏi đây. Một quý phi không thể rời khỏi cung lâu như thế. Chẳng qua cũng chỉ là nghi vấn của ta, nàng vẫn thông dong luyện chữ, vẽ tranh, thi thơ còn ngâm vài câu thơ. Cuộc sống quả thực yên bình đến bất thường.

Đã đi đến nước này, ta bình thân chờ đợi, lo sợ không thể thoát ra dần dần cũng chỉ là một mong mỏi.

Thấy ta ngẩn người, Hà Khiết Nhi đang khâu khăn ngẩng lên nhìn ta: "Ngươi nghĩ gì vậy?"

Ta quay sang nhìn nữ tử thanh lệ đang đứng đưa chân trên xích đu, càng nhìn càng thấy nàng giống như một tiểu cô nương được nuông chiều: "Đương nhiên là nghĩ cách thoát khỏi đây."

Nàng chột bĩu môi, cười lớn: "Ngươi suy nghĩ cũng quá đơn giản đi. Nói cho ngươi biết để khỏi suy nghĩ lung tung nữa. Đây chính là đại bản doanh của Sơn Cốc."

Nàng nói xong lại điềm nhiên nhón một quả nho bỏ vào miệng. Thở mồm cười

một tiếng.

Ta chột nhận ra nàng trước nay thân nhiên như vậy không phải vì ngu ngốc, mà vì chỗ dựa của nàng quá lớn. Nhưng nữ nhân xem ra khá có vị thế trong Sơn Cốc lại không bảo vệ nổi cho đứa con trong bụng mình hay sao?

Kính ngạc phát hiện đã đem nghi vấn trong lòng hỏi ra miệng. Mặt Hà Khiết Nhi đột nhiên tái mét, quả nho trong tay bị bóp nát, nước màu tím chảy giữa

các ngón tay trắng bệch của nàng.

Ta lúng túng không biết làm sao, bản thân cũng phải cố ý động vào vết thương trong lòng nàng. Thật ra mấy ngày nay ở cùng Hà Khiết Nhi, nhìn ngoài nàng có vẻ thông dong nhân nhả. Nhưng những câu ca vui vẻ trong giọng lại mang buồn thương man mác, nàng cũng hay thất thần chẳng kém ta.

Hà Khiết Nhi ngây ngẩn rồi đứng bật dậy rồi đi. Được một đoạn lại dừng chân, gọi ta: “Đi thôi.”

Không hiểu nàng muốn làm gì, ta vẫn đứng dậy đi về phía căn phòng nàng ở.

Đi theo con đường trồng toàn trúc xanh trở về căn nhà gỗ mấy ngày nay vẫn sinh hoạt, ta nhìn theo bóng lưng trắng tấp của nữ nhân đi phía trước, không hiểu sao thấy đau lòng.

Hà Khiết Nhi sau khi đã yên vị trên ghế trúc, quay sang hỏi ta: “Ngươi rốt cuộc đã biết những gì?”

Ta không muốn dấu giếm nàng, hỏi thẳng: “Đứa bé đó, không phải là của Thiên Vũ đúng không?” Chính mình cũng bị ý nghĩ này dọa sợ, nhưng ta vẫn muốn hỏi đương sự.

Nàng có vẻ ngạc nhiên trước phán đoán của ta, bàn tay cầm chén nước dừng lại giữa không trung làm vài giọt nước bắn ra ngoài. Một lát sau mới lên tiếng: “Xem ra Thiên Vũ cũng đã biết việc này. Chẳng trách được..” Câu nói như tự nói với chính nàng, thì thào đau đớn.

Chắc nàng cũng đã nhận ra việc bản thân sảy thai Thiên Vũ cũng nhúng tay vào, ta không có ý định giấu diếm, chỉ im lặng nhìn nàng. Hà Khiết Nhi lại bình tĩnh hơn ta tưởng, nhanh chóng hỏi ngược lại: “Không lo lắng ta sẽ gây bất lợi cho ngươi hay sao?” Giọng nói khôi phục ý cười.

Ta thở ra một hơi, không nói gì, nhưng bộ dạng lại giống như tùy nàng xử lí.

Chúng ta không nhắc đến chủ đề này nữa, vài ngày sau đó vẫn trôi qua như thế. Cho đến một hôm Hà Khiết Nhi đột nhiên nói với ta: “Ngươi hẳn là biết võ công. Chẳng bằng dạy ta một chút?”

Có chút ngoài ý muốn nhìn nàng, Hà Khiết Nhi có liên hệ với Sơn Cốc, nhưng vẫn là thiên kim tiểu thư của Hà tướng quân, không biết võ công cũng là điều dễ đoán. Nhưng sao lại muốn ta dạy nàng?

Nhận ra sự nghi hoặc của ta, ánh sáng trong mắt nàng nháy mắt liền ảm đạm, nói nhỏ: “Không được thì thôi.”

Nhìn nàng như vậy, ta vô thức bật ra một câu khó hiểu: “Chỉ đang phân vân, ngươi sẽ lấy gì đền đáp ta?”

Không ngờ ta sẽ đồng ý, Hà Khiết Nhi trở nên vui vẻ, cười thành tiếng thanh thúy như chuông bạc leng keng: “Nếu ngươi có hứng thú với những gì ta biết,

chắc chắn sẽ nhiệt tình giúp đỡ.”

Ta tùy tiện đáp lại: “Ngươi liền dạy ta nấu ăn đi.” Trù nghệ của nàng rất khá, những ngày này ở cùng nàng, đồ ăn chúng ta dùng đều là do Hà Khiết Nhi nấu, ta đã sớm khâm phục tài nghệ của nàng.

Tất nhiên Hà Khiết Nhi gật đầu đáp ứng. Vậy là chúng ta bắt đầu bận rộn hơn. Ban ngày ta dạy nàng tập võ, buổi tối lại học nàng nấu ăn. Quan hệ giữa hai chúng ta được kéo lại gần một cách vô hình.

Nhiều lần ta cũng thử hỏi nàng lí do đưa ta đến đây, những lúc như thế nàng sẽ vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt ta kiên định: “Ta sẽ không hại ngươi.” Nhưng cũng không nói gì thêm.

Ta nhìn Hà Khiết Nhi đang tập luyện buổi sáng, nàng dường như rất hăng hái. Trang phục màu vàng rực gọn gàng, mái tóc búi lên để lộ vầng trán trắng ngần, từng lớp mồ hôi li ti được ánh nắng buổi sớm chiếu xuống làm khuôn mặt nàng phủ một tầng vàng nhạt. Nàng lùi lại vài bước, tung cước đá mạnh về phía sau, cười khanh khách.

Nhưng nụ cười trên môi nàng nhanh chóng đông cứng. Thần sắc thản nhiên của ta cũng không duy trì được mà đứng dậy. Nam nhân vừa xuất hiện từ phía sau Hà Khiết Nhi khiến ta hồi hộp, tim đập thình thịch.

Hắc nhân y nhìn Hà Khiết Nhi một lượt, trông mắt xanh lạnh lẽo lại có ý cười như có như không, nhanh chóng di chuyển về phía ta, cất tiếng: “Ta đến lấy người.”

Hà Khiết Nhi đã phản ứng lại, chạy đến chắn trước mặt ta, quật cường nhìn

nam nhân kia: “Nếu ta nói không được thì sao?”

Mắt hắn nheo lại nguy hiểm, nhìn thẳng vào Hà Khiết Nhi, tao nhã từng chữ: “Nàng đem người đi cũng lâu rồi, Khiết Nhi, nuông chiều nàng liền trở nên tùy hứng như thế?”

Bàn tay nàng nắm chặt tay ta chột run lên, lạnh như băng, ta nhìn chăm chú vào mắt Hà Khiết Nhi, thấy được bi thương ngập tràn. Nàng cười, nhưng không thông dong bình tĩnh, cũng chẳng vui vẻ cao hứng như những ngày qua: “Nuông chiều? Nếu chàng cho là như thế. Ta vẫn muốn giữ Lưu Hàn

Châu thì sao? Chẳng có thể vì ta mà bỏ qua sao?”

Nam nhân kia quay sang nhìn ta, cười lạnh, đáp lại Hà Khiết Nhi: “Chuyện này nàng không thể bướng bỉnh được.”

Nói xong, giặt tay ta ra khỏi bàn tay nàng. Tuy tay Hà Khiết Nhi đã lạnh toát, bàn tay của nam nhân này còn lạnh hơn thế, cho người ta cảm giác đang nằm dưới hầm băng.

Ta bị điểm huyết nói, nam nhân cấp ta như con gà con rời khỏi đó.

Hà Khiết Nhi vẫn đứng giữa sân như trời trồng.

Ta chỉ cảm nhận được từng đợt gió lạnh đánh tới qua vạt áo đen của nam nhân này, khi đến nơi giam giữ mới, cả người đã lạnh run.

Riêng đối với nam nhân này, ta không thể cúi đầu, hẳn chính là kẻ gây nên cái chết của mẫu thân, ta đã tự nhủ bản thân như thế.

Nén lại cái rét ngấm vào da thịt, lưng thẳng tắp hiên ngang theo hấn vào trong một sơn động vô cùng lớn, ánh sáng hiu hắt. Suốt đường đi, nam nhân kia không hề ngoái đầu hay uy hiếp, nhưng ta vẫn cảm nhận được sự nguy hiểm như con báo từ nam nhân kia.

Đi qua một lối đi dài tăm tối, khung cảnh trước mắt khiến ta kinh ngạc.

Khuất sau sơn động thăm thẳm là tường thành kiên cố cao vút, sau khi xác

nhận thân phận một hoi, chúng ta bước qua hành lang dài bao bọc bởi những viên đá rất lớn mang lại cảm giác mênh mông vô tận.

Đi qua cổng lớn bằng gỗ, là hàng trăm, không, là hàng ngàn sát thủ đang luyện tập, nói giao đấu thì có phần đúng hơn.

Ta ngây người nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt. Một đội quân lớn mạnh nhường này, kẻ cầm đầu lại không có chút tham vọng bá vương hay sao?

Không kìm lại được quay sang nhìn nam tử bên cạnh, hẳn đang nghe một tên có vẻ dưới quyền báo cáo tình hình gì đó, lông mày nheo lại khó hiểu. Ánh mắt đó giữ nguyên cho tới khi hấn quay sang nhìn ta. Hấn nhìn chăm chú như thể đang cân nhắc điều gì. Đến khi hồi thần, giọng nói âm u kia phát ra khiến ta rùng mình: “Bản lĩnh của ngươi xem ra không tệ. Hết Hà Úy, ngay cả Hà Quý phi.” Nói đến đây, phát ra tiếng cười trầm thấp giống như chế nhạo danh xưng này. “Hai người họ cùng cầu xin cho ngươi. Ta cũng không nỡ xuống tay.”

Hấn chỉ nói đến đây, mắt vẫn nhìn ta, vẫy tay ra hiệu một kẻ xuất hiện. Nam nhân áo trắng đột ngột nhảy xuống từ đỉnh tường thành khiến ta giật mình, nhưng vẫn giữ vẻ trấn định, nhìn thật sâu vào nam nhân đối diện mình.

“Lương Thiên Bảo, giúp ta an bài nàng.” Kẻ đứng đầu Sơn Cốc quay sang nói một câu như thế với nam nhân một thân bạch y kia, ta ngược lên nhìn Lương Thiên Bảo. Áo trắng một mình giữa một nơi toàn sát thủ thế này. Đứng là một kẻ ư nổi bật.

Không ngờ Lương Thiên Bảo cũng ở trong đội ngũ sát thủ của Sơn Cốc. Xem ra quan hệ của Triệu Yến Thư với Sơn Cốc xuất phát từ hấn.

Ta đi theo Lương Thiên Bảo vòng vào một hoi, khi bắt đầu có cảm giác thấm mệt, hấn bất chợt ngừng chân. Ta mắt đà lao về phía trước, suýt ngã chổng vó lên thì được hấn đỡ lại, không kìm được nắc: “Đang yên người dừng lại làm gì?”

Lương Thiên Bảo vẫn tĩnh bơ rút hai tay vừa xóc nách ta, phui vài cái như sợ bắn, lên tiếng đầy vẻ hứng thú: “Ngươi là ai vậy?” Nói rồi còn khoa trương nhìn ta từ trên xuống mấy lần.

Không hiểu hấn có ý gì, ta chán nản đáp lại: “Chưa nhìn thấy nữ nhân bao giờ hay sao? Nhìn đi, mồn da thịt ta liền thu ngân lượng.” Hấn phì ra một cái: “Nói cũng không biết ngượng.” Rồi làm ra vẻ mặt bí hiểm ghé sát lại, chơi trò thổi gió bên tai: “Ngươi là phi tần của hoàng đế Văn quốc, lại tự xưng danh liú đến Sơn Cốc làm gì?”

Ta hást cằm: “Nghe nói Lương Thiên Bảo đoán trước được tương lai, chuyện còn con như thế ngươi cũng không biết hay sao?”

Hấn không cho là đúng lúc đầu một cái, thoáng cái lại xán lại gần: “Chỉ là vài trò lừa bịp thiên hạ thôi. Không đáng nhắc đến.” Nói tới đây, hấn nhìn ta một lượt, khuôn mặt nháy mắt ra vẻ nghiêm túc hỏi: “Ngươi có phải nhị công chúa Ngao quốc không?”

Xem ra hấn cũng không phải một kẻ biết rõ chuyện, ta mơ hồ đáp lại: “Tại sao phải nói cho ngươi?”

Không nhận được lời khẳng định, hấn vẫn không có vẻ thất vọng. Đôi mắt đen thu lại vẻ cẩn trọng lúc nãy, nheo lại lười nhác, khoát tay một cái nói: “Chẳng trách, Duyệt Trữ lại hận ngươi như thế.” Cũng không nói thêm lời dư thừa, Lương Thiên Bảo xoay người đi tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sát Thủ Sơn Cốc

Lần này Lương Thiên Bảo thành thực dẫn ta đi, không nói thêm lời thừa thãi nào.

Đưa ta đến một cánh cửa khác, hắn mới ần ý nhìn ta một cái, nói lời cuối cùng: “Nghe nói ngươi từng là sát thủ của Huyền Thiên Sơn trang.” Chậc một cái, hắn hất ánh mắt vào phía sau cánh cửa: “Đây xem ra cũng phù hợp với ngươi.”

Khi cánh cửa sau lưng từ từ khép lại cùng với khuôn mặt yêu nghiệt của Lương Thiên Bảo, dự cảm không tốt trong lòng ta càng dâng lên. Quay người nhìn nơi mình bị chuyển đến, phát hiện bản thân cư nhiên trở thành tâm điểm chú ý. Vài khắc yên lặng kết thúc, những tiếng bàn tán bắt đầu vang lên.

Chẳng cần nói cũng chắc chắn đây là đám sát thủ của Sơn Cốc, vài tiếng chửi thề tục tĩu vang lên: “Mẹ nó, là nữ nhân.”

Đứng ở đây đều là nam nhân, đồng loạt để trần nửa thân trên, dáng người thô to, đôi mắt đều hừng hực khí thế. Ta lạ lẫm nhìn xung quanh một vòng, nhanh chóng trấn tĩnh.

Tiếng ồn ào bất chợt giảm đi, một nam nhân đi đến chỗ ta từ phía đám đông. Đôi mắt nhỏ dài trên khuôn mặt ngăm đen của hắn nhìn thẳng vào ta, cất tiếng: “Đã đến đây tất cả đều theo luật lệ.” Nói xong quay người đi: “Đi thôi.”

Ta ung dung bước theo hắn. Ít nhất không thể tỏ ra yếu đuối ở một nơi như thế này.

Hắn dẫn ta đến một khu phòng, bên trong là một dãy giường dài kê sát nhau làm ta có cảm giác nó được làm ra từ một cây gỗ lớn. Hắn chỉ vào một vị trí ở trong góc có một tay nải nhỏ ở trên, nói: “Chỗ của ngươi.” Sau đó đi ra ngoài.

Không hi vọng hỏi thêm được điều gì, ta nhanh chóng bước tới mở tay nải lấy y phục, khoác lên người xong liền bước ra ngoài.

Xem ra họ muốn thả ta ở đây tự sinh tự diệt. Tất nhiên không có cơ hội thoát ra ngoài.

Tò mò của đám nam nhân đối với ta tất nhiên duy trì không lâu, khi ta bước ra ngoài, họ đã khôi phục bộ dạng cũ, hăng say luyện tập.

Sau khi vòng vèo một hồi, ta đã nắm được khá rõ cấu trúc nơi đây. Mấy ngày dạy Hà Khiết Nhi võ công, nàng đã đưa ta thuốc giải của viên làm tán nội lực. Ta chọn cho mình một thanh đao lớn, đi xung quanh tìm người tập cùng.

Một thanh kiếm thanh mảnh vụt qua vành tai ta, cắm xuống đất. Khi ta quay lại, nam nhân có đôi mắt như chim ưng đã nhìn chăm chăm ta, lên tiếng chế nhạo: “Tiểu mỹ nhân, không an phận ở khuê phòng, nóng lòng đến đây hầu hạ nam nhân sao?”

Ta chắc chắn lúc này trên môi mình hẳn là treo nụ cười vô cùng đều giả, nhìn về phía thanh kiếm cắm ngập một nửa dưới đất. Lực đạo lớn như vậy, hẳn là sức lực không tồi. Không thấy ta đáp lại, nam nhân kia ra vẻ hứng thú tiến đến gần, mặc kệ tiếng huýt sáo của vài kẻ lăm chuyen đứng gần đấy, hắn nhỏ thanh kiếm trên mặt đất lên, kẻ sát cổ ta: “Đưa một nữ nhân đến. Định đùa ông sao?”

Thả đại đao trên tay xuống, tiếng kêu “keng” vang lên chói tai. Có vẻ họ cho rằng ta đã sợ hãi đến run tay, về sát khí trên mặt nam nhân kẻ sát càng thêm rõ ràng.

Nắm lấy phi tiêu trong ông tay, ta khẽ nghiêng đầu cười một tiếng. Dường như khó hiểu trước hành động của ta, nam nhân kia ngây người trong giây lát. Chỉ đợi có thể, ông tay vung lên một cái, hàng chục lưỡi dao nhỏ ập về phía khuôn mặt thô thiển của hắn.

Nam nhân kia thể nhưng phản ứng rất nhanh tránh sang một bên, nhưng do bất ngờ, một lưỡi dao cắm lên bắp thịt nơi cánh tay hắn, máu rỉ xuống đỏ tươi.

Không có ý định đã thương hắn, ta cũng không thất vọng khi thấy hắn tránh được. Tiếng xì xào xung quanh đột nhiên yên lặng, hắn nhìn qua vết máu trên cánh tay một cái, không chớp mắt rút ra lưỡi dao. Mắt hắn hung tợn liếc nhìn ta, lửa giận bùng lên như một con thú dữ, lao tới dùng tay bóp chặt cổ ta.

Quá bất ngờ trước hành động đột ngột của hắn, ta đau đớn đưa tay lên chống đỡ nhưng vô dụng. Vốn sức lực của nam nhân cùng nữ nhân không tương đồng. Ta thậm chí cảm nhận được từng khớp xương như bị bóp vụn dưới tay hắn.

Đúng lúc này, tiếng tù và vang lên, kéo dài mang theo khăn trương của tất cả đang đứng ở đó. Bàn tay dùng lực trên cổ bất chợt thả ra, nam nhân kia hung hăng trừng ta, xoay người rời đi.

Ta khó chịu đau đớn hít thở, rồi cũng đi về phía tất cả mọi người tập chung.

Chọn một vị trí dễ quan sát, liền nhìn thấy cảnh cổng từ từ mở ra, Lương Thiên Bảo ung dung trở lại, vẫn y phục trắng tinh nổi bật. Đi theo hắn còn có vài tên sát thủ. Hắn không hề liếc nhìn ta, khuôn mặt thâm hiểm không rõ, lạnh mặt nhìn vài nam nhân bê vào một đồng tay nải. Xong xuôi mới lên tiếng đọc một chuỗi tên thật dài, trong đó có cả tên ta, hắn đặc biệt nhấn mạnh_ Lã Tâm Như.

Chưa hiểu dụng ý của hắn, những nam nhân đứng cạnh ta đã lần lượt tiến lên nhận tay nải, quay về khu phòng nghỉ.

Ta cũng tiến lên xách một cái, mang theo bản khoản trở vào trong.

Tuy đoán rằng họ chuẩn bị thực hiện một nhiệm vụ nào đó nhưng lại không ngờ mình cũng được phân đi. Tất cả nam nhân ở đây đương nhiên có vẻ không ưa gì ta, lại càng không thể hỏi. Ta đem theo một bụng nghi vấn nặng nề nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một vật nặng đập lên đầu ta, giật mình tỉnh giấc, liền đối mặt với nam nhân hôm qua bóp cổ ta, mơ màng nhìn lại hắn, nam nhân kia khó chịu mở miệng: “Đi.”

Ta bật dậy khỏi giường, phát hiện mọi người đều đã rời đi, xò giày, cầm theo tay nải tăng cước bộ bước theo hắn.

Nhập vào đoàn người xếp hàng ngay ngắn trước cổng, ta đến muộn nhất nên xếp cuối cùng, hiển nhiên nam nhân kia vì quay lại gọi ta lâu bầu vãi tiếng xếp phía sau ta.

Cảm thấy khó hiểu vì hành động tốt đẹp đột ngột của hắn nhưng ta vẫn khách sáo quay lại, thấp giọng nói: “Đa tạ.”

Hắn nhú mày quay đi, không để ý đến ta, ta cũng mặc kệ, quay lên.

Khi cánh cổng một lần nữa mở ra, đám người phía trước nhanh chóng di

chuyển, nhưng theo một trật tự cố định. Đến khi được dẫn ra khỏi sơn động tối

tăm, kẻ dẫn đầu mới ban ra một mệnh lệnh cụ thể: “Thành Lục Châu.”

Ta ngẩng phát đầu lên khiếp sợ. Thành Lục Châu chẳng phải là ở vùng biên cương phía bắc của Vân quốc, tiếp giáp với Lương quốc hay sao? Nhóm sát thủ này đến đây với mục đích gì?

Nhận ra vẻ bất thường của ta, nam nhân kia huyếch mạnh một cái vào bả vai ta, ra hiệu lên đường.

Không thể xác định phương hướng, ta hoàn toàn phải bám theo đám sát thủ phía trước. Chúng ta chọn đi đường rừng, đó là lẽ tất nhiên. Không thể dẫn theo một đội gần trăm người ngang nhiên đi lại được.

Tay nải được phát cũng chẳng có gì nhiều, chỉ có vài miếng lương khô, dao nhỏ cùng dây thừng. Không ai ăn lương khô để trong đó, đều để phòng trường hợp thực sự cần thiết.

Nhóm sát thủ đi với tốc độ rất nhanh, lại nghỉ ngơi rất ít, ta không tránh khỏi mệt mỏi toàn thân.

Đã là ngày thứ hai nằm ngủ trong rừng. Ta nằm gối đầu trên tay nải, hơi lạnh từ đất bốc lên làm ta rùng mình. Lại nhìn về phía ánh lửa cách đấy không xa. Đám nam nhân kia hẳn là đang nướng thú săn được ăn.

Ta trở thành kẻ bị tách biệt, điều đó cũng không có gì đáng để ngạc nhiên. Hai ngày nay đều ăn tạm bất cứ cái gì nhai được trên đường, hôm nay thực sự quá mệt mỏi, ta đành nằm cách họ một khoảng vừa phải, ôm bụng đói nghỉ ngơi, lại chẳng dám gặm lương khô, sợ rằng ngày nào cần tới lại không có gì để ăn.

Trong đầu ta lúc này ảo não không thôi. Tình thế lúc này hẳn là tiến thoái lưỡng nan. Tách ra bỏ trốn? Đừng nói ta còn chẳng thể phân biệt phương hướng, đến thú dữ ở đây có lẽ đã đủ để lấy mạng ta. Cứ ngây ngốc thế này cũng không ổn.

Có lẽ do đặc biệt đói, mà khi mùi thơm truyền đến khiến ta ngay lập tức quay đầu lại, nam nhân mặt thối kia lại cầm một cái đùi gà đi về phía ta.

Ngồi bật dậy một cách vô thức, nhìn kẻ vài hôm trước còn muốn lấy mạng mình, mấy ngày nay lại phá lệ đối xử với ta rất tốt, không thể không khiến ta nghi ngờ. Hai ngày này, tuy rằng hắn đối với ta không có chăm sóc, nhưng so với kiểu lạnh nhạt không quan tâm của những kẻ khác, ta phát hiện hẳn cũng coi là có lưu tâm đến ta.

Mã Tiệp, đây chính là tên của nam nhân này ta khai thác được từ một sát thủ khác lúc này đang nhìn ta hơi lúng túng, quãng đùi gà đã nướng chín về phía ta. Hải lòng nhìn ta bất được, hắn lạnh nhạt mở miệng: “Ăn đi.”

Ta không khách khí dùng răng xé lấy một miếng thịt có phần cháy xém. Nhai nhồm nhoàm vài miếng, lại liếc mắt nhìn Mã Tiệp không có ý định rời đi, lên tiếng hỏi: “Ngươi có chuyện gì sao?”

Cảm thấy lời nói của mình có phần vô tâm, nhưng ta vẫn không tìm ra câu nào khác nói với hắn. Mã Tiệp dường như cũng không để ý thái độ của ta, chẳng kiêng dè ba cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân, ngồi xuống cạnh ta: “Ngươi là nữ nhân của thiếu chủ hay sao?”

Miếng thịt chuẩn bị nuốt xuống đột ngột dừng lại, ta kì quái liếc nhìn hắn: “Ngươi cho rằng hắn sẽ quảng nữ nhân làm ấm giường đến đây làm gì?”

Mã Tiệp có vẻ hơi ngượng cười ha ha vài tiếng khó hiểu: “Vậy ngươi là ai?”

Câu hỏi này ta nghe hơi nhiều thì phải, thờ dãi một tiếng, do dự nhìn đùi gà trên tay. Ta hạ quyết tâm ngừng động tác nhai nuốt lại, nói chuyện với nam

nhân tò mò ngồi cạnh: “Nếu nói ta là kẻ Sơn Cốc các người muốn truy lùng, người có tin không?”

Hắn trợn mắt nhìn ta một cái, không vui nói lớn: “Vậy còn có thể sống sót ở đây nào loạn sao?”

Ta bực mình hỏi vặn: “Thế người muốn biết ta là ai làm gì?” Hắn lại phá lệ im lặng một lúc mới lên tiếng: “Người có biết chúng ta chuẩn bị làm gì không?”

Lấy lại biểu tình nghiêm túc, ta giữ nét mặt bình thản đáp: “Làm sao biết được. Người biết sao?”

Hắn liếc nhìn ta một cái như cân nhắc có nên nói ra hay không, khi ta tưởng rằng hắn sẽ im lặng suốt như vậy thì tiếng nói khàn khàn vang lên: “Tham chiến.”

Hai từ nhẹ tênh như thể thốt ra từ miệng hắn khiến ta sững người, tham chiến? Chiến gì cơ chứ? Chẳng lẽ Vân quốc và Lương quốc xảy ra xung đột rồi? Ta khản trương hỏi hắn: “Không phải Sơn Cốc không tham gia vào tranh đấu lãnh thổ hay sao?”

Mã Tiệp nhếch mép lên như là chế giễu, nhìn ta nhẹ nhàng thốt ra: “Thiếu chủ đang điên cuồng muốn trả thù. Vài cái luật lệ vớ vẩn là gì chứ?” Ta khó hiểu nhìn hắn, không nhịn được hỏi: “Sao người lại biết nhiều như vậy?” Còn ngồi đây nói với ta, trong lòng âm thầm bỏ sung một vẻ như thế.

Hắn cũng không bất ngờ khi ta hỏi thế, ngược lại nói không đâu vào đâu: “Người có biết chúng ta là ai không?” Không đợi ta trả lời, Mã Tiệp đã tự trả lời: “Những sát thủ ở đây đều là những kẻ tinh anh nhất trong Sơn Cốc.” Nói xong lời này quay lại nhìn ta: “Người đột ngột được phân phó đi cùng như thế, hẳn là có vai trò quan trọng. Vậy mà ta tưởng người sẽ biết điều gì đó.” Chữ cuối cùng thốt ra, Mã Tiệp đã ung dung đứng dậy rồi đi.

Những điều này đến quá đột ngột, đêm nay lại là một đêm dài..

Hoang mang bất ổn suốt chặng đường dài, cuối cùng chúng ta cũng tới thành

Lục Châu.

Thành Lục Châu ngay sát Lương quốc, hiển nhiên khí trời không ôn hòa như Vân quốc, nóng bức gay gắt. Đây cũng là một bất lợi nếu binh lính của Vân quốc đóng quân ở đây, bệnh dịch.

Đánh trận không chỉ cần tinh anh mà quan trọng lại càng là lượng binh lính. Gần trăm sát thủ này tuy võ công cao cường, nhưng hiển nhiên không phải dùng để bày binh bố trận. Điều làm ta mơ hồ là, chúng ta sẽ đầu quân cho bên nào?

Theo lời Mã Tiệp, thiếu chủ của Sơn Cốc đang muốn trả thù, rốt cuộc là trả thù gì cơ chứ? Một ý nghĩ đáng sợ vụt qua trong đầu, ta có phần sợ hãi. Nếu dựa trên quan hệ giữa Hà Khiết Nhi và hắn, chắc không phải là trả thù chuyện đùa nhỏ đi? Nếu hắn quả thực đề tâm đến Hà Khiết Nhi, chuyện này cũng không phải chuyện nhỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chiến Sự

Điều ta lo sợ cuối cùng cũng xảy ra. Khi tiến đến gần thành Lục Châu, đón chúng ta vào thành là cờ của Lương quốc cắm phát phới. Thất thủ.

Khi ta bị bắt đi, mọi chuyện vẫn bình thường. Dựa vào đó mà nói, chiến sự diễn ra nhiều nhất cũng chỉ mới chưa đầy một tháng, Vân quốc đã mất thành Lục Châu.

Vì thân phận đặc thù, nhóm sát thủ âm thầm tiến vào thành khi đã nửa đêm. Ta ngồi trong một gian phòng rộng lớn, nhìn đám nam nhân đi cùng mình mấy ngày đã mệt mỏi đang vui vẻ ăn uống. Tâm trạng không thể nào khá lên.

Mọi chuyện sao lại nghiêm trọng như thế? Bây giờ sao ta có thể điềm nhiên nữa. Đưa mắt nhìn một lượt căn phòng, lại bắt được ánh mắt Mã Tiệp cũng đang nhìn ta, không khỏi hơi khó chịu. Hắn như là rất chú ý đến ta.

Tất nhiên suy nghĩ của ta bây giờ là làm thế nào để Vân quốc có lợi. Đó là nơi đã cuu mạng ta nhưng năm tháng đau đớn nhất, chưa nói đến nam nhân ta tâm niệm cũng đang ở đó.

Nếu nhìn tình hình bây giờ mà nói, việc ta có thể làm được chính là ngăn cản nhiệm vụ tiếp theo của nhóm sát thủ này, tất nhiên chẳng phải tốt đẹp gì đối với Vân quốc.

Lại nhìn về phía Mã Tiệp một cái, tất nhiên phải tránh được ánh mắt của nam nhân kia.

Khách quan mà nói, Mã Tiệp cũng không được lòng người cho lắm. Trên đường đi hắn chỉ nói chuyện với nam nhân dẫn ta tới giường ngủ hôm nọ, ngoài ra hầu hết thời gian đều trầm mặc.

Có một điều ta vẫn không hiểu, nam nhân đứng đầu Sơn Cốc thoải mái cho ta nhìn thấy tình hình xung đột, hắn phải nghĩ tới chuyện ta sẽ tính kế. Hắn đây là quá ngạo mạn hay lòng sâu thâm hiểm?

Dù sao ta cũng đang ở trong lòng địch, mọi chuyện phải cẩn trọng.

Tiếng trống trận vang lên vào lúc tờ mờ sáng, ta lồm cồm bò dậy. Vợ vã chạy ra khỏi phòng thì bị một cánh tay cản lại. Mã Tiệp đôi mắt vẫn đang nhắm ngủ, hiển nhiên không hề quan tâm tới việc ngoài kia chuẩn bị một hồi huyết tanh, đáng về lười biếng nhàn nhã hỏi ta: “Ngươi muốn đi đâu?”

Ta ra về mù mờ hỏi lại: “Ngoài kia có tiếng ồn lớn như thế, chúng ta không nên tới hỗ trợ sao?”

Hắn nheo mắt lại, đôi tay khác chống lên cửa, cười khẩy một tiếng: “Ngươi hắn là lo cho đại quân lạ hoắc kia đi. Quả là có tấm lòng bồ tát.” Lại đẩy ngược ta vào trong: “Yên phận một chút, đừng lộn xộn.”

Ta đang sốt ruột muốn ra ngoài xem thì một nam nhân xa lạ, dáng người cao lớn, trên người khoác áo giáp bạc sáng loáng chạy tới. Gạt mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, hôn hển lên tiếng: “Mã thiếu hiệp, tình hình có chút vượt ngoài tầm kiểm soát. Ta đến báo cho mọi người tạm thời dời đi. Thành Lục Châu sợ là mấy ngày tới sẽ có biến.”

Trần động trong lòng làm ta thoáng rung động, nói vậy là lợi thế đang nghiêng về Vân quốc đúng không?

Mã Tiệp liếc nhìn ta, nghiêm túc hỏi vị tướng quân kia: “Phía địch do ai làm chủ tướng?”

Lão ta cung kính cúi người: “Địch thân Trường Thiên hoàng để cầm quân.”

Trường Thiên là tên hiệu của Thiên Vũ khi lên ngôi, ta chấn động mạnh rồi, hắn đích thân cầm quân ra biên cương. Trong tình thế rối loạn như thế này, không phải là đem mạng mình ra làm mồi nhử hay sao?

Nhìn thái độ cung kính của lão tướng quân đối với Mã Tiệp, không khó đoán ra trong Sơn cốc, địa vị của hắn cũng không tồi.

Như là không hề sợ ta nghe được, họ vẫn thản nhiên trao đổi địa điểm rồi quân, những thứ cần chuẩn bị. Nếu lần này phải rời thành, không chỉ đơn giản vài chục người sát thủ, mà là cả một đại quân mười lăm vạn người, phải cân nhắc kỹ càng.

Đúng lúc này, một tên lính từ hành lang gấp khúc sơn đồ tươi chạy tới, quỳ sụp dưới chân chúng ta, run rẩy mở miệng: “Thượng tướng quân, quân Vân quốc đã bao vây ba mặt thành, tạo thế gọng kìm.”

Lão tướng quân nghe vậy liền biến sắc: “Phía đông thành tuy trống trải, tây bắc lại có đồi núi hiểm trở. Sao đại quân của hắn có thể thần không biết quỷ không hay bao vây chúng ta?”

Mã Tiệp nãy giờ im lặng lại lên tiếng: “Đó chính là thứ Hạ Thiên Vũ đánh vào. Quân Lương chủ quan hắn là sẽ không canh gác cẩn thận những chốt điểm hướng tây bắc. Hắn là muốn đẩy chúng ta phải rút ra phía nam.”

Tuy hơi bất ngờ khi Mã Tiệp gọi thẳng tên húy của Thiên Vũ, lại nhớ tới đây đã không còn là chốn hoa lệ phù phiếm nhất thiên hạ, thậm chí ra một hơi. Phía nam thành Lục Châu có gì đáng ngại sao?

Chiến sự liên miên trong một tháng, để chiếm được thành Lục Châu, quân sĩ của Lương quốc cũng suy yếu nhiều. Mười lăm vạn tinh binh hơn phân nửa là thương tích đầy mình. Thiên Vũ dùng kế vườn không nhà trống làm quân Lương dần cạn lương thực, cũng không thể cố kết bám ở thành trống không.

Câu trả lời của ta đến ngay bữa trưa hôm ấy. Mỗi người chúng ta tùy tiện gảy vài miếng, chân dùng tư thế như lúc nào cũng sẵn sàng rời đi.

Phía nam thành Lục Châu là rừng Trầm tích.

Một đoàn gần trăm sát thủ dẫn đầu mười lăm vạn tinh binh lên đường vào rừng Trầm tích.

Mã Tiệp lúc nào cũng cười ngửa kè kè không khỏi làm ta muốn ngửa cổ lên trời thở dài. Ta có thể trốn đi đâu cơ chứ.

Rừng Trầm tích nhìn bề ngoài có vẻ vô hại nhưng nghe lời vị tiểu binh báo tin kia thì ban đêm ở đây có rất nhiều thú dữ. Ta thận trọng bám sát đoàn quân, thân mặc áo giáp có hơi nặng nề quay sang hỏi Mã Tiệp bên cạnh: "Rừng núi tuy rộng nhưng mang theo đại quân như vậy có thể ẩn nấp sao?" Câu hỏi thực chất chỉ để thỏa mãn tò mò của ta.

Thượng tướng quân nghe ta hỏi liền thay Mã Tiệp đáp lời: "Nơi này cũng không thể ẩn nấp lâu. Đây chỉ là kế sách tạm thời." Có vẻ ông ta không mấy phòng bị với người của Sơn Cốc.

Chúng ta đóng quân trên vùng đất bằng phẳng ở đỉnh một ngọn núi. Dựng trại, điểm doanh số, kiểm tra binh khí. Mọi việc được làm một cách khẩn trương trong yên lặng nhất có thể.

Nhận phần bánh được phát, ta chọn một chỗ sạch sẽ ngồi xuống cùng đám binh sĩ gần đấy. Khi bánh đã kè đến mỗi, một chiếc kiệu đơn giản bốn người khênh lạng lẽ vượt qua tầng tầng binh sĩ tiến đến trại chủ soái.

Động tác trên tay hơi ngừng lại một lát, vị đại nhân vừa đến có thân phận thế nào đây. Miếng bánh cuối cùng biến mất cũng là lúc Mã Tiệp tiến đến chỗ ta ngồi, vỗ một cái thật mạnh lên bả vai ta, giọng nói của hắn nhẹ đến khiến ta bất ngờ: " Vào trong một lát."

Tuy chẳng hiểu gì, ta vẫn vỗ mông đứng dậy theo hắn vào trong trại chủ soái. Bên trong hiển nhiên vừa có thêm một người. Kẻ mới đến mặc tử y thêu chỉ bạc, mặt nạ che nửa khuôn mặt hắn chỉ lộ ra đôi môi cùng sống mũi thẳng tắp.

Sự xuất hiện của ta không hề làm hắn ngạc nhiên. Động tác châm trà trên tay tao nhã không ngắt quãng, chỉ liếc qua ta rồi thôi. Không hỏi gì thêm.

Thượng tướng quân lúc này đang khứng nếm đứng cạnh nam nhân kia, nét mặt nịnh nọt lại mang theo không phục. Hiển nhiên vị mới tới này đang đe dọa đến quyền lực của gã: " Quân sư, ở đây toàn là người thân tín, ngài xem..."

Ý định của lão hân là muốn nam nhân kia tháo mặt nạ xuống.

Lần này hiển nhiên đã phát ý vị gọi là quân sư kia, hắn nhìn thoáng qua ta cùng Mã Tiệp, cuối cùng dừng trên người thượng tướng. Tiếng nói khàn khàn như bị bệnh nặng vang lên: " Ta không quan tâm kẻ nào ở dưới. Nhưng chỉ cần là nội gián.." Nói đến đây liền dừng lại, đưa trà vừa pha lên uống. Lắc đầu một cái, lui về phía sau bình phong nghỉ ngơi.

Thượng tướng quân lúc này mới ngẩng mặt lên nhìn Mã Tiệp, ra hiệu lui ra ngoài.

Binh lính đã kịp thời dọn một trại mới cho hắn, chúng ta bước vào trong, ta thấy hơi khó xử, không biết có nên lui ra hay không. Khi chân vừa lùi lại một bước bị thượng tướng nhìn thấy, giữ lại: " Vị này được Mã thiếu hiệp tín nhiệm, hẳn là người có năng lực trong Sơn.." dừng lại như kiêng kị, nhìn Mã Tiệp thăm dò.

Mã Tiệp ngồi xuống ghé gối, khoát tay không để ý: " Là người của ta."

Lão có vẻ hoàn toàn tin tưởng lời Mã Tiệp nói, cũng không kiêng dè ta : " Vị vừa nãy là quân sư khả hân cử tới. Ở Lương quốc được ca tụng là am hiểu thông tuệ về binh pháp, Đã có công phò tá Huân thiên vu chinh phạt Văn Trung."

Mã Tiệp nghe lời Hàn tướng quân nói, đột ngột cắt ngang: " Quan trọng là, hắn ta đột ngột đến đây. Có gì để chứng minh thân phận hay không?"

Hàn tướng quân nghe thấy, chợt nhận ra điều gì, tiếp lời: " Ý chỉ với quân sư do đích thân Khả Hân chấp bút hắn có mang đến."

Nụ cười trên môi Mã Tiệp vẫn không thay đổi: " Vị quân sư này từ trước vẫn đeo mặt nạ?" Nếu vậy thì dù đánh tráo cũng không ai biết. Hàn tướng quân trầm ngâm một lúc, gật gù: " Mọi người chỉ biết gọi Tô tiên sinh, tính tình cổ quái, bình thường chỉ ru rú trong phủ, ngoài lĩnh mệnh ra chiến trường chẳng bao giờ lộ mặt."

Vì đây là thời điểm nhạy cảm, Tô tiên sinh lại ảnh hưởng đến công lao của Hàn tướng quân, hăng hái muốn chứng thực thân phận vị quân sư mới ra lò này cũng là chuyện bình thường. Nhưng kẻ nào to gan đến mức xuất hiện đường hoàng ngay thời điểm này cơ chứ?

Nếu bị phát hiện, chẳng phải tự chui đầu vào miệng cọp sao. Đây là một nước cờ hiểm.

Ta thành thực ngồi nghịch chén ngọc trong tay, không lên tiếng xen vào cuộc nói chuyện của Hàn tướng quân và Mã Tiệp. Đến khi bước ra ngoài, trời đã ngả về chiều. Rừng núi có vẻ yên bình thanh mát. Lại không biết phía ngoài kia đang xảy ra những gì.

Nhóm sát thủ tuy mặc binh phục nhưng đều tự nhiên tách riêng một chỗ, ta rào bước đến nơi họ đang thảo luận, mong nghe ngóng được gì đó.

Ngoài ý muốn phát hiện họ không hề quan tâm tình hình hiện giờ, chỉ thảo luận chiêu pháp giết người. Trong lòng ta mơ hồ dấy lên một hoài nghi.

Sự bình tĩnh này mới thực sự khiến người ta lo sợ. Nếu không có gì sai, tất cả nhiệm vụ cụ thể đều chưa có, tập hợp một đội lớn sát thủ nhân rồi như thế này, hẳn không phải quy cách hành sự của Sơn Cốc uy danh kia.

Chắc chắn Mã Tiệp đã biết điều gì đó, hắn tự dung thân cận, tin tưởng ta một cách thái quá. Liệu nhiệm vụ bí mật đã đưa ra mà ta không biết hay không?

Điều này không phải là không thể, dù sao ta càng có cảm giác nam nhân đứng đầu Sơn Cốc kia muốn thả ta vào một bẫy cò lớn, như con rối gỗ không hề hay biết gì.

Thái độ này của nhóm sát thủ chỉ có hai cách giải thích, hoặc thân nhiên chờ nhiệm vụ tới hoặc họ đã sớm có kế hoạch rõ ràng, mục tiêu không đơn giản là đến giúp Lương quốc.

Lúc này, câu chuyện của họ đột ngột chuyển về phía Mã Tiệp, chỉ nghe thấy một người dè dặt giọng nói: " Người nói xem, sau vụ này có khả năng Mã Tiệp được quay lại dưới trướng thiếu chủ hay không?"

Nghe thấy tin tức về nội bộ Sơn Cốc, hai tai ta liền động lên lắng nghe. Một nam nhân trầm giọng quát người kia: " Đừng bàn tán linh tinh quyết định của thiếu chủ."

Một người khác lại mặc kệ kẻ kia, tham gia vào câu chuyện vừa khơi ra: “Ta đoán điều này hẳn đã định đoạt. Mã Tiệp dù tính tình thẳng thắn, dễ mất lòng người, nhưng võ công chi dưới thiếu chủ. Hẳn lần này sẽ lại được trọng dụng.” Sau lời nam nhân này, tất cả lại quay về chủ đề vô thường vô phạt.

Phòng đoán của ta không phải không đúng, Mã Tiệp có một vị trí nhất định trong Sơn Cốc. Dù không quá đề phòng ta, sự nhạy cảm của hắn vẫn khiến ta bất ngờ.

Ta cũng chẳng mong họ nói đến những điều cơ mật hơn, nhằm chán đối đáp với một vị có vẻ trẻ tuổi nhất. Hắn rất hăng hái hỏi ta: "Sao tỷ được phân đến nhóm sát thủ đứng đầu đột ngột như thế, hẳn có biệt tài?"

Ta hứng thú hỏi lại: "Vậy đệ có tài năng gì vậy? Nhìn dáng người không thích hợp lắm dùng sức."

Hắn nháy mắt giao hoạt: "Ta hỏi trước, tỷ đáp lại ta liền nói cho tỷ."

Ta ra vẻ không quan trọng nói: "Có am hiểu một chút âm khí và độc dược."

Hắn ngay lập tức giả vờ run sợ, nói liên hồi: "Chả trách, thảo nào..." cứ một tràng chả trách thảo nào như thế, ta cũng chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

Ta nghĩ rằng hắn sẽ nói lâu lâu thì đột nhiên giờ tay vỗ vào đùi đánh đét, quay

sang ta hỏi ta: "Vậy tỷ có biết Duyệt Trữ tỷ tỷ không? Tỷ ấy là người đứng đầu Sơn Cốc về độc dược đấy. Nghe nói được chân truyền từ phu nhân thiếu chủ Sơn Cốc tiền nhiệm. Đệ nhất giang hồ."

Giọng nói của hắn mang theo sùng bái cùng ngưỡng mộ. Tất nhiên ta biết Duyệt Trữ, nhưng lại chỉ nói qua loa: "Có nghe danh nhưng chưa được gặp mặt." Nghe ta nói, hiển nhiên nam nhân kia vô cùng thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Điệu Hồ Ly Sơn

Tối đến, một vấn đề mới phát sinh. Khi trên đường đến đây, đám sát thủ đều biết ta là nữ nhân. Bây giờ dưới thân phận binh sĩ, cũng không thể dứt khoát có hết nhảy xuống suối tắm như họ được.

Nhận thấy ánh mắt khó xử của ta, tất cả người của Sơn Cốc đều nhìn ta với ánh mắt hứng thú. Một tên lính lúc trưa ngồi ăn cùng ta còn nhiệt tình kéo cánh tay ta: “Ngươi còn ngây ngốc ở đây làm gì. Mau chóng, không hết giờ tắm rửa, hành quân bao nhiêu ngày như thế, hôi hám quá.” Biểu tình của vị huynh đệ này cực kì khoa trương.

Ta ngây ngốc để hắn kéo đi, trong lòng đang rối tinh rối mù. Giả bệnh không được, chuẩn đi lúc này dễ gây nghi ngờ, lúng túng cực độ. Đến tên Mã Tiệp đáng ghét cũng mặc kệ ta, nhìn ta cười cười. Chỉ muốn chạy tới đâm nát nụ cười bệnh hoạn của hắn.

Tro mắt nhìn một đám nam nhân nhưng nhúc trong dòng suối, họ đang hăng hái cời đồ, trên trán ta xuất hiện ba vạch đen.

Vị huynh đệ nào đó còn huých ta một cái: “Mau lên nào, còn đòi ca cho người khác nữa chứ.”

Ta chôn chân ở bờ suối, đang định liều mạng chạy đi thì Mã Tiệp đột ngột tách đám người, đi về phía ta. Ánh mắt hắn nhìn ta có chút khác thường, dường như là thương hại cùng tự trách, bàn tay vịn chặt cánh tay ta, mở miệng mấy lần mới thốt ra: “Đi gặp quân sư.”

Ta khó hiểu nhìn hắn, ý là, ta không hề quen biết vị quân sư mới ra lò kia, gặp mặt gì chứ. Hắn cũng mặc kệ ta nghĩ gì, lời xềnh xệch ta tới trại chủ soái, bước chân đột ngột dừng lại. Khi hắn quay lại nhìn ta, lời phản nản dâng đến cổ họng lại nuốt xuống, bởi vì nét mặt của Mã Tiệp rất nghiêm túc. Mỗi lần mím lại thành một đường, hai hàng lông mày gần như giao nhau, những nếp nhăn trên trán xô lại, cất tiếng nói như đang đè nén: “Đang ở nhà người ta, không thể không cúi người.” Nói rồi đẩy ta vào trong.

Cũng không hẳn ta không đoán được chuyện gì đang diễn ra, không phải vị quân sư kia giữa nơi rừng núi hoang vu thế này nổi hứng thú với nữ sắc chứ? Lại nhìn xuống trang phục binh sĩ nặng nề trên người. Vẫn là khuôn mặt nữ nhân có khoác nam trang vẫn khiến người tình ý nhận ra.

Sở dĩ đám binh sĩ ngoài kia không biết ta là nữ nhân. Cũng là vì họ không ngờ tới nữ nhân cũng sẽ xuất chinh, điều này xưa nay không có đặc cách.

Miên man trong dòng suy nghĩ, đến khi nhận ra phía đối diện im lặng một cách bất thường, ta chậm rãi ngẩng đầu lên.

Đến lúc này mới hối hận vì đã thiếu cảnh giác. Trước mặt ta chính là cảnh tượng khiến người khác phun máu. Dưới làn hơi nước mịt mù, thân hình nam

nhân ngâm mình trong đục đũng như ẩn như hiện. Hắn vẫn đang đeo mặt nạ nửa mặt, đầu gác vào thành gỗ, mái tóc bạc tùy ý xõa xuống đất, như dòng thác trắng xóa.

Như là cảm nhận ta đã chú ý tới hắn, nam nhân kia chậm rãi mở mắt. Đôi mắt đen qua lớp mặt nạ trở nên sắc bén dị thường, nhưng hắn thế lại không nói gì.

Ta cúi người hành lễ: “Quân sư đại nhân.” Hắn cũng chẳng thèm ừ hử một tiếng.

Sự lúng túng đang dần tăng cao, ta cố gắng trấn tĩnh lại. Tự mình đứng thẳng người một bên, khuôn mặt cúi xuống, không muốn nhìn nam nhân kia.

Tiếng nước chảy ào một cái, có lẽ hắn đã ra ngoài, ta càng cúi đầu thấp hơn, khuôn mặt nóng bừng. Có tiếng khoác áo loạt xoạt, khi một bóng người tiến đến gần ta, nam nhân kia hiển nhiên đã mặc xong y phục. Hơi thở của hắn phả trên đỉnh đầu ta, nóng đến tê dại: “Còn ngây ngốc ở đây làm gì? Tắm đi.”

Ta ngẩng phát đầu lên, kinh hoàng bất gặp cặp mắt đen láy thâm trầm của nam nhân trước mặt. Hắn không hề dao động dưới ánh nhìn của ta, vỗ tay một cái, hai binh sĩ từ ngoài chạy vào, bạc mỗi phen ra vài chữ: “Mang nước ấm mới vào.” Cả quá trình vẫn không dời mắt khỏi ta.

Tay chân ta dần trở nên dư thừa, liếc nhìn thân hình nam nhân này một cái. Chắc lưỡi chán nản, ta không nghi ngờ khó thoát nổi hắn, chưa kể Mã Tiệp đang canh chừng ngoài kia.

Đến khi thùng nước nóng mới được sắp xếp đầu vào đây, môi mỏng của nam nhân khẽ cong lên ra chiều hứng thú lắm, quay người ngồi trên chủ tọa, giục ta: “Tắm đi.”

Ta trợn mắt nhìn hắn, thật là muốn ta là nữ nhân của hắn sao? Tình hình quân Lương đang bất ổn như thế, vẫn có tâm trạng cho mấy chuyện nam nữ hoan ái? Vẫn là nam nhân không thể thiếu nữ sắc, ta càng luống cuống. Tất nhiên không thể làm theo yêu cầu của hắn, nhưng cũng không trốn được. Thế là.. ta cứ đứng im như tượng đá.

Giọng nói phía đối diện lại vang lên: “Không ngoan ngoãn nghe lời, ngươi tin rằng mình còn toàn thây ra khỏi đây sao?”

Đầu ta ong ong quay vòng, không lẽ sẽ thất thân trong tay nam nhân xa lạ này hay sao? Đường như chán ghét sự chậm chạp của ta, nam nhân kia lại đòi chỗ ngồi, tiến đến gần ta. Khẽ cúi đầu xuống, nhìn khuôn mặt ta, cười nhạt một tiếng. Sau tiếng cười khô khốc không biểu cảm ấy, bàn tay to của hắn vươn về phía ta, cời đi bộ giáp trên người.

Cho đến khi mái tóc ta được gỡ bung ra, ngoại bào cũng bị thoát đi, sự hoảng sợ cán nuốt ta như rơi xuống đáy sâu muôn trượng. Ta vô thức đẩy mạnh nam nhân đang động tay trên cơ thể mình. Có lẽ hắn cũng không ngờ ta sẽ phản kháng, lập tức loạng choạng lùi về sau vài bước.

Chỉ chờ có thế, tay ta gạt rèm lao nhanh ra ngoài, khi cánh tay bị giữ lại, không khí trong lồng ngực dường như đã bị trút sạch.

Mã Tiệp nhìn ta xốc xếch, ngây người định thả tay, tiếng nói khàn khàn trong trại lại truyền ra, như tu la dưới địa ngục: “Đưa nàng ta vào.”

Bàn tay Mã Tiệp xiết chặt cánh tay ta đau đớn, nhưng hắn không vội giải ta vào trong, như là đấu tranh dữ dội lắm, một lúc sau mới quyết tâm kéo lê ta vào. Người ở trong không hề sốt ruột, im lặng tin tưởng chắc chắn Mã Tiệp sẽ mang ta

vào.

Chưa bao giờ ta cảm thấy tuyệt vọng đến thế, cổ họng mất đi âm thanh, không thể thốt lên một lời, chỉ có thể há hốc miệng dùng toàn bộ sức lực vùng ra. Nhưng Mã Tiệp là ai cơ chứ, hắn chỉ cần khẽ dùng lực, ta đã bị đẩy vào, ngã úp trong trại. Thậm chí khi bàn tay của nam nhân lạnh lẽo chơi đùa khuôn mặt ta, một nỗi khuất nhục dâng lên khiến ta hận muốn giết chết hắn.

Ta cũng chỉ là nữ nhân bình thường, mong muốn được ở cạnh nam nhân mình yêu thương đến bạc đầu, nhưng những gì ta đã trải qua, thực sự có thể kiên trì tin tưởng hay sao?

Hắn duỗi tay điểm vào huyệt vị làm ta không thể động đậy tay chân, nhưng tuyệt nhiên không thể ngắt đi, lại vẫn có thể nói chuyện bình thường. Ta thà rằng cứ thế ngắt đi, còn đỡ đau đớn hơn trừng mắt nhìn nam nhân xa lạ khinh bạc bản thân.

Khi hắn đặt ta lên giường lớn, có hỏi hắn một câu thế này: “Quân sư làm như thế, không sợ điều tiếng hay sao?”

Hắn không đáp lại ta, chỉ có tiếng cười trầm thấp phát ra từ cổ họng, như cười nhạo ta quá ngây thơ. Tất cả dũng khí của ta đã bị trút sạch.

Điên cuồng cả đêm

Ta chẳng thể nhớ nổi tư vị đau đớn cùng tuyệt vọng trong đêm hôm qua nữa. Sáng tỉnh lại ngoài sự đau nhức trên cơ thể là nhục nhã lan tràn.

Thất thần nhìn đỉnh trướng thêu cỏ cao của Lương quốc, ta bỗng thấy cô đơn lạ lùng. Nhớ nhà, cả Ngạc quốc và Vân quốc. Những tháng ngày vô lo ở Ngạc quốc cùng tình thương của mẫu thân _ Lã nhị phu nhân ùa về, giọt nước mắt giống như không chịu nổi, bất lực tràn ra.

Nén lại đau nhức trên người, ta đem từng kiện y phục mặc lại, giống như con rối gỗ vô tri vô giác, ngồi bó gối trên giường, đến cả cử động tay chân cũng không muốn. Đường như việc này đã lấy đi hết sức lực của ta.

Ánh sáng chói mắt đột ngột chiếu đến khiến ta nhú mày ngược lên nhìn. Tô quân sư đã quay lại, đằng sau là binh sĩ bê chậu nước ấm. Ta cụp mắt xuống, chỉ nghe thấy hắn nói: “Đề trên kệ được rồi.” Vài tiếng động xột xoạt, rõ ràng trong trại bây giờ chỉ có hai chúng ta.

Cảm nhận được tiếng bước chân tới gần, hắn vắt khăn trong chậu nước, ngồi xuống cạnh ta, giọng nói trầm thấp đánh vào màng nhĩ âm thanh bén nhọn: “Ngẩng mặt lên.”

Tất nhiên ta không nghe lời hắn, trong lòng cười lạnh một tiếng, giả bộ tốt bụng với ai cơ chứ?

Bàn tay cảm hắn vẫn đề sát mặt ta, thấy ta không có ý định ngẩng lên, hắn giờ tay về phía cảm ta, định ép buộc thì có tiếng binh sĩ ở ngoài bấm báo: “Quân sư đại nhân, thượng tướng quân muốn gặp ngài.”

Hắn ung dung thu tay lại, kéo chân choàng qua vai ta, sau đó mới chậm rãi lên tiếng: “Cho vào.” Ngữ khí cao ngạo như kẻ ăn trên ngồi trước. Động tác điệu đà của hắn tuy làm ta khá bất ngờ nhưng cũng chẳng nói lên điều gì.

Màn trướng một lần nữa được vén lên, bước chân của thượng tướng quân khá gấp gáp, ngược lại Mã Tiệp đi cùng hiển nhiên không hề bị ảnh hưởng bởi tâm trạng kích động của ông ta. Hắn đưa mắt nhìn về phía ta, nhận thấy ta khó chịu, hắn cũng tập chung sự chú ý lên Tô quân sư cùng Hàn tướng quân.

Hàn tướng quân có vẻ ngập ngừng nhìn thoáng qua ta, có lẽ đây là chuyện cơ mật. Tô quân sư ngoài ý muốn nói ra: “Kệ nàng ta.” Ngay sau đó, giọng nói khinh khinh lần nữa cất lên: “Một nữ nhân ngoài làm ấm giường cho nam nhân thì có thể làm nên sóng gió gì?”

Nếu không phải vừa trải qua chuyện tối hôm qua, có lẽ giờ ta sẽ một đao đâm

chết kẻ cuồng ngôn kia. Nhưng ta cũng biết rõ, mình không phải đối thủ của hắn.

Bàn đồ da được trải ra bàn gỗ lớn giữa trại, tiếng nói hưng phấn của Hàn tướng quân vang lên: “Chúng ta vừa nhận được mật báo có độ chính xác rất cao. Sắp tới viện quân từ Trường quốc tới tập hợp với quân của Vân quốc sẽ đi qua biên giới phía Trung Hà, gần sát phía sau rừng Trầm tích. Đây chính là cơ hội của ta.”

Mã Tiệp nghe thế, cẩn thận hỏi lại: “Mật thám đáng tin chứ?”

Hàn tướng quân gật mạnh đầu, vô cùng chắc chắn: “Đây là người thân tín của ta từ thời niên thiếu. Tin tức này là hắn liều mạng đột nhập sâu vào nội bộ quân Vân biết được.” Sau đó ông ta hãnh diện nhìn về phía Tô tướng quân, hồ hồ nói tiếp: “Quan trọng là, Thiên Vũ lần này hẳn muốn một ván cược lớn, chuẩn bị đánh úp chúng ta. Đã sớm chuẩn bị lực lượng sẵn sàng tấn công, chỉ đợi chỉ viện của Trường quốc tới.”

Mã Tiệp nghe xong, mắt cũng sáng lên đôi chút. Dù hắn chẳng mấy quan tâm đến trận chiến này, nhưng ả trong máu nam nhân vẫn có sự hiếu thắng. Đứng trước một trận chiến lớn, không kìm được sự hưng phấn là bình thường.

Tô quân sư nãy giờ mới lên tiếng: “Sau rừng Trầm tích? Đồng bằng khá trống trải, tấn công quá lộ liễu.”

Hàn tướng quân nóng vội xen vào: “Nếu để hai đạo quân hợp lại, hiểm họa khôn lường hơn.”

Mã Tiệp nghe quân sư nói cũng hơi chần chừ: “Rừng Trầm tích tuy không thể ở lâu dài. Nhưng bày quân mai phục dễ, phòng thủ cũng dễ. Lúc này chọn tấn công ở nơi hoang vắng có chút nguy hiểm.”

Hàn tướng quân rất quyết tâm: “Không vào hang hổ sao bắt được hổ con. Thiên Vũ chính là muốn đánh vào sự đa nghi của chúng ta. Quân sư đại nhân, nếu bỏ lỡ cơ hội này, đại nhân cũng không gánh nổi.”

Tô quân sư chẳng thêm đề ý lời uy hiếp của lão, chỉ trầm ngâm nhìn bản đồ, môi mím chặt. Phất tay: “Tối nay quyết định.”

Hàn tướng quân tuy không phục, nhưng vẫn hậm hực ra ngoài.

Lúc này, Tô quân sư đột ngột tiến đến chỗ ta đang ngồi, nói vài câu khó hiểu: “Điều hổ ly sơn? Hay cho Lương quốc.”

Hai chữ Lương quốc từ miệng hắn thốt ra không chút tình cảm, càng khiến ta mịt mờ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Tàn Nhẫn

Tô quân sư vẫn thản nhiên ăn uống, luyện chữ, nếu không phải thỉnh thoảng có trầm ngâm trước bản đồ một lát, không ai có thể biết đây là thời điểm quan trọng, quyết định thắng thua trận này.

Kéo dài chiến sự chỉ khiến cả hai bên tổn thất, một trận đánh nhanh thắng nhanh vừa hay có thể giải quyết tất cả. Làm nên đội quân mạnh, ngoài số lượng và quân tinh nhuệ, không thể thiếu tinh thần cùng tướng giỏi. Từ xưa đến nay, mãnh tướng vẫn là kẻ giỏi thao túng trận chiến, mưu kế thâm sâu.

Ta tự mình khôi phục khôi trạng thái thản thờ. Lấy lại sức mạnh, hy vọng của ta lúc này chính là tự tay đâm chết nam nhân đã làm nhục mình.

Hắn đã ra ngoài một lát, ta đi một vòng quanh trại. Không khó để nhận ra, nam nhân này rất có quy tắc, phù hợp với kỉ luật nơi sa trường. Ăn mặc đơn giản, vật dụng bày trong trại cũng không phải sùng trâu ngựa voi khoa trương. Nhưng dựa vào xuất thân hoàng gia, ta vẫn có thể nhận ra bộ ghế ngồi của hắn làm từ gỗ quý, mùi gỗ mộc quanh chóp mũi, dễ chịu thư thái.

Trên bàn có một trang giấy đang viết dở, là một đoạn của binh pháp. Ta thận trọng cầm lên, nét chữ của nam nhân như rồng bay phượng múa, thể hiện tâm hồn phóng khoáng, còn mang hơi thở nồng cuồng đặc trưng của Lương quốc.

Đều nói nam nhân Lương quốc thô kệch to lớn, nhưng vị quân sư này lại thon dài cao ráo, có nét giống như người của Vân quốc cùng Ngạc quốc hơn.

Khi Tô quân sư quay lại, ta đã trở lại trên giường, hắn đã trực tiếp phân phó ta chuyển đến ngủ ở đây, lòng ta cũng theo đó rét lạnh.

Đúng hẹn, trời vừa xẩm tối Hàn tướng quân cùng vài vị tiểu tướng đến trại của quân sư. Ông ta vội vã tới mức khiến cho người ta có cảm giác đã bấm từng khắc chỉ đợi được lệnh tấn công.

Trong trại xôn xao từng tiếng bàn tán, có kẻ hưởng ứng, lại có người lưỡng lự lo lắng. Tô quân sư vẫn trầm mặc.

Cuối cùng, Hàn tướng quân đập mạnh xuống bàn, lên tiếng trấn áp đám tiểu tướng: “Mọi người chần chừ như thế thật không đáng mặt nam tử Lương quốc. Nhiệt huyết đâu hết cả rồi? Đây là cơ hội khó gặp. Đánh trận cần nhất là nắm bắt thời cơ. Bỏ qua thời điểm thích hợp, sẽ rơi vào thế bị động.”

Đúng như lão nói, nếu không tấn công bây giờ, khi đại quân hợp lại, Lương quốc sẽ như cá nằm trên thớt, chờ quân Vân đánh úp.

Hiển nhiên lời này hợp ý các vị tướng sĩ, ta ngồi sau bình phong cũng cảm nhận được sĩ khí đang tăng cao. Ra chiến trận lâu như thế, ai cũng có nỗi nhớ nhà, một phần cũng mong mau chóng kết thúc trận chiến này, trở về quê hương.

Nếu lần này Lương quốc thắng, không chỉ dừng lại ở hai thành đã chiếm được, còn có thể đặt điều kiện hàng đòi Vân quốc cắt đất. Điều kiện hấp dẫn nhường nào.

Giọng nói mơ hồ của Tô quân sư truyền đến: “Lấy bất biến đối phó động tĩnh của giặc, trong lúc này chính là biện pháp an toàn nhất.”

Nhưng không ai muốn nghe ý kiến nghe thoáng qua có vẻ mơ hồ của hắn, họ đã hăng hái bàn cách tiến quân, chia đạo.

Sau một hồi tranh luận, thậm chí có cả tiếng cãi vã, tiếng nói thỏa hiệp của quân sư đại nhân chắc như đinh đóng cột: “Ngày mai chuẩn bị, hai hôm nữa lên đường tấn công.”

Đám tướng lĩnh chưa kịp reo hò ca ngợi, đột nhiên “oành” một tiếng vang lên, một luồng sáng xanh lóe lên qua lóp vải nâu đất của trại, khiến người ta lạnh sống lưng.

Ngay sau đó, mưa lộp bộp trút xuống từng hạt nặng nề nện lên vải kêu bồm bộp. Quân sư cũng không muốn họ nán lại, lên tiếng đuổi khách: “Mọi người trở về nghỉ ngơi lấy sức.”

Tám bình phong bị nguồn sức mạnh lớn đẩy ra, hắn tiến đến gần giường, lạ lẫm nói nhẹ: “Nghỉ đi.” Ngay sau đó tắt nến, không gian tối đen, giờ bàn tay cũng không nhìn rõ năm ngón.

Cả người ta căng như dây đàn, đêm qua vẫn ám ảnh ta, nếu hắn muốn tiếp tục, ta sẽ thế nào đây?

Nhưng nam nhân kia không hiểu sao lại chỉ nằm ngoài mép giường, không có thêm động tác gì nữa. Cảm nhận được sự sợ hãi của ta, hắn quay lại, khuôn mặt sáng bừng lên nhờ ánh sáng của tia chớp: “Ngủ đi. Ngây ngốc cái gì.”

Ta cẩn thận nằm xuống sát góc giường. Lại thận trọng vô cùng kéo chăn lên. Hắn mặc kệ ta náo loạn, nhịp thở dần trở nên đều đặn, hẳn là đã ngủ rồi.

Tâm tình ta cũng buông lỏng, thiếp đi lúc nào không hay.

Một tiếng động cực lớn làm ta choáng tỉnh trong đêm, cả người đơ ra không thể cử động. Rõ ràng là tiếng sấm sét, chấn động đất trời, khiến người ta lo sợ. Trời vẫn mưa tầm tã, tiếng gió rít gào bên ngoài làm ta hơi lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì đi.

Theo bản năng nhìn sang nam nhân bên cạnh, hắn đã không còn ở đây, đưa mắt nhìn thoáng qua một lượt, trong trại chỉ có mình ta!

Phát hiện này làm ta hơi sợ hãi. Dù sao trong một đêm mưa gió thế này, nằm một mình ở không gian xa lạ cũng không dễ chịu gì. Ta không thể ngủ thêm, liền xuống giường xỏ giày, tiếng sấm rền rĩ thỉnh thoảng mang những tia chớp sáng lòa cả trại lạnh sống lưng.

Ta quyết định quay trở lại trên giường, đến giày cũng chưa kịp tháo ra, cảm giác không an toàn khiến ta sợ hãi.

Lần trong tiếng mưa, ta nghe được âm thanh khăn khăn quen thuộc hét lên bén nhọn: “Quý xuống.” Giọng nói rõ ràng đã tức giận đến cực điểm.

Không nén được tò mò, ta lần theo ánh sáng mập mờ đi ra ngoài, khi vừa thò đầu ra, mưa tấp vào mặt lạnh toát, ta không khỏi rung mình một cái. Cố gắng mở mắt nhìn ra phía giọng nói vang lên, vài bóng hình lờ mờ đập vào mắt ta.

Chính ta cũng không biết mình lấy đầu ra can đảm, vào giờ khắc đó quyết định đội mưa lợi dụng các trại khác che chắn, tiến tới gần chỗ nam nhân kia. Chân ta run lên, buột giá xâm nhập vào cổ áo, nhưng cảnh tượng trước mắt còn khiến người ta buột giá hơn.

Hai binh sĩ bị người ta ghì xuống trước mặt Hàn tướng quân và Tô quân sư. Không phải nói là một mối đứng, kẻ kia đã sớm đầu lia khỏi cổ, máu hòa cùng dòng nước chảy xiết đỏ kinh người.

Tiếng nói của quân sư lần nữa vang lên: “Nói. Trong bức thư gửi đi viết gì?”

Ta giật mình nhìn về khuôn mặt của Tô quân sư, hấn hiên ngang đứng giữa những giọt mưa đang không ngừng trút xuống, môi mỏng mím chặt, những giọt nước xối xả xuống đầu, vai hấn không át đi được vẻ nghiêm nghị của nam nhân này.

Binh sĩ còn lại đã sớm sợ đến run rẩy, dập đầu thật mạnh: “Quân sư đại nhân, thuộc hạ không dám. Bức thư đó thật sự chỉ là thư nhà.” Mưa rất lớn, vậy mà ta vẫn nghe được từng tiếng hấn đập “bộp bộp” rõ ràng bên tai, xem ra hấn đang vô cùng tuyệt vọng.

Thế mà vị được gọi quân sư đại nhân vẫn điềm nhiên như không nhìn binh sĩ nọ dập đầu như nhìn một con chuột bẩn thỉu gãy chết. Hấn đưa mắt nhìn hai người bên cạnh, ngụ ý giết. Hai binh sĩ có vẻ chán chờ không muốn ra tay. Hấn cười lạnh một tiếng, rút kiếm khỏi vỏ bao, không do dự chém bay đầu tên binh sĩ kia, vình vình cũng không đập xuống được nữa. Cái đầu lăn xuống đất với đôi mắt trợn trừng làm ta sợ hãi như hít phải khí lạnh. Nếu không phải là sát thủ, đã sớm nhìn những cảnh tương tự, có lẽ ta đã ngất đi.

Đúng lúc đó, nam nhân quay mặt về phía ta chưa kịp trốn đi. Hấn từng bước tao nhã đi về phía ta, đôi mắt nhìn chăm chăm như đang suy nghĩ gì đó. Động tác của ta lúc này đã sớm nhanh hơn suy nghĩ, chạy thực mạng về phía ngược lại. Quá gấp gáp, liền vấp phải mòm đất cao ngã úp xuống, khắp người đều là bùn đất, thậm chí trong miệng ta cũng ngập mùi ngai ngái của bùn.

Đôi ủng đen của Tô quân sư dừng lại ngay sát mặt ta, tiếng cười trầm thấp vang lên, sau đó cơ thể ta được một lực to lớn nâng lên. Tiếng nói của hấn âm u thì thầm bên tai: “Trời mưa lớn như vậy, sợ hả?” Giọng nói tuyệt nhiên không nâng âm điệu, chỉ giống như cung chiều một con thú cưng khiến ta lạnh lòng.

Rõ ràng hấn là kẻ rút kiếm kết thúc mạng sống của một người, có lẽ còn nhiều hơn, nhưng trên người không có mùi máu tanh. Nhìn hấn chỉ giống như công tử phong lưu, văn đạm phong khinh.

Ta cam chịu nằm trong lòng hấn, sau khi về trại, tắm nước nóng cùng thay y phục xong xuôi, chúng ta trở lại nằm ngủ. Thật ra ta chẳng thể ngủ nữa, nhưng không muốn gây thêm rắc rối, khẽ nhắm mắt lại, nhớ đến Thiên Vũ, trong lòng đau xót.

Dù hấn thật sự không yêu ta, chắc chắn cũng có vài phần cảm tình. Nhớ hấn vì mình đắc tội Sơn Cốc, nam nhân tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng luôn giang tay ôm ta vào lòng, lại nghĩ tình cảnh của bản thân hiện tại, ta đã chẳng còn tư cách ái mộ hấn.

Cảm giác buồn nôn đến khó chịu, ta bất lực vì chính bản thân mình, chẳng biết thoát khỏi đây rồi sẽ ra sao?

Sáng hôm sau, quân Lương gấp rút chuẩn bị lực lượng cùng phân công từng nhóm tấn công quân chi viện. Ta chỉ đứng cạnh quân sư, cũng cảm nhận được không khí gấp gáp và sĩ khí của họ. Trên mặt những nam nhân trẻ tuổi tràn đầy hào khí, đứng trước một lần vào sinh ra tử, thế mà ai nấy đều phấn khích.

Tô quân sư hôm nay cũng không rảnh rỗi, Hàn tướng quân đứng cạnh không ngừng lại nhai: “Quân sư đại nhân, theo mật báo, khi mặt trời lên chính giữa cũng là lúc quân Trường quốc đi qua Trung Hà. Chúng ta lợi dụng cỏ cao che chắn, chia mười đạo tấn công, bao vây quân giặc.”

Nam nhân đứng cạnh ta dường như không hề để tâm, chỉ ừ một tiếng, chẳng đầu ra đầu.

Kẻ mù cũng thấy được vị Hàn tướng quân này chẳng coi quân sư là cái cóc khô gì, tự mình quyết định tất cả mới báo lại.

Hàn thượng tướng đang định rời đi, Tô quân sư đột nhiên lên tiếng: “Về chuyện hôm qua, đã điều tra ra thư chưa?”

Ông ta không để tâm lắm đến vấn đề này, chỉ trả lời qua loa: “Vẫn đang tiến hành. Quân sư yên tâm, hai tên binh sĩ đó không có trọng trách gì trong đại quân, dù là mật thám cũng không rõ tình hình.”

Tô quân sư quay đi, chỉ để lại một câu: “Trong dùng binh kị nhất là để lộ tin tức.”

Đến chiều muộn, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng. Tô quân sư đột nhiên muốn đi

theo ra chiến trận, Hàn tướng quân có vẻ khó xử: “Đại nhân, ngài vẫn nên ở lại cùng cô nương, thuộc hạ sẽ sắp xếp người ở lại bảo vệ.”

Vị quân sư ngày thường ít nói hôm nay bỗng nổi giận: “To gan. Hàn tướng quân, đừng quên ta là quân sư do khả hấn cử đến, há lại để một kẻ dưới

quyền sắp xếp? Còn về nàng ta..” Tô quân sư nhìn lướt qua ta đang ngồi bên cạnh, tuyên bố: “Đem cả nàng ta theo.”

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Dương Đông Kích Tây

Tờ mờ sáng, đoàn quân lặng lẽ chia mười đạo như đã định lần lượt rời khỏi rừng Trầm tích.

Ta và Tô quân sư chỉ dẫn theo một đạo quân nhỏ, mục đích chỉ để bảo vệ an toàn cho hai người, rồi đi muộn nhất.

Ngồi trên xe ngựa, dù có hơi xóc nảy một chút, nhưng tốt hơn cảm giác trên lưng ngựa nhiều. Ta thỉnh thoảng lại vén màn lên nhìn ra ngoài. Trong lòng lại nhóm lên một tia hy vọng nhỏ, nếu muốn thoát ra khỏi đây, hôm nay chẳng phải là thời cơ tốt nhất hay sao? Đám sát thủ của Sơn Cốc đã đi theo Hàn tướng quân ra trận thời cơ này hẳn là ngàn năm có một.

Cứ suy nghĩ đông tây một hồi, chúng ta đã tiến tới giữa đồng bằng Trung Hà. Khi xe ngựa dừng lại, cả người ta đã ê ẩm. Tiếng nói của người bên ngoài vang lên: “Mời đại nhân xuống.”

Tô quân sư tự mình vén màn nhảy xuống. Khi ta bước ra khỏi xe ngựa, hơn trăm sát thủ Sơn Cốc mặc hắc y trước mặt thật sự là một cảnh tượng giật mình.

Nam nhân đứng cạnh ta vẫn bình tĩnh, đối diện chúng ta lúc này là Mã Tiệp, hẳn không giống như đang giúp Lương quốc đánh quân chi viện, toàn thân cao thấp đều tỏa ra sát khí của sát thủ.

Những người hộ tống cũng cảm chắc giáo mác chĩa về ta cùng Tô quân sư.

Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, giọng nói của Mã Tiệp phía đối diện đã chuyển tới: “Hạ Thiên Vũ, thiếu chủ đã chuẩn bị long trọng như vậy để tiễn người lên đường, hẳn là đủ coi trọng rồi chứ?”

Giật mình quay sang nhìn nam nhân đeo mặt nạ đứng cạnh, ta thảng thốt, sao hắn có thể là Thiên Vũ cơ chứ?

Hạ Thiên Vũ vẫn duy trì trầm mặc, không nói một lời. Mã Tiệp cũng không vội ra tay giết chúng ta. Ta và Thiên vũ giống như chim trong lồng, chỉ đợi hắn định đoạt, hẳn là muốn chêu đùa một lát cho hả dạ, sáng khoái cười lớn: “Người diễn kịch cũng khá lắm, nếu không phải thiếu chủ khẳng định người sẽ đến. Hẳn là ta cũng tin người thực sự là tên Tô Vệ Hi quái gở đó.”

Ta không để ý đến lời Mã Tiệp nữa, nhanh chóng lướt mắt nhìn xung quanh. Bây giờ không phải là lúc cảm động vì Thiên Vũ mạo hiểm tới cứu ta, tìm cách thoát ra mới là quan trọng.

Giống như một tia nắng ấm rọi vào cõi lòng mù mịt của ta, lúc này lại lên tinh thần lạ thường.

Không nghi ngờ gì, toàn bộ sát thủ đi theo đều tập chung ở đây. Xem ra cảm giác lúc trước của ta hoàn toàn đúng. Chúng vốn không quan tâm đến trận chiến này, chuẩn bị một cái lưới lớn giết ta cùng Thiên Vũ mới là nhiệm vụ chính.

Ta từng thắc mắc Sơn Cốc cứ để mặc ta đi dễ dàng như thế, là đã chuẩn bị hết thủy thanh trùng cả ta.

Dù võ công của Thiên Vũ có cao cường đến đâu, hai chọi trăm là điều không thể.

Mã Tiệp nhìn ta lo lắng, chợt bật cười. Khi ta quay lại nhìn lại giống như một nụ cười chua xót. Nhưng ta nhanh chóng loại bỏ ý nghĩ đó, hẳn hẳn là vui mừng vì sắp hoàn thành nhiệm vụ mới đúng.

Như là chợt nhớ ra điều gì, Mã Tiệp à một tiếng, tiếp tục đọc thoại: “Thêm một điều nữa, kẻ dương đông kích tây của người cũng vô dụng thôi. Hàn tướng quân đã sớm đem theo mười lăm vạn binh tấn công quân chi viện tiến qua núi Ôn Nhạc rồi.”

Tất cả chỉ là kẻ dương đông kích tây của Thiên vũ? Hẳn là hắn cố tình để lộ tin tức cho quân Lương về đồng bằng Trung Hà, với tính nóng vội của Hàn tướng quân, hẳn sẽ gấp rút tấn công. Viện binh của Trường quốc thực chất đi qua núi Ôn Nhạc, đây cũng là con đường ít người biết đến.

Điều hẳn không tính đến chẳng phải người của Sơn Cốc sẽ xuất hiện? Lần này làm hỏng kế hoạch mạo hiểm của hắn, lại là Sơn Cốc. Mà kẻ gây ra liên lụy, chính là ta.

Nhìn sang khuôn mặt trông nghiêng của Hạ Thiên Vũ, ta ngạc nhiên phát hiện, hắn thế nhưng đang cười, một nụ cười ẩn ý.

Khi kiếm của Mã Tiệp kề sát cổ Thiên Vũ, hấn mới chậm rãi lên tiếng, như là không cảm nhận được lưỡi kiếm lạnh lẽo đang kề trên cổ mình: “Ngươi nghĩ rằng ta sẽ tay không đến nộp mạng hay sao?”

Mã Tiệp nghe thế, cười lạnh khinh thường, nhưng rõ ràng đã dao động, hấn dùng sức muốn một đao chém chết Thiên Vũ. Khi ta còn chưa kịp phản ứng lại, một thanh kiếm đã lao tới, nện mạnh vào cổ tay hấn, thanh kiếm trên tay rơi xuống đất, kêu “keng” chói tai.

Toàn bộ sát thủ đều cảnh giác cao độ, nhìn đông tây. Sau một tiếng huýt sáo dài, một đội quân cưỡi ngựa rầm rập lao tới, ta nhận ra kẻ đi đầu, không ngờ tới lại là hoàng huynh!

Mã Tiệp cũng không ngờ tới Lưu Hạ Kỳ sẽ xuất hiện, hấn chưa biết thân phận của ta, tất nhiên không lường trước được việc này. Sự ngạc nhiên ấy không kéo dài được bao lâu, hấn ngao ngễ nhìn Lưu Hạ Kỳ vừa tới, giọng nói giống như hoan nghênh hảo hữu: “Tình cảm của Lưu thái tử với Trường Thiên hoàng đế quả là không thể xem thường. Lần đầu gặp mặt, xin đặc tội.”

Nói rồi nhanh chóng xông tới so chiêu, tất cả sát thủ còn lại đều bao vây ta và Thiên Vũ, không dám manh động. Ta nhìn hai người đang bưng bưng khi thế, định nhân cơ hội này đã thương Mã Tiệp, vào lúc này, ai còn quan tâm tiểu nhân hay quân tử?

Định tiến lên một bước, bàn tay Thiên vũ đột ngột xiết lấy cổ tay ta, khuôn mặt vẫn chăm chú nhìn về phía trước. Ta khó hiểu nhìn xung quanh một hồi, phát hiện phía sau lưng là hai thanh kiếm chìa vào ta cùng Thiên Vũ, lắc đầu tự trách mình manh động.

Ta giống như đang bước trên đồng lửa, bận rộn nghĩ cách đột phá vòng vây. Đúng lúc này, một tràng tiếng vỗ ngựa vọng tới. Phía sau đám bụi mù mịt nóng bức, đám hắc nhân mặc huyền y thêu vuốt rồng quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt. Xem ra Lưu Hạ Kỳ đúng là nóng lòng đến trước kéo dài thời gian, sát thủ Sơn Cốc cuối cùng cũng đến.

Lần này tập chung không phải là ít, có đến hơn trăm người, ngoài những gương mặt xa lạ, càng ngạc nhiên là ta thấy được Hương Trầm dẫn đầu đang gấp rút lại chỗ chúng ta. Hơn trăm sát thủ nhanh chóng hình thành vòng vây bên ngoài sát thủ Sơn Cốc. Nếu lần này xảy ra va chạm, hai bên chắc chắn tổn thất không nhỏ.

Mã Tiệp cũng không hề nao núng trước cảnh tượng này, chỉ cất giọng trào phúng: “Xem ra chủ tử nói đúng, Trường Thiên hoàng đế rất dụng tâm với nữ nhân kia.”

Sau đó đột ngột nhìn chăm chăm ta, cười lạnh: “Hai vị vương tử vì một vị nữ nhân mà không tiếc tính mạng. Có tính là một giai thoại không?”

Xem ra hấn vẫn chưa biết thân phận của ta, lúc này Lưu Hạ Kỳ đột nhiên ngắt lời: “Ngậm cái miệng chó của ngươi lại” Nói rồi hai bên lao vào hỗn chiến.

Bàn tay Thiên Vũ nắm ta thả lỏng, cúi đầu dặn dò: “Tự mình trở lại doanh trại, ở đó có người đón.” Sau đó kiếm đã trút khỏi vỏ, tiến lên đấu với Mã Tiệp.

Tuy võ công của ta không tệ, nhưng ta chính là nguyên nhân gián tiếp gây ra trận chiến này, ở lại đây chỉ là trở ngại cho bọn họ, dẫn đo một hồi, cảm thấy rời đi lúc này là đúng đắn nhất. Nghĩ một lúc, cũng rút kiếm ra, trộn vào đám người giao chiến, rút dần về phía đường trở về, đến khi đã rời đi một đoạn mới nghe thấy tiếng hét lớn của Mã Tiệp đằng sau: “Bắt lấy nàng ta.” Càng thêm chạy thực mạng.

Cuối cùng ta đã biết lý do kẻ cầm đầu Sơn Cốc giữ lại mạng sống của ta, đã vậy càng không thể bị bắt lại, lần này quay lại căn bản chính là chết không thương lượng.

Hiển nhiên cái bẫy giăng ra là dành cho Thiên Vũ cùng tham vọng xóa sổ Huyền Thiên sơn trang.

Ta theo đường vòng chạy thực mạng lên núi, đi trong núi cũng không dễ dàng bị bắt lại, trong lòng an tâm hơn rất nhiều. Nhưng mỗi khi nghĩ hấn vẫn còn không rõ kết thúc ra sao, lại không thể thuyết phục cơ thể mỗi một ngời nghỉ, chạy thực mạng một mạch tới chiều đã quay trở lại gần khu vực đóng quân của Lương quốc.

Tất nhiên ở đây chỉ còn rất ít binh sĩ canh gác lương thực. Ta nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Vương Chi Ảnh, chẳng hiểu sao sinh ra cảm giác thân thuộc lạ thường.

Vương Chi Ảnh mặc nam trang, lại bôi trét này nọ lên mặt, bây giờ cũng không còn quân sĩ cấp cao, đương nhiên không nhận ra trò cải trang đơn giản của nàng. Ta dùng chút sức lực còn lại hướng nàng chạy tới, liền nằm vật xuống đất, thờ hồn hèn. Một tên tiểu tướng Lương quốc thấy thế chạy đến đưa kiếm ngay sát họng: “Ngươi là ai?”

Chưa đợi ta trả lời, tiếng nói của một binh sĩ ta có chút quen biết vang lên: “Hắn chính là nữ tử bên cạnh quân sư, đại nhân.”

Tên kia nghe thế hơi chần chừ, kéo ta dậy, nhìn một lượt: “Ngươi chắc chắn?”

Tên lính kia gật đầu như trống bỏi: “Tiểu nhân đâu dám nói bừa.” Trong đầu ta lúc này lại có một chủ ý nhỏ. Xem thái độ của bọn họ, hấn là không biết chuyện Thiên Vũ giả trang Tô quân sư cùng kẻ dương đông kích tây Sơn cốc vạch ra. Kể ra cũng đúng để tránh Thiên Vũ nhận ra, bọn họ hấn là muốn càng ít người biết càng tốt. Đám binh sĩ trông coi lương thực này không biết cũng chẳng có gì khó hiểu.

Ta làm bộ run rẩy vô lực, không đứng dậy được. Tên lính kia khó chịu dùng lực kéo lên, mắt hấn lên tia chán ghét cùng khinh thường: “Sao một mình ngươi quay lại? Đại quân đâu?”

Thân mình ta càng run rẩy dữ dội hơn, lúc này Vương Chi Ảnh đã tiến đến sau lưng, cầm dao nhỏ cứa nhẹ vào mu bàn tay ta, lập tức đau đến chảy nước mắt, giả bộ như bây giờ mới tìm được tiếng nói, ta kích động lay tên binh sĩ kia: “Mau đến cứu quân sư. Tô quân sư cùng đại quân gấp mai phục của Vân quốc, đang thiếu nhân lực.”

Toàn quân Lương quốc chưa biết bí mật kia, đến thêm đối với Thiên Vũ đương nhiên chỉ có lợi.

Hắn nhìn ta một vòng đầy nghi ngờ, nhưng lại hơi khó xử: “Ở đây cũng chẳng còn bao nhiêu binh sĩ, cứu viện gì chứ?”

Nhưng sau đó vẫn sai khoảng mười người đi thăm dò, lại dần mỏng lực lượng, cử người đi khắp nơi cầu viện. Đám lính canh lương thực giờ đã ít đến đáng thương.

Vết thương của ta đã được người băng bó lại, đêm ấy liền gặp Vương Chi Ảnh chuẩn bị rời đi. Đám lính kia hẳn là nghĩ chúng ta chân yếu tay mềm, có nghi ngờ nhưng chỉ cử một người canh giữ.

Chúng ta dễ dàng hạ tên canh gác, vòng qua hàng loạt đợt canh giữ mỏng manh, tiếp cận nơi cất trữ lương thảo.

Vương Chi Ảnh tuy chẳng nói gì với ta, nhưng hiển nhiên nàng cũng tán thành hành động này, thân thủ nhanh như chớp cướp lấy đuốc lửa trên tay lính tuần, ta cũng phối hợp với nàng giáng hấn một chương sau gáy, một tiếng “hự” nhỏ không đủ kinh động đến ai.

Không chần chờ thêm, Vương Chi Ảnh cẩn thận châm lửa ở một góc khuất. Khi nhìn ngọn lửa bắt đầu lan ra, khuôn mặt đầm mồ hôi của nàng sáng bừng lên, nhẹ nhàng thở ra.

Đợi đến khi hơn nửa đồng lương thảo bị đốt cháy, quân Lương quốc mới hô nhau dập lửa, ta và Vương Chi Ảnh theo hỗn loạn chạy đi.

Chạy như điên một đoạn dài, đến khi phía chân trời lấp ló những tia sáng đầu tiên, Vương Chi Ảnh có lẽ cũng mệt, ra hiệu ta đi chậm lại, lúc này mới lên tiếng: “Bọn chúng cũng chẳng có tâm tình đuổi theo chúng ta đâu. Đi hết núi này là có xe ngựa đón rồi.”

Đến giờ cả người ta vẫn đang trong trạng thái vô thức, nghe nàng nói dứt khoát ngồi xuống, dựa vào một gốc cây, thở hổn hển: “Nghỉ một lát đã.”

Vương Chi Ảnh đi đằng trước quay đầu lại, lờm ta: “Yếu.” tiếng nàng chợt ngưng bật, như là vô cùng lo lắng nhìn về phía sau lưng ta. Trong đầu thầm nghĩ “thôi rồi” ta định xoay người đứng dậy thì không kịp, lưỡi kiếm sáng loáng, lạnh băng đã đặt trên cổ ta. Nhưng đây không phải đám Lương quốc đuổi đến, rõ ràng là giọng nói của Mã Tiệp: “Người nghĩ cứ như vậy rồi đi?”

Ta chưa kịp đáp lại, có thứ gì đó va vào kiếm của Mã Tiệp, kêu “keng” một tiếng chói tai, hấn mất đà lùi về sau một bước, ta đã bị một bàn tay to lớn về phía trước.

Khi ngẩng mặt lên đối diện với khuôn mặt quen thuộc của Thiên Vũ, tâm trạng ta trở nên rối mù. Vui mừng có, ngạc nhiên có, lại càng khó hiểu. Lần nào ta gặp nguy hiểm hình như hắn cũng đồng thời xuất hiện.

Hạ Thiên Vũ đẩy ta về sau lưng hắn, cùng Vương Chi Ảnh vây lấy Mã Tiệp. Ta cũng không chần chờ thêm, rút kiếm tương trợ.

Chưa nói đến võ công của Thiên Vũ và Chi Ảnh thuộc loại tuyệt thế, ba người vây đánh một Mã Tiệp, chẳng mấy chốc hắn đã đuối sức, máu từ vết thương lớn nhỏ rỉ ra.

Nhận ra hắn có ý định rút lui, ba người chúng ta chuyển sang đánh lui hắn về phía ngược lại, Mã Tiệp dễ dàng thi triển khinh công trốn mất. Trước khi mất hút sau đám cây rừng rậm rạp, ta còn nhìn thấy vẻ hần học trong đôi mắt đỏ au của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tình thân

Lần trở về này, ta chẳng biết mình nên có tâm trạng gì, cuối cùng thì trận đấu này cũng bị lờ ra ngoài sáng. Mà đương sự là ta còn chẳng hiểu nổi lý do ta bị truy sát.

Trải qua bao chặng đường mệt mỏi, ngày chúng ta về đến doanh trại của Vân quốc, quân lính nhất quyết không cho vào. Nam nhân đứng cạnh ta môi mím chặt, rồi đột nhiên cười “ha” một tiếng nhạt nhẽo. Ta không hiểu hắn cười cái gì. Càng không hiểu một người như Hạ Thiên Vũ sao lại không không chế được cục diện, đáng lẽ nên sắp xếp ổn thỏa trước khi đi.

Tên binh sĩ này hiển nhiên không biết Thiên Vũ là ai, hắn cũng chẳng muốn biết, cứ chần ngang ba người bọn ta. Ta cùng Vương Chi Ảnh lúc này đã cải nam trang, trở thành hai tên lính bé người, đen nhem.

Khi chúng ta chưa kịp nói thêm gì, một tên có vẻ chức vụ cao hơn chạy đến, nóng tính quát: “Bọn chúng là ai? Nếu là nội gián mau bắt lại, dân thường không có việc miễn quấy nhiễu.”

Miệng nói như thế, nhưng đã có vài tên nhanh chóng tiến đến cầm dây thừng muốn bắt chúng ta lại. Vương Chi Ảnh đẩy ta một cái, tay nàng đã cầm chắc kiếm. Thiên Vũ lại bất ngờ quay người, nhìn bọn ta, ý tứ sâu xa. Nhưng ta cũng chẳng hiểu hắn muốn làm gì, lại vút thanh kiếm duy nhất trên người xuống, giờ tay chịu trời.

Ta và Vương Chi Ảnh còn đang ngờ ngác cũng nhanh chóng bị trói lại, rút mất kiếm. Ta trong trạng thái khó hiểu bị giam vào một góc toàn rơm, bản thủ.

Đợi cho bọn người kia đi rồi, ta mới quay sang hỏi Thiên Vũ lúc này vẫn đang nhìn theo kẽ hở của những cây gỗ ra ngoài: “Tại sao không bố trí người đón?”

Hắn trả lời như chỉ tiện miệng thốt ra: “Có.” Sau đó quay lại nhìn ta, khuôn mặt có biểu cảm tự giễu ta chưa thấy lại kể từ ngày hắn say rượu gọi ta Hàn Châu: “Vậy người nói xem, tình huống này là gì?”

Ta làm sao mà biết được, chỉ biết nói: “Thuyền lật trong rãnh nước.”

Vương Chi Ảnh này giờ duy trì trầm mặc, nhưng khuôn mặt lộ vẻ bất an, lúc này ngập ngừng nhìn Thiên Vũ: “Chủ tử, liệu thái hậu.”

Hạ Thiên Vũ quay lại nhìn nàng, cười nhẹ một tiếng: “Đến cả người cũng nhận ra, trầm có phải là quá hồ đồ không?”

Cả ba người cùng không nói gì, ta thờ dài một hơi. Tuy không hiểu chuyện gì giữa thái hậu và hoàng thượng, nhưng làm gì có chuyện hắn không nhận ra âm mưu tạo phản. Chỉ có một lời giải thích dễ hiểu nhất đó là hắn để mặc cho họ làm vậy.

Đây chắc chắn là muốn giả như hoàng thượng tử trận nơi sa trường, đưa vương gia Hạ Thiên Bình lên ngôi. Khoan nhắc tới Hạ Thiên Bình cũng là một thành viên trong Huyền Thiên sơn trang, chỉ là bọn hắn vốn là cùng một mẫu thân, cũng không phải hẳn nhận con thừa tự gì đó, sao thái hậu lại muốn đạp Thiên Vũ xuống? Tự nhiên ta có cảm giác mình chính là nguyên nhân đẩy Thiên Vũ vào tình cảnh này. Nếu không liều mạng đi cứu ta, hắn cũng không bị người ta thừa cơ dàn dựng.

Có lẽ nhận ra ta đang nghĩ lung tung, Hạ Thiên Vũ thu lại vẻ thờ ơ, xoa đầu ta như trẻ con: “Nếu ta không mất nhắm mắt mở cho qua, kẻ nào có thể mạnh động chứ?”

Ta cảm thấy hắn có một nỗi buồn khó nắm bắt, giống như đang thật sự chờ đợi tình thân từ mẫu thân ruột thịt dành cho mình, một tiểu hài tử đáng thương. Nghĩ thế, ta quên mất có cả Vương Chi Ảnh đang ngồi đây, không biết ăn được gan hùm beo gì mà chẳng hề ngượng ngừng ôm eo hắn.

Tất nhiên đến khi nhận ra hành động đường đột của mình, mặt ta đã đỏ như cà chua. Thiên Vũ rõ ràng cũng bất ngờ, thế nhưng không đẩy ta ra. Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Chi Ảnh, ta giống như phải bồng vội vàng buông tay, xoay mặt ra sau, hận không hung hăng tát cho mình một cái.

Rõ ràng Hạ Thiên Vũ không muốn không khí trở nên ngượng ngùng, nói lảng sang chuyện khác: “Muộn nhất là trong đêm nay, họ sẽ gặp trầm.”

Không có tiếng đáp lại, chúng ta tro mắt nhìn đêm tối như chiếc màn che đi vạn vật, Thiên Vũ bị giải đi.

Lại một đêm mất ngủ.

Sáng hôm sau cũng không đợi được Thiên Vũ quay lại, Vương Chi Ảnh còn vội vàng hơn ta. Nàng lấy dao găm dấu trong tay áo cắt dây trói. Lúc ta nghĩ nàng sẽ cởi trói cho ta thì Vương Chi Ảnh lại nhìn ta hồi lâu. Ta chưa kịp hỏi gì, nàng đã tiến tới, chụp khăn vào mặt ta.

Không gian lần nữa chìm vào tối đen.

Trước khi hoàn toàn lịm đi, ta đột nhiên cảm thấy hoang mang vô cùng, cuộc đời ta giống như đi hết cái lưới này đến lưới khác, bao giờ mới thực sự thoát ra?

Rốt cuộc bản thân có năng lực gì khiến người ta nghi kỵ mà chính ta cũng không biết?

Mơ hồ tỉnh lại là lúc đang bị nhét vào trong bao tải. Chắc chắn lúc này ta đang ngồi trên xe ngựa, còn là một chiếc xe rất tồi tàn, xóc nảy làm bụng ta quặn lên.

Giọng Vương Chi Ảnh vang lên bên cạnh: “Tỉnh rồi?”

Chắc chắn nàng đã nhìn thấy ta cử động, ta chỉ khẽ: “Ừ.”

Chi Ảnh lại tiếp tục nói: “Người hắn không biết sao mọi chuyện lại như thế này.” Dừng một lúc, như không thèm nghe ta đáp lại, nàng thì thào một mình: “Ta cũng không lường trước được.”

“Ta đã hôn mê bao lâu rồi?” Ta chỉ có thể hỏi như vậy.

Nàng ta phá lệ có vẻ thoải mái hơn cả ta nghĩ: “Ba ngày... cũng sắp đến nơi rồi.” Sau đó lại tiếp tục như đọc thoại: “Ta cũng mới biết thôi, chủ tử không

phải con đẻ của thái hậu. Ngươi có biết gì không? Bích Liên công chúa cũng không phải nốt, nàng là người tiền để để lại bảo vệ hoàng thượng.”

Ta nhất thời không kịp tiêu hóa hết những gì nàng nói. Trong đầu không tự chủ được nhớ tới thái hậu đã từng nói mình trông giống Bích Liên công chúa, lòng lạnh lẽo.

Mặc kệ ta trong mớ suy nghĩ hỗn độn, Vương Chi Ảnh lại tiếp tục: “Thái hậu đã từng muốn liên thủ với Ngao quốc nhưng thất bại, xem ra lần này còn có liên minh mạnh hơn.”

Bất giác ta bị cuốn vào câu chuyện của nàng: “Son Cốc.”

Tuy Vương Chi Ảnh không nói thêm, nhưng đây hẳn là đáp án. Khi ta đang cố tìm sự liên hệ giữa những sự kiện này, Vương Chi Ảnh lại nói chuyện khác: “Thật ra ta rất hâm mộ ngươi.” Nàng thở dài ngao ngán rồi nói tiếp: “Gặp chuyện gì cũng có người sẵn sàng ra tay bảo hộ, nhưng ta cũng chán ghét dạng nữ nhân chỉ biết trông chờ vào người khác như ngươi.”

Dựa vào giọng điệu của nàng, hẳn là vẫn là đứng về phía Thiên Vũ, muốn cứu Thiên Vũ ra khỏi hiểm cảnh lúc này, lại bắt cóc ta đi, xem ra điểm đến tiếp theo của ta chẳng còn gì khó hiểu. Nhưng nàng có đánh giá quá cao giá trị của ta với Son Cốc hay không?

Vương Chi Ảnh nói chuyện ngày càng không đầu đuôi: “Chủ tử đối với ngươi là luôn xưng ta. Có phải trong lòng cũng có ngươi không?” Tiếng cười khan của nàng lại truyền tới: “Chắc là thế rồi, không ngại nguy hiểm mà cứu ngươi. Vậy nếu lần này ta bắt ngươi đi, hẳn là hận ta đúng không?”

Nhận ra Vương Chi Ảnh hôm nay có điều gì bất thường, ta trở nên khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt. Nghe khẩu khí của nàng sao càng ngày càng giống người sắp chết như thế cơ chứ?

Có lẽ đã đến nơi cần đến, xe ngựa dừng lại, mắt ta cũng tiếp xúc với ánh sáng qua khe hở của miếng bao mở ra ngày càng rộng.

Nơi này hẳn không phải là nơi tập chung sát thủ của Son Cốc.

Thật ra ta thấy nàng hẳn là nên chặt đầu ta mang đến cho Son Cốc cho đỡ rách việc, mắt công vận chuyển ta tới đây hay là còn muốn làm gì?

Bất ngờ chính là Hàn Duyệt Linh đang đứng trước mặt.

Nàng ta vẫn khuôn mặt trẻ con lúc này toàn thân hắc y nhưng không phải loại trang phục dạ hành, mà là đồ may tinh xảo của nữ nhân bình thường từ trên cao nhìn xuống ta. Ngược sáng quan sát nàng, nụ cười trên khuôn mặt trẻ con của nàng không hiểu sao khiến ta thấy kì dị khó hiểu.

Vương Chi Ảnh nói chuyện với Hàn Duyệt Linh: “Ngươi đã giao, cô hãy giữ lấy lời hứa của mình.”

Hàn Duyệt Linh nở nụ cười tươi như ánh mặt trời: “Tất nhiên. Ngươi lựa chọn sáng suốt đấy. Nếu bây giờ đi tìm Hàn Cẩm Trạch cầu xin thì cũng xôi hổng bóng không mà thôi.”

Ta đoán Hàn Cẩm Trạch hẳn là chỉ Hàn thiếu chủ đứng đầu Son Cốc, nghĩ tới nam nhân lạnh lùng kia, ta cũng hiểu cho lựa chọn của Vương Chi Ảnh. Nhưng Hàn Duyệt Linh đâu có thể điều động Son Cốc, nàng ta sẽ giúp như thế nào. Đây là một cuộc giằng co thế lực ngầm đấy.

Vương Chi Ảnh nhanh chóng rời đi. Ta được đưa vào một căn phòng, hẳn là của Hàn Duyệt Linh. Nàng ta cho người xung quanh đều lui ra ngoài, nhìn ta vài lần nữa mới cất giọng: “Lần đầu chính thức ra mắt, tỷ tỷ.”

Hai tiếng tỷ tỷ thanh thúy đánh mạnh vào tai ta, ngẩng phắt đầu lên nhìn nàng: “Ngươi nói gì?”

Ta và nàng hẳn chẳng quen thân đến mức xưng tỷ tỷ ở đây, vậy nàng có ý gì?

Hàn Duyệt Linh hài lòng với phản ứng của ta, ngồi xổm xuống bên cạnh, nâng cằm ta lên: “Không phải bấy lâu vẫn không biết tại sao lại bị truy sát hay sao? Nếu nói chúng ta là tỷ muội song sinh, tỷ có tin không?” Sau đó bàn tay bất chợt xiết chặt cằm ta, ánh mắt như muốn xé rách khuôn mặt ta: “Hẳn là tỷ thấy chúng ta quá khác biệt?”

Nàng ta thả cằm ta ra, ung dung đứng dậy, đưa tay lột lớp mặt nạ bao trên mặt ra, ta hoàn toàn sững sờ.

Khuôn mặt đó... giống ta y đúc.

Nhưng nó cũng khiến người ta vô cùng khiếp sợ, nửa dưới từ ngang mũi trở xuống vặn vẹo khó coi như bị bóp, khiến người ta có cảm giác nhìn thấy yêu quái.

Thấy ta khiếp sợ dường như cũng chẳng có gì mới mẻ, Hàn Duyệt Linh dí sát mặt nàng xuống gần ta: “Thế nào? Không phải tên nhiều chuyện Lương Thiên Bảo chạy đến cứu chắc nửa bên trên cũng biến dạng rồi.” Sau đó nàng cười gằn: “Chắc ông trời cũng muốn chúng ta nhận lại tình thân máu mủ nhỉ.”

Hai chữ tình thân nàng dường như là hung hăng phun ra cái gì rất bản thủ.

Bạn đang đọc truyện *Sát Thủ Cung Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

